

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Wicked Serve

"Baygınlık, baharat,
gizlice dolaşmak!"

Baştan sona bir zevk.",1>. 6'/*

—STEPHANIE ARCHER

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
GRACE REILLY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

WICKED SERVE

AN NOVEL

Grace Reilly

An Imprint of HarperCollins Publishers

Adanmışlık

Stephanie'ye: tüm sevginiz, desteğiniz ve kahkahalarınız için teşekkür ederim. Daha derine inmem ve daha büyük hayaller kurmam için bana ilham veriyorsun.

İçindekiler

Kapak
Başlık
Sayfası
İthaf

Yazarın Notu

Önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19

Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52

Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60
Bölüm 61
Bölüm 62
Bölüm 63
Bölüm 64
Bölüm 65
Bölüm 66
Bölüm 67
Bölüm 68
Bölüm 69
Bölüm 70
Bölüm 71
Bölüm 72
Bölüm 73
Bölüm 74 Epilog

*Teşekkür Yazar
Hakkında Yazan
Grace Reilly Telif
Hakkı
Yayıncı Hakkında*

Yazarın Notu

Bu kitapta aile içi istismar, alkolizm, yeme bozukluğu, panik bozukluk ve aldatma konularının yanı sıra açık cinsel içerikler de bulunmaktadır. Daha fazla ayrıntı için lütfen web siteme (grace-reilly.com) gidin.

Önsöz

Nikolai

Haziran

Gün batımında High Line çok güzel.

Isabelle Callahan'ın gün batımı muhteşem.

Parkın korkuluklarına yaslanıp, parmaklarını açık mor koni çiçekleriyle dolu bir saksıda gezdirmesini izliyorum. Etrafta turistler ve New Yorklular gibi başka insanlar da var ama onlara aldırmıyorum. Yapabiliyorken değil Bir omzunun üzerinden dikkatsizce savrulan siyah saçlarına ve güneşin öptüğü bacaklarının üzerine düşen havadar pembe güneş elbisesine hayranım.

Gözlerimi göremediğine sevinerek gözlüklerimi düzeltiyorum.

Ona her baktığımda hissettiğim acı, haftalarca bu şekilde buluştuktan sonra bile azalmadı. Little Sister Lounge'da bir gece. Met'te bir öğleden sonra. Taksilerin arkasında öpüşmeler, şarap şişelerini bölüşmeler ve Central Park'ta yürüyüşler. Nefes almak kadar kolay ve hep aynı yere çıkıyor: onun yatağına ya da benimkine.

Sarhoş edici. Tehlikeli.

Mükemmel.

Isabelle doğrulur, kalp şeklindeki güneş gözlüklerini çilli burnuna doğru iter. "Gerçekten *Legally Blonde*'u izlemedin mi? Hiç mi?"

Omuz silkiyorum. "Eski değil mi?"

"Az önce en sevdiğim filme *eski* demedin."

"İkimiz de daha hayattayken ortaya çıktığına eminim."

"Ve mükemmel duruyor." Kendi omzuyla omzumu dürtüyor. "Bu gece izleyeceğiz."

"*New Girl* izlediğimizi sanıyordum."

"Bu çok önemli." Burnunu kırıştırıyor. "Hatta sessiz olacağım ve bunu deneyimlemenize izin vereceğim."

Sırıyorum. "Hayır, yapmayacaksın."

Bir kahkaha patlattı. Kalbim çizilmiş bir plak gibi çarpıyor. Çenesini kavıyorum, başparmağım yanağında geziniyor ve onu öpüyorum. Öpücüğüme karşılık verirken ağzıma gülümsüyor.

"Elle Woods benim tarzımı yarattı." "Pembe üzerine pembe üzerine pembe mi?"

"Hoşuna gitti."

"Seviyorum." Elbisesinin askısıyla oynuyorum. "Gün batımı gibi görünüyorsun."

Başını sallıyor. "Flört etmek. Geleceğimi zaten biliyorsun." Çiçeklerden birini koparmak için eğiliyor. "Ah, bunun sapı kırık."

"Yine de güzel." Kulağının arkasına sıkıştırıyorum, dokunuşum devam ediyor. Elimini sabitlerken titriyor, beyaz cıvalı başparmağı nabzıma bastırıyor. Güneş gözlüklerinin arkasında bile gözlerinin sonsuz maviliği beni nefessiz bırakıyor.

Yapmamam gerektiğini biliyorum ama telefonumu çıkarıyorum. Kendi iyiliği için fazla güzel; bu anın korunması gerekiyor. Yaz hakkında hiçbir zaman güçlü hislerim olmadı, ama son zamanlarda bitmesini istemiyorum. Sonbahar geldiğinde, sadece birbirimizin anıları olmak. Düşündükçe göğsüm sıkışıyor.

"Gülümse."

"Fotoğraf yok demiştik hani?" diye takılıyor. "Sonra silerim."

"Nik."

Başımı yana eğiyorum. "Izzy."

Nefes nefese kaldı. "Sözünü geri al!"

"Ne sırtı?" Masum numarası yaparak söylüyorum. "Ne olduğunu biliyorsun."

Onu tekrar öpüyorum, parmaklıkların üzerine kaldırıyorum ve bacaklarının arasına giriyorum.

"Isabelle." Parmak uçlarım omurgasına dokunuyor, kaburgaları tehlikeli bir sıcaklıkla genişliyor. "Benim günışığı kızım."

Bölüm 1

Izzy

Ağustos

Sarıların geri kalanı için M&M's paketini karıştırıyorum, ayağımı yere vurarak sallıyorum. Antrenmandan dolayı hâlâ kızarmış durumdayım, saçlarım rahatsız edici bir şekilde enseme yapışıyor.

Yazı elbiseler içinde, düğün planlama stajım için satıcıların peşinde koşarak geçirdim, bu yüzden ağrıyan bacaklar ve ilk voleyboldan sonra sürtünme

Sezon antrenmanı önemli bir şey değil ama yine de Koç Alexis acele etse harika olurdu. Ofisinin önünde ne kadar uzun süre oturursam, telefonumu kontrol etme isteğim o kadar artıyor.

Yeni bir şey beklediğimden değil. Nikolai iki haftadır mesaj atmadı. Konu kaçamaklar olunca iki hafta iki yıl gibidir.

Sarı M&M'lerin geri kalanını, sonra da turunculara doğru ilerliyorum. Neden kahverengi de var ki? Pembenin standart bir renk olmaması neredeyse bir suç.

Telefonuma şöyle bir göz attım. Bildirim yok; mesajlarımı açmama bile gerek yok. Bitmemiş konu hala orada olacak, benimle alay edecek ve bu da yeşil M&M'lere de başlamak istememe neden olacak.

Silmem gerektiğini biliyorum. Yaz kaçamağım sona erdi ve duygulardan çok kirli şeyler içeriyordu. Ama Nik'in bana gönderdiği son mesajlar öylece unutabileceğim bir şey değil, son ilişkimizin ertesi sabahı yalnız uyansam bile.

Koridora bakıyorum. Henüz Alexis yok. Ekip toplantımız biter bitmez, üst kattaki ofisine koştum. Kapısının önündeyken beni görmezden gelemezdi ne de olsa.

Konuyu açıyorum.

N

İnsanın içinde bir ılık huzmesisin, Isabelle

Çok güzelsin.

Kalbim sıkıca sıkışıyor.

Bunu kastetmiş olamaz. Eğer öyle demek isteseydi, belki her şey farklı olurdu. Ne kadar iyi olursa olsun, bu sadece bir replik ve benim hala bunu takıntı haline getirmem acınası bir durumun birkaç tonu. Yaşadığımız şeyin sıradan olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Daha derin bir şey vaat etmeyen bir cazibe keşfi. Eğlenceli bir zaman, tam da iyi olduğum şey ve ailemin - özellikle de kardeşim *Cooper*'ın- kesinlikle öğrenmemesi gereken bir şey. O ve Nik, rakip programların kaptanlığını yapan, ülkenin en iyi iki üniversite defans oyuncusu. İkinci senelerinde zaten bir kavgaya karıştılar ve bu sadece hokey yüzünden oldu. İhtiyacım olan son şey, daha kişisel bir kavgayı teşvik etmek.

En azından Nik son senesi için Massachusetts'e UMass Amherst'e geri döndü ve ben de ikinci senem için New York'ta McKee Üniversitesi'ndeyim.

Eyalet sınırları için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Yakında çarpık gülümsemesini, vücudumu hokey sopası kadar ustalıkla kullanmasını ve özellikle de adım -her zaman tam adım olan Isabelle'i- kadife bir okşayış gibi söylemesini unutacağım.

Annesi bu yaz benim patronumdu ve stajımın ilk günü, o öğle yemeğindeyken kapıyı çalmadan ofisine girdi.

Kim olduğunu anlayana kadar benimle alay etti ve ilk tanışmamızdan itibaren bana Isabelle dedi. Isabelle, Izzy değil, herkes gibi.

Onu hâlâ en ince ayrıntısına kadar görebiliyorum: mavi düğmeli bluz, kolları dirseğe kadar kıvrılmış. Dağınık saçlar, keskin gözler. M&M'lerimi çaldı ve hiç yemedi bile - alçak herif - ve pembe yapışkan notlarımdan birine numarasını karaladı ve beni eritecek bir göz kırptı.

Günün geri kalanında, adımın onun ağzından nasıl çıktığını düşünmeden edemedim. Yıkıldım ve ona mesaj attım.

Her nasılsa, paylaştığımız ilk öpücük yüzüncü öpücük gibiydi. Bir kez başladıktan sonra, tüm yaz boyunca bunun olmasına izin vermekten başka bir şey yapamadım.

Görüşüm bulanıklaşana kadar o iki kısa mesaja bakıyorum. "Izzy?"

Başımı kaldırıp telefonumu çantama sokuyorum. "Merhaba, Koç."

Koç Alexis bir kaşını kaldırıyor. Üzerinde sadece tayt ve McKee sweatshirt'ü var ama yüzündeki makyaj ve mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş beyaz-sarı saçları ona rahatsız edici bir sofistike hava veriyor. Nik'in annesi Katherine de aynı derecede göz alıcı ama beni hiç kıvrandırmadı.

Alexis'in sadece bir bakışla yapabildiği gibi.

"Bir sonraki antrenmandan önce kolyeni çıkardığından emin ol," diyor ve elmas / tılsımımı işaret ediyor.

Hay aksi. Tenis bilekliğim ve küpelerimle birlikte aldığımı sanıyordum ama çok sık taktığım için bazen unutuyorum.

"Doğru, özür dilerim. Seninle bir saniye konuşabilir miyim?" "Şimdi mi? Daha yeni ekip toplantısı yaptık."

Program, deplasman maçları sırasında takımla birlikte olmanın önemi, antrenman ve kondisyon taahhütlerimiz gibi olağan şeylerin üzerinden o keskin, önce konuş-sorular-sonra ses tonuyla geçti. Dürüst olmak gerekirse, daha çok konuşma ve soru yok gibiydi. Kendi planının tek plan olmasını tercih ediyor, bu yüzden şu anda midem büyük bir düğüm gibi hissediyor.

İlk içgüdüm daha sonra gelebileceğimi söylemek, ama cesaretimi ikinci kez toplayabilir miyim bilmiyorum, o yüzden başımı sallıyorum. "Lütfen. Sadece bir dakika."

"Peki," diyor ve ofisine giden yolu gösteriyor. "Sadece birkaç dakikam var."

McKee'deki tüm spor tesislerinde olduğu gibi, mor ve beyaz renk düzeni hakim. Alexis burayı göz alıcı hale getirdi elbette. Aşk koltuğu davetkâr bir lavanta tonunda ve üstümüzde şık beyaz bir avize asılı. Ben tünedim

Arkasında McKee okulunun logosu olan bembeyaz deri bir koltuğun ucuna oturup ona en güzel gülümsememi veriyorum.

"Setlerde ben oynayayım."

Uzun bacaklarından birini diğerinin üzerine atıyor. "Karşı vurucu olarak iyi iş çıkarıyorsun."

"Bu benim için yeni bir pozisyon."

"Geçen sezon yeniydi. Bu sezon alışmış olmanızı bekliyorum."

"Lütfen, Koç." Terli avuçlarımı şortuma sürtüyorum. "Voleybola başladığımda aşık olduğum pozisyon bu değildi. Setçi olarak takım için

daha fazlasını yapabileceğimi biliyorum."

İç çekiyor. Fıstık ezmesine bulanmış bir çocuğun iç çekişine benziyor. Parmaklarımı birbirine geçiriyorum, aşırı enerji beni ele geçiriyor. Saçmalamaya başlamamak için dilimi ısıriyorum.

Geçen sezon bana şöyle bir baktı ve ikinci sınıf bir oyuncu olduğuma karar verdi. İlk takım kaynaşma antrenmanımıza akşamdan kalma bir şekilde gelme hatasını yaptım ve antrenmanda elimden gelenin en iyisini yapmadım ve yeni gelenleri takımın geri kalanıyla bütünleştirdiğinde beni smaçörden ters smaçöre kaydıldı. Dünyanın en iyi voleybol oyuncusu değilim ama bu sporu seviyorum ve McKee'de geçireceğim bu dört yıl hayatımda bu kadar yüksek bir seviyede mücadele edeceğim tek zaman olacakken kenara çekilmek istemiyorum. Kaybetmek

Pozisyon acı veriyordu ve oynama süresini kaybetmek daha da acı veriyordu. Ailem bu değişikliğe şaşırıldı ve dile getirmeseler de hayal kırıklığına uğradılar. Biz Callahan'ların bir özelliği varsa, o da atlet olmalarıdır. Benim

Üç ağabeyim - emekli profesyonel oyun kurucu babamdan bahsetmiyorum bile - bunu doğrulayabilir.

Geçen yıl Alexis'in kararını savaşmak yerine kabul ettim ama bundan daha iyi olduğumu biliyorum. En azından öyle umuyorum.

"Bunu gerçekten yapmak istiyor musun Callahan? Oraya gitmek istiyor musun?" "İstemiyorum-"

"Eminim lise takımındaki en iyi setçi sendin. Ama burada yıldız değilsin. Kadronun zirvesine yakın bile değilsin." Eğildi ve parmaklarını masasının cam tablasına vurmaya başladı. "Bunu duymanın zor olduğunu anlıyorum. Ama sırf bir okula gidecek paran var diye istediğin her şeyi otomatik olarak elde edemeyeceğini birinin sana anlatması gerekiyor. Oyunculuk yaptığım dönemde senin gibi pek çok kız tanıdım ve her biri eninde sonunda bu dersi öğrenmek zorunda kaldı."

Bir kez göz kırpmıyorum. İki kere. Sonra bir kez daha, gözlerim acıyacak kadar sert, böylece ağladığımı görmeyecek. Onun en sevdiği insan olmadığımı biliyordum ama bana bir *ders* verilmesi gerektiğini düşündüğünü sanmıyordum.

"Ne yani, bir futbolcu kalbini falan mı kırdı?" Pat diye söyledim. "Bu yüzden mi benden hoşlanmıyorsun?"

Gözleri parlıyor. "Izzy."

"Üzgünüm, üzgünüm-"

"Bunun ailenizle hiçbir ilgisi yok. Özellikle değil. Keşke alabilseydim dediğim başka kızlar var mıydı? Belki de takıma daha uygun olan ama aileleri McKee'nin en büyüklerinden olmayan diğer oyuncular.

Bağışçılar mı? Elbette. Sen bir yetişkinsin, sana karşı dürüst olmakta bir sakınca görmüyorum. Dediğim gibi, bunu ne kadar erken fark edersen o kadar iyi olur."

"Yani ilk tercihin ben değildim."

"Yeteneksiz olduğunu söylemiyorum. Ama belki de senin seviyene daha uygun bir programa katılmalısın."

Bunu görmezden geliyorum. Söylediği her şeye katılmıyor değilim ama bana hakaret etmesine gerek yok. "Sana bunu yapabileceğimi kanıtlamama izin ver."

"Geçen sezon görmem gerekeni gördüm."

"Bu sezon farklı olacak." Dirseklerimin üzerinde öne doğru eğildim. Çok umutsuz görünmek istemiyorum ama bu şansı bir daha ne zaman yakalayacağımı bilmiyorum. "Lütfen, söz veriyorum. Sana bunu yapabileceğimi göstermeme izin ver."

"Elimdeki başlangıç oyuncularına bağlıyım."

"Brooklyn son sınıf öğrencisi. Gelecek sezon burada olmayacak ve o zamana kadar ben de genç olacağım. Beni hemen oraya koymanıza gerek yok. Bana birkaç set verin yeter. Gelecek sezon bu işin üstesinden gelebileceğimi göstereceğim."

"Ben-"

"Lütfen, Koç. Bu sporu seviyorum. Bu konuda ciddiym. Kazanmamıza yardım etmek istiyorum ve bunu en iyi setçi olarak yapabileceğimi biliyorum."

Bana bakarken evlilik yüzüğünü parmağında çeviriyor. Başka bir şey söylemeye cesaret edemiyorum. Hayatımın en uzun dakikasından sonra En az on şey daha söyleme dürtüsünü bastırırken, ifadesinde bir şeyler değişiyor.

Belki de sempatidir. Öyle olsa bile, umurumda değil. Bu noktada her şeyi kabul ederim. Sadece yarım bir şans ve ben onunla koşacağım.

"Güzel. Bu konuda ciddi olduğunu söyleyebilirim." "Ciddiyim."

"Dikkatimi çekmek istiyorsan, çekebilirsin. Ama odaklanmalısın Callahan. Tekniğin kadar notların üzerinde de çalış. Ağırlık odasında ve antrenmanlarda fazladan zaman ayır. Bana gerekenlere sahip olduğunu ve sana güvenebileceğimi göster."

Başımı sallıyorum. Birkaç gün önce kampüse gelmeden önce ailem de bana aynı şeyi söylemişti. "Dikkat dağıtmak yok."

Özellikle de Nikolai Abney-Volkov adında son derece yakışıklı ve yetenekli bir hokey oyuncusu olduklarında.

Bölüm 2

Izzy

Cooper ve kardeşimiz Sebastian'la paylaştığım kampüs dışındaki eve vardığımda spor ayakkabılarımı dolaba fırlatıp kanepeye uzanıyorum. Bir iniltiyle at kuyruğumu çözüyorum. Cooper koltukta oturmuş kitap okuyor, mutfaktan gelen rock müzik ve lezzetli kokulara bakılırsa Sebastian da akşam yemeği hazırlıyor.

Televizyona baktım. "James'in son sezon öncesi maçı mı?"

En büyük kardeşimiz James, Philadelphia Eagles'da oyun kurucu olarak oynuyor. Dördümüz arasında doğrudan babamın izinden giden tek kişi o. O, susuzluk tuzağı Instagram paylaşımlarına, çılgılık atan hayranlara ve imzasını, resmini, zamanını ve ilgisini isteyen insanlara ilham veren bir NFL oyun kurucusu gibi, gerçekten ünlü biri. Babam da öyleydi ve Cooper mezun olup profesyonel olarak hokey oynamaya başladığında o da çok geride kalmayacak. Sebastian *da* babası gibi olabilirdi -Anne ve babası yıllar önce bir trafik kazasında öldükten sonra onu evlat edindiler ama o geçen sezonun sonunda yemek yapmaya odaklanmak için beyzbolu bırakmaya karar verdi. İçimden bir ses bir şef olarak bile çok dikkat çekeceğini söylüyor.

Tüm bunları bilmeme rağmen, onları hala sadece kardeşlerim olarak görüyorum. Benim gülünç, acayip atletik, inanılmaz ağabeylerim. James doğum günümde bana her zaman yeni bir pelüş hayvan alır. Cooper onurumu korumak için kavgalara atladı. Sebastian bir *hafta* boyunca odamda yerde uyudu.

Poltergeist'ı çok küçükken izledim ve palyaço temalı kabuslar görmeden duramadım.

"Evet," diyor Cooper, kitabını bir kenara bırakarak. "Başlangıçta biraz oynadı, iyi görünüyor. Koçunla konuşabildin mi?"

"Setlerde oynayabileceğimi kanıtlamam için bana bir şans veriyor." Sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Bu harika, Iz."

Onun onayıyla ışıldıyorum.

Sebastian elinde bulaşık beziyle mutfaktan kafasını uzatıyor. "Akşam yemeği beş dakika içinde."

"Ooh, yaşasın." Kanepeden kayıyorum. "Masayı hazırlamamı ister misin? Yeni pembe yer minderlerimi kullanabiliriz."

Bana tuhaf bir bakış atıyor ama cevap vermeden ön kapı açılıyor.

Sebastian'ın kız arkadaşı Mia, Cooper'ın kız arkadaşı Penny ile içeri girerken, "Biri bana cinayetin ne kadar yasadışı olduğunu hatırlatsın," diyor. "Bana

pişman olacağım bir şey yapmadan önce olumsuz yanlarını düşünmeliyim."

Penny kot ceketini çıkarırken uzun uzun iç çeker. Cooper ona doğru bakar, onu incelerken her zamanki gibi aşık olmuş görünmektedir. Kız kesinlikle onun kucağına düşmek üzere. Sebastian ve Mia'ya mutfakta katılmadan önce sevgiyle gözlerimi deviriyorum.

Yeterince eminim, çılgılığını duydum. "Cooper!"

"Süper yasadışı," diyor Sebastian, yeşil gözleri eğlenceyle dans ediyor. "Eğer hapisteysen erkek arkadaşının ev yemeklerini yiyemeyeceğinden eminim."

Hep birlikte akşam yemeği yerken beşinci tekerlek olmak berbat bir şey ama ben Evdeki tek kız olmamayı seviyorum. Bu hafta başında Target'tan aldığım sevimli yer paspaslarını gösterdiğimde kardeşlerim omuz silktiler ve görünüşe göre Sebastian bunların varlığını çoktan unutmuş, ama Penny ve Mia'nın bunları takdir edeceğini biliyorum.

En azından Penny giyecek. Mia'yı hiç pembe bir şey giyerken gördüğümü sanmıyorum. *Saç tokası* bile. Bazen onların erkek arkadaşlarından tamamen bağımsız en iyi arkadaşlar olduklarına inanamıyorum. Cooper ve Sebastian'ın ilişkileri olduğuna da inanamıyorum ama geçen sonbahar Cooper, koçunun kızı olan Penny'ye aşık oldu ve bu yılın başlarında Sebastian ve Mia nihayet birbirlerinin etrafında dans etmeyi bırakıp ciddileştiler. James de McKee'de aşık oldu; son senesi için buraya transfer olduğunda Bex ile tanıştı ve şimdi nişanlılar ve bir bebekleri de yolda.

Bir de ben varım, Cooper'ın en büyük hokey rakibiyle gizli bir yaz kaçamağından yeni çıkmış.

Mia kendini Sebastian'a kaptırmadan önce bana tek koluyla sarılıyor. Başparmağıyla Sebastian'ın yanağındaki sos lekesini siliyor ve Sebastian onu öpmek için eğildiğinde burnunu kırııştırıyor.

"Alice mi?" diye mırıldanıyor.

"Hayır." Siyah tırnaklarıyla adamın gömleğindeki bir şeyi çekiştiriyor. "Muhtemelen Elon Musk'ın resimlerine bakıp mastürbasyon yapan bir salak."

"İğrenç," diyorum. "Aklıma bu görüntüyü sokmandan nefret ediyorum." Sadece sırtıyor. "Nasıl gidiyor, Iz?"

Gümüş çatal bıçakları çıkarıp peçeteleri alırken omuz silkiyorum. Bugün erken saatlerde mutfak masasını temizlemiş ve bir vazo çiçek eklemiştim. Yerleri düzenlerken bir an için el işime hayranlıkla bakıyorum. "Çok güzel, değil mi? Şarap ister miyiz?"

Bir göz attım ve onların da öpüştüğünü gördüm. Tek kelimeyle harika. "Alo? Dünya'dan uzay aptallarına."

Mutfak saati çalıyor ve Sebastian fırından bir şeyler çıkarmak için isteksizce Mia'dan ayrılıyor. Mia suçlulukla dudağını ısırarak bana bakıyor. "Özür dilerim. Harika görünüyor."

"Mm."

"Gerçekten öyle. Yer paspasları hoş bir dokunuş. Çiçekleri Trader Joe'dan mı aldın?"

Uzun süre sinirli kalamam. Mia benim arkadaşım ve Sebastian'ı böyle mutlu görmek her zaman güzeldir. "Tabii ki. Buketleri en iyisi."

Sebastian, Cooper ve Penny'nin duyabileceği kadar yüksek sesle, "Yemek hazır," diyor. Yemeği tabaklara koyuyor -tavada kızarmış tavuk, patates ve sebzeler, lezzetli olduğunu ilk elden bildiğim bir sosa bulanıyor- ve buzdolabından bir şişe beyaz şarap çıkarıyor. "Senin için, Izzy."

"Ah, Sebby." Her zamanki yerime bir tabak götürüyorum. "Sen en iyisisin."

Antrenman beni aç bıraktı, bu yüzden etrafımda sohbet devam ederken yemeğime odaklanıyorum. Penny ve Cooper'ın kasabadaki buz pateni pistinde birlikte verdikleri paten dersleri yeniden başlıyor. Bu dönemden sonra mezun olacak olan Sebastian, Mia'nın İsviçre'de yürüttüğü astrofizik yurtdışı eğitim programına yakın bir aşçılık okuluyla görüşüyor. yıl. Sandalyemde arkama yaslandım, şarap kadehim elimde. Dürüst olmak gerekirse, bu anın fotoğrafını çekmeliyiz. Annem bizi birlikte oturup yemek yerken görse çok mutlu olurdu. Babamı bir ev kiralamaya ikna ettiğinde umudu buydu.

McKee'nin kampüsüyle iç içe olan Moorbridge'de üniversite yıllarımız boyunca kullanmamız için.

"James ve Bex'in düğünü ertelemesi çok kötü oldu," diyor Sebastian.

"Şimdi ne zaman yapacaklar? Ilkbaharda mı?" Mia soruyor.

"Evet," diyorum. "Muhtemelen Nisan ya da Mayıs. Ama bu, bebeğin bizimle parti yapabileceği anlamına geliyor!"

Aslında düğünlerini yaz aylarında yapacaklardı, ancak acele etmemeye ve ebeveyn olmaya alıştıklarında bunu güzel bir şekilde yapmaya karar verdiler. Bex Aralık'ta doğacak, tam da Noel'e denk geliyor. Bebek bir hafta erken gelirse, aynı doğum gününü bile paylaşabiliriz. Bu düşünceye gülümsüyorum. Bex ve James çok iyi ebeveynler olacaklar ve ben de teyze olmak için sabırsızlanıyorum.

"Belki çiçekçi kız olabilir," diyor Cooper. Kolunu Penny'nin sandalyesinin arkasına uzatıyor ve bakır rengi saçlarını parmağının etrafında döndürüyor. Penny gülümsüyor ve hızlı bir öpücük için eğiliyor.

"Zaten Bex'i ikna etmeye çalışıyorum," diyorum, içimdeki küçük sızıyı görmezden gelerek

onları görünce yükselen yalnızlık. Sebastian ve Mia da neredeyse birbirlerine sokuluyorlar. "Yazın bir düğünde çalışmıştım, çok tatlı bir bebek yüzük taşıyıcısı vardı."

Sebastian, "Elbette bunun için geri geleceğiz," diyor.

Penny şarabını yudumluyor ve dikkatini bana çeviriyor. "Aşktan bahsetmişken, yaz bağlantısı nasıl gitti Izzy? Sonunda onunla tanışacak mıyız?"

"Kim olduğunu bir söylese," diye takılıyor Mia.

Bu soru kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor. Şarabımı bitirirken herkesin, özellikle de Cooper'ın gözlerini görmezden geliyorum. Yaz bitti. Nik

Massachusetts ve ben New York'tayım ve onun takımı McKee ile oynamaya geldiğinde, maça gitmemek için bir bahane bulacağım.

Yine de acıyor ve acımasından nefret ediyorum.

Annemle babamın evlilikleri altın standartta. Üç ağabeyim de eşlerine umutsuzca aşık. Onlar adına mutlu olsam da, onlardan çok uzakta olduğumu bilmek içimi acıtıyor. Mia gibi zeki değilim ya da Penny gibi yaratıcı ya da Bex gibi kararlı değilim. Ben, kocası ve dört çocuğu da dahil olmak üzere yoğun ve renkli hayatının her yönüyle başa çıkabilecek gibi görünen annem değilim.

Nikolai gibi adamların, özellikle de duygularımı hiç düşünmeden beni aldatan tek eski erkek arkadaşım Chance'in

-Ben ciddi bir seçenek değilim. Sadece eş olarak uygun olmadığım için değil. *Kız arkadaş* için bile zar zor uygunum. Ve tamam, Nik'le yatağa girdiğimde kuralları biliyordum ama bu, farklı koşullarda bile onun kalbini çalmak için asla yeterli olamayacağımı bilmenin canımı acıtmadığı anlamına gelmiyor.

"Bir anda bitti," diyorum omuz silkerek. "Nasıl olduğunu bilirsin."

"Ah, çok kötü," diyor Penny. "Peki ya diğer adaylar? Bilmemiz gereken herhangi bir aşk var mı?"

"Hayır." Bu yalan midemi bulandırıyor ama böylesi daha kolay. Nik'ten onlara hiç bahsetmemeliydim, belli belirsiz bile olsa. "Bir şey olduğu yok. Voleybola odaklanmam gerekiyor. Notlarımı yüksek tutmalıyım. Tüm bu iyi şeyler."

Yemekten sonra odama kaçmayı başardığımda, telefonuma çaresizce bir kez daha bakıyorum. Bitmemiş mesaj dizisinden başka bir şey yok.

İnsanın içinde bir ışık huzmesisin, Isabelle

Çok güzelsin.

Yalan mıydılar, yoksa sadece yarı gerçekler miydi? Herhangi bir kız için kullanılmaya uygun, uyduruk iltifatlar mıydı?

İçimden bir ses cevabı bilmek istemediğimi söylüyor. Eğer bana gerçek bir veda etmek isteseydi, yapardı.

Dişlerimi alt dudağımın üzerine sıyrıyorum ve başlığı siliyorum. Yaz dikiz aynasında kayboldu ve benim önüme bakmam gerekiyor. Bu sömestr odaklanamazsam Alexis'i beni sette oynatmaya ikna etme şansım yok ve bu hiçbir zaman geleceği olmayan bir kaçamaktan daha önemli. Kardeşlerimin seviyesinde olmayabilirim ama bir Callahan için kendi sporunun arka planında kaybolur.

Nik'i bir daha göreceğimden şüpheliyim, ama eğer görürsem, sadece yabancı olacağız. Bu aptal kalbime ne yaparsa yapsın.

Bölüm 3

Nikolai

"Pencere dışında herhangi bir maddi hasar var mı?"

Yıllar boyunca pek çok nasihatle karşılaştım ama hiçbir koç -babam hariç- büyükbabamın sinirlendiği zamanki yoğunluğuna yaklaşılamaz. Ve şu anda? Tüm enerjisini bana odaklıyor.

Ellerimi arkamda kenetledim. Annemin dairesine sendeleyerek, sahip olduğum eşyaların yarısını taşıyarak girer girmez, bana takım elbise giydirdi ve beni büyükbabama gönderdi. Sanki yakalı bir gömlekle gelmek üniversiteden atıldığım gerçeğini telafi edecekmiş gibi.

Yine de buradayım. Bu sabah UMass Amherst Erkek Hokey takımının kaptanıydım. Artık üniversite öğrencisi bile değilim.

"Hayır, efendim. Sadece bir cam kırdık."

Büyükbabam homurdanıyor, parmaklarını sandalyesinin koluna vuruyor. Kıpırdamamak için kendimi zor tutuyorum. Henüz yüz korumama bir disk atmadı ve

Buna eğitim diyebilirsiniz ama bir bakıma onun onaylamaması babamınkinden daha kötü. Odanın her tarafına zehir gibi yayılıyor. Ona göre, eminim, bu durum zaten şüphelendiği bir şeyi doğruluyor: babamla aynı türden bir piç olduğumu.

"Ama bu Grady Szabo-"

Asistanı Donna eğiliyor ve duyabileceğim kadar yüksek sesle mırıldanıyor: "Nikolai'nin eski takım arkadaşlarından biri. Birinci sınıf öğrencisi, bu yıl yeni."

Grady'ye *eski* takım arkadaşım derken sırtıyor. Sen de siktir Donna.

"Teşekkür ederim. Bay Szabo hala hastanede, doğru mu?"

Massachusetts'ten ayrılmadan önce Grady'yi hastanede ziyaret etmedim. Hayatım boyunca hokey oynadığım için sakatlıklara yabancı değilim ama Grady'nin o hastane yatağında olduğunu düşünmek -tüm bunların sebebi takımımı gerektiği gibi idare edememiş olmam- midemi suçluluk duygusuyla bulandırıyor. Grady'ye kendini kaybedip futbol takımından bir salağa ikinci kat penceresinden kafa atmaya çalışmasını *söylememiş* olsam da daha fazlasını yapabilirdim.

Grady henüz birinci sınıf öğrencisi ve şimdi antrenmanlarda tekrar yapmak yerine kırık bacağıyla uğraşıyor. İçine düştüğü çalı sayesinde en azından kafa travmasından kurtuldu.

"Doğru," diyebildim. "Rehabilitasyon uzun sürecek ama bir dahaki sefere kadar-"

"Uyuşturucudan haberin var mıydı?" "Hayır."

"Bana yalan söyleme, Nicholas."

Dişlerimi sıkıyorum. Adımın babamın izlerini taşımasından nefret ettiğini biliyorum ama yine de bu benim adım. *Nikolai*, Nicholas değil.

"Yalan söylemiyorum. Birinin uyuşturucu getirdiğinden haberim yoktu."

"Üniversite bu konuda net görünmüyordu."

Tereddüt ediyorum. "Takım arkadaşlarıma sadık olmam gerekiyordu."

"Yani, biliyordun ve onlara yalan söyledin." İç çekiyor, burnunu iki elinin arasına sıkıştırıyor.

Parmaklarını. "Çok cömert bir bağış teklifimin sessizlikle karşılanmasına şaşmamalı."

"Sonradan daha çok şey öğrendim. O anda bilmiyordum." Sinirlenmemek için tüm çabamı harcıyorum. "Sadece diplomamı bitirmenin ve hokey oynamanın bir yolunu bulmak istiyorum."

"Güzel. Çünkü ben de bunu istiyorum." Ayağa kalkıyor, tertemiz ahşap masasının etrafından dolaşıyor ve bana hesapçı bir bakış atıyor. Gözleri çakmaktaşı gibi, gümüş rengi saçları şakaklarına özenle taranmış. Yaşlı olabilir ama güçlü. New York'taki binaların yarısına ve dünyanın dört bir yanındaki yüzlercesine sahip olduğunuz bir noktaya güvenli davranarak gelemezsiniz.

Ev olarak kullandığı Beşinci Cadde'deki çatı katı, avangart bir sanat eseri kadar aydınlık ve moderndir, ancak ofisi, geçmiş zamanlardan kalma bir kalıntı gibi ayrı durmaktadır. Mermerle süslenmiş bir gazlı şömüne masasının arkasında nöbet tutuyor.

Koyu renkli ahşap paneller tüm odaya ağır ve dramatik bir hava veriyor. En son buraya gizlice girdiğimde kuzenimle iyi bir konyaktan bir yudum çalmıştım,

Cricket, dayanılmaz bir parti sırasında - deri koltuğa nasıl bu kadar kolay uzandığını anlayamadım.

Yine de hayatı boyunca bu dünyaya uyum sağladı. Annem babamdan boşandığında ve Moskova'dan New York'a taşındığımızda ben on üç yaşındaydım.

Büyükbaba bakışlarını başka bir yöne çevirerek, sadece bir tanesini düşünüyor. Odadaki fotoğraflar: Annem Katherine, ablasını kucaklıyor, sekiz ve on yaşlarındayken. Giydikleri firfırlı elbiselere rağmen ciddi görünüyorlar. Fotoğrafçının yavru köpeklerini boğmakla falan tehdit edip etmediğini hep merak etmişimdir.

"Senin ve kuzeninin de benzer bir poz vermenizi istedim ama Andrei buna izin vermedi," diyor ve bembeyaz gömleğinin manşetlerini düzeltirken babamın adını tükürerek söylüyor. "Başından beri burada olmalıydın. Benim tek torunumsun ve seni ergenlik çağına gelene kadar çok az tanıdım."

"Bu talihsiz bir durum."

"Bu kabul edilemez," diye tersliyor.

Yoğunluğuna rağmen sesini nadiren yükseltiyor, bu yüzden Donna kadar ben de şaşırıyorum. Kibarca başka tarafa bakıyor.

Ses tonundan yükselen paniği yutuyorum. Geçmiş geçmişte kaldı ve şu anda üniversite son sınıfta ne halt edeceğime karar vermem gerekiyor.

"Nereye transfer olursam olayım, UMass'inki kadar iyi bir hokey programına sahip olmalı. Çaylak kontratımın zamanlamasının bir parçası da

çünkü gücü-"

"Bunun için endişelenmemize gerek yok." Kanepeyi işaret ediyor. İki bardak çıkarırken yanındaki bar arabasının üzerindeki kristal sürahiler lamba ışığında göz kırptırıyor. "Oturun."

"Büyükbaba."

Her bardağa birkaç parmak konyak doldurur. "Otur, Nikolai."

Gerçek ismimi duyunca dinledim. Yardımının bir bedeli olacağını bilmeliydim. Büyükbabam iş kararları ile aile meseleleri arasında pek bir ayrım görmez.

"Eğer bunu senin için yaparsam, bana bir söz vermeni istiyorum."

Bardağıma bakıyorum. Antrenmanlarda ne kadar sıkı çalışırsam çalışayım ya da maçlarda ne kadar iyi oynarsam oynayayım, babamın sevgisini asla kazanamadım ama büyükbabamınkini hâlâ kazanabilirim.

Pazarlığı her neyse, o kadar da kötü olamaz.
"Herhangi bir şey."

"Mezun olduktan sonra benim için çalış."

Neredeyse konyaktan boğuluyordum. "Ne?"

"İyi bir hokey takımı olan başka bir okula transfer olmana yardım edeceğim.

-Karşılığında da mezun olduğunda gelip aile şirketinde çalışacaksın."

"Ama . . . Ben hokey oynayacağım."

"Vücudunuzu parçalayacak acımasız bir ligde geçireceğiniz birkaç yıl mı? Ya da daha kötüsü, KHL'de babana katılmak mı? Hayır. Buna izin vermeyeceğim."

"Cidden babamın takımıyla sözleşme yapmayı kabul edeceğimi mi düşünüyorsunuz?"

"Babamın takımıyla

Rusya mı?"

"O senin ilk koçundu."

"O benim için öldü." Kalbimi sızlatsa da kelimeleri tükürüyorum. Yüzümdeki yara izini gösteriyorum. "Bunu bana o verdi."

"Farkındayım."

"O zaman beni hiç tanıımıyorsun."

"Seni tanıyorum Nikolai. Senin için mümkün olan en iyi geleceği istiyorum ve bunu gerçekleştirmenin yolu da seni Abney Industries'i devralmaya hazırlamak. Bu konuda ciddi olmadığımı mı düşündün? Ben öldüğümde şirket herhangi birine gidemez. Ya sen ya da hiç kimse."

Üniversiteye başvurduğumda, büyükbabam mezun olduğu okul olan Harvard'a gitmemi istiyordu. Harvard'ın hokey takımı mükemmeldi ama UMass Amherst'in koç kadrosu daha iyiydi, ben de onların seçmelerine evet dedim. Ulusal Hokey Ligi seçmeleri onu da heyecanlandırmamıştı ama yine de Sharks beni ilk turda seçtiğinde beni tebrik etti. Babamın NHL'nin Rusya'daki karşılığı olan Kontinental Hokey Ligi'nde koçluğunu yaptığı SKA St. Petersburg takımı da beni seçti ama ben bunu hiçbir zaman bir

ciddi bir seçenek. Başka tavizler de verdim; siyaset bilimi okudum, profesyonel olarak oynamadan önce üniversite diplomamı almak istediğimi açıkça belirttim.

-Ama büyükbabam bir kez olsun hokey oynamak yerine aile işine katılmamı istediğini söylemedi.

İstediği şeyin büyüklüğü kafama dank edince ayağa kalkıyorum. "Bunu yapamazsın." "Bu çok cömertçe, evlat." O da ayağa kalktı. Aynı boydayız, yani

Korkak gibi görünmek istemiyorum, gözlerinin içine bakmalıyım. "İyi bir üniversiteden mezun olacaksın ve bir sezon daha sporunu yapacaksın. NHL ve KHL'ye emekli olduğuna söyleyecek, işi kabul edecek ve Columbia'da MBA'e başlayacaksın. Son senen için Harvard'ı tercih

ederdim ama aynı ligde kalmak isteyeceğini düşündüm.

McKee Üniversitesi'nde senin için bir yer var ve koç seni başlatmaya hazır."

McKee'den bahsedilince ensem karıncalanıyor.

Bu karmaşadan önce güzel bir yaz geçirdim. Sharks ile gelişim kampı, Cricket ile geçirilen zaman ve McKee'nin hokey takımının kaptanı Cooper Callahan'ın küçük kız kardeşi olan Isabelle Callahan ile takılmak -UMass Amherst'in en büyük rakip okulu. Sonuncusunu planlamamıştım ve eğer bunu öğrenirse, geçen sezon olduğu gibi çeneme bir yumruk yiyeceğimden eminim, ama buna değmediyse ne olayım.

McKee'ye gidersem, onun sahasında olacağım. Bu sefer takım kaptanı *Callahan* olacak. Eminim kız arkadaşı hakkında ona söylediklerimden sonra benimle oynamaktan heyecan duyacaktır - o sırada çıktıklarını bilmesem bile

-Geçen sonbahar karşılaştığımızda.

Kendimi savunmam gerekirse, Isabelle'i ilk kez görüyordum. Bir dakika önce Pak düşerken bakmaktan kendimi alamadım ve aptal gibi onun hakkında bir şeyler geveledim. Cooper'a bakmaktan kendini alamadığı kızıl saçlı kız hakkında sataşarak bunu örtbas etmek o an için akıllıca bir karar gibi görünmüştü.

Genellikle ben çalarken seyirciler bulanıklaşır ama Isabelle kristal berraklığında kaldı. Gülüyordu. Ailesiyle konuşuyordu. Kardeşine tezahürat yapmak için yerinden zıplıyordu, gülümsemesi o kadar nefes kesiciydi ki, bana yöneltilmiş olmasından başka bir şey istemiyordum. Saçları kalp şeklindeki yüzünün etrafında sallanıyordu, koyu renk ve dalgalıydı. Saçma bir şekilde bana bir deniz kızını hatırlatıyordu, belki de Fırtınadaki okyanus gibi mavi gözleri yüzünden. Eğer soyadı Callahan olmasaydı, maçtan sonra onu bulur ve yatağına girerdim.

Annemin yaz stajyeri olduğunu öğrendiğimde ondan uzak durmaya hazırdım. Bunu *düşünmeyecektim* bile.

Ama sonra onunla gerçekten tanıştım ve karşı koyamadım. Kardeşi bundan nefret edeceği için değil, onu ilk gördüğüm anda bildiğim gibi o zaman da onun özel olduğunu ve özelin her gün karşıma çıkmadığını bildiğim için.

İlişkimiz bittiğinden beri onu deli gibi özlüyorum ama onu tekrar göreceğimi hiç ummuyordum. Eğer bunu kabul edersem, sadece birkaç aylığına aynı şehirde olmayacağız. Aynı kampüste, aynı küçük kasabada olacağız. Onunla tekrar yatağa girme riskini göze alamam, özellikle de kardeşinin burnunun dibinde.

"McKee? Sen ciddi misin?"

"Mükemmel bir okul."

"Beni hiçbir şeye zorlayamazsın."

"Hayır," diyor büyükbabam hafifçe. "Sen bir yetişkinsin, kendi seçimlerini yapabilirsin. Ama doğru olanı yapman için sana yalvarıyorum."

"Yaptığım işte iyi olduğumun farkındasın, değil mi? Bu benim tüm hayatım." "Beni endişelendiren de bu." Omzumu sıkıca kavradı.

"Yeteneğini inkâr etmiyorum. Belli ki babandan birçok şeyi miras almışsın.

Ancak çok fazla yanlış şeyi miras aldığınızdan endişe ediyorum."

Gözümü kırıpıyorum, sertçe. Zihnim dönüyor. Ona defolup gitmesini söyleyebilirim ama sırf istediğini kabul etmediğim için bana kazık atmak için ülkedeki en iyi hokey okullarının hepsine girmemi engellemesine de ihtimal vermiyorum. Sharks çaylak kontratını görüşmeye hazır olana kadar bir alt ligde oynamayı deneyebilirim ama üniversite yolunu seçmemin bir nedeni var. Eğitim almak ve Frozen Four'a katılmak istiyordum. McKee geçen sezon kazandı. Isabelle'in kardeşi de dahil olmak üzere birçok çekirdek oyuncularını hala takımda. Onları tekrar kazanmaktan alıkoyacak hiçbir şey yok, özellikle de ben buz üzerindeyken.

Babama ulaşmak gerçek bir seçenek değil. KHL'de oynamak gibi bir niyetim hiç olmadı, o hala o ligin bir parçası olmasa bile.

Geriye McKee'de bir yer

kalıyor. Bir yıl daha.

Bir *sezon* daha.

Ve Isabelle de orada olacak.

"Onun gibi bir şey olmak istemediğini mi söylüyorsun? Bunu kanıtla. Farklı bir yol seç."

Büyükbabamın sözleri birkaç uzun saniye havada asılı kalıyor, beni içine çekerken alay ediyor.

Herkes babamdan nefret ettiğimi söylüyor ama bu doğru değil. Onu hala seviyorum,

çünkü beni olduğum gibi yarattı ve bazıları iyi hokey olsa da her zaman hayatımdaki tek iyi şey olmuştur - geri kalan hiçbir şeyi miras almadığım konusunda kendime yalan söylediğimi biliyorum. Uyandığımda aynada onun bana baktığını göreceğim günden çok korkuyorum. Kalbimde her atışta sızlayan bir şarapnel parçası gibi.

Ve bu yüzden Isabelle ile ciddi bir şey olamazdı. Ya denediysem ve her şeyi berbat ettiysem? Ya babamın annemi *yıllarca* incittiği gibi ben de onu incitirsem?

Ona sahip olamam ama en azından bir sezon daha hokey oynayabilirim.

"Tamam. McKee'yi ara. McKee'yi ara."

Bölüm 4

Nikolai

Cricket beni kucaklamadan önce Büyükbaba'nın ofisinden ancak çıkabildim. "Az önce duydum," diyor omzuma yaslanarak. "Üzgünüm Nik."

Kendimi onun kucağında erimeye bıraktım. Uzun boylu ve kıvrımlı, gözlük koleksiyonu Warby Parker mağazalarıyla yarışır. Bugünkü gözlük morun gerçekten iğrenç bir tonu ve onu son gördüğümünden beri saçlarını kestirmiş. Koyu sarı dalgalar eskiden omuzlarına kadar uzanıyordu ama şimdi pixie kesim yaptırmış.

"Bu yeni bir şey."

Saçlarının kenarlarını düzeltiyor. "Beğendin mi? Neden olmasın diye düşündüm. Kendimi bir lezbiyen olarak daha agresif bir şekilde duyurmak, ticaret katındaki tüm erkekleri gerçekten korkutmak."

Homurdanıyorum. Cricket'in dramatik bir yeteneği var, tanıdığım başka biri gibi. Ya da daha doğrusu biliyordum. Düşünmem gereken son şey Isabelle'in kuzenimle ne kadar iyi anlaşacağı. "Kristen Stewart'a benziyorsun."

Gözleri parlıyor. "Gerçekten bunu mu demek istiyorsun?" "Eğer gözlüklerden kurtulursan."

"Gözlükleri seviyorum. İlginçler."

"Onlar ... ugh. Onlar benim yeni takım rengim."

"Demek büyükbabam seni başka bir yere soktu. Dökül bakalım."

Biraz mahremiyeti olan en yakın odaya, kuyruklu piyanonun ve Jeff Koons heykelinin bulunduğu oturma odasına yöneliyorum. Cricket'in mokasenleri mermer zeminde tıkırdıyor, o da bana ayak uydurmak için acele ediyor. Duygular göğsümde kabarıyor, tehdit ediyor

Çok utanç verici bir şey -gözyaşları- bu yüzden yanağımın içini kemiriyorum ve geçene kadar hokey kural kitabını düşünüyorum.

Gerçekleşene kadar hokeyin hayatımdan çıkmasının yasını tutmanın bir faydası yok. Şirketin başına geçtiğimde belki bir hokey takımı satın alarak üzüntümü giderebilirim. Şimdilik şimdiki zamana odaklanmalıyım, bu da kendimi işe gitmek için doğru kafa yapısında tutmayı içeriyor. Sabah ilk iş McKee'ye gidiyorum.

dersler başlamadan önce yerleşmek için zaman.

"Nik?" Cricket'ın sesinde yumuşak bir ton var. Bunu görebileceği kadar gergin olmalıyım. "Cidden, ne oldu?"

En yakın koltuğa çöküp başımı ellerimin arasına alıyorum. "Okuldan atılmayı hak ettim."

"Bu doğru değil."

"Birinci sınıf öğrencisi hastanede, çünkü ben çuvalladım." O yanıma otururken başımı kaldırdım. "Takım benim sorumluluğumdaydı."

"Ama onlar senin uyuşturucun değildi. Neden sadece söylemedin anlamıyorum-" "Çünkü John UMass'ta burslu okuyor," diye araya giriyorum. "Ailesi

on tane evi yok, Cricket. Sırtını dayayacağı bir serveti yok. UMass onu atsaydı, geleceği sona erecekti. Ben bunu kaldırabilirdim. O kaldıramazdı."

Hiç en iyi arkadaşım olmadı ama John Hayes buna çok yaklaştı. Birinci sınıfta aynı odada kalmıştık ve takımda babam hakkındaki gerçeği bilen tek kişi o. Aptalın teki olabiliyor ve takım partisine kokain getirmek büyük bir aptallıktı. Yine de ona değer veriyorum ve onu ispiyonlayacak değildim. Takıma sadakat her şeydir.

Bu yüzden takım artık benim olmasa bile.

"Ama bu onun seçimiydi, senin değil. Onlara gerçeği söylemeliydin." "O benim arkadaşım ve takım arkadaşım. Ve kaptan olarak benim sorumluluğumda." I

gülümsemeyi başardı. "Ve bakın, her şey yolunda gitti. Büyükbabam çok cömert bir şekilde McKee'deki eğitimimi tamamlamama izin veriyor, yeter ki sonrasında onun için çalışayım."

"Ciddi misin sen?"

"Evet."

"Bunu yapamaz."

"Yapabilir." O kadar da kırgın değilim. Dünya Joseph Abney'in etrafında dönüyor ve buna karşı koymanın bir anlamı yok. Eğer istediğini elde ederse -ki edecek

eninde sonunda ben olacağım. Ne yapacağını bildiğinden daha fazla güce ve servete sahip olan.

Yaşamak için daha kötü hayatlar düşünebilirim. Herkes istediğini elde edemiyor; bu bir gerçek. İster sevgi dolu aileler, ister tatmin edici kariyerler ya da romantik ilişkiler olsun, bazı insanlar hiçbir şey elde edemiyor. Şanssız olanlardan biri olduğumu bilmeliydim.

"Profesyonel olarak hokey oynayacağını biliyor, değil mi? Milyonlarca dolar için mi?"

"Bir yönetim kurulu odasında milyarlar kazanmak varken neden vücudunuzu mahvedecek bir sporla milyonlar kazanasınız ki?"

Cricket ayağa kalkıyor, neredeyse öfkeden titriyor. "Bunu o mu söyledi?" "Hayır," diyorum, onu aşağı çekerek. "Sorun yok."

"Bu iyi olmamanın tanımıdır."

"Hokeyi neden bu kadar çok sevdiğimi anlamadığınızı sanıyordum."

Tenis dışında hiçbir zaman ciddi bir spor yapmadı, o da sadece üniversite başvurularını doldurmak içindi. Bunun neredeyse soluduğum hava gibi olmasının garip olduğunu düşünüyor. Babamın çirkin bir hatırlatıcısı, kendi değerlerimle istediğim bir şeyin ifadesi değil.

Kim bilir, belki de hepsi haklıdır. O bana vermeseydi bu aşka sahip olamazdım.

Çekip gideceğimi bilse ne derdi merak ediyorum. Eninde sonunda öğrenecek; beni takip ediyor. Onun telefonlarına çıkmayacağıma dair kendime defalarca söz veriyorum ama o beni tekrar kendine çekmenin bir yolunu buluyor. Onunla Rusça konuşmanın ne kadar iyi hissettirdiğinden nefret ediyorum, telefonu kapattıktan sonra savuşturmam gereken panik atak bir yana.

"Bilmiyorum. Ama senin için önemli olduğunu biliyorum, bu da benim için yeterli. Dürüst olmak gerekirse, Büyükbaba bazen tam bir

hıyar olabiliyor." "Şirket senin olmalı, biliyorsun."

"Hiçbir zaman benim olmayacaktı." Ses tonu yeterince nötr, ama gözlerindeki hayal kırıklığı parıltısını yakalıyorum. Büyükbabam onu hiçbir zaman hak ettiği kadar ciddiye almadı, ne kadar zeki olduğu düşünülürse bu çok saçma. Şu anda bir risk sermayesi şirketinde çalışıyor, ticareti silip süpürüyor.

ama Abney Industries yönetim kurulunda yer almayı tercih edeceğini biliyorum. "Her zaman senin olacaktı. Oğlu yoktu ama en azından bir torunu var ve sen bir erkek olduğun ve ben olmadığım için sen her zaman daha iyi bir seçim olacaksın."

"Nikolai?"

Annemin sesiyle bakışlarımı Cricket'tan ayırıyorum.

Annem her zaman zarif bir kadın olmuştur. Rusya'da bu, pahalı kürkler ve mükemmel taranmış saçlar anlamına geliyordu. Baba, bohemliğe olan doğal eğilimini olabildiğince üst düzeyde benimsemiş. Bugün topuklu ayakkabılar ve Isabelle'in deniz salyangozu diyebileceği bir güneş elbisesi giymiş, sarı saçları omuzlarının etrafında hafifçe kıvrılmış.

Bir çift kırmızı güneş gözlüğünü çıkarıp dikkatlice çantasına yerleştiriyor. "Büyükbabanla konuşma fırsatın oldu mu?"

"Sabah McKee'ye gidiyorum."

"Oh, güzel." Beni yanağımdan öptü. Yara olmayan yanağımdan. Yanlış bir ruh halindeyken bana baktığında irkiliyor, eminim bir anıya hapsolmuş. Babama o kadar benziyorum ki, artık hokey oynarken beni izlemiyor bile. Babamdan ayrıldıktan sonra Amerika'daki ilk maçında bana bir kez baktı, dondu kaldı ve kaçtı; maç bittiğinde beni eve götürmesi için bir araba gönderdi.

"McKee?" diye ekliyor. "Izzy'ye selamımı söylemen gerekecek. İşlerden gerçekten anlayan bir asistana sahip olmak çok güzeldi."

Isabelle'in işinde mükemmel olduğundan hiç şüphem yoktu ama onaylanınca gülümsedim. Annemin birbirimizle ilişkimiz olduğundan haberi yok ama başka koşullar altında olsa onaylayacağını düşünmek hoşuma gidiyor.

"Eminim çok heyecanlanacaktır."

"Seni neden okuldan atmak zorunda kaldıklarını anlamıyorum. Sanki o okula yeterince para vermemişiz gibi."

"Önemli değil."

"Elbette öyle, tatlım. Oraya gitmeyi seçmenin bir nedeni olduğunu biliyorum." "Büyükbabam mezun olduğunda onu şirket için çalıştıracak."

Cricket diyor ki.

Annem göz kırptı. Tam olarak anlayamıyorum ama sanırım bu onu şaşırttı. "Eminim kendine göre sebepleri vardır."

"Nik'in *hokeyi* var."

"Babası için ne kadar iyi sonuçlandığına baksana," diye tersliyor.

Kızırır. "Yani-Nikolai, tatlım-"

"Sorun yok." Etrafından dolanıyordum. "Toplanmam gerek."

"Gitmeden önce öğle yemeği yiyelim. Ya da akşam yemeği. İstedğin herhangi bir restoranda."

Boğazımdaki kalıntıları yutuyorum. Annemi babamla o kadar uzun süre kaldığı için asla suçlamadım - babam manyetik bir güç, çekici ve istediği

zaman düpedüz baştan çıkarıcı- ama yine de, annemin morluklarını
makyajla kapatarak ve

onun için bahaneler. İlişkimiz kırılğan, ikimizin de adımlarını bilmediği bir dans. Mesafe bir yana, burada olduğu için mutluyum.

eskiden öyleydi. Artık bir düğün planlama işi var ve babasıyla kaçmadan önce tanıdığı tüm arkadaşları onu tekrar aralarına aldılar.

Büyükbabam, aralarındaki kopuk ilişkiye rağmen ona kucak açtı ve bir yanım bu konuda da minnettar olmaktan kendini alamıyor.

"Elbette," diyorum çok uzun bir duraksamadan sonra. "Kulağa hoş geliyor."

Cricket annem odadan çıkar çıkmaz atılıyor. "Isabelle'in okuluna mı gidiyorsun? O Isabelle'in mi? Doğru mu duydum?"

"Bunun bir anlamı yok." "O

nasıl?"

"Hiçbir fikrim yok. Bunu biliyorsun."

"Tamam, tabii, sanki onu Insta'da takip etmemişsin gibi."

"Orada olacak olması önemli değil." Ayakkabımla yerdeki çizik bir noktayı sıyrıyorum. Elbette Instagram'ını aradım ama bunu itiraf edecek değilim. Tablosundaki fotoğrafların yarısı ailesiyle birlikte çekilmiş; çocukluklarımız istesek de bundan daha farklı olamazdı. "Ağabeyinin takımında olacağım ve o şimdiden benden hoşlanmıyor, hatırlıyor musun?"

Cricket'in gözleri genişler. "Oh, kahretsin. Doğru ya."

"Zaten o benden daha iyisini yapabilir," diyorum elimi saçlarımda gezdirirken.

Onu hak eden biriyle yuva kurması daha iyi.

kardeşlerinin, küçük kız kardeşlerine doğru davranma konusunda asla endişelenmelerine gerek kalmayacak. İlişkisinin onu babasına dönüştüreceği günden korkmayacak biri.

"Bu değil-"

"Bu doğru." Kendimi sırtıma zorluyorum. Bu bir maske ve normalde Cricket bunu görmekten muaf olurdu, ama ihtiyacım olan son şey onun cesaretlendirmesi. Stajının son gününde Isabelle'e düzgün bir veda bile edememiştim; onu kiraladığı evde uyurken bırakmıştım. "Beni ne zaman ilişkiler? Onun kalbini kırarım." Ve

belki onun da.

Cricket beni inceliyor, açıkça ikna olmamış. "Peki ya seninki?"

Bölüm 5

Izzy

"Dönem teknik olarak henüz başlamadı," diyor Victoria beni elimden tutup Haverhill House'a doğru sürüklerken. "Yarından sonra Alexis'i dinle."

Topuklarıma basarak ikimizi de yollarımızda durdurdum. O eve geldiğinde ben de giyinmişim, makyajımı yapmışım ve birlikte olacağımıza dair güvence vermişim.

Bu partide sadece kısa bir süre kalabildim ama Koç'un sözleri hala aklımda yankılanıyor. Bana açıkça parti yapmamamı söylemedi, ama kesinlikle "hayır

dikkat dağıtıcı şeyler" aynı zamanda "huzurevinde suratını asma" anlamına da gelir.

Öte yandan, Victoria'nın haklı olduğu bir nokta var. Doğam gereği sosyal biriyim ve belki de parti kaşıntımı giderdikten sonra derslerime daha iyi odaklanabilirim. Sadece birazcık. Birkaç bira, birkaç dans, belki biraz flört. İkincisini kesinlikle kullanabilirim, çünkü doğru dikkat dağıtıcıyı bulana kadar Nikolai'yi unutmayacağım.

"İki içki," diyorum sert bir tonda konuşmaya çalışarak. Victoria'nın dudakları bir gülümsemeyle savaşıırken seğiriyor. "İki içki ve on beş dakika dans. Hepsi bu kadar."

"Yaşasın!" Beni yapışkan bir kucaklamanın içine çekiyor. Ağustos sonu havası önlenemez derecede nemli; Haverhill'de bataklık olacak. Umarım bira yarı soğuktur. "Bu çok eğlenceli olacak."

En iyi arkadaşım olmasının yanı sıra Victoria mükemmel bir voleybol oyuncusu. Libero oynuyor ve geçen yıl birinci sınıf öğrencisiyken bile inançlı bir savunma. Ortaokulda voleybol kampında tanıştık ve yıllar geçtikçe daha da yakınlaştık. Yoğun spor hayatını dengelemek Dört çocuğun bakımı ailem için kolay değildi ve ne zaman bir

Benim turnuvam listenin başında değildi, ailesi bana göz kulak olurdu. Televizyonda *Friends* oynarken otelde yatakta pizza yedik ve ertesi gün oynadığımız her seti domine etmek için elimizden geleni yapardık. İkimiz de McKee'ye girdiğimizde ne kadar heyecanlandığımızı düşündüğümde hâlâ içim ısınıyor.

Kaldırımda yürüyor, beni de ona ayak uydurmak için koşmaya zorluyor. "Bu topuklar hızlı hareket etmek için değil, biliyorsun."

"Ne kadar hızlı gidersen, seni o kadar çabuk yatağa atabiliriz." "*Flört* dedim, Torie."

"Bir ayrılığı atlatmanın en iyi yolu bir geri dönüş yapmaktır."

"Peki sen biliyor musun? Sen ve Aaron neredeyse eski evli bir çiftsiniz."

Victoria, Cooper'ın takımının kalecisi Aaron Rembeau ile çıkmaktadır. Yazın büyük bir bölümünü Cooper'ın ailesinin evinde geçirecek kadar ciddi bir ilişki.

Michigan'daki göl evinde, teknesinde bronzlaşıyor ve kuzenleriyle kaynaşiyor. Küçük, bencil bir parçam hokey oyuncusuyla bu kadar iyi anlaştığı için nefret ediyor ama bunu derinlere itiyorum. Belki de nihai Rembeau-Yoon düğününü ben planlarım.

Gülümsüyor, saçlarını parmağının etrafında döndürüyor. Aaron'ın karın kaslarını düşündüğünden eminim. "Evet. O aptalı seviyorum."

"Her neyse, Nik ve ben hiç çıkmadık. Aşılacak bir şey yok." "Yazı

Manhattan'ın her yerinde düzüşerek geçirdin. Ve

Hamptons." Tepenin zirvesinde durur ve ellerini kalçalarına koyar.

Haverhill House -aslında üniversitenin satın alıp yaşlılar için kampüs dışı konuta dönüştürdüğü sıradan evlerden oluşan bir koleksiyon-

Pencerelerden sızan ışık hemen ötesinde parıldıyor. "Peki işin içinde bir yat yok muydu? O özel hikâyeleri bir şahin gibi izledim."

"Onun değildi, her neyse. Bir önemi yok. O burada bile değil." Birkaç duraksamalı adım attım. Şu aptal topuklara lanet olsun. "Bekle."

Kapıdaki adam bizi içeri almadan önce minnettar bir bakış atıyor. Böyle bir partiye giriş ücreti -atıştırmalık gibi görünmek- beni asla iğrendirmiyor ama partideki erkekler için böyle giyinmediğimi biliyorum. Elbette bakabilirler ama ben kendimi bu dar sarı elbisenin içine sıkıştırdım, ayaklarımı bu ölüm topuklarına bağladım ve seksi görünmeyi sevdiğim için makyaj yaptım.

"İçkiler?" Victoria, Olivia Rodrigo'nun çığlık çığlığa bağırışları arasında bağırıyor.

Birisi buraya flaş ışığı koymuş, dans eden, sohbet eden ve takılan bedenlerin kalabalığını neredeyse uzaylı gibi gösteriyor. Tüm bu manzara şimdiden başımı ağrıtmaya başladı, ama giyinip süslenip buraya kadar geldim, o yüzden sadece gülümseyip başımı sallıyorum.

Bir bira içiyorum, sonra bir tane daha ve orada kendimi kesiyorum. Victoria da aynısını yapıyor, sonra beni dans pistine çekiyor. Müzik eşliğinde zıplıyor, şarkı sözlerine eşlik ediyor ve yüksek at kuyruklarımızı savuruyoruz. Şakağımdan aşağı ter damlıyor; burası da dışarıdaki kadar nemli ama bunun yüzümdeki parlaklığı artırdığını biliyorum. Işıltılı fosforlu kalem, şeffaf dudak parlaticısı. Victoria'nın sabit bir elle uyguladığı kanatlı eyeliner.

Birkaç şarkıdan sonra bakışları fark etmeye başlıyorum. Topuklu ayakkabılarım bacaklarımı ekstra uzun gösteriyor ve parlak elbisem flaş ışığında adeta bir fener gibi parlıyor. Victoria beni etrafında döndürüyor, neredeyse dengemi kaybedecekken gülüyor. Ben de misilleme olarak aynısını yapıyorum ve birbirimizin üzerine düşüyoruz. Sadece kafam iyi ama gülümsemeden duramıyorum. Müziğin ve etrafımızdaki kalabalığın enerjisi sihir gibi etki ediyor, kalçalarımın hareket etmesini sağlayan bir büyü dokuyor.

Biri bileğimden tutup beni döndürüyor.

Çok saçma ama fazla çekici bir gülümsemeye sahip başka bir adam olduğunu gördüğümde bir tutam hayal kırıklığı hissediyorum. Güçlü bir çene, düzgün bir bel, sanki benim tadıma bakmak istiyormuş gibi.

Nik saatler uzaklıkta, Amherst'te. Aklımı başıma toplamalıyım. Bunu yapabileceğimi kendime kanıtlayamazsam asla devam edemem.

Ben de kendimce bir gülümseme toparlıyorum, adam beni kendine çekiyor, bana sürtünüyor. Kalçalarımı müzik eşliğinde sallıyor, terinin ekşi kokusunu içime çekiyorum. Eli yan tarafımda geziniyor, göğüs kafesime yerleşiyor. Onu tanımıyor olmama rağmen sahiplenici. En azından adını sormayı umarak kucağında dönüyorum. Bunu parmaklarını kıcımın hemen üzerinde gezdirmek için izin olarak alıyor.

Gülümseme yüzümden kayıp gidiyor. Neden erkekler hep sekse atlamak ister? Eminim ona doğru bakışı atsam, bu evde boş bir oda bulur ve cüzdanından bir prezervatif çıkarır. İtici biri değil. Hoş bir gülümsemesi var. Onun yerine sınıfta tanışsaydık ve beni yemeğe davet etseydi, muhtemelen evet derdim. Geçen yılki duruma düşmek istemiyorum. hiçbir yere götürmeyen bağlantılar.

Ve evet, tamam, yazı Nik'le daha fazlasını beklemeden bu kaşıntıyı kaşıyarak geçirdim. Ama bu sıradanlığa rağmen Nik beni önemsiyordu. O son sabah ben uyanana kadar yanımda kalacak kadar önemsememiş olabilir

ama onun için *hiçbir şey* ifade etmiyor değildim. İlk tanıştığımızda

Ona benimle yatmak istemesinin tek nedeninin Cooper'a üstünlük taslamak olup olmadığını sordum. Ama başını salladı ve beni ilk kez geçen yıl UMass'ın McKee'de oynadığı maçta fark ettiğini söyledi. Benim özel olduğumu söyledi ve ben de ona inandım.

*Bir insanın içindeki ılık
huzmesi. Çok güzel.*

Adımı söyleme şekli nabzımı hızlandırmakta asla başarısız
olmadı. "Isabelle," dedi biri kulağıma.

Aynen böyleydi. Tıpkı- Kalbim
küt küt atıyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve Nikolai'nin bakışlarıyla karşılaşıyorum.

Bu yüzü nerede görsem tanırım. Karmakarışık kahverengi saçlar ve
kışkırtıcı açılarla dolu bir yüz. Derin, neredeyse günahkâr gözler. Göz
kapağının altından çenesine kadar uzanan ve yüzüne inkar edilemez bir
ciddiyet veren bir yara izi. *Dikkat* çekiyor, hayır, *dikkat istiyor*.

Ve işte burada, benimle dans eden adama kafasını koparmak istemiş
gibi bakıyor.

Artık müziği duymuyorum. Tenimdeki teri hissetmiyorum. Sanki hiç
gitmemiş gibi bana sırtan ondan başka hiçbir şeyi ya da kimseyi fark
etmiyorum.

"Günüşığı," diye mırıldanıyor. "Beni özledin mi?"

Bölüm 6

Nikolai

Hakkımı yemeyeyim, Isabelle'i elleyen adama yumruk atmadım. *Bana* yumruk atmaya çalıştığında da tepki vermiyorum, ağzından konfeti gibi küfürler dökülüyor. Ona kaltak dediğinde dönüyorum ve bakışlarım onu kalabalığın içinde eritmeye yetiyor. Sarhoş pislik.

Onu dans pistinden uzaklaştırıp evin içine ve nihayet arka bahçeye götürürken elini tutuyorum. Puslu gece havasını hissettiğimde, onu hayal etmediğimi anladığımdan beri ilk kez tam bir nefes alıyorum.

Elini geri çekti. "Nik?"

Ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokup onu inceledim. Ben yapmadım Partiye onu bulmak için gelmişim - yarın yeni koçumla tanışmadan önce biraz stres atmak istiyordum - ama kalabalığın ortasında dans ederken onu görmezden gelmek imkansızdı. İlk başta, kendime biramı bitireceğimi ve Beni fark etmeden önce gitti, ama sonra o pislikle dans etmeye başladı ve kollarında sertleşmesiyle ilgili bir şey alarm zillerimi çaldı. Onun üzerinde ondan daha fazla hakkım olmadığını biliyorum, ama böyle hissetmiyorsam ne olayım. Üç ay boyunca benimdi ve haftalar süren sessizliği bir kenara bırakırsak hâlâ benim. Her gün annemin ofisinde olmadığı an bunun geçeceğini nasıl düşünebilirdim ki? Uzak kalabileceğimi?

"Gerçekten sensin," diye nefes alıyor.

"Nasıl-" "O adamı tanıyor musun?"

"Ne?"

"O senin erkek arkadaşın değil, değil mi?"

Ay ışığında görebileceğim kadar derinden kızardı. "Hayır. O sadece bir adam."

"Oldukça tanıdık gelmeye başlamıştı." Çenemi çalıştırıyorum. "Rahatsız görünüyordun."

"Ben hallettim."

"Hallettin mi?"

Sadece gözlerini kısıyor. "Burada ne yapıyorsun ki? Neden okulda değilsin?"

Yollarımızın bu kadar çabuk kesişmesi beni şaşırtmadı. Uzun zamandır Onu Per Se'de yemeğe götürdükten sonra evime giderken arabanın arkasında paylaştığımız ilk öpüşmemizden beri manyetik. Çilekli dudak parlaticısı, gülümsemesindeki muzip eğim, elimi eteğine sokarak onu asansörün duvarına bastırdığımda inlemesi... İstesem de unutamazdım.

Şu anda üzerinde ince askılı dar sarı bir elbise var, bronz bacakları topuklu ayakkabılarla vurgulanmış. Saçları düzgün, yüksek bir at kuyruğu şeklinde, ancak birkaç gevşek parça yüzünü ustaca çerçeveliyor.

Yanaklarında parıltılar var ve

köprücük kemiği boyunca.

Öpmek için eğilsem beni iter miydi, yoksa yaklaştırır mıydı?

"Hamptons'daki düğünü hatırlıyor musun? Sagaponack?" Bir adım atıyorum

Onu en yakın ağaca doğru itiyor. Dilini dudaklarının üzerinde gezdiriyor. Yanaklarındaki parıltı yıldız tozu gibi ışıltıyor. "Şu Dom rosé şişesini bölüşelim."

Küçük, şaşkın bir gülümseme ifadesindeki çekingenliğin bir kısmını yok ediyor. Hâlâ heyecanlıyım ama o gülümseme beni rahatlatıyor. Onu haftalarca özledikten sonra, her ayrıntıya açım. Kendi kendime, onun mesafe yardımcı olacaktı, ama olmadı ve şimdi hiç mesafe yok. Gözlerinin okyanusunu içime çekiyorum, bedenimi onun sıcaklığına bastırma dürtüsüne direniyorum.

Yanlış hissettiriyor olmalı. Artık yaz mevsimi değil ve partiden herhangi biri bizi görebilir. Ama ben uzaklaşmak istemiyorum, o da istemiyor olmalı, çünkü kıpırdamıyor bile.

Giydiği topuklularla neredeyse benim kadar uzun. Onu öpmek çok kolay olurdu. Parlaticıyı yalayarak uzaklaştırırdım ve o da bütün yaz yaptığı gibi bana sokulmadan önce hoş bir gülümseme verirdi.

"Hatırlıyorum," diyor. Gözleri benimkileri arıyor. "Çıplak yüzmeye gitmiştik."

"Hava buz gibiydi."

Gülümsemesi genişliyor. "Canlandırıcı demek istiyorsun."

"Boğulacağından korkmasaydım içeri girmezdim."

Sırıtişına karşılık veriyorum. "Düğün konukları için bir rahatsızlık olurdu."

"Çok saçmalıyorsun," diyor homurdanarak.

Kendime engel olamıyorum; çenesini tutup yüzünü yukarı kaldırıyorum. O kadar güzel ki, dayanamıyorum. Bütün yaz boyunca, ona geri dönüp durdum. Kendime ilişkiyi bitireceğime dair söz veriyordum ama sonra ona bir daha sarılamayacağımı, onu öpemeyeceğimi, tadına bakamayacağımı düşünüyordum.

çekinceler doğrudan pencereden dışarı çıktı.

"Ondan önce benim için dans etmiştin. Kumların üzerinde, saçların açıktı. Onu da hatırlıyor musun?"

Nefesi kesilir. "Tabii ki. Bunun aptalca olduğunu düşündün." Başımı sallıyorum. "Yok artık."

"Kesinlikle yaptın."

"Yanlış hatırlıyorsun."

"Oh, öyle mi?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak küçük, mükemmel göğüslerini dikkat dağıtacak kadar birbirine bastırıyor. "Durup dururken kampüsüne gelen sensin ve şimdi de bana yalancı mı diyorsun? Vay be."

"Kampüsümüz."

"Ne?"

"Kardeşinin etrafta dolaşıp tanıdığı herkese anlatacağından emindim." Neredeyse at kuyruğunu çekeştirecektim ama son anda kendimi durdurdum. "İlginç."

"Herkese neyi anlatacaksın?"

"UMass beni kovdu." Ensem ısınırken gözlerimi onunkilere dikiyorum. Ailemin bunu öğrenmesi bir şey - zaten hiç sahip olmadığınız bir onayı kaybedemezsiniz - ama bunu ona itiraf etmek utanç verici. Yaptığım şeyden pişmanlık duymuyorum, gerçekliği içime işlese bile, ama bu, bu konuda konuşurken kendimi iyi hissettiğim anlamına gelmiyor. "Buraya yeni transfer oldum."

"Oh, Nik," diyor, sesi yumuşak. "Ne oldu? İyi misin?"

Yazı onunla geçirmiş olmama rağmen, beni şaşırttı. Anında empati. Herkesin hak ettiğinden daha tatlı, özellikle de benim.

"Ben iyiyim."

Elimi avuçlarının içine alıp sıkıyor. "Ama sen orayı seviyordun. Bana söylemiştin."

"Evet. Yaptım." Yutkunuyorum, birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza bakıyorum. Dudaklarını birbirine bastırıyor ama detayları sormak yerine başını sallıyor. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Ne?"

"Neden burası?" Uzaklaşırken kaburgalarımı sertçe dürtüyor. "Hamptons'tan bahsederek buraya gelemezsin. Sanki-"

"Başka seçeneğim yoktu."

"Eminim," diyor, sesinde sert bir ton var. "Senin gibi bir aile ve sen diğer bir düzine harika hokey okulundan birinde yer bulamadın. Buraya geldin ve benim için daha da zorlaştırdın. devam et."

"Sen durumu bilmiyorsun. Büyükbabam-"

"Gidemezsin ve sonra gelip seni özleyip özlemediğimi soramazsın," diye tersliyor. Yanaklarına vurarak parıltısını bozuyor. "Bu hiç adil değil."

"İzzy?" diye sesleniyor biri. "Nereye gittin?"

"İşte!" Sesi son derece neşeli, sanki az önce beni göğsümden mızraklamamış gibi.

Ayaklarım onun binasının önündeki kaldırıma çarptığı anda pişman oldum. Ama kendimi veda etmeye ikna edemedim ve bir yanımda duygulara fırsat vermemenin ikimiz için de daha iyi olacağını düşündü. Yine de bu onu incitti. Onu *incittim*. Bunu gözlerinde görebiliyorum.

Dümdüz siyah saçlı bir kız, parıltıyla kaplı yüzünde kaşlarını çatmış bir şekilde yanlarına geliyor. Elbisesi Isabelle'inkine benziyor, dar ve parlak ama sarı yerine yeşil.

"Neler oluyor?" Önce bana, sonra Isabelle'e baktı. "Bir sorun mu var?"

"Hayır," diyor Isabelle. Arkadaşıyla kollarını birleştiriyor. "Hadi gidelim, yarın erkenden antrenmanımız var."

"Bu o değil mi?" diyor arkadaşı sahnede fısıldayarak. "Biliyor musun?" Isabelle yürümeye başlar. "Hadi, Torie. Gidelim."

Çok uzaklaşmadan adını söyledim. Dudağını ısırarak döndü.

Şansım varken onu öpmeliydim.

"Konuşmalıyız."

"Bilmiyorum." Bakışlarında bir şey titriyor, yakalayamayacağım kadar hızlı. "Tek kelime etmeden giden sendin."

Bölüm 7

Nikolai

Yeni bir koçla tanışmak her zaman streslidir. Yeni bir koçla ve bütün yaz kız kardeşiyle yattığınız adamla tanışmak mı? Hem de kız arkadaşı hakkında ona laf attıktan sonra? Bu kabus yakıtıdır.

Koç Ryder'ın ofisinde beklerken parmaklarımı sandalyemin kollarına vuruyorum. Kıpırdanmadan duramıyorum. Çok mor olsa da güzel bir yer. Bu hokey tesisinin başka her yerinde ve başka koşullar altında, masanın arkasındaki kupalara ve ödüllere daha yakından bakmak isterdim. Larry Ryder bir Harvard'lı, ki bu da büyükbabamın tüm bu karmaşa içinde onaylıyor.

Son sezonumun ulusal kupayı kaldırılmadan daha azıyla bitmesine izin vermeyi reddediyorum, işte buradayım. Bekliyorum. Isabelle'in yakınlarına geri döndüğümün aşırı farkındayım. Dün gece arkadaşıyla partiden ayrıldıktan sonra, bana söylediklerini neredeyse unutacak kadar sarhoş oldum. Sonunda kendimi yatakhaneme ve bu sabahki ilk dersime sürükledim.

Acaba şu anda antrenmanda mı? Voleybol maçının ortasındaiken harika görüldüğüne bahse girerim. Dar forma, kısa şort, o sevimli dizlikler ... Onu görseydim, at kuyruğundan tutup sürükleme ve şakağındaki teri yalama dürtüsüne karşı koymam gerekirdi.

Bu tür bir düşünce bana hiç iyi gelmiyor, özellikle de benimle bir daha konuşmak istemiyor gibi görüldüğü için başımı arkaya eğiyorum.

Tanrım. Tavanda bile mor var.

Kampüsün geri kalanı güzel görünüyor, ancak sınıfa gitmenin ötesinde pek bir şey keşfetmedim ve ... buranın adı her neyse. Markley Merkezi, sanırım. Bir koç yardımcısı beni oyuncu salonuna, kuru soyunma odasına, ana soyunma odasına, antrenman buzuna, arenaya - nerede olduğumu unutmış olabilirim diye mor tribünlerden oluşan bir deniz ve buzun ortasına boyanmış kocaman bir taç - personel ofislerine, sağlık merkezine ve spor salonuna götürdü. Kampüsteki her sporcunun kullanabileceği bir spor salonu daha var, ayrıca bir sağlıklı yaşam merkezi ve spa da bulunuyor. Atletizm her zaman McKee Üniversitesi'nin güçlü yanlarından biri olmuştur.

tesisler bunu kanıtlıyor.

Keşke yeniden bir yurt odasında yaşamayı, bilmediğim bir kampüsü tanımayı ve yepyeni bir koçluk sistemine alışmayı telafi etmek için yeterli olsaydı. Dengesiz ve gerginim ama en azından istediğim zaman sadece sporculara özel havuzda yüzebiliyorum. Ne şanslıyım.

Koç Ryder içeri giriyor, Cooper da peşinde. Ryder'ın soluk mavi gözleri buz parçaları gibi, ama yeterince dostça görünüyorlar. Yıllardır oynamadığından emin olsam da formda görünüyor, gerekirse bağcıklarını bağlamaya hazır.

Elimi sıkıca sıktı. "Benim için bir zevk, Nikolai."

Gülümsüyorum. Babamdan bu yana pek çok koçum oldu ve ilk izlenim her zaman önemlidir. "Ben de, Koç."

"Bu Cooper, siz ikiniz birbirinizi tanıyorsunuz." Ryder'ın gülümsemesi alaycı bir hal alıyor. "Bildiğiniz gibi o takım kaptanı."

Cooper hokey kıyafeti olmadan farklı görünüyor. Acaba ben de ona farklı mı görünüyorum? Koyu renk saçları benimkinden daha uzun, ensesine doğru kıvrılıyor. Aşağı yukarı aynı boydayız ve bahse girerim tartılarımız da aşağı yukarı aynıdır. Ona borçlu olduğum özrü düşünmeden edemesem de yüzümde nötr bir ifade tutuyorum. Ben ve lanet olası ağzım.

Bir süre sonra elini sıkmam için uzattı. "Memnun olduğumu söyleyemem ama işte buradayız."

Mavi gözleri Isabelle'inkilerle aynı tonda. Bunu fark ettiğim anda nefesim boğazımda düğümleniyor. El sıkışmayı çabucak iade ediyorum.

"İşte geldik," diye yankıladım.

"Oturun beyler. Bu işin nasıl yürüyeceğini tartışalım." Ryder her birimize uzun uzun bakıyor, sonra sanki bir tür testi geçmişiz gibi başını sallayarak arkasına yaslanıyor. "Şanslıyım. Ülkenin en iyi kolej defans oyuncularından ikisi ve ben sizi aynı çizgide eşleştirebilirim."

Cooper, "Efendim, Evan ne olacak?" demeden önce bana şöyle bir baktı.

"Evan, Jean ile daha yakın çalışabilir. Biliyorum, sen de Geçmişte farklılıklarınız vardı ama artık aynı takımdasınız. Hepimizin amacı aynı ve bu da birlikte çalışmak anlamına geliyor."

Cooper limon yutmuş gibi görünüyor ama sadece başını sallıyor. Sırtışımı bastırıyorum. Tüm bu karmaşada beklenmedik bir bonus: Callahan'ın terlediğini görmek.

"İkinizden de liderlik bekliyorum," diye devam ediyor Ryder. "İkiniz de son sınıf öğrencisisiniz ve genç oyuncular rehberlik için size bakacaklar. Şu anda kadroda bu kadar çok üst sınıf oyuncusu olduğu için şanslıyız, tekrar finallere gitme şansımız açısından. Takım kültürünü iyi bir yere getirmek için birlikte çalışırsanız ve temiz oyunla birleşirse, rakiplerimizi ezip geçeceğiz."

"Duydun mu Volkov?" Cooper söylüyor. "Bunu sana benim sormam gerekirdi." "O yumruk yüzünden hâlâ kızgın mısın?" "Cooper, evlat," diyor Ryder hafifçe.

Doğru, Cooper Ryder'ın kızıyla çıkıyor. Kız arkadaşının babasının sana "oğlum" demesi güzel olmalı. Koç'un takımı istediği gibi yönettiğinden şüphem yok ama Cooper'ı daha fazla kızdırmadığımdan emin olmalıyım. İsteyeceğim son şey, Koç'u başka biri lehine buzda kalma süremi azaltmaya ikna etmesi.

Dün Isabelle'i öpmemem en iyisi.

"Aranızı düzeltmenizi istiyorum," diye ekliyor. "Bunu şimdi, birlikte buza çıkmadan önce yapın. Güven olmadan bu iş yürümez ve güven de dürüstlük olmadan olmaz."

Son kısımda, daha çok röntgen filmi gibi hissettiren bir bakışla beni hizalıyor. Bir an için Isabelle'i düşündüm, ama bunu bilmesine imkân yoktu, ya da - Tanrı'ya şükür - kim olduğunu bilmeden önce kızı hakkında söylediklerimi. UMass'tan atılmamla ilgili koşulları kastediyor olmalı. Ve muhtemelen birbirimize karşı oynadığımız maçlar sırasında Cooper'a ettiğim düzinelerce hakareti de.

Geçen yıl söylediklerimi düşündükçe suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Bir erkeğe kız arkadaşının iyi bir kafa yapabilecek gibi göründüğünü söylemek asla şık bir hareket değildir. Ve normalde buzda, şıklık en önemli şey değildir, ama bunu dizginlemeliydim.

Ryder parmaklarını masaya vurur ve ayağa kalkar. "Ben dışarıda olacağım. İşimi berbat etmeyin çocuklar."

Kapı arkasından kapandığında Cooper'a döndüm. "Geçen yıl Penny hakkında söylediklerim için özür dilerim. Çıktığınızı fark etmemiştim ama ne olursa olsun aptalcaydı, hıyarcaydı ve haddimi aştım."

Isabelle hakkında söylediklerimi eklemeye cesaret edemiyorum. Umarım kızı hakkında söylediklerime o kadar odaklanmıştı ki, söylediğim saçma şeyi unutmuştur: *Kız kardeşini nerede saklıyordun Callahan? Yapacaksın*

beni tanıştırmak zorundasın.

"Pislikçe bir hareketti."

"Biliyorum. Gerçekten çok üzgünüm."

"Ben ... teşekkür ederim." Bana baktı, gözleri kısılmıştı. "Okuldan mı atıldın?" "Teknik olarak konuşuyorum."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Atıldım." Bunu tekrar tekrar konuşmak yorucu olmaya başladı. "Ama bu benim hatam değildi."

Kısa bir süre gülüyor. "Eminim."

Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. John UMass'ta kalmayı hak ediyordu. Hayatımın önceki halini özlesem bile artık buna kızmanın bir anlamı yok.

"Adamlarımdan biri takım partisine darbe getirdi. Ben yapmadım.

Ta ki birinci sınıflardan biri kafayı bulup kendine zarar verene kadar. Hepsi bu."

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Takım arkadaşını korudun." Başımı eğiyorum.

"Şaşırtıcı derecede nazıksınız." "Bir kaptanın yapması gereken doğru şey bu."

"Çocuklar bazı söylentiler duymuşlar. Onlara-"

"Ekibi riske attım ve pisliğimi aileme mi temizlettim?"

"Beni dinliyorlar." Ayağa kalkıp pencereye doğru ilerliyor. "Onlara gerçeği söylersem, bu işin peşini bırakırlar."

Hah. Özümden sonra bile beni batıracağını ya da yüzdüreceğini düşünmüştüm ama sanırım onun kazanma arzusunu hafife almamalıyım. Anladığım bir şey varsa, o da bu. "Teklif etmene şaşırdım."

"Buzun üzerinde bir pislik olabiliyorsun," diyor, pencereden dışarı bakıyor, sonra tekrar bana bakıyor, ifadesinde ciddiyet var. "Nedenini anlıyorum ve bunu beni düşünmek istemediğim kadar çok kez dengesizleştirmek için kullandın. Ama şu anda

Aynı takımdayız artık. Seni buraya getiren durumun bizim için işleri berbat etmesini istemiyorum."

"Onlara kendim söyleyeceğim." Pencerenin yanında ona katılıyorum.
"Benden duymaları daha iyi olur."

"İyi," diyor elini sakalına sürerek. "Ama bu benim takımım Volkov.
Bunu unutma."

Kalbim doğruca mideme iniyor. Kaptan olmak için en az onun kadar çok çalıştım ama artık bunların hiçbir önemi yok. O şanslı bir piç. Ryder'la olan ilişkisi. Hokeydeki geleceği. Ailesi, kız arkadaşı. O kazandı ve bunun farkında bile değil.

"Bana öyle deme."

"Kazağının arkasında."

"Artık değil." Bunu yardımcı antrenöre de söyledim ve o da başını sallayarak ekipman müdürüne söyleyeceğini belirtti. "Artık sadece Abney olarak anılıyorum. Anne tarafından."

"Ama baban-"

"Yakın değiliz." Kendimi tamamen Abney olmaya adayacaksam, şimdi başlayabilirim.

"Tamam," diyor yavaşça. "Peki. Ama benim için de bir şey yapmanı istiyorum."

Bunu en son kabul ettiğimde iyi bir yere varmamıştı ama yine de başımı salladım. "Ne?"

Gülümsemeyi bırakır. "Kız kardeşimden uzak dur."

Ona bir süre uzun uzun bakıyorum. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Saçmalık. Bu yaz annen için çalıştığını biliyorum. Bana hiç tanışmadığınızı söyledi, belki de bu doğrudur. Ama geçen sonbahar onun hakkında söylediklerini hatırlıyorum. Sadece Pen hakkında çene çalmadın. Izzy hakkında da konuşmuştun."

Lanet olsun, tabii ki hatırlıyor. Sebepsiz yere konuşmadığım gerçeğine kilitlenmiş olmalı. O zaman bile Isabelle'e çok fazla dikkat ediyordum. Hayal etmeye hakkım olmayan olasılıkları düşünüyordum. Nabzım hızla atmasına rağmen rahatça gülümsedim.

"Sadece sohbet ediyordum, Callahan."

"Bundan emin misin?"

Kısa bir kahkaha attım. "Alınma ama o benim sevdiğim türden bir kız değil. Sevimli, ama ..."

Yalan ağzımdan yanlış çıkıyor ama işe yarıyor gibi görünüyor çünkü Cooper'ın omuzları gevşiyor.

Yanılmışım. Isabelle'in gözleri kardeşininkilerle aynı değil. Onunkiler hiç kaybolmayan bir sıcaklığa sahip. Ama Cooper? İsteddiği zaman bir köpekbalığı olabiliyor.

Biliyorum çünkü ben de öyleyim.

Bizi bir araya getirmek McKee'yi Hockey East'in en güçlü takımı yapabilir ama aynı zamanda kolayca çökebilir de.

"Güzel," diyor, ses tonunda biraz eğlence var. "Çünkü o senden çok daha iyisini yapabilir."

Bölüm 8

Izzy

Purple Kettle'da sıraya girmiş, işaret parmağımdaki yüzüklerle oynuyorum. Beşten beri ayaktayım; güne yüzerek başladım.

spor salonuna gitmeden önce. İki sıkıcı dersim olan istatistik ve felsefeden önce kesinlikle kafein almalıyım. Benimle birlikte istatistik dersi alan Victoria ve arkadaşımız ve takım arkadaşımız Ellie ile yolda buluştuk. Eğer bu sıra

acele edersek, ders başlamadan önce dışarıda buzlu kahvelerimizin tadını çıkarmak için yeterli zamanımız olacak.

Bu büyük bir "eğer". Mia bugün çalışmıyor ama çalışsaydı sıra çok daha hızlı ilerlerdi. İnsanların *oyalanmasından* hoşlanmaz.

Ellie iç çekerek, "Bu iş çok uzun sürüyor," diyor. "Yakında sınıfta olmam gerekiyor."

Victoria sadece omuz silkiyor. "Yoklama alınmayan şu büyük sınıflardan birine gitmiyor musun?"

"Hâlâ yoklama alıyorlar." "Yok artık."

"Öyle. Tıklamalı soru şeysiyle." "Kulağa sahte geliyor."

"Neden içeri girdiğinizde size bir soru sorduklarını sanıyorsunuz? Cevap verecek kişinin kim olduğunu bilmek istiyorlar."

Victoria beni dürtüyor. "Bu doğru mu?"

"Bana yasal gibi geldi." Sıranın başındaki grup nihayet siparişini bitiriyor, böylece kasaya doğru büyük bir adım atabiliyoruz.

"Hem neden umursuyorsun ki? Dersleri hiç kaçırmıyorsun."

"Bunun fantezisini seviyorum," diyor Victoria. "Sanki sadece bir horozdan geliyor gibi."

Asla gerçekleşmeyecek ama düşünmesi bile eğlenceli."

Ellie yüzünü buruşturdu. "Heteroseksüel insanlar beni korkutuyor."

Victoria bilgece başını sallayarak devam ediyor: "Sikle vajinal orgazmı yakalamak zor," diyor. "Gerçi bunu Iz'e sorabilirsiniz."

"Aman Tanrım, kapa çenenin," diyorum etrafıma bakarak. Arkamızdaki adam AirPods takmış ama gerçekten herkes dinliyor olabilir. Ona Nik'in bazen klitorisime bile dokunmadan beni boşalttığını söylediğim için pişmanım. Chance de dahil olmak üzere yattığım diğer herkesle numara yapmak zorunda kaldım.

"Sen en kötüsüsün."

"Belki de Shona ve ben denemeliyiz," diyor Ellie. "Tabii ki bir oyuncakla."

"Bekle, ne?" Başımı öyle hızlı çeviriyorum ki saçlarım neredeyse Victoria'nın yüzüne çarpacak.

"Bu yeni," diyor Ellie. Kızarıyor, pembe perçemleri gözlerine düşüyor.

"Yani yapma-"

"Bu şimdiye kadarki en iyi haber! Flört ettiğinizi biliyordum." Victoria ciyaklıyor. "Yani Shona sende, Izzy de onda-" "Sakın buna cüret etme. Partiden beri onu görmedim bile." "Doğru," dedi, kelimeyi uzatarak.

"Eminim."

Yalan söylemiyorum; partiden sonraki bir hafta boyunca Nik'ten uzak durdum. Bu kadar büyük bir okulda beklediğimden daha zor oldu ama bu tıpkı çok istediğim bir çift ayakkabının birden bire benden başka herkes tarafından giyilmesine benziyor. Birkaç gün önce sporcu salonunun önünden geçerken onu neredeyse ağzımın suyunu akıtacak kadar ağırlık kaldırırken gördüm. Daha dün, avluda neredeyse onunla karşılaşıyordum ama bir çalının arkasına saklandım. beni fark etti.

Birden ortaya çıkıp onu özleyip özlemediğimi sorduğuna hâlâ inanamıyorum.

Elbette onu özledim; onu daha kaybetmeden önce özlemiştim. Ama mesele bu değil. Biz hiç çıkmadık, bu da demek oluyor ki ilişkimizin bitmesine üzülmeye hakkım yok. *Parıltılı* aptal bir parti kıyafeti giymiş eski sevgilerinize üzülmekten daha acınası tek şey ona özlem duymak olurdu ve ondan uzak durduğum sürece hayatıma devam etmeye çalışabilirim. Belki şansım yaver gider ve Cadılar Bayramı'na kadar NHL'den ayrılmış olur. Yaz boyunca bana önce diplomasını almak istediğini söyledi ama bir

kız hayal kurabilir.

"Gerçekten," diyorum. "Sakinim. Hayatıma devam ediyorum. Harry Styles'a olan aşkım geri dönüyor."

Nik'in McKee kızları hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum. Kim bilir, belki de bu hafta her gece yeni bir kızla takılıyor, bu kampüsteki erkek sporcuların asla arkadaş aramak zorunda kalmamasının tadını çıkarıyordur. Belki de onu bir dahaki görüşümde muhteşem bir kızla el ele tutuşuyor olacak-

"Izzy," diyor Ellie, kolumu dürterek.

"Sipariş verecek misiniz?" diye soruyor tezgâhın arkasındaki adam.

Gözlerimi kırıştıyorum, yeşil renkli hayallerim dağılıyor. "Ah, pardon. Evet. Bir pompa vanilya şuruplu buzlu kahve alabilir miyim?" Victoria ya da Ellie teklif etmeden önce tüm hesabı ödemeyi umarak kartımı çıkarıyorum ama başka biri çip tarayıcısında benden önce davranıyor.

"Bugün latte yok mu Isabelle?" Nik kredi kartını deri cüzdanına geri koyarken başını yana eğerek soruyor.

Ona ters ters bakarken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Yüzünde kendini beğenmiş bir ifade var, sanki beni şaşırttığı için heyecanlanmış gibi. Önce parti, şimdi de bu. O da nereden çıktı? Geldiğimizde onunla karşılaşmayacağımdan emin olmak için etrafıma bakındım ve güvende olduğumu düşündüm.

"Bu şimdiye kadarki en güzel gün," diye fısıldıyor Victoria. "Bedava kahve ve bir gösteri." Bugün iyi görünüyor, gri bir tişört ve koyu renk bir kot pantolon giymiş.

Eminim her biri birkaç yüz dolar tutuyordur. Gardırobunun nasıl olduğunu biliyorum. Nemli saçları alnına dökülüyor. Bir omzundan deri bir postacı çantası sarkıyor ve her nasılsa kulağının arkasına sıkıştırdığı kalem çekici görünüyor, dangalakça değil. Bana orantısız bir gülümseme veriyor; yara izi sayesinde her zaman sırtıyor.

Düzelتيyorum. En azından bu sabah rimelden fazlasını sürmüştüm.

"Ben de bunun bedelini ödemek üzereydim."

Bana içkimi uzattı. "Bir kahve daha içmekten zarar gelmez diye düşündüm. Eski günlerin hatırına."

Yanaklarım eminim ki çok belirgin bir şekilde kızarıyor. Yaz boyunca en az bir düzine kez sabah kahvemi ısmarladı. Menüdeki en renkli aromalara sahip tam yağlı sütlü buzlu latte içtim: portakal, lavanta, ahududu. O her zaman sade buzlu kahve alırdı.

Onu öptüğümde burnumu kırıştırdı. En güzel sabahlar, antrenörüyle bir seansa gitmek için acele etmek yerine benimle bir süre takılabildiği sabahlardı.

Kahve kapağına bir pipet saplıyorum. O anıları canlandırmanın bir anlamı yok. "Hadi," diyorum Victoria ve Ellie'ye.

"Ne, teşekkür yok mu?"

Ona teşekkür etmekten başka bir şey istemiyorum, ancak benim teşekkürüm Öpücük yerine gülümsemeyi denedim. Kibar ama umursamaz bir gülümseme, tıpkı metro peronunda size bakan tuhaf yaşlı adama vereceğiniz gibi. "Teşekkürler. Derse gitmem gerek."

"Voleybol nasıl gidiyor? Koçunla konuştun mu?"

"Sorun değil. Yaptım da." Karnımdaki çırpınışları görmezden gelerek etrafından dolanıyorum. "Geç kalacağım."

Parmakları sırtımın alt kısmını okşayarak beni ileriye doğru yönlendirmeden önce arkadaşlarıma gülümsüyor. "Seninle yürüyeceğim."

Hemen peşimde olduğunu bilerek kapıya doğru yürüyorum. Dışarıda, ben kaçamadan, koluma elini koyarak beni durduruyor.

"Lütfen, Isabelle. Konuşmak için bir zaman bulalım." Beni en yakın ağacın arkasına çekerken etrafına bakıyor. Eylül güneşi hâlâ yeşil olan yaprakların arasından süzülüyor. "Daha sonra maçın olduğunu biliyorum ama yarına ne dersin? Akşam yemeği?"

Dudağımı ısırıp saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum. Spor salonundan çıkmadan önce toplamalıydım; dışarıyı sinir bozucu derecede rüzgârlı. Nedense voleybol programımı bilmesi beni şaşırtmıyor.

"Söyleyecek bir şey yok."

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Saçlarımı neredeyse omzumun üzerinden savuruyorum. Bir parçası gözlerimin üzerine düşüyor. "Bak-"

"İşte," diyor çantasından bir saç tokası çıkararak. Tam olarak pembe bir saç lastiği. Bir gün Jones Beach'e yaptığım hazırlıksız ve tedbirsiz bir geziden sonra, onu uzatan adamla birlikte kaybettiğim bir saç lastiği.

Zehirliymiş gibi bakıyorum. "Onu buldun mu? Ve sakladın mı?" Sallıyor. "O senin."

Alırken parmaklarımız birbirine sürtünüyor ve içime küçük, lezzetli bir sıcaklık yayılıyor. Saçlarımı atkuyruğu yaparak düzleştiriyorum, kızarıklığının geçmesini istiyorum. Ne de olsa sadece bir toka.

"Bardaklığımda buldum," diye ekliyor, yarı gülümseyerek. "Hatırlıyor musun -"

"Neden benimle oynuyorsun?" Bahse girerim cümlesini ben bitirebilirim; ikimiz de sevişirken ona sakso çekmek için saçımı kaldırdığım zamanı düşünüyor.

Güneş yanığı, kum ve soğuk bira özlemi. Bu düşünceyi kovuyorum. "Sen hiç- biz hiç-"

Bakışları benimkilerden ayrılmıyor. "Beni bundan daha iyi tanıyorsun." "Bunu yapamayız." Bir adım geri çekiliyorum.

"Yaz bitti." "Ve şimdi her şey çok daha farklı görünüyor."

"Yani?" Gözlerimi kırıştırıyorum, duygular boğazımda düğümleniyor. "Sırf uygun seçenek olduğum için benimle alay edemezsin."

"Gerçekten bunu yaptığımı mı düşünüyorsun?" Parmakları çeneme takılarak yüzümün yan tarafında geziniyor.

Ona bu kadar yakinken vücudundaki gücü hissediyorum ve bunu beni çılgılık attırmak için nasıl kullandığını hatırlıyorum. Ondan önceki her samimi karşılaşma

hayal kırıklığıyla sonuçlandı, ama bana çok istendiğimi, çok iyi olduğumu hissettirdi. Çarşafların birbirine dolanması, ağladığım kadar yoğun orgazmlar ve onun en alçak, en sert sesiyle beni övmesi anlamına geliyordu.

İyi kız, Isabelle. Benim için mükemmel, fırtına sonrası güneş ışıltısı gibi.

Onun içinde erimek istiyorum ama bunun yerine omurgamı çelikleştiriyorum. "Eminim onlarca kız McKee'nin en yeni hokey yıldızıyla birlikte olmak için can atıyordur."

At kuyruğumu çekiştiriyor, bakışları kararıyor. "Ve tek bir tanesini bile fark etmedim, günüşiğim."

Kalbim bir ya da beş kez atıyor. At kuyruğu hareketi yeterince kötü, ama bana tekrar *günüşiği* demek?

Gitmeliyim. Derse gitmeliyim. Bana son bir kez daha takılmayı kabul ettireceğini düşündüğü her şeyi söylüyor ve ben de buna kanıyorum. Yine de elimde değil ama daha da yaklaşıyorum, nefes nefese santim santim ... ta ki dudaklarım onunkilere değene kadar.

Hafif bir temasla tüm vücudum kıvılcımlanıyor. Keskin nefes alışının tadını çıkarıyorum, dilimi dudaklarının kenarında gezdirirken tişörtünü daha da sıkı kavıyorum. Tanıdık, temiz kokusu beni ürpertiyor. Bir kolunu belime dolayarak beni kendine yakın tutuyor, kahvem neredeyse ayakkabılarımızın üzerine dökülüyor.

Mükemmel, ışıltılı bir an için, yine Temmuz'dayız ve ben onunla sarhoşum.

Sonra gözlerim açılıyor ve gerçeklik üzerime çöküyor. Sarsılarak uzaklaşıyorum, kalçamı onun çantasına çarpıyorum ve tökezliyorum.

"Özür dilerim, özür dilerim. Bu sadece bir teşekkürdü. Kahve için teşekkür ederim." Sadece bir öpücük. Öpücükler hiçbir şey için sayılmaz.

Binama doğru kaçıyorum ve bu sefer beni takip etmeye çalışmıyorum.

Bölüm 9

Nikolai

Babamdan beş cevapsız arama.

Haberin ona ulaşması düşündüğümünden daha uzun sürdü.

Telefonumu görmezden geliyorum, modern Rus siyaseti dersim için okumaya odaklanmaya çalışıyorum. Fosforlu kalemimi elime alıyorum ama İngilizce ve Rusça kelimeler gözlerimin önünde yüzüyor. Donna'nın beni bu derse kaydettirmesinin büyükbabamın bir şakası olup olmadığını merak ediyorum.

Telefonum bir kez daha çalışıyor. Karşımda oturan kız sakızını şapırdatarak başını kaldırıyor.

"Burası sessiz bir oda" diyor ve duvardaki bir tabelayı işaret ediyor.

Telefonu sustururken ona kaşlarımı çatıyorum. İşine geri dönmeden önce bana göz kırpmıyor, belli ki aynı derecede sinirlenmiş.

Isabelle ile üç kez Rusça konuştum: bir kez akıcı konuşup konuşmadığımı sordu, ben de Да diye cevap verdim ve giydiği elbisenin içinde ne kadar güzel görüldüğünden bahsettim, iki kez de o uyurken.

"Günüşiği"

İngilizce'de onu mükemmel bir şekilde tanımlıyor, ancak Rusça'daki солнышко, solnishko, daha doğrudan "küçük güneş" anlamına geliyor ve ona baktığımda aklıma gelen şey bu.

Dudaklarını dudaklarıma bastırıp vücudumdaki her siniri uyandırmamış gibi kaçtığından beri onu görmedim. Eğer sağlıklı düşünebilseydim, onu geri sürükler ve yaz kaçamağımız hakkında tam olarak ne düşündüğümü söylerdim.

Onun yerine, yine parmaklarımin arasından kayıp gitti.

Telefonum başka bir aramayla aydınlanıyor.

"Belki de bunu almalısın," diyor kız.

"Belki de kendi işine bakmalısın," diye mırıldanıyorum ayağa kalkıp telefonu elime alırken.

Sessiz odadan çıkıyorum ve koridordaki bir oyuğa giriyorum. Telefon bağlanırken elimi saçlarımın arasında gezdirip enseme ovuşturuyorum. Soğuk bir panik dalgası kalbime saplanıyor. Numarasını engellemem gerektiğini biliyorum ama ne zaman denesem kendime engel olamıyorum.

Beş dakika. Ona beş dakika vereceğim.

"Baba?" İngilizce söylüyorum.

"Bu sefer sadece altı arama var. Bu bir gelişme."

İnsanların Rusça için sert bir dil dediğini duymuştum ama anlıyorsanız bu doğru değil ve babamın ağzından çıkarken kulağa her zaman ekstra yumuşak geliyor. Onu on sekizinci yaş günümünden beri, yani velayet anlaşmasının sona erdiği günden beri hiç görmemiş olmama rağmen, gözümün önünde mükemmel bir şekilde canlandırabiliyorum. Uzun boylu, geniş göğüslü, uzun ve yakışıklı bir yüzü vardı. Eğri bir burun, ama ömür boyu hokey oynadıktan sonra bu beklenen bir şey.

Benimki gibi kahverengi gözler ve aynı belirgin çene hattı. Kamerada iyi görünen bir yüzü var. Dişleri kırık dökükken bile gülümsemesi bakışları üzerine çekirdi.

Binlerce kilometre uzakta olmasına ve beni gerçekten görememesine rağmen daha dik duruyorum. Paten kayarken duruşumu düzeltmek için dalıyla bacaklarıma vururdu ve bu tuttu.

Aradığında cevap vermemeliyim. Ne kadar yetenekli ve çekici olursa olsun - ve inanın bana, pek çok insan onun harika bir insan, Rus hokeyi için mükemmel bir elçi olduğunu düşünüyor - hayatıma girmesine izin vermemeliyim. Ayıkken manipülatif bir pislik, sarhoşken daha da kötü. Hayatımı kontrol edebildiği kadar kontrol etti ve annemi incitti ve sonunda beni incitti, çok uzun zaman önce o Yeni Yıl Arifesinde.

Bazen soğuk terler içinde, nefes alamadan uyanıyorum. Ve Bazen onu özleyerek uyanıyorum. Beni hastanelik etti ve ben hala onu seven yanımi yok edemedim.

"Ne istiyorsunuz?" Rusça'ya geçerek soruyorum. "Bir şeyin ortasındayım."

"Beni ziyaret et."

Neredeyse telefonu düşürüyordum. "Ne?"

"Kulübü görmediniz. Bence kulübü gezip herkesle tanıştıktan sonra fikrini değiştireceksin."

"Ne hakkında fikrimi değiştireceksin?"

"Ben her zaman senin en iyi koçundum, Nikolai. Daha fazla üniversiteye ihtiyacın yok." "Şaka yapıyor olmalısın." Kısaca güldüm. "Üniversite için oynamayacağım."

sen."

"Kaliforniya'daki takımın seni isteyeceğinden o kadar emin misin? Duyduğuma göre ortalığı epey karıştırmışsın."

Kaliforniya'daki şu takım. NHL'deki tüm takımları bilmiyormuş gibi; sakatlıklar onu -ve karısını ve üç yaşındaki oğlunu- Moskova'ya gitmeye zorlamadan önce Penguins için felaket birkaç yıl oynadı. Kariyerini yeniden canlandırdı ama bir daha NHL'e geri dönemedi.

"Bu seni ilgilendirmez."

"Sen benim oğlumsun. Tabii ki beni ilgilendirir."

"NHL'de oynamamı istediğini sanıyordum." İyi ki Rusça konuşuyorum, çünkü sinirlenmeye başlamıştım ve yanımdan geçen birinin ne dediğini anlıyor. Ben küçükken babam benim aracılığımla lige geri dönmeyi hayal ederdi. Futbolu bırakıp KHL'de profesyonel koçluk yapmaya başlayınca bu hayal değişti ama bu isteğin öylece yok olmayacağını düşündüm. Tamamen değil. "Paranın olduğu yer orası değil mi? Her zaman ligde kalsaydın her şeyin farklı olacağını söyledin."

Gerçekten farklı olurlar mıydı? Annemi daha çok sever miydi? *Beni* daha çok sever miydi?

İç çekiyor. Vücudum bu sesle geriliyor, sesimin yükselmesini bekliyorum. Ama konuştuğunda sesi sakın, neredeyse düz.

"Size çok cömert bir teklif yapmaya hazırız."

Bir an için ona büyükbabamla yaptığım anlaşmadan bahsetmeyi düşündüm ama onu şok etmek istesem de bunu kendi lehine çevirmenin bir yolunu bulacaktı. Doğrusu, Sharks organizasyonu ihraç edildiğini duyunca pek heyecanlanmadı ama McKee ile iyi bir sezon geçirmem ve ilerleme göstermeye devam etmem şartıyla bu durumu görmezden gelecek kadar yetenekli bir adayım. Onlara bunu unutmalarını söylemeliydim ama kendimi bu konuşmanın kapısını açmaya zorlayamadım. En azından şimdilik. Hayalperest bir yanımla büyükbabamı fikrini değiştirmeye ikna edebileceğimi düşünüyor olmalı.

"Hiçbir para bana senin için oynamaya evet dedirtemez." Kelimeleri İngilizce söylüyorum, adeta tükürüyorum. "Senin için oynamayı

formanı giymekten başka bir şey değil."

"Herkesin bir bedeli vardır, Kolya."

Adımın eski küçültülmüş halini duyunca kalbim neredeyse duracaktı. Bu bir sevgi zerresi, neredeyse hiçbir şey ama yine de yarı hatırlanmış bir rüya gibi bende yankılanıyor.

"Yapma. Bana öyle deme."

"Bu senin adın, değil mi? Sana verdiğim isim." Sesi yumuşak bir battaniye gibi. "Nikolasha, seni ilk kucağıma aldığımda ne kadar küçük olduğunu hatırlıyorum."

Yanağımın içini öyle sert ısıyorum ki bakır tadı alıyorum. Parmaklarım uyuşuyor. Onları kıvrıp açıyorum, hissi geri kazanmaya çalışıyorum.

Beni manipüle ediyor. Annem boşandığında beni büyükbabama kaptırdığı için huysuzlanıyor ve beni geri istiyor. Bunu hatırladığım sürece güvendeyim. Yumruklarıyla ya da kadife kaplı sözleriyle beni bir daha incitemez.

Uzun, siyah saçlı bir kız köşeyi dönüyor. Sarı atlet. Beyaz kot etek. Voleybol çantası.

Isabelle.

"Herkesin bir fiyatı varsa, benimkini bulmak için daha çok çabalamanız gerekecek."

Cevabını duymak için beklemiyorum. Telefonu kapatıp koridorda koşmaya başladım. Isabelle beni fark ettiğinde gözleri açılıyor, neredeyse kitap yığını taşıyan bir adamla çarpışacak olmasına rağmen olduğu yerde duruyor.

"Nik? Neler oluyor?"

Bana kendi kendine Nik demeye başladı, tıpkı benim ona ilk konuşmamızda Isabelle demem gibi. Nik, Kolya değil, ama ona ait olduğu için daha da çok seviyorum. Kolya bir hançer, ama Nik bir öpücük.

Telefon konuşmasına girmeden onu rahatlatacak doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum ama ağzımdan hiçbir şey çıkmıyor. Sadece başımı sallıyorum.

"Hadi buraya." Beni en yakın dolaba çekip kapıyı kapattı. çantasını bir kenara atmadan önce. "Neler oluyor? Kiminle konuşuyordun?"

Boğazım sanki kaynakla kapatılmış gibi hissediyorum. Başımı tekrar sallıyorum. "Bir şey yok. Sadece ... hiçbir şey. Ben iyiyim."

Çenemi tutuyor. "Benimle konuşabilirsin."

Mavi gözleri endişeyle irileşiyor. Yüzümü avucunun içine çeviriyorum, göğsüm şefkat hayaletiyle sertçe burkuluyor. "Yapamam."

"Nik."

"Yapamam," diye tekrarlıyorum, sesim çatlıyor.

Daha yakına itiyor. Sıcaklığı karşısında titriyorum, ona sarılma arzusuyla dolup taşıyorum. Kapı tokmağını bulmaya çalışıyorum ama ben çeviremeden parmak uçlarında uzanıyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor.

Parfümünü içime çekerken zihnim kısa devre yapıyor. Parlak, narin narenciye, her zamanki gibi. Etrafımızda dönerek onu kapıya doğru sıkıştırıyorum. Elini gömleğimin içine sokup beni bir öpücüğe daha zorluyor.

"İyisin," diye fısıldıyor.

Onu parmak uçlarına doğru yönlendiriyorum. Ellerimi kalçalarında ve uyluklarında gezdirdiğimde, o da bu fikri anlıyor ve bacaklarını belime doluyor. Pozisyonum değişince inliyorum ve başımı omzuna koyuyorum. Yaklaşan panik atak yavaş yavaş azalıyor.

"Bir kez daha," diye mırıldanıyorum boynuna karşı. Ondan bunu istemek bencilce ama kendime engel olamıyorum. "Dikkatimi dağıt. Lütfen, Isabelle."

Başını sallıyor, elini saçlarıma doluyor ve çekiştiriyor. Onu tekrar öpüyorum, ağzım açık ve çaresiz bir şekilde. Sanki o da bunu benim kadar özlemiş gibi dudaklarıma gülümsediğini hissediyorum; sanki geçen gün kafede yaşadıklarımız yeterli değilmiş gibi.

Bu, babamla tartışmaktan ya da büyükbabamın benim için planlarını unutmaya çalışmaktan çok daha iyi. Tüm bu durum içinde katlanılabilir olan tek şey bu. Bütün yaz dünyayı başıma yıktı ve şu anda da her öpücüğünde ve tırnaklarının sırtımdaki her çizisinde bunu tekrar yapıyor. Gömleğini aşağı çekerek göğüslerine ulaşmamı sağlıyorum. Nefes nefese kalırken tırnaklarını batırıyor.

Sikim zonkluyor.

Umarım pembe manikürüyle iz bırakır.

"Nik," diyor, ben ateşli öpücüklerimi göğüslerinin üst kısımlarına bastırırken sesi titrek çıkıyor.

Elimi yan tarafına doğru sürükleyip eteğini toplarken meme uçlarından birini hafifçe ısıyorum. Parmak uçlarımı külotunun üzerinde gezdirdiğimde ağzımın içine doğru inliyor. Kot pantolonum rahatsız olmaya başlıyor, ama onu kızdırmak için bunu görmezden geliyorum. Ona doğru dokunduğumda ne kadar kolay boşaldığını biliyorum.

"Isabelle." Çoğu insanın ona verdiği isim sevimli ama tam adı çok güzel. Ağzımdan çıkışını seviyorum.

"Daha fazla," diye soluyor. "Lütfen."

Diğer, daha az aceleci anlarda, onu yalvarmaya ikna ettim, ama şu anda bunun için sabrım yok. Evin ortasında bir dolabın içindeyiz.

Lanet olası kütüphane. Gelecekte kendimi daha iyi kontrol edeceğim. Sadece . . . henüz değil. Bir kez daha boşalırken dudaklarında adımla duyana kadar olmaz.

İnce külotunu kenara itiyorum ve bir parmağımı içine kaydırıyorum. Bir tane daha eklediğimde inliyor, her ikisini de onu parçalayan o yeri aramak için kıvırıyor. Bu sırada onu öpüyorum, ikimizin de ağzı tükürükle kirleniyor. Nefes alıp vermesi G noktasını bulduğumu anlamamı sağlıyor ve ben o noktayı ovarken o da sırtını olabildiğince kapıya yaslıyor.

"Nik." Ayak bilekleri belime, homurdanmama neden olacak kadar sert bir şekilde saplanıyor.

"Nikolai."

"Şşş, tatlım. Bu kadar yüksek sesle değil."

Keşke onun tadına bakabilseydim. Dizlerimin üzerine çokup onu kapıya doğru yalamayı aklımdan geçiriyorum ama bu onun daha yüksek sesle boşalmasına neden olacak ve zaten onu tekrar tadarsam unutmam çok daha zor olacak. Başparmağımı açıyorum ki parmaklarımın her darbesinde klitorisine sürtünüyor. Gözleri açık, dolabın loşluğunda geniş ve mavi, kirpikleri mükemmel bir şekilde kıvrılmış. Nefesi kısa pantolonlarla geliyor. Yaklaştı.

Alnımızı birbirine bastırıyorum, şehvet içimde dolaşırken karnımı sıkıyorum. Sırf bu yüzden sınırı zorluyorum ve onun memnun gülümsemesinden anlıyorum ki o da bunu biliyor. Üçüncü parmağımı içine sokuyorum. Titriyor, sıkıyor

Parmaklarımın etrafını o kadar sıkı sarıyor ki zar zor hareket ettirebiliyorum. Başparmağımın klitorisine bir sonraki dokunuşuyla adımla sertçe söylüyor. Boşalırken attığı çığlığı bastırıyorum.

Tam sınırdayım, taşaklarım sıkıca gerildi ama dizginlemeyi başardım. Parmaklarımı yalayarak temizleme isteğine direnerek yavaşça içinden çıkıyorum.

"Mükemmel kız." Onu nazikçe aşağı indirdim, eteğini ve külotunu tekrar yerine çektim. "Boşaldığında çok mükemmel oluyorsun."

Mümkünse, bu övgü onun daha da kızarmasına neden oluyor. Bel kemerime uzanmadan önce birbirimize yarım vuruş kadar uzun süre bakıyoruz. Başımı sallıyorum, kayganlığıyla kaplı olmayan elimle onu kendimden uzaklaştırıyorum. O eli kendimi yumruk yaptığım zaman kullanmak istiyorum.

"Bırak yardım edeyim."

"Her ne yapıyorsan ona geri dönmelisin." Boğazımı temizliyorum; sesim boğuk çıkıyor. "Böldüğüm için özür dilerim."

"Ağlıyor olmalısın."

"Ben hallederim."

Onu memnun etmek bir şey, ama onun bana bunu yapması başka bir şey. Eğer arzularımı uzak tutma şansım varsa, o kapı kilitli kalmalı. Hayır.

sadece kapalı. Kilitlendi, anahtar atıldı. Beni şimdiye kadar birlikte olduğum herkesten daha iyi boşalttı ve ihtiyacım olan son şey bunu tekrar yaşamak.

Ayrıca, bu benim pervasızlığımdı. Bencilce ve pervasızca. Mesafemi korumalıyım.

Tereddüt ediyor, gözleri benimkileri arıyor. "Bir sorun olmadığına emin misin?" "Gerçekten. Ben iyiyim."

Yanağımı öpüyor, tam yara izimin üzerinden. Titriyorum, onu bir kez daha kollarıma çekme dürtüsüne direniyorum.

"Sen öyle diyorsan," diye fısıldıyor kulağıma. "Seni üzgün görmekten hoşlanmıyorum."

Bölüm 10

Nikolai

Formayı dolabımdan çıkarıp iki tarafına dikilmiş pırıl pırıl 16'ya bakıyorum.

McKee'nin ev kazakları fena değil. Beyaz desenli koyu mor, ön tarafında bir taç var. Giymek zorunda kalırsam, en azından numaramı saklayabilirim. Yine de yüzümü buruşturuyorum. Soyunma odasındaki diğer her şey gibi bu da fazla mor.

Pivot Mickey, sopasındaki bantla oynarken bana bir bakış attı. "İyi misin dostum?"

Dolaplarımız yan yana, Cooper'inki de benimkinin diğer tarafında. En son birkaç gün önce buraya geldiğimden beri, birisi benim yerimin üzerindeki metal levhaya adımları ve numaramı eklemiş. Orada Volkov yerine Abney'i görmek garip, ama bunun bana verdiği tatmin duygusunu inkar edemem.

"Peki, teşekkürler." Ev kazağımı dolabama geri koyuyorum ve yerine antrenman kazağımı çıkarıyorum. Bugün tüm takımın ilk antrenmanı ve gergin olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. "Seninle nasıl gidiyor?"

Bandın ucunu dikkatlice yırtıyor ve sapın üzerine kıvrıyor. "Güzel. Son okuma çok kötüydü, değil mi? Sınavdan korkuyorum."

Doğru, aynı ekonomi sınıfındayız. O kadar da kötü olduğunu düşünmüyordum ama sadece kayıtsız bir ses çıkardım. "Tam pedler, değil mi?"

"Evet. Bugün çok yoğun olmayacak ama. Ryder rahat olmayı seviyor."

Diğer çocuklar içeri süzülürken ben de eşyalarımı düzenlemeye çalışıyorum.

Cooper içeri girdiğinde bana kısaca başını salladı ve konuşmasına şöyle devam etti

savunmadaki diğer çocuklardan biri, Evan Bell. Benim yanıma yerleşmeden önce Evan'ın omzunu sıvazlıyor. Bu takımdaki herkesle rahat olduğu çok açık ve bu arada benim seçeneklerim de onunla sohbet edebiliyormuş gibi yapmak, Mickey ile ekonomi dersinden şikâyet etmek ya da sessizce oturup diğerlerinin kahkahalarını dinlemek. John'u ve diğer eski takım arkadaşlarımı özlüyorum. UMass'tan ayrıldığımdan beri konuşuyoruz ama bu çok rahatsız edici. Her şeyin eski haline dönmesi için ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

Cooper yanıma dürttü. "Hey, Abney. Bugün onlarla konuşmak ister misin?"

Cooper Callahan hakkında ne dersiniz deyin, ama soyadım hakkında söylediklerimi hatırlamakta iyi davrandı. Zaten bana babamın adıyla hitap etmek, beni vurmak için kolay bir yol olurdu ve o bunu yapmadı.

Neredeyse geçen gün kütüphanede kız kardeşine saldırdığım için kendimi kötü hissetmeme yetecek.

Neredeyse, ama tam olarak değil.

En azından kendimi kontrol altında tuttum. O beyaz kot eteğin içinde çok güzel görünüyordu. O gider gitmez kapıya yaslandım ve kaygan elimle yumruğumun içine boşalana kadar mastürbasyon yaptım, sesinin adımın etrafında nasıl kırıldığını düşündüm.

Artık burada daha fazla erkek olduğu için bakışları fark etmekten kendimi alamıyorum. Birinci sınıf öğrencisi olması gereken çelimsiz bir çocuk arkadaşını dürtüyor ve ikisi de kafalarını birleştirip fısıldaşmadan önce bana şöyle bir bakarlar. Hockey East ve ötesine uzanan bir itibarım olduğunu biliyorum.

-Babası profesyonel bir oyuncu olan çoğu erkek, söz konusu oyuncunun parlak bir NHL kariyeri olmasa bile, en azından biraz ilgi görür; ancak bunu iş başında görmek her zaman tuhaftır.

"Hey, Volkov," diye soruyor başka biri odanın öbür ucundan. "Emerson Hull'ın iki ön dişini de tek vuruşta kırdığın doğru mu?"

"Peki ya Coopy?" Evan soruyor. "Eğer onu yontarsan kabul etmez."

"Bu sonuçsuz," diyor Cooper, ses tonunda biraz eğlence var.

İkinci sınıfta ona *kesinlikle* bir diş yutturmuştum ama bunu önce o bana yapmıştı. Hakarete biraz ileri gitmişim - futbol sahasına geri dönmekle ilgili bir şey, babasının seslendiğini duyabiliyordum - ve o da çeneme yumruk attı. Ben de ona yumrukla karşılık verdim ve çıkan kavga iki kez uzaklaştırma cezası almama neden oldu.

"Vermont kalecisine yapılan vuruşa ne demeli, adı neydi?" diyor bir başkası. "Tam kaleye. Kaseti gördüm."

"Cezaya değer," diyorum, çünkü odadaki erkeklerin yarısı bana ve özellikle de yara izime bakıyor, eminim. Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. İnsanlar bu yaranın bir hokey sakatlığı, yüzüme aldığım bir paten darbesi ya da onun gibi bir şey yüzünden olduğunu sanıyor ve ben de onları asla düzeltmiyorum.

Yeni bir takıma başlamak normal şartlar altında berbattır ama bu özellikle garip. Bu adamların çoğuna karşı en az bir sezon, hatta daha fazla oynadım ve etrafıma baktığımda pek çok gergin an hatırlayabiliyorum. Her takımın kışkırtıcıları vardır; benim oyun tarzım benzersiz değil ama rakiplerinizin oyununu bozmak için onlarla uğraşmak başka bir şey, buzun onların tarafında kaymak başka bir şey.

"Babanın profesyonel olarak oynaması çok güzel," diyor sıska birinci sınıf öğrencisi hevesli bir sesle. "Penguenlerin onunla devam etmemesi çok kötü."

"Sana koçluk yaptı mı?" diye soruyor arkadaşı.

Hazırlıksız yakalandım, başımı salladım. "Um, evet.

Gençken." "Bu iğrenç. Çok şanslısın."

Neredeyse homurdanacaktım ama kendimi kontrol ettim. Şanslısın. Bunu söylemenin bir yolu da bu.

Ayağa kalkıp tişörtümü çıkarıyorum.

"Vay canına, dostum," diyor Mickey. "Bir kurt adamla mı yattın?" Cooper ıslık çalıyor. "Bir şeyleri doğru yapıyor olmalısın."

Oh, *lanet* olsun. Isabelle sırtımda izler bırakmıştı ve bu ana kadar onları unutmuştum.

"Evet, ben de yerleşiyorum." Gülümsemeye zorluyorum. "Sezon başlayana kadar kendimi meşgul edecek bir yol bulmalıyım."

"Buna amin derim," diyor Mickey. "Bir ara dışarı çıkmalıyız. Callahan Ryder'ın kızına aşık olduğundan beri sıkıcı olmaya başladı."

Cooper sadece başını sallar. "Senin için üzülüyorum."

"Evet, kesinlikle," diyorum, her ne kadar Isabelle'den başka biriyle yakınlaşma düşüncesi kulağa tiner içmek kadar çekici gelse de.

"Senin hakkında buz dışında daha çok şey duydum dostum," diyor başka bir adam, herkesin kahkahaları arasında. "Sen bir efsanesin."

Bir playoff maçından önce soyunma odasında bir hatunla takılırken yakalanıyorsunuz ve birdenbire konferanstaki herkes sizde bir oyun olduğunu düşünüyor. Yani, ben öyle olduğumu biliyorum, ilişki bulmakta hiç zorlanmadım ama bu konudaki konuşmalar çok saçma. Bu sadece seks

ve ilgili herkes iyi vakit geçirdiği sürece, bu onların dışında kimseyi ilgilendirmez.

Diğer defans oyuncularından biri, Jean, eğiliyor. "Dostum. Gerçekten bütün bir kadın artistik patinaj takımıyla mı yattın?"

"Ben de aynı anda duydum," diye ekliyor bir başkası. "Hey," diyor Cooper hafifçe. "Saygılı ol."

"Eğer bu doğru olsaydı sanırım sikim düşerdi." Çocuklar buna kıkırdar ve birinci sınıflardan birinin yüzü pancar gibi kızarır. "Her neyse, ben öpüşmem ve söylemem beyler."

Ryder koridordan, "Umarım içeride hazırlanıyorsunuzdur," diye sesleniyor. Eşyalarımı giydim ve tam sopamı alıyordum ki birinin sesi diğer konuşmaları böldü.

"Neden buradasın?"

Omzumun üzerinden bakıyorum. Kaleci Aaron Rembeau, pedleri yarı açık bir şekilde duruyor ve diğer oyunculara bakıyor. Yan taraftaki konuşmalar kayboluyor. "Alınma ama transfer için biraz geç kaldın. Coop, sen biliyor musun?"

Gerçekte ne istediğini biliyorum. Yüksek sesle söylemesine gerek yok. Bana güvenip güvenemeyeceğini bilmek istiyor. Eğer onlar- zaten uzun zamandır var olan ekip

Ben gelmeden önce bana takım arkadaşı olarak güveniyorlardı. Midem sıkışıyor. Cooper'a bakıyorum, o da sadece kaşını kaldırıyor. Söz verdiği gibi sözü bana bırakıyor.

"Beni Minutemen'in kaptanı olarak tanıdığınızı biliyorum," diyorum etrafımdaki çocuklara bakarak. Yeni takım arkadaşlarıma. "Ben de bu sezon bunu yapacağımı sanıyordum. Ama her şeyi berbat ettim ve burada ikinci bir şans elde edecek kadar şanslıyım. Bir Royal olduğum için heyecanlıyım."

"Nasıl berbat?" Evan soruyor.

Hikayeyi hızlıca ve umarım son kez aktarıyorum. Her şey Bir an için rahatsız oldum; sezon boyunca asla bulaşmak istemeyeceğiniz tek şey uyuşturuculardır ama yavaş yavaş herkes rahatlıyor. Konuşmamı bitirdiğimde Mickey sırtımı bile sıvazlıyor. Eski takım arkadaşlarımı özlüyorum

ve sanırım herkes bunu sesimden anlayabilir.

Önemli olan Frozen Four'a gitmek. Stanley Kupası'nı kaldırmak benim geleceğim değil ama en azından üniversite kariyerimi yüksek bir notla bitirme şansım var. Odaya baktığımda Koç'un neden kendinden emin olduğunu görebiliyorum. Üst sınıfların gücünün yanı sıra, havada sezonun başlamasını bekleyen bir açlık var ve bu benim her zaman anlayacağım bir dil.

Kapıya doğru yürüdüm. "Hadi gidelim. Eğer başlamazsak hepsini kazanamayız."

"Evet," diyor Cooper, sesinde sert bir ton var. "Nikolai'nin dediği gibi."

Hay sikeyim. Herkesin önünde kaptanı oynamak istememiştim; ağzımdan kaçıverdi. Çocuklardan birkaçı aramızda bakışarak gülüştüler. Reddedilmeyi bekliyorum ama boğucu bir duraksamadan sonra Cooper da sopasını kaptı.

"Haydi," diyor, geçerken omzu benimkine çarpıyor. Komutla birlikte ekip harekete geçti.

Isınma hareketleri sırasında, daha da saçma bir şey söyleme riskine girmemek için kendimi tutuyorum. Bu adam söz konusu olduğunda ayağımı ağzıma sokmadan duramıyorum. Takımın onun olduğu konusunda onunla hemfikir olduğumda ciddiydim; pozisyonu onun altından çalmaya çalışmıyorum. Soyunma odasındaki herkesin desteğine sahip ve bu tesadüfen olmadı.

Bu yüzden antrenman sırasında Cooper bana o kadar sert çarptı ki sopam uçu.

Dönüyorum, tahtalara çarparken dünya mor ve beyaz renkte yanıp sönüyor. Bir an tavana bakıyorum, yıldızlar gözlerimde yüzüyor. Bedenim itiraz ediyor ama çok değil. İyi bir kontroldü. Eğer maç sırasında olsaydı, ceza sahasına girmezdi.

Nefesimi tutmaya çalışarak ağız korumamı tükürdüm. Başımda durup elini uzattı.

Eminim herkes tepkimi görmek için bekliyordur. Elini tutup ayağa kalkacak mıyım yoksa ona meydan mı okuyacağım? Aptal değilim; onlardan biri olduğumu kanıtlamadan erkeklerin beni kucaklamayacağını biliyorum. Cooper da bekliyor, çıplak elini hâlâ uzatmış, eldivenini kolunun altına sokmuş.

"Al şunu. Bu sana son vuruşum olacak."

Isabelle'i düşünüyorum ve neredeyse güleceğim.

Ama elini tutuyorum ve o da ayağa kalkmama yardım ediyor. Gözlerimiz buluştu. Bir süre mutlak sessizlik içinde geçti.

Henüz güven hissetmiyorum ama saygı hissediyorum. Şimdilik bu kadarı yeterli olacak.

"Sopanı kap," diyor, benim için bile eşleşmesi zor bir zarafetle geriye doğru kayarak. "Sıra sende."

Bölüm 11

Izzy

"Bekle bekle bekle," diyor Victoria yatağımın üzerindeki tüneğinden çikolatalı milkshake'ini sallayarak. Daha önce Merrimack'i zorlu bir maçta yenmiştik ve Moorbridge şehir merkezinde dondurma yemek için durmuştuk.

ev ödevini yapmak için. "Geri çekil."

"Evet," diyor Ellie. Yere uzanmış, ders kitabını yanına bırakmış, en sevdiğim, Pinkie adını verdiğim yıpranmış pembe tavşan da dahil olmak üzere birkaç pelüş hayvanımla çevrelenmiş. Victoria "Rus Durumu"nu sorduğunda, oyun sonrası ders çalışma seansı iddiası da ortadan kalktı. "Bu *kütüphanede* mi oldu?"

Shona omuz silkerek, "Bana sıcak geliyor," diyor, ince, koyu renk örgüleri omzunun üzerinden düşerken Tangy'nin kulaklarının arkasını kaşıyor. Tüm arkadaşlarım arasında en çok Shona'yı seviyor; son bir saattir bana neredeyse hiç bakmadı. En azından beni Sebastian'dan daha çok sevdiğini bilmeseydim çok gücenirdim. "Yine de çok seksi. Ben de eşcinselim ama yine de onu takdir edebiliyorum."

"Yara izi ezber bozan bir şey," diye katılıyor Victoria.

Yüzümün kızardığını saklamak için başımı eğdim. Nik'in yara izine dokunma cesaretini ilk kez gösterdiğimde irkildi ve bileğimi tuttu ama bir süre sonra başını sallayarak izin verdi. Yatağımdaydık, gece yarısını geçmişti.

Şehrin sesleri sessiz bir anın müziğini oluşturuyordu. Dudaklarımı yanağına değdirdiğimde titredi ve kalbim onun için acırken bile kendimi muzaffer hissettim. Ne de olsa böyle bir yaranın komik bir hikâyesi olamazdı.

"Yani seni bir kütüphane dolabına sürükledi, *Güzel ve Çirkin* tarzı-" "Bu filmde de oluyor mu?" Ellie araya giriyor.

"-ve seninle birlikte oldu, ama sonra seni kovdu-" "Şey, sürüklemeyi ben yaptım," diyorum, allığım derinleşiyor.

"-Bitiremez miyim?" Victoria sahte bir bıkkınlıkla şöyle der. "Mallara dokunmana izin vermeden önce seni kovdu. Doğru mu anladım?"

Pamuk şekerli milkshake'imi yudumlarken yüzümü buruşturuyorum. "Teknik olarak konuşuyorum."

Geçen gün Nik'e her ne olduysa, sonuç hoşuma gitti. Keşke ona tekrar dokunmama izin verseydi ya da en azından bana sorunun ne olduğunu söyleseydi. Başka bir şey olmadığı için memnun olmalıyım -bunu beklememe rağmen bana mesaj atmadı- ama bunun ilişkimizin sonu olduğu düşüncesi beni rahatlatmak yerine üzüyor.

"Teknik olarak konuşursak, onu önce sen öptün," diyor Ellie. Başını Shona'nın omzuna yaslıyor. Shona dönüp onu öpüyor. Bu manzara karşısında gülümsüyorum; birlikte çok tatlılar.

"Hatırlattığın için teşekkürler."

Omuz silkiyor. "Ne olmasını istiyorsun?"

Victoria, "Belli ki onunla tekrar yatmak istiyor," diyor.

Shona homurdanıyor. "Hayatına devam etmelisin, Iz. Bırak yaz, yaz olarak kalsın." "Neden bu iyiliğe karşılık vermeme izin vermedi?"

Başımı sallıyorum

hafifçe. "Belki de artık benden hoşlanmadığını fark etmiştir." Victoria kuru bir sesle, "Öyle olduğunu sanmıyorum," diyor.

Yatak odamın kapısı çalındı. "Izzy?"

Cooper'ın sesini duyunca boğuldum. En azından Nik'in adını ya da aynı derecede utanç verici bir şeyi haykırmıyorduk.

Kapıyı çekip açtım. "Ne oldu?"

Cooper kapı aralığına yaslanıp arkadaşlarıma sırtarak bakıyor.

"Merhaba hanımlar. Güzel maçı."

Victoria canlandı. "Aaron seninle mi?"

"Oturma odasında."

"Bebeğim!" Victoria merdivenlerden aşağı koşarken bağılıyor.

"Antrenmanım var dediğini sanıyordum!"

"Evet, antrenmanınız yok muydu?" Cooper ve Aaron bize tezahürat yapmak için maça daha erken geldiler ama piste gitmek için erken ayrılmak zorunda kaldılar.

"Koç bize acıdı ve kısa tuttu. Sizinle biraz konuşabilir miyim?"

Tangerine'i kucağıma alırken gözlerimi Ellie ve Shona'ya dikiyorum. "Eğer öpüşürseniz, oyuncak hayvanlarıma zarar vermeyin. Özellikle de Pinkie'yi."

Koridora çıktığımızda kediye daha sıkı sarılıyorum. "Her şey yolunda mı?" "Bugün gerçekten iyi oynadın." Kediye okşarken bana yarım bir sarılma veriyor.

Tangy'nin kafası. "Kısa sürede setter oynamaya geri döneceksin." "Umarım öyle olur."

"Öyle olduğunu biliyorum." Bir nefes verdi. "Bak, yaz boyunca ortalıkta olmadığını biliyorum, ama şimdi burada olduğuna göre . Nikolai'yi görmedin, değil mi?"

Ağızımdaki pamuk şeker tadı buruklaşıyor. Umarım bizi birlikte görmemiştir ve bu sadece onun aşırı korumacı davranmasıdır. Nik'i Mor Su Isıtıcısı'nın yanında öpmek düşüncesizceydi. Hatta onunla o dolaba girmek daha da pervasızcaydı.

"Hayır mı? Neden yapayım ki?" Omuz silkiyor. "Sebebi yok."

"Neden, bir şey mi söyledi?" Karnım taklalar atıyor olsa da umarım sesim rahat çıkıyordur. Bir yandan, Nik'in beni hiçbir zaman, hiçbir sıfatla Cooper'a götürmemesini umuyorum, ama öte yandan

"Tam olarak değil," diyor. "Bak, işleri sıradan tutmanın yanlış bir şey olduğunu söylemiyorum, ama Nikolai bunu bir sanat haline getiriyor. Onu maçlardan sonra kızlarla gördüm ve hikâyelerini duydum. Eğer sana asılırsa, onu geri çevir. Sonunda incinirsin."

Geçen gün Nik, McKee'deki kızlardan hiçbirini fark etmediğini söyledi. Bu doğru muydu, yoksa yalan mıydı? Kütüphanede benim için çaresiz görünüyordu ama bu başkaları için de öyle olmadığı anlamına gelmez.

Başka tarafa bakıyorum. Yalan söylemekten nefret ediyorum ama bundan bir şey çıkacağı yok. "Cooper, hadi ama. Kim olduğumu bildiğinden bile şüpheliyim."

Ellerini ceplerine sokup topuklarının üzerinde sallanıyor. "Sadece Chase konusunda ne kadar berbat durumda olduğunu hatırlıyorum."

Kızardım. "Chance."

"Aptalca bir isim," diye mırıldandı. "O yıllar önceydi."

"Ve hâlâ seni savunma şansım olmasını diliyorum." Sesi güçlenir. "O bir pislikti. Seni aldatması yeterince kötüydü, ama doğum gününde senden ayrılması? Onun kışını tekmelemeliydim."

Mahvolmuş on yedinci doğum gününden bahsedilince kaskatı kesildim. Chance'in beni almasını bekledikçe heyecanım yerini kafa karışıklığına bıraktı ve onun yerine ne yaptığını fark ettiğimde de yıkıma dönüştü. Onun yerine *kiminle* yaptığını. Düşüncesi bile kalbimi burkuyor.

Cooper'ın sözlerine kıllandım. Chance'in bıraktığı yara geçen yılki ilişkilerle daha da kötüleşti ve Nik'le geçirdiğim yaz da istediğim şekilde yardımcı olmadı. Bunu kardeşime itiraf etmek istediğim anlamına gelmiyor.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim, biliyorsun."

"Yapamazsın demedim. Ama ben senin kardeşinim, İz. Senin mutlu olmanı istiyorum."

Yüzündeki ciddi ifade karşısında kızgınlığım azalıyor. Her zaman aşırı korumacı olmuştur ama bu iyi bir yerden geliyor. Zaten endişelenmesini gerektirecek bir şey yok. Nik'le işlerin asla bir yere varamayacağını biliyorum. Yakında sıkılacak ve ne zaman kampüste karşılaşsak beni tanıımıyormuş gibi davranacak. Tıpkı geçen sene takıldığım çocuklar gibi. Chance gibi, yeni fetihlerini önümde sergilemediği zamanlarda.

"Ben mutluyum.

Gerçekten."

Çoğunlukla.

Bölüm 12

Izzy

Ne zaman spor salonuna erken gitsem -ki bu sezon bunu alışkanlık haline getirmeye kararlıyım- babamı arıyorum.

Şu anda bile spor yapmak için gülünç derecede erken kalkıyor. Futboldan yıllar önce emekli oldu ama formda kalma dürtüsü hiç kaybolmadı. Evde üst üste yığılmış bir spor salonumuz var; kapalı basketbol sahasını eklemek işleri gerçekten bir sonraki seviyeye taşıdı. Ben evdeyken, genellikle onu zorlayabiliyorum ve

Etrafta kim varsa, sıradan bir voleybol oynamaya davet ediyorum.

Barbie'yi utandıracak kadar pembe olan tek parça mayomu giymeyi bitiriyorum ve numarasını çevirmeden önce saçımı sıkı bir topuz yapıyorum. Havuz alanına telefon sokmamanız gerekiyor ama saat o kadar erken ki etrafta bir tek ben varım.

"Günaydın hayatım," diyor babam, her zamanki gibi ilk zilde cevap veriyor. "Spor salonunda mısın?"

"Bugün havuzdayım. Dayanıklılık için turlara geri dönüyorum." Kenara oturup suyun baldırlarımın üzerinden akmasına izin veriyorum. Burası McKee'deki her sporcunun kullanabildiği bir havuz ve ana havuzdan ayrı olması çok güzel. Gerçek olimpik ölçülerden daha küçük ama her zaman rahat ve davetkâr.

"Aranız nasıl?"

"Annen ve ben bu sabah pickleball oynayacağız." "Bunun tenise hakaret olduğunu söylediyini sanıyordum?"

"Çok hoşuna gitti. Sanırım dünyadaki en kötü şey bu olamaz."

"Eğlenceli olduğuna eminim. Bu bir ağ sporu, bunun arkasında durabilirim." Kıkırdıyor. "Peki voleybol nasıldı?"

Bunu nasıl çerçeveleyeceğimi düşünerek bir nefes alıyorum. Kazanan bir rekorumuz var ve Albany'ye karşı zorlu bir çift maçtan başarıyla çıktık. Hatta Merrimack maçında kritik bir ralliyi devam ettirmek için yaptığım hızlı bir hareketten sonra Alexis'ten bir iltifat bile aldım, yani sonuç olarak daha kötüsü de olabilirdi ama her maçta ters vurucu oynadım. Henüz setçi yok, birkaç oyun için bile.

"Sorun değil," diyorum sonunda, ayaklarımı tekmeleyerek. "Şu anda 3-1 durumdayız ve UConn'a karşı iki maçımız var."

"Kulağa umut verici geliyor."

"Biz onlardan daha iyiyiz." Brooklyn'in sahadaki varlığını düşünüyorum ve kendi kendime başımı sallıyorum. "Kesinlikle daha iyiyiz. İkisini de kazanmalıyız."

"Koçun sana sette oynama süresi verdi mi?" "Henüz vermedi."

"Ama onunla hayal kırıklıklarınız hakkında konuştunuz."

Evet ve bana voleybol takımında bir yer satın aldığını düşünüyor. Bu düşünce aklımdan geçerken dudağımı endişelendiriyorum. Ona bundan bahsetmenin bir faydası yok. Söylediği hiçbir şey doğru değildi; ailem üniversiteye büyük katkılarda bulundu. Üniversitenin bu kadar büyük olmasının

kütüphane roman koleksiyonuna eklemeler yapıyor ve futbol tesisleri birkaç yıl içinde yenilenecek. İkisi de paradan gelmiyordu, ama sonra babam NFL'e girdi ve kazanmaya başladı ve işler oradan kartopu gibi büyüdü. Yayıncılıktaki ikinci kariyeri, emekli bir sporcu için en kazançlı kariyerlerden biri oldu ve kaynaklarının çoğunu, annemin yönettiği ve sporla ilgili çeşitli hayır kurumlarıyla çalışan bir kuruluş olan Callahan Aile Vakfı'na aktarıyorlar.

Yine de ne diyeceğini merak ediyorum. Annem ve babam hiçbir zaman koçlara şikâyet edecek tipler olmadılar -babam onlarla kendi ilişkilerimizi kurmanın ne kadar önemli olduğunu herkesten daha iyi bilir ve eğer bizim pisliklerimizi temizlemeye kalkarlarsa asla kendi başımıza bir yere varamayız- ama eğer konuşmamızın nasıl geçtiğiyle ilgili gerçeği bilseydi Alexis'le konuşmaya çalışacağını tahmin etmezdim.

Bu *çok* utanç verici olurdu.

"Evet, öyle. Ama hemen setçi oynayacak değilim. Şu anda bana verilenlerle ne yaptığımı dikkat ediyor."

"Ve eminim çok iyi gidiyordur," diyor tartışmaya yer vermeyen bir ses

tonuyla. "Tıpkı bu yıl derslerinizdeki çabalarınız gibi."

Babamla ciddi konuşmalar yaparken ona "efendim" dedikleri için kardeşlerime hep kızmışım, ama o bu ses tonunu kullandığında Dürtüyü anlıyorum. Ne de olsa bu adam takımını üç Süper Kupa'ya taşıyan adam. Bir şeyin olmasını istediğinde, yapılmasını da bekler. Geçen yıl derslerimde çok başarılı değildim, ama yine de sıkı durmam konusunda sert bir konuşma aldım.

"İlk felsefe ödevimde başarılı oldum."

"Güzel. Bütün sömestr boyunca bu tür güncellemeler duymak istiyorum, sevgilim." "Evet efendim," diyorum, çoğunlukla alay ederek.

İç çekiyor; burnunu baş ve işaret parmakları arasında sıkıştırdığını hayal edebiliyorum. "Isabelle."

Sesindeki bıkkınlığa gülümsüyorum. Annem en iyi arkadaşlarımdan biri ama babamla da her zaman özel bir ilişkim oldu.

Ben onun tek kızılım ve en küçük çocuğuyum. Son Super Bowl galibiyeti en eski anılarımdan biridir; sahada kutlama yaparken beni omuzlarına almıştı, her yerde konfetiler uçuşuyordu. Ona takıntılıyım. O zamanlar prensesler gibi giyinmeyi çok *severdi*, bu yüzden Super Bowl Şampiyonu şapkası yerine plastik bir taç taktı. Kamera karşısında olması ya da takım arkadaşlarının ve koç ekibinin etrafımızı sarması umurunda değildi. Bir kolunda Lombardi kupasını, diğerinde beni tutuyordu, başında çarpık bir taç ve yanaklarında parıltılar vardı ve bu fotoğraf New York'taki tüm gazetelerin arka sayfalarında yer aldı. *The Daily News*'un bir kopyası evimdeki yatak odamda çerçeveli olarak duruyor.

"Bu yaz ileriye doğru büyük bir adım attınız," diye ekliyor. "Seninle gurur duyuyorum."

Annen ve benim Heyman'ın düğününe katılan arkadaşlarımız var ve bu işe verdiğin emekten çok etkilendiler."

"Oh, bu harika." Bana iltifat etmeye çalıştığını biliyorum ama Koç'la olan konuşmamızdan sonra kendimi rahatsız hissediyorum. "Gerçi bunu benim için alan annemdi. Katherine'le şu hayır işinde tanışmış ve bir stajyer aradığını duymuş, hatırladın mı?"

"Ve bu fırsattan yararlanan da sizsiniz. Bunda yanlış bir şey yok. Kim bilir, belki de mezun olduktan sonra düğün organizatörü olursun."

Yaz stajımın her anını çok sevmeme rağmen, geleceğimle ilgili ne yapmak istediğime dair hiçbir fikrim yok. Keşke benim de kardeşlerim gibi belirli bir yolum olsaydı. James geleceğini hiç merak etmedi, Cooper da etmedi. Sebastian beyzbolu bıraktığında rotasını değiştirdi ama

tam olarak nereye gideceğimi biliyordum. Ama voleybol benim için bir kariyer olmayacak. İletişim bölümünü seçmemin tek nedeni, beni birçok farklı yöne götürebilecek tarafsız bir bölüm olması. Buna düğün planlaması da dahil sanırım, ama annem ve babam için gerçekten yeterli olur mu merak ediyorum.

Kendimin en iyi versiyonu olmamı istediklerini biliyorum, ancak bazen beklentilerinin o kadar da yüksek olmadığı hissinden kurtulmak zor oluyor. Bir yanlarının benim ciddiye alınmaya değer olmadığını düşünüp düşünmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum ve tüm bu kendimi zorlama lafları sadece laftan ibaret. Her zaman şımartıldım, her zaman korundum. Şımartıldım.

"Belki," diyorum sonunda. "Yüzmeye başlamam gerekiyor."

"Güzel. Maçlara gelme konusunu yakında konuşuruz, tamam mı?"

Telefonu kapattıktan sonra doğruca suya giriyorum, yüzeye çıkmadan önce dibe değecek kadar derine iniyorum. Soğuk su yüzümden aşağı akıyor. Ayak parmaklarımı esneterek kendimi duvara yaslıyorum.

Beni izlediklerinde sete çıkabileceğimden şüpheliyim. Karşı smaçörde elimden gelenin en iyisini yapmam ve iyi bir maç çıkarmayı ummam gerekecek.

Bir uçtan diğerine kurbağalama yaparak ilk turuma atılıyorum. Her tura başlamak için havuz duvarına karşı takla atarak hızlı bir ritim tutturuyorum. Elimden geldiğince zorlandığım birkaç dakikadan sonra uzuvlarım yanmaya başlıyor ama zorlamaya devam ediyorum. Zihnim inatla düşünce üstüne düşünceyle dolup taşıyor ve bir tanesinden kurtulamıyorum.

Nikolai. Cooper'ın rakibi, şimdi takım arkadaşı. Eyalet sınırlarının bizi ayırması buraya kadarmış.

Zaten bir önemi yok, çünkü kütüphanede yaptıklarımızın bir daha olmasına izin vermeyeceğim. Her ne olursa olsun dikkatini dağıtmasına yardımcı olsa bile, Shona haklı; yazın yaz olmasına izin vermeliyim.

Sonunda, onu düşündüğümde kendimi iyi hissedeceğim. Muhtemelen.

Bu havuzda çok fazla klor var. Gözlerimi yakıyor. Sadece aptal bir kız bir erkek tarafından dikkatinin dağıtılmasına izin verir.

Yanlışlıkla kocaman bir yudum su yutuyorum ve öksürmeye başlıyorum. Göğsümü ovuşturarak yarıda durdum. Kesinlikle biraz ağlıyorum ve klordan değil, ama siktir et. Sanki gerçek hayatımda suda yüzüyormuşum gibi hissediyorum, nefes alabilecek kadar yüksekte tutarken kafamdaki her şeyi dengelemeye çalışıyorum.

Arkamdaki kapı açılıp kapanıyor ve yüksek tavanlı odada yüksek sesle yankılanıyor.

Dönüp bakıyorum, az önce araya girenin kim olduğunu görünce kaskatı kesiliyorum. "Şaka yapıyor olmalısın."

Bölüm 13

Nikolai

Spor salonunu açmak için giriş kartımı okutuyorum. Dışarısı hâlâ karanlık, güneş ağaçların tepesinden kendini göstermeye çalışıyor.

Karanlık koridorda adımlarımı atarken kapı bir tıkırtıyla kapanıyor. Bu saatte etrafta kimse olmamalı ve ben de buna güveniyorum. Erkeklerin soyunma odasına yavaşça giriyorum ve çantamı açmak için banklardan birine yerleşiyorum.

Moskova'daki evimizin yanında kapalı bir havuz vardı. Hokey oynamadığım nadir günlerde annem mayomu çıkarır, bir kitap alır ve birkaç saat oynamam için beni oraya getirirdi. Baba yok, hokey yok, sadece ben bir uçtan diğerine ne kadar hızlı yüzebildiğimi gösterirken annem gülümseyerek beni izliyordu. Beş yaşımdan itibaren benden büyük çocuklarla hokey oynamaya başladım ve o zaman bile buzun en iyilerinden biri idim. Sadece eğlenmek için bir şeyler yapmaya ara vermek bir zevkti.

Yüzme antrenman rutinimin resmi bir parçası değil ama küçükken olduğu gibi şimdi de beni rahatlatıyor. Hokey maçları sırasında zihnim sürekli karar verme telaşıyla dolup taşıyor. Yüzerken hiçbir şey düşünmüyorum.

Ve şu anda, Isabelle'i düşünmeden duramıyorum. Kütüphane, parti, tüm o lanet olası yaz zihnimde tekrar tekrar geçiyor.

Onu uyurken bıraktığımda, uzun süre yatağın yanında durdum. Çok güzel görünüyordu, siyah saçları çıplak sırtından aşağı dökülüyordu, pembe ağzı bir yay gibi kıvrılmıştı. Turuncu tırnakları vardı -krem rengi diyordu onlara-

ve kulaklarında küçük elmas küpeler vardı. En sevdiği pel    hayvan, yıpranmış pembe bir tav an, komodinin üzerinde nöbet tutuyordu.

Neredeyse onun yanındaki yatağa geri tırmanıyordum.

Onun yerine alnına bir öpücük kondurdum ve kapıdan  ıktım.

Kendime onun temiz bir ayrılığı hak ettiğini söyledim ve eğer kalırsam bencilce onu ilişkiyi sürdürmeye ikna etmeye  alı acağımı biliyordum. Fark ettiğimden daha da aşağılık biri olmalıyım, çünkü şimdi onu bırakma d  ncesine katlanamıyorum. Onu gördüğüm an, arzularım beni ele geçiriyor. Kibrit gibi  akıyorum.

Gerçek cazibe sihirlidir. Güzelliğini fark edebildiğim ama aslında bana hiçbir şey yapmayan pek çok kadınlı yattım. İyi tahrik olurdum, ama bu derin ve karşı konulmaz olmazdı. Beni daha fazlasına ihtiyaç duymaya itmezdi. Onlar hakkında asla hayal kurmadım, rastgele bir Salı sabahı nasıl olduklarını merak etmedim ya da sırf bu yüzden kahvelerini almadım.

Ve bunun bir kısmının kendi korkuluklarımla ilgili olduğunu biliyorum. Hayatımda pek çok kez umursamaz davrandım ama i  romantik ilişkilere gelince asla.

Duygularım. Eğer i leri çok ileri götürürsem ve annemle babamın ilişkisi gibi kontrolden çıkarsa, kendimden başka suçlayacak kimsem olmazdı.

Isabelle kendi başına bir kategori. Onun yanındayken başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. Bir kasırganın ortasında olabiliriz ve ben lanet olası bir aptal gibi orada durup yüzündeki yağmur damlalarını kataloglarım.

Uzak durmak için bir sebep daha. Artık parti yok, kahve yok, dolap ilişkileri yok. Benim gibi bir pislikten çok daha iyisini hak ediyor, hislerim ne olursa olsun.

Başka kimsenin gelmeyeceğinden emin olmama rağmen çantamı dolaplardan birine atıyorum ve havuzun kapısını açıyorum.

Orta  eritteki kıza bakarken donup kalıyorum. O pembe tek parça elbiseyi yanlış anlamak mümkün değil. Bir haziran gecesi onu kendim soyduğumda bile.

Evren benden cidden nefret ediyor olmalı.

Gidip gitmemeye karar veremedim kapı ellerimden kayıyor ve Isabelle'in ba ını çevirmesine neden olacak kadar yüksek bir sesle kapanıyor.

Kaçmak için çok fazla.

" aka yapıyor olmalısın," diyor.

Saçlarını  ık bir topuz yapmış. Su damlacıkları her yere yapı mı ; kulak memelerine, kirpiklerine, dudaklarına. Kendime engel olamayarak bir adım  ne  ıkıyorum. "Söz veriyorum seni takip etmiyorum."

"Bu kampüs hiç bu kadar k  k hissettirmemi ti."

"Biliyorum." Birkaç adım  ne  ıktım. "Baktığım her yerde sen varsın."

"Zaten burada olmaman gerekiyordu," diyor sesinde inatçı bir tonla.

"Ama ben memnunum."

Kelimeler dudaklarımdan döküldüğünde, doğru olduklarını anlıyorum. Burada olduğum için mutluyum.

Durum bir yana, bu beni Isabelle'e geri götürdü. Bundan kalıcı bir şey çıkmasa bile, herhangi bir kapasitede onun yanında olmak, hiç yanında olmamaktan daha iyidir. Benimle aynı kampüste olduğunu bilmek hoşuma gidiyor, asla uzakta değil.

Gözlerini kırıştırıyor, ifadesi değişiyor. "Kastetmediğin şeyler söyleyip duruyorsun."

"Ben yalancı değilim, Isabelle." Havuzun kenarına gelene kadar birkaç adım daha atıyorum. Bu berbat bir fikir ama ona bir ya da on özür borçluyum ve bunu o kollarımdayken yapmaktan başka bir şey istemiyorum.

Ben de atladım.

"Nik!" diye bağırıyor ben yüzeye çıkarken, saçlarım alnıma yapışmış, burnuma su kaçmış.

Ona sırtıyorum. "Atlantik'ten daha sıcak olduğu kesin. Ben olsam buna çıplak yüzerdim."

Saçlarımı düzeltirken bile burnunu kırıştırıyor. "Sen öyle bir çocuk."

Kolumu ona dolayarak onu sığılğa doğru çekiyorum. Yüzü asık olmasına rağmen bana izin veriyor. Dudaklarımı dudaklarına değdirirken onu havuzun duvarına doğru itiyorum. O da beni öptüğü anda içimde bir şeyler gevşiyor, uzuvlarım rahatlıyor. Dudaklarında klor tadı alıyorum. Nefis bir şekilde sıcak, kollarını boynuma sararken bir bacağını onunkilerin arasına sıkıştırma izin veriyor. Yaz boyunca bunun gibi düzinelerce an yaşadık, nerede olursak olalım o kaşıntıya teslim olduk. Eğer özel bir yerde değilsek, yeterince özel bir yer yapardık. Onunla yaşadığım maceralarda hiç bu kadar gülmemiştim ve bunun da bir anlamı olmalı.

Onunla çıkamam, ona aşık olamam ama ondan vazgeçemem de. Henüz veremem. Kardeşiyle aramızdaki zayıf güvenin yerle bir olması riskini taşıyor olsam bile.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Uzaklaşıyor, gözleri benimkileri arıyor. "Veda etmedin," diyor duraksayarak. "Hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi beni terk ettin."

"Biliyorum."

"Öyle mi? Burada aptal olan ben miyim? Sen beni umursamazken ben seni mi umursuyorum?"

"Hayır. Hiç öyle olmadı."

"Sonra ne olacak?" Suyun altından bana tekme atıyor. Sesi güçleniyor.

"Ne oluyor Nik?"

Tereddüt ediyorum. Kendimi bir kez açıkladığımda, geri dönemem. Gerçek her zaman işleri değiştirir. Duygularım ne olursa olsun gerçek bir bariyer koymaya karar verebilir ve buna saygı duymak zorundayım.

Ama eğer yapmazsa - eğer daha önce sahip olduğumuz şeye geri dönersek -

Elimi saçlarına atıyorum ve onu başka bir öpücüğün içine çekiyorum.

Derin, kalıcı, artık nefes alamayana kadar.

"Veda etmedim çünkü etmek istemedim." Başparmağımı yanağında gezdiriyorum. "Kapıyı yüzümüze kapatmak istemedim."

Bölüm 14

Izzy

Titriyorum ama hiç bu kadar sıcak hissetmemiştim.

Nik'in sözleri havada asılı kalıyor, zihnimi dolduran anılar arasında dolanıyor. Sahilde geçen günler. Şehirdeki geceler. Papatya desenli çarşaflara sarılmış yavaş sabahlar ve masmavi öğleden sonraları. Donmuş limonata ve açık hava pazarları ve uyumlu beyaz çarşaflar. Karnımda bir ateş, gözlerinde kahrkaha. Aşk ısırıkları ve çikolata öpücükleri ve yankılı müze sergileri.

Benim ağzımda tekila, onun dudaklarında tuz. Gece yarısı dim sum ve öğlen biralari ve fırtınanın ortasında sessizde *New Girl*.

Bu sıcaklık, beni ilk öptüğünde patlayan kıvılcımlardan farklı ve çok daha tehlikeli.

Veda etmek istemedi.

Ellerimi güçlü sırtında gezdiriyorum. "Yalnız uyandım."

"Biliyorum." Sesi ciddi ve düşünceli geliyor. "Sanırım daha iyi olur diye düşündüm. Daha temiz, ikimiz için de. Eğer denersen-"

"Bu konuda temiz bir şey yoktu." Ödünç aldığım yazlık dairemde olmadığını fark ettiğim anı hatırlayarak başımı sallıyorum. Geri dönüp dönmeyeceğini görmek için çok uzun süre bekledim ve sabah öğleden sonraya ve sonunda akşama döndüğünde kendimi aptal gibi hissettim. Tıpkı on yedinci doğum günümdeki Chance gibi. "Acıttı, Nik. Sanki yaz boyunca bana söylediğin her şey sahteymiş gibi hissettirdi. Sanki aramızdaki her şey paylaş-"

"Sahte değildi."

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıyorum. Kalbim takla üstüne takla atıyor. "Sahte değildi Isabelle," diyor sessizce. "Hepsi gerçektir. Gerçek Öyle ki veda etmeye kalkarsam daha fazlası için yalvaracağımı biliyordum." Nefesim kesiliyor. "O zaman bir şeyler söylemeliydin." "Biliyorum," diyor sessizce.

Gerçek olsa bile, Ağustos'tan sonrası için plan yapmamamızın bir nedeni var. Onun kendi hayatı var, benim de kendi hayatım ve birbirlerine uymuyorlar. Beni istediğini düşünüyor olabilir, ama bu böyle devam ederse, eninde sonunda ne kadar daha iyisini yapabileceğini anlayacaktır.

Yine de burada, gözlerinde açlıkla bana bakıyor. O özellikle Böyle yakışıklı, geniş göğsü ortada, koyu renk saçları arkaya kaymış, su damlacıkları hala bronzlaşmış tenini süslüyor. Neredeyse parmaklarımı göğüs kafesinde gezdirecektim ama sonra kütüphaneyi hatırladım. Kendini kontrol etmeye çalışmak için mi beni dışarı itti? Benim etrafımda olduğu gibi o da benim etrafımda canlı bir tel mi? O mu?

"Bu dönem odaklanmam gerekiyor," diyorum, tırnaklarımı derisine geçirerek. "Dikkatimi dağıtmak yok."

"Bana dikkat dağıtıcı mı diyorsun, günışığı?"

Yeterince sıradan olduğunu umduğum bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Eğer ayakkabı uyuyorsa."

"Kardeşin beni senden uzak durmam konusunda uyardı, biliyorsun. Geçen sonbahar ona senin hakkında bir şeyler söylemiş olabilirim."

İç çektim. "Oh, Nik."

"Seni ilk gördüğüm zamandı." Yanağıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Haksız yere dikkatim dağılmıştı. Tribünlerdeki en güzel kız hakkında *hiçbir şey* söyleyemedim."

Gülümsememi engelleyemiyorum. Sadece küçük bir tane. Cooper'ın geçen gün bana ondan bahsetmesine şaşmamalı. "Kes şunu, yüzümü kızartacaksın."

"Güzel." Eğiliyor, sıcak nefesi beni yeniden ürpertiyor. "Biliyor musun, sanırım seni en çok sırlıklam seviyorum."

Amım gerçekten zonkluyor. Şaşkınlıkla nefesim kesildi. O sadece sırtıyor. "Ne?" diyor sahte bir masumiyetle. "Plaj, havuz ..." Omzuna hafifçe vuruyorum. "Seninle bile yapamıyorum."

Ciddiyet yüzünü tekrar ele geçirirken eğlence azalıyor. "Bu bizim sırrımız olabilir. Birlikte ne yaptığımız zaten bizim dışımızda kimseyi ilgilendirmez."

Evet dememeliyim. O bunu kaldırabilir ama ben kaldıramayacağımı biliyorum. Romantizmim beni birçok kez ısırды ve şimdiden nasıl

bu bitecek. Sonunda, çok fazla hissedeceğim. Sonunda o hayatına devam edecek ve benim kalbim paramparça olacak.

Ama şu anda bana sarılıyor. Gözlerinde sıcaklıkla bana bakıyor.

Kalbim en son bu kadar kırılgan hissettiğinde ve yine de bir çocuğa güvendiğimde, yol acıdan başka bir şeye çıkmadı. Yine de çırpınıyor, teslim olmam için yalvarıyor.

Parmak ucumu yara izinde gezdiriyorum. "Sadece sistemlerimizden atana kadar."

"Herkesin ara sıra biraz stres atmaya ihtiyacı vardır. Özellikle de sporcuların." Ciddi bir şekilde başımı salladım. "Antrenman planlarında olmalı."

Gülüyor -en iyi kahkahası, göğsünün derinliklerinde ve kesinlikle bulaşıcı- ve beni kollarına alıp havuzun dışına taşıyor.

"Seni içimde istiyorum," diyorum kahkahadan nefesim kesilerek. Bacaklarımı sırtının altından geçirirken vurgu yapmak için tırnaklarımı derisine geçiriyorum. "Geçen sefer boşalmana yardım etmeme izin vermediğinden beri."

Erkekler soyunma odasının kapısını açarken, "En aptalca anlarımdan biri," diyor.

Kulağına ıslak bir öpücük konduruyorum. "En azından sen biliyorsun." "Bu lanet pembe mayo," diye homurdanıyor. "Güzel, değil mi?"

Elleri ulaşabildiği her yeri kavrayarak beni öperken neredeyse beni en yakındaki dolaplara çarpıyor.

"Güzel mi?" Kışıma masaj yaparken kısa bir kahkaha atıyor. "Yemek için yeterince iyi görünüyorsun."

Onu daha da yakınima çekiyorum, sözleri karşısında içim daralıyor. "Seni durduran ne?"

Mayonun askılarını göğüslerimi serbest bırakacak kadar aşağı çekiyor. Yüzünü onlara bastırmadan önce dudaklarını yalayarak inliyor. Onlar hakkında her zaman utangaç olmuşumdur - bakılacak pek bir şey değiller ve spor sütyeni giydiğimde daha da az fark ediliyorlar - ama yaz boyunca onları bu şekilde sevdiğini öğrendim. Elini dolabın içine sokup çantasını karıştırıyor ve bir prezervatif çıkarıyor. Dolabın soğuk metali tenime sızarken ürperiyorum.

Beni tekrar kaldırıyor, o kadar kolay ki karnım şişiyor. "Üzerimde donmanı istemiyorum."

En yakın duş kabinine doğru ilerliyor ve suyu akıtarak ikimizi de baştan aşağı ıslatıyor. Sıcaklık beni inletiyor. Zaten gerginim,

onun içime girmesini bekliyorum. Takım elbisemi sonuna kadar çıkarırken kolyemi ağzına alıyor. Beni duvara yaslariken elleri kalçalarımaya gömölüyor.

"Aç şu bacaklarını benim için," diye mırıldanıyor. Dizlerinin üzerine çöküyor.

Bir elimi saçlarına koyarak kendimi sabitliyorum. Bana her zamanki gibi orantısız bir şekilde sırtıyor ve ellerini kalçalarımaya gezdiriyor. Ayağımı omzuna götürüyor, beni onun için sergiliyor, diğer eliyle kaymamam için beni yere bastırıyor. Ona bakarken dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum.

"Çok güzel," diyor.

Bu haliyle de çok güzel ve bunu ona söylemek için ağzımı açıyorum, ama sonra yüzünü amıma bastırıyor ve aklım kısa devre yapıyor. Saçlarını canımı acıtacak kadar sıkı tutuyorum ama o sadece kaygan tenime karşı inliyor. Arzu lav gibi içimde birikiyor. Klitorisimi kolayca buluyor, diliyle alay ediyor ve beni duş duvarına doğru sarsıyor.

Umarım biri içeri girerse, inlemelerim yeterince boğuk çıkar da bölünmeyiz. Söz konusu o olunca sesimi yükseltmeden edemiyorum.

Daha aşağıları yalıyor, onun yerine parmağıyla klitorisimi okşuyor.

Elimden geldiğince sırtımı duvara yaslıyorum. Ağrıyan yumruyu çimdikleyerek inlememe neden oluyor. "Bir dahaki sefere bunu yaptığımızda," diyorum nefes nefese, "yatay olmalıyız."

Geri çekiliyor, ağzı parlıyor. "Kulağa hoş geliyor."

Ayağımı omzuna gömüyorum. "Durma."

Parmaklarını sırlıklam kıvrımlarımda gezdirdikten sonra birini göbeğime kaydırıyor, diğerini de göt deliğime bastırıyor. Kulaklarıma kadar kızardığımı hissederek irkildim. Beni orada hiç becermedi ama bol bol parmakladı.

Gülümsemesi genişler. "Tam bir prenses."

"Daha fazla," diyorum, sesim nefes nefese. "Nik, gel-"

Parmağını sonuna kadar sokuyor, amımdakiyle birlikte hareket ettiriyor ve klitorisimi tekrar yalıyor. Kulaklarımdan ayak parmaklarımdan ucuna kadar yanıyormuşum gibi hissediyorum, çünkü o alay etmeye devam ediyor, bana sadece kenarda duracak kadar veriyor. Tam boşalmak üzere olduğumu düşündüğüm anda geri çekiliyor, ben yalvarana kadar uzatıyor.

Sonunda klitorisimi ısırıyor ve ben zevkten patlıyorum. Elimi gecikmeli olarak ağzıma götürerek haykırıyorum. Parmaklarını çekmeden önce beni bir kez daha yalarken kahkahası hassas tenimde titreşiyor. Ayaklarımı düşün zeminine yerleştirmeme yardım ediyor.

"Bunu daha önce açmalıydım," diyor ve prezervatif paketini yırtmaya çalışırken küfrediyor.

Aletini mayosundan çıkarıp elimi uzun, kalın boyunda gezdiriyorum. Uyarıldığının kanıtını görmek -beni yemesi onu taş gibi yaptı- beni tekrar inletiyor. Bir başkasını etkileyecek kadar seksi olmayı ummak başka bir şey, bunu eylem halinde görmek başka bir şey. Başparmağımı kızarmış ucun üzerinde gezdiriyorum. Kalçalarını sallayarak inliyor.

"Bekle, bekle. İçine girmem gerek."

"Bunu yapmamı istemediğine inanamıyorum," diyorum, ona bir pompa verirken elimi tam onun sevdiği şekilde büküyorum.

Nefesini içine çekiyor. "İstememekle ilgili değildi, tatlım."

Prezervatifi takmasına yardım ederken başımı sallıyorum ama gülümsüyorum. O Yüzümü ellerinin arasına alıyor, beni tadımı alabileceğim kadar derinden öpüyor. Beni çeviriyor ve ellerini kalçalarımın koyarak kalçalarımı kendine doğru yönlendiriyor. Çenesini omzuma asarken, siki kalın ve ağrıtacak kadar sert bir şekilde kıcıma bastırıyor. Bir kolunu ortama doluyor, elini karnıma dayıyor ve bacaklarımı ayırıyor.

"Çok seksi," diyor, sesi alçak ve sert, amıma batarken, inç inç kışkırtıcı.

Dikkatli ama nazik değil, tam da özlediğim şekilde içime giriyor. O da benim kadar çaresiz olmalı, çünkü her hamlesinde kulağımın dibinde inliyor. Daha yeni boşalmış olmama rağmen, vücudum tekrar hızlanıyor ve onun etrafında kenetleniyor. Kıcıma şaplak atıyor ve keskin bir nefes almama neden oluyor.

"Daha sert," diye mızızlanıyorum, bacaklarım ayakta durma çabasıyla titriyor olsa da. "Daha sert yapabilirsin."

"Aferin kızıma," diyor ve bunu özellikle derin bir hamleyle noktılıyor. "Buna ihtiyacın var, değil mi? Benim gibi sert."

Beni tekrar tokatladı, acısını hissedeceğim kadar sert. Fayansa karşı inliyorum. Klitorisimle oynayarak daha da derin bir zevk seviyesini ateşliyor. İkimizi de sınıra doğru sürüklerken hamleleri kısıyor, dengesizleşiyor. Beni üçüncü kez tokatladığında, parmaklarının uçları amıma takılıyor ve

Nefis bir acı beni zirveye doğru itiyor. Haykırıyorum, sesim duş kabini içinde yankılanıyor. Homurdanıyor, kör tırnakları derime batıyor, geriliyor ve prezervatifin içine dökülür.

Omzumu öperken vücudum artçı sarsıntılarla titriyor. O kıcıma masaj yapıyor, övgüler mırıldanıyor. Ayak parmaklarım karo zeminde kıvrılıyor;

Onun hükmedici dokunuşunu çok özledim. İçimde kimsenin ulaşamadığı bir şeyin kilidini açıyor.

"Isabelle," diyor sonunda, sesi kelimenin üzerinde kırılıyor. "İyi hissediyor musun?"

Kendi kendime gülümsüyorum. Adım ondan duyulurken kulağa her zaman harika geliyor, ama hiçbir zaman zevkten kıvrandığı zamankinden daha iyi olmuyor.

Elini sıkıyorum. "Çok iyi."

Bunu birkaç kez daha yapabiliriz. Belki birkaç *düzine* daha. Bu yaz arkadaş olduk, birlikte yatan arkadaşlar. devam ettiremeyiz. Dediği gibi, bu bizden başka kimseyi ilgilendirmez. Eğer saklanacak bir sır yoksa, bu pek de sır sayılmaz.

Çekiliyor, duşu kapatmak için uzanıyor. Bir an sessiz kaldık ama kimse içeri girmedi, ben de uzanıp parmaklarımı saçlarında gezdirdim ve ona bir öpücük daha verdim. Uzun bir dakika boyunca öpüşüyoruz, sadece sessizliğin tadını çıkarıyoruz.

"Tanrım," diyor sonunda. Suyla parlayan göğsü kabarıyor; henüz nefesini tutamamış. "Bu çok mükemmeldi."

"Stres giderici," diyorum, gülümsememi kontrol altında tutmaya çalışıyor ve başaramıyorum.

Duştan çıkmama yardım etmek için elini uzattı. "Dersten önce kahve? Kampüs dışındaki Starbucks'a gidebiliriz."

Bölüm 15

Nikolai

15 Eylül

KRİKET

Nasıl yerleşiyorsun?

Mor renkten hiç bu kadar bıkmamıştım.

Umut verici başlangıç

Sorun

değil

sanırım

.

Büyükbabam derslerimi seçerken çok eğlendi ve hiçbirini değiştiremiyorum.

Ve sanırım Isabelle'in kardeşi henüz onun onuru için düelloya kalkışmadı.

Bridgerton'ı yeniden mi izliyorsun?

Hala düellolarımız olsaydı hayat ne kadar eğlenceli olurdu bir düşünün.

Zihninin iç işleyişi büyüleyici olmalı.

Çok komiksin.

Gerçekten, o nasıl?

Hiçbir fikrim yok.

Ve sen korkunç bir

yalancısın. 5 dakika içinde

FaceTiming yapacağım.

Oh, sus. Rusçamı çalışabiliriz.

Hala onu alıyor musun?

Onun hakkında gizlice dedikodu yapabildiğimizi fark ettiğinde bunun büyükbabamı ne kadar kızdıracağını bir düşünün.

18 Eylül

GÜNEŞ IŞIĞI

Bainwright Hall nerede?

Sanat merkezinin yanında, neden?

Kardeşin genelde böyle saçmalar mı?

Bu umut verici görünüyor

İki saattir kampüste dolaşıyorum. Bütün birinci sınıflarla.

Hatırlatma: Ben birinci sınıf öğrencisi değilim.

Yaşlı bir adamdan hoşlanıyorum.

Bu gizli bayrağı bulmaya mı çalışıyorsun? Eski kazak? Kupa mı? Bilmiyorum bile.

Takım kaynaşması zamanı, ne kadar sevimli.

Bu durumla ilgili hiçbir şey sevimli değil.

Bu bir bayrak ve eğer Bainwright'ta sakladıysa, muhtemelen dördüncü katın sahanlığındadır.

20 Eylül

GÜNEŞ IŞIĞI

Antrenman sonunda bitti

Kardeşinin lanet diski nasıl geçireceğini öğrenmesi gerek.

Bunu kesinlikle ona iletmeyeceğim.

Daha sonra gelir misiniz? Sipariş verebiliriz.

Ooh, evet lütfen

24 Eylül

GÜNEŞ IŞIĞI

Bugünkü çalışmanızın bir kısmını gördüm.

Omg

Nik!

Neredeyse geç kalıyordum ama yetiştim, Tanrı'ya şükür.

Sabahları dikkatimi dağıtmayı bırak.

Terli olmana rağmen iyi

görünüyordun.

Böyle bir fetişin var

Yorum yok Suuuuuure

Eğer sözümü kesmiş olsaydın koç beni öldürürdü.

Biliyorum, merak etme. Fazla

voleybol izlemedim ama maça

kilitlendiğini söyleyebilirim.

Neden bunun kirli bir yöne gideceğini hissediyorum?

Kelime oyunu yok, sadece şartlandırma Açık

davetinden önce öldürmek için bir saat

Görünüşe göre bol bol fiziksel aktivite yapacaksınız.

Geçen seferki kadar eğlenceli olmasa

da İkinci kat sınıf

. . . Binaya geldiğimde sana mesaj atarım.

"Güzel," diyorum pakı sopamla durdurarak. "Bu çok daha iyi bir pas."

Mavi çizgide duran Micah bana gülümsüyor. "Sanırım tutuşu değiştirmenin faydası oldu."

"Tekrar dene."

O hazırlanırken ben de yedek kulübesine bakıyorum. Cooper yardımcı koçlardan biriyle konuşmanın ortasında ama bana samimi bir şekilde başını sallıyor. Birkaç gün önce karşılaştık ve takımdaki birinci sınıflar hakkında sohbet etmeye başladık ve ben de Penguenlerin babamla kalmasını dileyen, gelecek vaat eden ama çirkin çocuk Micah'a antrenmanlar sırasında fazladan yardım etmeyi kabul ettim. Bir yanım Cooper'ın bana kemik atarken liderlik eğilimlerimi kontrol altına almaya çalışmasına kızdı ama yine de yardım etmekten çekinmedim. Özellikle de üniversite seviyesinde oynama konusunda tanıdığım herkesten daha hevesli olan Micah'a. Zavallı birinci sınıf öğrencisi Grady için pek bir şey yapamayabilirim ama en azından Micah'ın gelişmesine yardımcı olabilirim.

Ama on dakika daha. On dakika sonra Isabelle'e yetişeceğim. Onu bu sabah, ortak, buharlı bir duşa yol açan başka bir havuz antrenmanı sırasında zaten gördüm, ama daha fazla stres atmak için kaşınıyorum. Eğer maç iyi geçerse kutlayabiliriz, geçmezse de onu teselli ederim. Tercihen her ikisi için de yatayken.

"Güzel." Bir sonraki geçişi durduruyorum. "Rotasyondaki gücü hissediyor musun?"

Telefonum cebimde çalıyor. Bir, iki, üçüncü kez. Arayanın Isabelle olduğuna dair en sevdiğim patenlerim üzerine bahse girerim; onun her zaman söyleyecek çok şeyi vardır.

Gülümsememi bastırıyorum. Onunla gizlice dolaşmanın ne kadar eğlenceli olduğunu inkâr edemem. Yaz boyunca tedbirli davrandık elbette ama New York'un tamamıyla oynamak başka bir şey, ailesinin yarısıyla bir üniversite kampüsünde olmak başka bir şey. Ne zaman onu görsem ve merhaba diyecek özel bir yer yoksa, ona göz kırpıyorum. Onun tatlı kızarması bu riske değer. Umarım bunu uzun bir süre sistemlerimizden atamayız.

Antrenman sonunda bittiğinde, Micah'ya birkaç taktik veriyorum ve kimse beni bir konuşmanın içine hapsedemeden çıkıyorum. Işıklandırılmış yürüyüş yolunda neredeyse koşarak yatakhane doğru acele ediyorum ve ön kapıya yaslanmış Isabelle'i gördüğümde gülümsüyorum. Hâlâ üniformasını giyiyor, önünde 10 yazan koyu mor forması açık teninde göze çarpıyor.

Onu öperken binaya yaslıyorum, elim at kuyruğuna uzanıyor ve çekiştiriyorum.

"Merhaba," diyor nefes

nefese. "Kazandın mı?"

"Telefonunu kontrol etmedin mi?"

Omuz silktim. "Doğrudan senden duymak istedim."

Kollarını boynuma doluyor ve beni bir kez daha öpüyor. "Onları kesinlikle ezdik."

"Aferin kızıma. Keşke ben de görebilseydim."

Yaklaşan birinin ayak seslerini duyuyorum, bu yüzden onu köşeye doğru çekiyorum ve bu sırada bir geri dönüşüm kutusunu devirmeyi başarıyorum. Yere çarptığında yüksek sesle tangırdadı. Isabelle donup kalıyor ve bana geniş gözlerle bakıyor. Az önce binadan çıkan adam duraklıyor ama yoluna devam ediyor.

Yalnız kaldığımız anda kahkahalara boğuldu. "Sen tam bir Baş belası," diye dalga geçiyor pisliği temizlemek için çömeldiğimizde. En azından geri dönüşümdü, çöp değil. "Burası Bryant Park'ın tekrarı gibi."

Hatırladıkça homurdanıyorum. New York Halk Kütüphanesi'nin Temmuz ayında parkta bir sanat sergisi vardı ve açık olmak gerekirse normal bir ağaca çok benzeyen bir sergiyle ilgili ufacık bir sorun yaşanmış olabilir. "Tamamen kazara."

"Serginin yarısını devirmişsin!"

"Kimsenin üzerine eğilmesini istemiyorlarsa, vidalamaları gerekirdi."

Sırıttışı akşamın ilk ışıklarında parıldıyor. "O kadar da eğilme değildi, sanki bir hırpalama gibi-"

Başka bir öpücükle sözünü kestim. "Bu gece sonunda *New Girl*'ü bitireceğimiz gece mi?"

"Aman Tanrım, lütfen. O zaman *Gossip Girl*'e başlayabiliriz!" "Bunu asla kabul etmedim."

Beni kapıya doğru çeğiştiriyor, neredeyse heyecandan zıplıyor. "Oh, sus. Tüm sıcak New Yorklu tüylerini diken diken edecek."

Bölüm 16

Izzy

Havuzun kapısında asılı olan tabelaya dehşetle bakıyorum. "Şaka yapıyor olmalısın."

Havuz duşunda olanlardan sonra, geri dönmeye karşı koyamadık ve geçtiğimiz birkaç hafta boyunca Nik ve ben gerçek yüzmeyi başka bir tür kardiyo ile egzersizler. Kimse bir şeyden şüphelenmiyor ve ben de güne duşta orgazm olarak başlamaya asla itiraz etmeyeceğim. kampüs kahvaltı koşusu. Sonuçta karşılıklı stres atmak için birbirimizin arkadaşlığından keyif alıyoruz.

Ama bugün? Havuz bakım için kapalı.

Nik gözlerini kısarak tabelaya bakıyor. Hâlâ uykulu görünüyor, eğer onu uyandırmak için havuza itemeseydim bu çok sevimli olurdu. Geceyi onun yatakhaneğinde geçirmemeye dikkat ettiğim için onu bu şekilde nadiren görebiliyorum.

"Huh. Bu çok kötü."

Saçımı topuzundan çıkarıp sallıyorum. "Bummer mı? Felaket demek istiyorsun."

Bir esnemeyi bastırır. "Başka bir seçeneğimiz daha var." "Yatağa geri dönmek mi?" Umutla söylüyorum.

"Hayır." Sırıttırır. "Koşuya çıkıyorum."

Başımı arkaya atarak inliyorum. "Hayır. Hayatta olmaz." "Ne? Bu kardiyo."

"Harika olan yüzmenin aksine korkunç bir kardiyo." "Aslında o kadar da farklı değil."

"Farklı olduklarını düşünmemen seni tuhaf biri yapıyor." "Bir sonraki kasabada kontrol etmek istediğim bir patika var."

Kolunu bana doladı. "Senin hızında koşacağım, günüşiğim. Eğlenceli olacak." Gözlerimi kısıyorum. Kafiyele olsalar bile *eğlence* ve *koşu* kelimeleri bir araya gelmemeli. Nik'le Central Park'ta hiç koşuya çıkmamamın bir nedeni vardı.

Park, tekrarlanan davetlere ve rüşvet girişimlerine rağmen. Elbette koşabilirim; yıllardır ailemle birlikte koşuya çıkıyorum ama bu çok *sıkıcı*. Ve yine de ... eğer bu sabahki seçim, onunla parkta vakit geçirmekle ya da hiç sahip olmamak, cevabımı biliyorum. Erken kalkıp evden gizlice kaçmam boşuna değildi.

"Tamam. Ama sonra bana krep ısmarlayacaksın." Parmakları kalçama giriyor. "Tabii ki."

"Çikolata parçacıklı krep. Bütün tabağı kaplayan kocaman olanlardan." "Anladım."

"Ve balkabağı baharatlı latte." Ona tatlı tatlı gülümsüyorum. "Bunun kahveye hakaret olduğunu düşünüsen bile."

"Başka bir talebiniz var mı?" diyor, ağzı seğirerek.

Başımı yana eğerek düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Şey, eğer birkaç orgazmı da hesaba katmazsan . . ."

Kısık bir ses çıkararak tavşanıma kurt gibi bakarken ben de onun peşinden gidiyorum. "Koş, Isabelle."

Spoiler uyarısı: hiç eğlenceli değil. On beş dakikadır koşuyoruz ve şimdiden terledim, ağrım var ve belli belirsiz kaşınıyorum. Ama Nik belli ki çok iyi vakit geçiriyor ve benim için hızını yavaşlattığını biliyorum, bu yüzden sadece gülümsüyorum ve yola sadık kalmaya odaklanıyorum. Eminim tek başına koşuya çıktığında kanındaki oksijen seviyesini takip ediyor ve elektrolit için o iğrenç jellerden yiyordur.

Ekim ayı tüm hızıyla devam ediyor, bu yüzden etrafımızdaki orman, her biri bir öncekinden daha güzel parlayan tonlarda bir mücevher kutusu gibi görünüyor. En azından sabahın serin havası hoşuma gidecek kadar sıcak. Havuz değil ama bu da bir şeydir.

Ona minnettar bir bakış attım. Bu haldeyken gözleri gülünç derecede kolay alıyor. Tayt-artı-atletik-şort görünümünün özellikle seksi olduğunu hiç düşünmemiştim ama belli ki doğru erkeklere bakmıyormuşum. Saçlarının davetkâr bir şekilde alnına dökülüğü ve üzerine oturan siyah tişörtüyle birleşince, bir hendeğe doğru koşmamaya dikkat etmem gerekiyor.

"Chuck ve Blair bir araya geliyorlar, değil mi?"

Bir ağaç kökünden sıyrılırken kaşlarımı kaldırıyorum. "İzleyip görmen gerekecek." "Yani bu bir evet demek."

"Ben bir şey demedim!"

"Dan ve Serena'yı sorduğumda bana açık bir cevap verdin." "Ne olmuş yani?"

"Blair'in senin favorin olduğunu biliyorum, bu da demek oluyor ki tepkilerimi izlemek için ona bir sır veriyor." Yüzümdeki ifadeye gülüyor. "Haklıyım, değil mi?"

"Adil olmak gerekirse, temelde herkes bir noktada o şovda çıkıyor. Gelmiş geçmiş en ensest arkadaş grubu." Bir su birikintisinin etrafında dans ediyorum, ayakkabımın burnu ıslandığında yüzümü buruşturuyorum.

"Ve evet, Queen B'ye doğru tepkileri vermezsen seni yargılayacağım."

"Lisede olduklarına nasıl inanmam gerektiğini aklım almıyor."

"Constance'ın Long Island versiyonuna gittim ama yaşadığımız en büyük skandal, bir resim öğretmeninin bir öğrencisinin çalışmasını kendi çalışması gibi göstermeye çalışmasıydı.

kendi." Onu yanından dürtüyorum. "Peki ya sen?"

"Cricket'la konuşmalısın, benimle değil. O Dalton'a gitti."

"Dalton karma değil mi? Sen de oraya gitmedin mi?"

"Hokey eğitimine ayak uydurmak için çoğunlukla özel öğretmenlerim vardı." Başını sallayarak homurdanıyor. "Yine de çok çılgın partiler verirdi. On sekizinci yaş günü için sınıfın yarısını Ibiza'ya götürdü."

"Vay anasını, kuzenin tam bir baş belası." Yaz boyunca Cricket'la tanışmak istedim ama programlarımız hiç uyuşmadı. En iyisi de buydu zaten; sadece bir kız arkadaş ailesiyle böyle tanışabilirdi. Nik'in ondan bahsetme şekline bakılırsa, kız kardeşine en yakın şey o.

Beni şakacı bir şekilde dürtüyor. "Peki ya sen? Muhtemelen senin de eğlenceli doğum günlerin olmuştur."

"Um, evet. Ailemin bir geleneği var - her doğum günü Izzy Günü ya da Cooper Günü gibi. Birlikte eğlenceli ve özel bir şeyler yaparız."

"Bu çok hoş. En iyisi hangisiydi?" Kalbim sıkışıyor. "Um . . ."

Yüzümdeki ifadeye bakıp kaşlarını çatı. "Acı çeken bir konu mu?"

"Hayır, bazı güzel şeyler yaşadım. Sadece son zamanlarda değil." Devam etmeliyim, başka bir şeyden bahsetmeliyim, ama nedense devam ediyorum. "Sadece, eski erkek arkadaşım on yedinci yaş günümde beni ekti. Geçen yıl da pek kutlama yapmadım."

Nik'in gözlerindeki acıma duygusunu görmemek için yere bakıyorum. O doğum gününün sadece ailemle değil, bir partnerle geçirdiğim ilk Izzy Günü olması gerekiyordu. Yine de ellerinden geldiğince özel kıldılar ama istediğim bu değildi. Özellikle de Chance'in ihanetiyle sarsılmışken.

"Oh," diyor. "Kahretsin, Isabelle. Üzgünüm-"

"Önemli bir şey değil," diye araya giriyorum. Duraksıyorum, nefes almak için bir ağaca yaslanıyorum. "Yıllar önce oldu."

Sesime o kadar sertlik katıyorum ki, her ne kadar baskı yapmasa da bana uzun uzun bakıyor. Ben sadece çenemi kaldırıyorum. Beni öperken ağaca doğru itiyor. Ağaç kabuğu kürek kemiklerimi sıyrıyor. Ayrılıyor ama bana dokunmayı bırakmıyor, elleri aşağıya inip kalçalarımın bastırıyor ve gömleğimin kumaşını yukarı kaldırıyor.

Kahverengi gözlerinde altın rengi benekler var. Nedense şimdiye kadar hiç fark etmemiştim. Saçlarını geriye itip onu inceledim.

Beni tekrar öptü. *Daha fazlasını* vaat eden türden bir öpücük. Ağzı daha hassas yerlerimde. Parmakları sadece göbeğimde gezinmiyor. Bacağını bacağımın arasına itiyor ve dudağını ısırarak nefes alıyorum. Benim

Ellerini gömleğinin arkasına soktu.

"Koşuyu bitiriyoruz," diye mırıldanıyor. "Seni dizlerinin üzerinde görmekten başka bir şey istemesem bile."

Birden başım döndü. Kafein eksikliğinden olmalı. Beynim balkabağı baharatı için ölüyor. "Seninle koşarsam orgazm olacağıma söz vermiştin."

Alt dudağımı ısırıyor. "Ama ne zaman değil, günışığım. Devam et."

Patikadan aşağı doğru son sürat koşmaya başladı. Bir an öfkeyle ona bakıyorum -her zaman alaycıdır, ama bu sadece *kötülük*- ardından koşmadan *önce*. Patika kıvrılıyor, yarı yarıya çalılarla kaplı, ama acıyan bacaklarımı görmezden gelerek onların arasından koşuyorum. Kahkahası ormanda yankılanıyor ve beni daha da hızlandırıyor. Sonunda ona yetişiyorum ve hızını yavaşlatıp yavaşlatmaması umurumda değil; onu bir yaprak yığınının içine atıyorum.

"Oof," diyor, altımda boğuk bir sesle. "Gördün mü? Koşabilirsin."

"Piç kurusu," diye mırıldandım. "Tabii ki koşabilirim, yetişmem gereken üç ağabeyim var."

Beni at kuyruğumdan tutup aşağı çekti. Gülüyorum ve onu tekrar tekrar öpüyorum.

Bölüm 17

Nikolai

Isabelle elinde soğuk pizza dilimiyle yatağıma uzandı. "Tüm cinsiyetlerin olduğu bir katta yaşadığın için çok mutluyum. Banyo olabileceğinden daha az iğrenç."

Pizzasını ısırarak için duraklıyor ve ekliyor: "Yine de yurttan kalmana şaşırdım."

"Son dakikada kimseyi dışarıda bırakmak istemedim," diyorum bir dilim daha pizzaya uzanırken. İkimiz de sebze pizzayı tercih ediyoruz, bu da onu çok memnun eden bir yaz keşfi. "Daha fazla yere ihtiyacım yok ki. Zaten mobilyaları değiştirdiğim için şimdi daha iyi oldu."

Şehre döndüğümde, annem öğle yemeğine çıktıktan sonra ofise uğradım. Birkaç dilim, artı onun için bir Fanta ve benim için bir maden suyu. Bir saat önce elinde pizza kutusuyla içeri girdiğinde, kutuyu masama fırlattım ve farklı bir ziyafetle meşgul oldum. Tabii ki itiraz etmedi. O antrenman için giyinip geldiğinde neye bulaştığını biliyordu.

"Bu yatak kesinlikle daha iyi," diyor alaycı bir şekilde, uzun bacaklarını uzatarak. Bakışlarımın oyalanmasına izin veriyorum - dizinde bakmaktan kendimi alamadığım sevimli bir çil var - ta ki kızarıp bana vurana kadar.

Gördüğüm en güzel stres giderici.

Pizzamla onu işaret ediyorum. "İlginç gömlek seçimi."

Göğsüne bakıyor. Genellikle, bir gün kaybolacağından şüphelendiğim yumuşak bordo bir tişörtümü tercih ederdi, ama bu gece en sevdiğim grup tişörtümü seçti. Rift'i yazın görmüştük, onu gizlice

Şaşırtıcı derecede sert bir fedai ile kulüp ve müzikten nefret ediyormuş gibi davranmasına rağmen, gecenin sonunda, dans ederken benimle birlikte şarkı sözlerini çılgık atıyordu.

"Bu beni görmeye götürdüğün korkunç metal grubu, değil mi?" Elimi kalbime bastırıyorum. "Beni yaraladın."

"Peki, tamam. Birkaç güzel şarkıları vardı." Fanta'sını yudumluyor. "Ama genel olarak konuşursak, müzik zevkinin yardıma ihtiyacı var."

Telefonuma uzanıyor ama ondan önce ben alıyorum. "Hayır. Artık egzersiz listelerimde Carrie Underwood olmayacak."

"Bir şarkıydı-"

"Isınma hareketlerinin ortasında tüm takım için bangır bangır çalan bir şarkı."

Ofluyor. "Bu benim hatam değil. Telefonunu gönüllü olarak veren sendin." Ona doğru hamle yaptı. Başının üzerinde tutuyorum ve kaşlarını çatıyor. "Hadi ama. Söz veriyorum bu daha havalı olacak."

"Kim?"

Kucağıma tırmanıyor, hâlâ telefona uzanıyor. Neredeyse onu gıdıklayacağım - bu çok kolay olurdu - ama buna karşı çok hassas, muhtemelen beni tekmeleyecek ve pizzayı odanın diğer ucuna fırlatacak. Bunu geçen hafta zor yoldan öğrendim. "Ariana Grande?"

"Ugh."

"Dua Lipa."

"Hayır."

"Sabrina Carpenter?"

Onun umutlu yüzüne bakıp iç geçiriyorum. Rift tişörtüyle yüzerken ve yanağında bir parça pizza sosu varken hayır demek zor. Başparmağımla sıyırıp atıyorum. "Tamam. Bir şarkı."

Telefonumu çoktan eline almış, Spotify algoritmamı yine mahvederken kendi kendine kıkırdıyor. Aslında umursadığımdan değil; sadece önce onu kızdırmak çok eğlenceli. Okula geri dönmüş olsak da, bunun getirdiği her şeyle birlikte, aramız New York'ta olduğu kadar kolay oldu. Massachusetts'te kalsaydım hayatıma devam edebilir miydim bilmiyorum. Sorun seks değil, seks harika olsa da. Nihai sonu düşünmediğim süreç onun yanında olmaktan hoşlanıyorum. Her nasılsa, onunla ne zaman vakit geçirsem - Salı akşamı bunun gibi çalıntı anlar olsa bile - kendimi daha hafif hissediyorum. Daha sakın.

Onu öpüyorum, pizza nefesi ve her şeyiyle. "Antrenman nasıldı?"

"Oldukça iyi aslında. Brooklyn Ortega'yı hatırlıyor musun?"

"Sürekli hayranlık duyduğun kıdemli setçi mi?"

"O harika biri." Sonunda telefonumu bıraktı. "İşe geri dönmek istediğimi duymuş ve benimle ekstra antrenman yapmayı teklif etti."

Kalbim sevinçten ters takla atıyor. "Bu harika."

"Evet." Pizzasına dönerken mutlu bir şekilde kıpırdanıyor. "Umarım Alexis fark eder."

Isabelle'in koçu hakkında duyduklarıma göre, onunla hiç tanışmasam daha iyi. Dilimi tutmakta zorlanırdım. Yıllar boyunca Bir sürü adamın yanında sırf kendilerine bir şey borçlu olduklarını düşünen Ama Isabelle'in öyle olmadığını biliyorum. Çalışıyor ve Brooklyn ile ekstra antrenmanlar daha da yardımcı olacaktır.

"Eminim yapacaktır." Elimi dizine koydum ve sıktım. "Micah ile yaptığım şeyler ona gerçekten yardımcı oluyor."

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken gülümsüyor. "Aksi takdirde ailemin yüzüne bakamayacak kadar utanacağım. Ne zaman bir maçtan eve dönsen kardeşlerimin bunu sorması yeterince kötü."

Sempatik bir ses çıkarıyorum. "Bu işe nasıl girdiğini bana hiç anlatmadın, biliyorsun."

"Voleybol mu?" "Evet."

"Atletik *bir şeyler* yapmam gerekiyordu," diyor. "Anladın sen onu." "Doğru. Eğer sporu sevmeseydim babam ne yapardı bilmiyorum.

Hokey." Ben de bunu düşünmek istemiyorum. Bu düşünceyi bir kenara itiyorum. Gençken en iyisi olmak için yaşadığım her şey - eğer sevmeseydim, saf bir işkence olurdu.

"Ben dört yaşındayken James çoktan futbol oynamaya başlamıştı. Babam Cooper'ı da futbola sokmaya çalıştı ama o hokey oynamak istediğine karar verdi. Ben de dansı denedim, özellikle-"

"Bale mi?" Sözünü kestim.

Dirseğini yan tarafıma saplıyor. "Nereden biliyorsun?"

"İçimden bir ses bebek Isabelle'in pembe tütülere çok aşık olduğunu söylüyor."

"Evet," diyor iç çekerek. "Tütüler. Balenin bulabileceği en iyi reklam. Ama çok katıydı. Ben sadece müzik eşliğinde hareket etmek istiyordum, belirli adımları öğrenmek istemiyordum."

"Hala mükemmel bir dansçısın."

"Sen de hiç fena değilsin."

"Voleybola mı başladın o zaman?"

"Hayır. Önce futbolu, sonra da softbolu denedim. İkisi de iyiydi ama gerçekten çalışmam için yeterli değildi. Sonra ortaokuldayken babam beni bir yardım voleybolu maçına götürdü. Ve benim için bir tıklama oldu." Konuştukça sesi parlıyor. "Hızlı tempoyu, tüm o koordinasyonu ve takım çalışmasını çok sevdim. Voleybol kampına gittim - Victoria ile böyle tanıştım - ve o sonbahar bir kulüp takımına katıldım."

"Bu çok güzel," diyorum, kalbim sevgiyle sıkışıyor. "Bunu keşfettiğine sevindim."

"Bunu tekrar hissetmek istiyorum. Lisedeyken takımımınla çok ilgiliydim, bir liderdim ve şimdi sanki dışlanmış gibiyim." Bana kaşlarını çatı. "Yeni takımında da böyle mi hissediyorsun?"

"Bence bu normal." Kendimi her zaman takım arkadaşlarımdan bir şekilde ayrı hissetmişimdir ve şu ana kadar McKee'nin de bir istisna olduğu söylenemez, her ne kadar çocuklarla birkaç kez yemeğe çıkmış ve Mickey ile takım salonunda ekonomi ödevimi çalışmış olsam da. Peki ya Isabelle? Yapamam.

takımında bir yer bulamadığını hayal edin. "Belki Brooklyn'le olan şey yardımcı olur."

"Belki." Omzunu benimkine vuruyor. "Cooper'la oynadığın düşüncesini aklımdan çıkaramıyorum."

"Gerçekten çok iyi," diye itiraf ediyorum.

"Tabii ki iyi. O bir Callahan."

Gömleğinin eteğini çekiyorum; dilini dışarı çıkarıyor. Onu bacaklarından tutup sürüklediğimde çığlık atıyor. "Nik-"

Onu öpüyorum, ellerim gömleğinin altından kayıyor. Keşke geceyi burada geçirebilseydi. Nedense o yanımdayken daha iyi uyuyorum ve bu aynı yatağı paylaştığımız ilk günden beri böyle. "O zaman sen de iyisin."

Bölüm 18

Izzy

Voleybol topu kafamın üstünden geçip saha dışına çıktı. Filenin diğer tarafında Victoria omuz silkiyor. "Hoppala?"

"Bu korkunçtu," diye sesleniyorum peşinden koşarken. "Dikkatini vermiyordun."

Topu alırken Koç Alexis'e bir bakış atıyorum. Bakışları spor salonunu tarıyor, belli ki hiçbir şeyi kaçırmıyor. Saç bandımı düzelterek aceleyle Victoria'ya dönüyorum. Antrenman başlamadan önce ikili gruplar halinde kolay bir servis çalışması yapıyoruz ama bu özensizlik için mazeret olamaz.

"Yüzün kıpkırmızı olmuş," diyor Victoria, ben topu filenin üzerinden attıktan sonra kolayca yakalayarak.

Bacaklarım ağrıyor olsa da dilimi dışarı çıkarıyorum. Nik ve ben yüzmeleri koşularla değiştiriyoruz ve itiraf etmeliyim ki koşular beni jöle gibi hissettirse de giderek daha çok sevmeye başladım.

"Bol bol kardiyo yapmıyor musun?" diyor. Tutuyor ağı tutan direği tutuyor, başını geriye yatırırken ağzını abartılı bir orgazmik O ile açıyor. "Oh, bana daha sert ver, seni büyük, seksi Rusça-"

"Yoon," diye sesleniyor Alexis. "Biraz daha çaba lütfen."

"Sen de Callahan," diye eklediğinde yüzümü asmamak için kendimi zor tutuyorum. Ayaklarında kül blokları varmış gibi koşuyorsun."

"Üzgünüm, Koç," diye koro halinde bağırıyoruz. Victoria topu bana servis etti. Topu yakaladım, servis için hazırlandım ve filenin üzerinden ona attım. Yüzünde garip bir ifade vardı.

Sanki bir sümüklü böceğin üstüne

basmış gibi. "Ne?"

"Hiçbir şey."

"Belli ki bir şey var." Ellerimi kalçalarımaya koydum. "Sorun Aaron mı?" "Hayır, biz iyiyiz. Gerçi ne zaman olduğunu hatırlamak zorlaşıyor.

benimle olması gerekiyordu."

"Bir şey söyledi mi?" Kardeşlerime aslında Nik'le buluşacakken Victoria'yla takılacağımı söylediğimde kendimi kötü hissediyorum ama şimdiye kadar aldırmadı. Başka bir şey hakkında ayrıntı uydurmaktan daha kolay. Neyse ki ikisi de evden neden bu kadar erken çıktığım ve eve bu kadar geç döndüğüm konusunda şüpheli görünmüyor. İkisinin de ilişkisi olduğu için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

"Hayır." Tekrar servis yapmadan önce vurgulamak için başını sallıyor. "Sadece... bu biraz karışık görünüyor."

"Ne? Biz sadece arkadaşız."

"Onunla yatıyorsun."

"Biz de normal arkadaşça şeyler yapıyoruz. Birlikte *Gossip Girl* izliyoruz. Beni şu Rus metal müziğini dinlemeye zorluyor, ki ona söylemeyin, aslında o kadar da kötü değil."

"Bak, bu çok garip."

Voleybol topunu gereğinden biraz daha sert sürüyorum. "Benim için istediğin şeyin bu olduğunu sanıyordum."

"Öyle. Ama kulağa biraz evcil gibi geliyor." "Ve ben bunu alamaz mıyım?"

"Hayır. Bu tamamen yanlış geliyor." Filenin altından sahanın benim tarafıma doğru eğildi. Endişeyle etrafıma bakıyorum ama Alexis salonun diğer ucunda, son deplasman maçından sonra gizlice kaçtıkları için birkaç birinci sınıf öğrencisini azarlıyor. "Sadece incinmeni istemiyorum, İz. İşler karışabilir."

"Biz arkadaşız ve eğleniyoruz." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Nik gibi biriyle daha fazlasını elde edebilecek türden bir kız olmadığımı biliyorum ama en iyi arkadaşımın bana bunu söylemesine ihtiyacım yok. "Ve tek istediğim de bu."

Nik ellerini pileli ekose eteğimin altında gezdiriyor, boynumu dişliyor.

"Tayt mı? Gerçekten mi?"

"Hava çok soğuk." Kollarımı ona doladım, beni bir masanın üzerine yatırırken nefes nefese kaldım. Yanaklarım kızardı, hem pozisyonumdan hem de bakışlarından.

Etek yukarı kalktığında yüzünde bir gülümseme beliriyor. *Bana* ödül benmişim gibi baktığına inanamıyorum, tam tersi.

Binanın ikinci katında benim felsefe dersimin, onun da Rus siyaseti seminerinin olduğu küçük bir kuytu oda olan bu sınıf, bizim için istemeden de olsa bir buluşma noktası haline geldi. Arkadaşların rutinleri vardır, değil mi? Bizimkisi sadece haftada iki kez derslerimizin çakıştığı zamanlarda öpüşüp koklaşmayı içeriyor.

Tamamen normal bir stres giderme. Victoria'nın neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yok. "O zaman seni ısıtmama izin ver." Beni gerçekten öpüyor, bir eliyle

Biri saçıma dolanıyor, diğeri yanımda dans ediyor.

"Sınıfta sunum yapacağım," diye uyarıyorum.

"Geç kalamam."

"Şimdi alıştırma yap," diyor dudaklarını çenemde gezdirerek. "Konu ne?"

"Um-Kant." Ellerimi lacivert kablo örgülü kazağının içine sokuyorum. Kazağı görür görmez onu odaya çekmekten kendimi alamadım. Yakası, zengin bir çocuğun kasıtlı yaptığını hissettiren bir şekilde çözülüyor ve bunun beni neden bu kadar heyecanlandırdığından emin değilim ama taytımı yırtmanın eşiğindeyken bunu sorgulayacak değilim. Umarım onları çok kötü dağıtmaz; bu sunum için doğru kıyafeti seçmek yıllarımı aldı. Saç bandıyla Blair Waldorf'u bile taklit ediyorum.

Onları yırtıyor. Ona bıkkın bir bakış atıyorum ama o sadece külotumun üzerinden beni okşuyor, başparmağını lastiğin altından geçiriyor. "Peki ya o?"

"Ahlak felsefesi hakkındaki görüşleri ve bunların Nik'den ne kadar farklı olduğu." İnce kumaşın arasından klitorisimi okşarken sırtımı eğiyorum. Parmakları neden bu kadar yetenekli? "Eğer bu ödevden kalırsam, seni suçlayacağım."

Gülümsüyor, rahat ve kendinden emin ... ve sonra yüzünü iç uyluğuma bastırıyor. "Tadına bakmak için ölüyorum," diye mırıldanıyor. "O lanet seminere girdiğimde dilimde kalmanı istiyorum."

Biri kapının kolunu sallıyor. Donup kalıyoruz, bakıyoruz. Benden uzaklaşırken küfrediyor.

Ayağa kalktım, yırtığı gizlemek için aceleyle eteğimi aşağı çektim. "Kilitledin, değil mi?"

"Evet." Masadan kalkmama yardım ediyor, kazağımın yakasını düzeltiyor. Saçlarını geriye tarıyorum; gözlerinin içine düşüyor. "Bu sınıfa kimsenin girdiğini bile görmedim. Buradaki eşyaların yarısının üzerinde muşamba var."

"Yine de derse gitmeliyim." Çantamı kapıp notlarımın içinde olup olmadığını kontrol ediyorum. Genelde sözlü sunumlarda iyiyimdir ama bu felsefe dersi canıma okudu. Kapıyı dikkatlice açıyorum ve dışarıda kimsenin olmadığını görünce rahat bir nefes alıyorum. Koridora adım atıyorum, Nik topuklarımın üzerinde.

"Hey, Izzy!" Cooper sesleniyor.

Kalbim vücuduma doğru düşüyor. Elimi Nik'in göğsüne koyuyorum ve onu sınıfa doğru itiyorum. Kardeşim bana ulaşmadan hemen önce yüzüme bir gülümseme yerleştirerek kapıyı çekip kapatıyorum.

"Hey," dedim parlak bir sesle. Nik boynumda iz bıraktıysa onu öldürürüm. "Burada ne yapıyorsun?"

"Penny'yi yemeğe götürüyorum." Yankees şapkasını düzeltip bana bakıyor. "Orada ne yapıyordun? İyi misin?"

"Sadece felsefe sunumum için pratik yapıyorum." Kapı çalındı. Gülümsememi bozmadan topuğumu kapıya vuruyorum. "Biliyorsun

Bu eski binalar ne kadar havasız oluyor. Kaloriferi açtıklarından beri kaynıyorum. Her zamankinden daha mı erken? Geçen yıldan daha erken, değil mi?" "Doğru," diyor yavaşça. "Şey, eminim onu ezeceksin."

Devam etmek yerine kapıya yaslanıp parmaklarını şıklatıyor. "Oh, hey.

Seb

Restorandaki vardiyasını değiştirdi, yani akşam yemeğinde sadece biz varız. Ramen ve şu sevdiğin diziyi düşünüyordum. Hani yatlarda çalışıyorlar ya?"

"Güverte altı mı?"

"Evet, şu. O diziyi çok severim."

"Tabii. Kulağa hoş geliyor."

"Harika." Beni tek koluyla sıkıyor. "İyi şanslar. Sonra anlatırsın."

Köşeyi döner dönmez kapıyı itip açıyorum. Kalbim yavaş yavaş vücuduma geri dönüyor, ama şimdi çok gerginim. Umarım sunumum ilk olmaz. Ve umarım Cooper pratik yapma yalanıma inanmıştır.

Nik, öğretmen masasının ucundaki tüneğinden, "İyi idare etmişsin gibi görünüyor," diyor. Cheshire kedisi gibi sırtarak bacaklarını sallıyor.

"O Cooper'dı, biliyorsun." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup kaşlarımı çatıyorum. "Bu kampüs neden bazen bu kadar *küçük* oluyor?"

Omuz silkiyor. "Ona ne söyledin?"

"Bu konuda çok sakın görünüyorsun."

"Zararı yok, değil mi?" Masadan kayarak bana doğru geliyor ve ben kollarımı açana kadar kollarımdan tutuyor. Onun kucağında eriyorum - sadece bir süreliğine

Beni öperken.

"Tam bir baş belasısın," diye homurdanarak ellerinden kurtulmaya çalışıyorum. Beni çimdikliyor. "Velet."

"Sonra ödetirsin," diye karşılık veriyorum. "Geç kalacağım." "Bu gece mi?" diyor. Sesini hafif tutuyor, koyu renkle bir tezat oluşturuyor.

Gözlerindeki vaat.

Ona bal gibi tatlı bir gülümseme veriyorum. "Ne yazık ki kardeşimle akşam yemeği planları yaptık." Çantamı omzuma atıp kapıya doğru ilerliyorum. Kapıyı açtığımda adım söylüyor. Omzumun üzerinden bakıyorum. "Evet?"

O altın sarısı gözlerde bir şeyler değişiyor. Çok uzun süre sessiz kaldı.

"Bir, sunumda iyi şanslar," diyor sonunda. "Yapabileceğini biliyorum. Bunu yap. İkincisi, annem ve benimle öğle yemeği yer misin?"

Bölüm 19

Izzy

"Izzy!" Katherine sandalyesinden fırlayıp bana sarıldı. "Nikolai bana geleceğini söylediğinde çok heyecanlandım."

Ona tekrar sarılıyorum, her zamanki gibi göz alıcı giyinmiş olduğunu görmek beni mutlu ediyor. Üzerindeki desenli şal neredeyse herkeste rüküş dururdu, ama onun üzerinde zarif bir şeye dönüşüyor. Kıyafetlerin onu giymesine izin vermek yerine gardırobuna sahip çıkmasına hayranım.

Ben otururken, o oğlunun yanağına çok daha çekingen bir öpücük konduruyor. Yaz boyunca onları kısa süreliğine bir arada gördüğümde, benim ailemle olduğum kadar yakın olmadıkları açıktı. Ayrıntıya girmedi ama gelmeyi kabul ettiğimde rahatladığını söyleyebilirim. Katherine için staj yapmamış olsaydım da gelirdim ama onu tekrar görmek güzel.

"En sevdiğin stajyerinle hasret gidermek istersin diye düşündüm," diyor Nik, takım elbisesinin ceketini sandalyesinin arkasına sıyırıp yanıma oturmadan önce. Daha önce beni aldığı anda, onu görünce neredeyse ağzımın suyu akacaktı. Ne de olsa iki bin dolarlık bir takım elbisenin içinde kötü görünmek imkânsız. "Uzun zamandır Kampüste bir arkadaşımın olması güzel."

Bir arkadaş. Bu kelime midemi bulandırır da, ne olduğumu tanımlamanın en doğru yolu bu.

Sadece gülümsüyorum, peçetemi kucağıma yerleştiriyorum. "Evet. Birkaç kez karşılaştık."

Ellerini birbirine kenetleyerek ikimize de gülümsüyor. Üzerinde Sol yüzük hariç her parmağımızda pahalı yüzükler vardı. Tedbirli davrandık.

Onun yanındayken, birlikte olduğumuzdan şüphelendiğini hiç sanmıyorum. "Peki sen nasılsın, Izzy?"

"Güzel." Menüümü açtım. Katherine aslında kasabadaki Vesuvio's restoranını önermişti ama Nik'e Sebastian'ın orada çalıştığını söylediğimde, onun yerine Hudson yakınlarındaki küçük, şık bir yeri kabul etmesini sağladı. "Okul ve voleybolla meşguldüm."

Şarap listesini açarken "Yeni stajyerim senin yarın kadar bile iyi değil" diyor. "Geçen gün bebek mavisi yerine toz mavisi masa örtüsü sipariş etti. Resepsiyon planlamasının hızını tamamen kesti."

İrkildim. Tam olarak bir kez böyle bir hata yapmıştım ve o daha fark etmeden düzeltmiştim. "Eyvah. Özür dilerim."

"Herkes senin gibi ayrıntılara değer vermiyor." Yüzüklerinden birini çevirerek dikkatini Nik'e yöneltti. "Büyükbaban işlerin nasıl gittiğini bilmek istiyor."

"İyiler," diyor Nik bana bakarak. "Okul iyi. Hokey iyi."

"Güzel." Dudaklarını birbirine bastırarak suyundan bir yudum alıyor. "Onu yakında ara, lütfen."

Başını salladı. "Yapacağım."

İkisi de sessizliğe gömülüyor. Aralarına bakarken peçetemi gereksiz yere düzeltiyorum. Biraz sertlik bekliyordum ama bu çok garip.

"Yarınki hokey açılış maçı için şehirde misin, Katherine?" Yemeklerimizi sipariş ettikten sonra sordum. "Keşke gelebilsem ama deplasmanda maçım var."

Bencil bir yanımda, sadece Cooper için tezahürat yapıyormuş gibi davranmak zorunda kalmayacağım için minnettar. Nik'in formasını giyen kızları da fark etseydim kesinlikle yersiz bir kıskançlık hissederdim.

"Hiç sanmıyorum," diyor, yüzükleriyle tekrar oynarken. Göz kırpıyorum. "Gerçekten mi?"

Nik'in ayağı benimkine sürtünüyor. Ona bir bakış attım ama görmezden geldi. Katherine ona dersleriyle ilgili birkaç soru daha soruyor ve o da her birine tam bir cevap olacak kadar bilgi vererek yanıtlıyor, ama konuşmayı teşvik edecek kadar değil. Şarabımı yudumluyorum, garson bana kart atmadığı için minnettarım.

Sonunda çantasına uzanarak, "Bir dakikalığına tuvalete gidiyorum," dedi. "Siz ikiniz uslu durun."

Yalnız kaldığımız anda Nik'e döndüm. "Senin hokey maçlarına gitmiyor mu? Hiç mi?"

Omuz silkiyor. "Bu onun sahnesi değil. Babamdan boşandığından beri hiç olmadı." "O değil, o senin annen."

"Zekice bir gözlem."

"Beni neden buraya getirdin?" Dudağımı ısırđım. "Sana değil de bana odaklansın diye mi?"

"Seni buraya getirdim çünkü yanımda bir arkadaşı istedim." Eğildi, eli kalçamı okşıadı. "Ve çünkü evet, senden hoşlanıyor ve seni özlüyor. Bu da ilişkimiz hakkında söyleyebileceğimden çok daha fazlası."

"Oh, Nik." Kendi anneme karşı bu kadar resmi olmayı hayal bile edemiyorum.

"Neden?"

"Ne oldu?"

Beni yemeğe davet ettiğinde takındığı titrek ve tereddütlü ifadeyle bana bakıyor. "Ona işlerin nasıl gittiğini sor. Onunla eski müşterilerinden bazıları hakkında konuşmak hoşuna gider diye düşündüm."

Nihayet yemeği bitirdiğimizde Nik arabayı almaya gitmeden önce Katherine'in yanağına üstünkörü bir öpücük kondurdu. Öğle yemeğini onunla iş hakkında sohbet ederek geçirdim; Nik dinlemekten memnun görünüyordu, ara sıra bir yorum ya da soruyla katılıyordu. Rahatsızlık hiç geçmemiş olsa da düğün planlamasına dair ayrıntıları tekrar konuşmak güzeldi. Çoğu insan için sıkıcı olabilir ama ben aslında pudra mavisini ile bebek mavisini arasındaki farkları ve bir resepsiyona getirdikleri farklı hisleri düşünmeyi seviyorum.

Paltosunu giyerken, "Nikolai'nin nihayet biriyle çıktığını görmek beni çok mutlu etti," diyor. "Özellikle de bu kişı sen olduğun için."

Eşarbım boynumun yarısına kadar dolanmışken donup kaldım. "Biz arkadaş değiliz. Sadece arkadaşız."

"Şey, o bile," diyor, kaşlarını kaldırmasına rağmen. "Onu hiç arkadaşlarıyla birlikte görmedim."

"Takım arkadaşları var." Maçlarına gitmiş olsaydı bunu nasıl bileceğine dair bir şeyler ekleme isteğime karşı koyuyorum. Onunla kendi ilişkim olsa bile, bu şekilde haddimi aşmak bana düşmez. Nik ile annesinin arasını açan her ne olduysa, bunun hokeyle bir ilgisi olmadığına bahse girmeye hazırım. Sadece onu tanıyan biri olduğum için bile olsa bugün ona yardım etmemi istemesine sevindim.

Sanki akıllı başka yerdeymiş gibi kaşlarını çatmış.

"Sadece onun için endişeleniyorum," diyor sonunda. Onunkinden çok farklı olan sarı saçlarını okşuyor. Daha çok babasına benziyor olmalı. Gözleri kahverengi yerine mavi ve daha yuvarlak bir yüzü var. "O her zaman bir

Yalnız. Etrafına hiç kız arkadaş da getirmezdi. Ama sana ondan görmediğim bir şekilde bakıyor."

Nefesim kesiliyor. Yalnız olduğunu düşünüyorsa tabii ki bunu görmek isteyecektir. Sadece olayları okuyor.

Nik'in babasından boşanmasına neyin yol açtığını ilk kez merak etmiyorum. Babası hayatının bir parçası değilmiş gibi görünüyor.

"Onun arkadaşı olmak güzeldi." Havadaki soğuğa karşı kendimi destekleyerek onunla birlikte kaldırıma çıkıyorum.

"İrtibatı koparmayacaksın, değil mi?" Nik arabasıyla yanaşırken bana tekrar sarıldı. "Gelecek yıl hakkında konuşabiliriz. Eğer seni sektörden korkutup kaçırmadıysam tabii."

"Gerçekten mi?"

"Elbette," diyor gülümseyerek, bu öğle yemeğinde olanlardan çok yazdan hatırladığım kadına benziyor -müşterileri için bir anda harekete geçmeye hazır. "Kocaman bir kalbin var, Izzy. Bu düşündüğünden daha nadir bulunan bir şey."

Bölüm 20

Nikolai

Ders kitabını inleyerek kapattım ve sandalyemde arkama yaslandım. Kütüphanenin bu bölümünün havası boğucu ve esnemelerimi tutmakta zorlanıyorum. Bilinçsiz olmak isterdim ama hokey sezonu tüm hızıyla devam ettiğine göre, Birinci Dünya Savaşı öncesinde Batı Avrupa'daki sosyopolitik iklim hakkındaki bu ödev yazılacaksa şimdi yazılmalı. Notlarımın ne olduğu önemli değil, ama büyükbabama bana karşı kullanabileceği başka bir şey vermeyeceğim. Geçen hafta annemle öğle yemeğinden sonra onu aradım ve bir saat boyunca bana en iyisini vermek için yaptığı hamlelerden bahsetti. Şirkette olası bir başlangıç. Pratik yaptıktan sonra onunla ilişkiyi kesmek beni rahatlattı.

Isabelle'in öğle yemeği için orada olması daha da büyük bir rahatlamaydı. Annem onunla konuşurken eğlendi ve ben de çok fazla yapmacık soruya katlanmak zorunda kalmadım. Babamın hayaleti ne zaman birlikte bir odada olsak aklımdan çıkmıyor ama Isabelle o gölgeleri biraz da olsa kovdu.

"Nik?"

Sarsılıyorum, sandalyenin ayakları çatırdayarak yere çarpıyor. Kapı aralığında duran Isabelle'e bakarken kalbim yerinden fırlıyor. Bu akşam bir maç vardı ama normal giyinmişti, nemli saçları turuncu kazağının yakasına dökülüyordu. Burnunu karıştırıyor; ağlamış gibi görünüyor.

"Hey," diyorum endişeyle. Masada yanıma yerleşirken yanağına bir öpücük konduruyorum. "İyi misin? Maç nasıldı?"

Bilgisayarımın ekranında yüzünü buruşturuyor. "Bu karmaşık görünüyor."

"Sorun yok. Sorun nedir?"

"Ve yarısını Rusça yazmışsın."

"Sonra çeviririm." Bacağımı onunkine doğru itiyorum. "Maç iyi gitmedi mi?"

Sandalyesinde simit gibi diziliyor. Ona bakarken bile bacaklarım ağrıyor. Sessiz duruşu beni endişelendirse de başını omzuma yasladığında gülümsemekten kendimi alamıyorum. Kokuyor onun imzası olan narenciye parfümü gibi.

"Oyun sırasında bir hata yaptığınızda ne yaparsınız?" Kolyesiyle oynuyor. "Bunu hayal etmeye devam mı ediyorsun? Beyninde bir döngü gibi mi?"

"Böyle mi oldu?"

Başını kaldırıyor, dudakları dişlerinin arasında sıkışmış.

"Tabii ki biliyorum." Elini tutuyorum, parmaklarını sabitliyorum. "Kaset izlerken mahvolmaktan daha kötü."

Nefes alıp veriyor. "Bir ralliyi mahvettim. Bu bize sette liderliğe mal oldu."

Artık neden bahsettiğini anlayacak kadar voleybol biliyorum. "Seti kaybettin mi?"

"Evet. Ve o ..." Gözlerini kapatıyor. "Maç için eşitlik bozucu."

"Kahretsin. Özür dilerim."

"Bahse girerim yaptığınız hatalar o kadar da kötü değildir."

"Bunu ben de yaptım. Geçen sezon bir oyunu tamamen yanlış okudum. Pak bacaklarımın arasından geçip kalenin arkasına gitti. Kardeşinin playofflara gitmesine yardımcı oldu."

Yüzünü buruşturuyor. "Tamam, bu oldukça kötü."

"Ve bunu olması gerekenden çok daha uzun süre düşündüm. Bir hafta boyunca uyuduğumu sanmıyorum." Tam olarak gülümsemiyor ama ağlayacak gibi de görünmüyor, o yüzden bunu bir zafer olarak kabul ediyorum. "Sürekli hayal ettim, tekrar tekrar."

"Temelde olan şey bu." Dudağını çiğnemeye devam ediyor. "Koçumun bana verdiği sorumluluğu bile kaldıramıyorsam, bana daha fazla sorumluluk vermesi için onu nasıl ikna edebilirim ki? Kazanmalıydık."

Kolumu sandalyesinin arkasına doladım. "Tavsiye mi istiyorsun, yoksa sadece dinlememi mi?"

"Tavsiye." Beni usulca öpüyor. "Ve sorduğun için teşekkür ederim."

"Takımın tamamı siz değilsiniz. Bu oyun sana ait olabilir ama takım arkadaşların maç boyunca öne çıkarak maçın eşitlik bozmaya gelmemesini sağlayabilirdi."

"Yeterince adil," diye homurdanıyor.

"Ayrıca, hatalar olur. Benim ve sizin başınıza yine gelecek ve yapmanız gereken tek şey oraya geri dönmek ve bir sonraki fırsatta daha iyisini yapmak."

"Beni ne kadar yakından izlediğini biliyorsun."

"Ve bu zorluğun üstesinden geleceğini biliyorum." Saçlarının ucundan hafifçe çekiştiriyorum. "Otomat şekeri seni daha iyi hissettirecek mi?"

Bir paket M&M'le geri döndüğümde, kendi kitaplarını yaydığını görüyorum, görünüşe göre benimle birlikte gece geç saatlere kadar sürecektir bir ödev seansına yerleşmekten memnun. Şekeri alırken gülümsüyor.

"Yapmam gereken istatistik ödevlerim var. Gerçi bu derste pek iyi değilim. James olabilir, matematikte harikadır. Cooper ve Sebastian da hep pekiyi alırlar.

Ve ben sadece ... ugh. Bu konuda hiç iyi olamadım."

Yapmak istediğim yüz ifadesini bastırıyorum. Kendisini kardeşleriyle çok sık kıyaslıyor ama bu konuyu açarak onu tekrar üzmem istemiyorum. Ailesinin rekabetçi olduğunu biliyorum ama bunun ona kendini aşıklık hissettirmesinden nefret ediyorum.

"Yardım ister misin?" Onun yerine ben söyleyeyim. "Bölümüm için bir sürü istatistik dersi aldım." "Ödevini yazmalısın."

"Gelecek haftaya kadar süresi yok." Ders kitabını aramızda sürüklüyorum. "Hangi konunun peşindesin?"

Telefonum masanın üzerinde vızıldıyor. Bakıyorum, numarayı görünce midem bulanıyor. Babam, yine arıyor. Ona kalsa, Şükran Günü tatilinde SKA St Petersburg ile bir tur için Rusya'da olacaktım. Telefonu susturuyorum ve cebime atıyorum.

"Buna ihtiyacın var mı?" diyor.

"Bir şey değil. Spam." Boğazımı temizleyip ders kitabına bakıyorum. Aramaya geri dönmeyeceğimi kesin olarak söyleyebilmeyi isterdim ama döneceğimi biliyorum.

Sadece yalnız olduğumda. "Oh, değişken veriler. Sürükleyici."

Kalemiyle oynuyor -pembe tabii ki; kalbim sevgiyle sıkışıyor- bana istediğimden daha uzun süren bir bakış atıyor. "Emin misin? Bu gece bana zaten yardım ettin."

"Yani? Devam edebilirim." Eğiliyorum, nefesim kulağında gezinirken titremesinden zevk alıyorum. "Bütün gece, günüşiğim."

Yan tarafıma vuruyor. "Sakın matematiği seksi yapmaya kalkma."

"Bu bana bir meydan okuma gibi geliyor."

Ters ters bakıyor ama dudaklarının seğirdiğini fark ediyorum. "Peki. Bana değişken verileri öğret."

Tam cevap verecektim ki geçen gün bana bahsettiği Moorbridge'deki sonbahar festivalini hatırladım. Kasabaya birlikte gitmek riskli olurdu - havuza bu kadar erken gitmemizin ve onu yurda gelirken görenlere dikkat etmemizin bir nedeni var - ama buna bayılırdı. I sadece arkadaş olduğumuzu biliyorum, ve kendime her şeyi hatırlatmalıyım. Onunla asla birlikte olamamamın sebepleri var ama bir akşam için daha fazlasıymışız gibi davranmak güzel olurdu.

"Yarın benimle gizlice çıkacağına söz verirsen." Gözlerinin ışıldamasından ilgisini çektiğini anlayabiliyorum. "Belki de festivalden önce söz verdiğin şehir turunu sonunda bana yaptırabilirsin."

Bölüm 21

Nikolai

Isabelle kaldırımın kenarında ipte yürüyormuş gibi dengede durarak,

"Şehir merkezine hiç gitmediğine hâlâ inanamıyorum," diyor.

Tepede, gün batımının son izleri yıldızların lehine kayboluyor. "Okul ve hokey dışında bir şey yapıyor musun?"

"Sen de varsın."

Ağzı bir karış açık, olduğu yerde sallanıyor. "Oh, bu çok ayıp."

"Tam içine girdin, tatlım." Elimi sırtına koyarak onu sabitlerken dudaklarım titriyor. Üzerinde yırtık bir kot pantolon, balkabağı desenli bir üst ve büyük boy sarı bir hırka var. Saçları gevşek, tokayla yüzünden uzak tutulmuş. Onunla kaldırımında karşılaştığımda Evinin köşesinde, öpmek için kollarıma atılmadan önce abartılı bir dikkatle etrafına bakındı. "Üşümediğine emin misin?"

"Temada olmanın bedeli olarak çok daha kötülerine katlandım." "Ceketimi ister misin?"

Özlemle bakıyor. "Hayır." "Emin misin?"

"Kesinlikle." Çenesini kaldırıyor, mısır şekeri küpeleri sallanıyor. "Soğuk mu? Ne soğuğu?"

Ceketi çıkarıp omuzlarına örtüyorum. Kaşlarını çatıyor ama Yine de içine gömülüyor. Gizlice koklarken gülümsememi gizliyorum.

"Temaya uygun. Siyah deri Cadılar Bayramı'na çok uygun."

"Düşünce tarzını seviyorum." Kaldırımından atlayıp elimi tuttu.
"Moorbridge çok güzel, hadi."

Cadılar Bayramı için süslenmiş sıra sıra evlerin önünden geçerek şehrin merkezine doğru ilerliyor. Gecenin bu saatinde vitrinlerin çoğu kapalı, ancak sokak lambaları ve ağaçların etrafına dolanmış turuncu ışık şeritleri her şeyi aydınlatıyor. Restoranlar hâlâ dolu; biz geçerken müzik ve sohbet havaya karışıyor. Atari salonunu, kitapçıyı ve sinemayı işaret ediyor. Görünüşe göre fırın kullanılmış plaklar satıyor, ama sadece hafta sonları ve köşedeki erişte dükkanının harika öğle yemeği spesiyalleri var.

"Buraya birinci sınıf öğrencisi olarak gelseydin bilirdin," diyor bir köşeyi daha dönüp parka doğru ilerlerken. "Yani gerçekten, şu anda senin tur rehberin gibi davranıyorum. Bunu yıllar önce yapmalıydım."

"Salı günleri film spesiyalleri," diye itaatkâr bir şekilde tekrarlıyorum.
"Ve atari salonunda bira satılıyor, ama slushie'ler daha iyi."

İşiliyor. "Dinliyorsun."

"Belli ki." Onu en yakın yüzeye -bir bara benzeyen tuğla dış cepheye-doğru itiyorum ve sert bir öpücük veriyorum. Dudaklarındaki parlaklık tadı balkabağı baharatına benziyor. "Bu da ne?"

Etrafında dönüyor. "Oh, Lark's. Üniversite barı. Eminim çocuklar seni eninde sonunda buraya sürükleyecektir."

İsim tanıdık geliyor; Mickey geçen gün bahsetmişti. Sezona kötü bir başlangıç yaptık, bu yüzden kutlama yapmak için fazla nedenimiz olmadı ama işleri yoluna koyduğumuzda nereye gideceğimizi bilmek hoşuma gidiyor. Zaferi hayal etmek işin yarısıdır.

"Peki ya sen?" Parmak uçlarımı karnının açıkta kalan kısmında gezdiriyorum. "Eğer buraya bir galibiyetten sonra gelseydim-"

"Kendine güvenini seviyorum," diyor sesi titreyerek, "ama-"

Birkaç adam bardan çıkarken bir adım geri çekiliyorum ve o da sözünü kesiyor. Hangi yöne gideceklerine karar verirken kendi aralarında sohbet eden öğrenciler gibi görünüyorlar.

"Ugh." Onu bir arabanın arkasında takip edene kadar gömleğimi çekiştiriyor. Çömelmış, yüzünde bir çatık kaşla grubu izliyor.

"Neden saklanıyoruz?" Kulağına fısıldıyorum.

Başını sallayarak sıcıyor. "Kırmızı tişörtlü adamla geçen yıl birkaç kez takıldım."

Başparmağımı kemerinin halkasına sokup onu daha yakına çekiyorum. "O mu? Gerçekten mi?

Adı ne?"

"Ne, kıskandın mı?"

Adama daha yakından baktım. Ters beyzbol şapkası, kaslarını gösterecek kadar dar kırmızı bir tişört ve yüzünde ukala bir alay. Isabelle'i daha sıkı kavıyorum. "Pisliğin tekine benziyor."

"Çok heyecanlanma," diyor gözlerini devirerek. "O kadar da harika değildi."

"Yatakta mı?"

Öfkeyle kızarıyor, ki bu çok sevimli, ama ben onu rahat bırakmıyorum. "Benim kadar iyi değildi, değil mi?"

"Nik."

"Bahse girerim seni benim kadar iyi sikhmemiştir." Kulak memesini emiyorum, küpesini ve her şeyini. "Ve sana dokunduğunda o kadar sert boşalmadığına."

Titriyor. Eli benimkini örtüyor. "Yapmadım." "Neyi yapmadın?"

"Gelmedi." Kendini dengeleyerek elimden kurtuldu. Yere düştü. Ceketimin kollarını ellerinin üzerine koydu, bakışları ayaklarımızın yakınında bir yere yerleşti. "Beni o zorlamadı."

Doğruluyorum. "Oh."

"Numara yaptım." Ellerini koltuk altlarına sokup ileri geri sallanıyor. "Bunun çok utanç verici olduğunu biliyorum, tamam mı? Fark ettiğini sanmıyorum ama eğer kaçınabilirsem onunla tekrar karşılaşmak istemedim."

"Bu utanç verici değil."

Homurdanıyor, kaldırıma geri dönerken yanımdan geçiyor. "Elbette."

"Gerçekten mi?" diyorum ona yetişmek için acele ederek. "Onun bir sorunu gibi görünüyor. Sen benimleyken gel."

Caddenin karşısına geçiyor, diğer taraftaki parka -ve festivale- doğru ilerliyor. Ben de koşarak karşıya geçmeden önce yola zar zor bakıyorum. Bileğine uzanıp onu nazıkçe yerinde tutuyorum. Şaşırtıcı derecede savunmasız bir ifadeyle omzunun üzerinden bakıyor.

"Yanlış bir şey mi söyledim?" Başparmağımı bileğine sürüyorum. "Benimleyken boşalıyorsun, değil mi?"

"Evet." Bir sokak lambasının altındayız ve ışık onun yanaklarındaki allığı görebileceğim kadar parlak. "Evet, Tanrım, elbette. Ama daha önce ne onunla ne de başka biriyle..."

"Asla mı?"

"Hadi bir oyun oynayalım," diyor sesinde kararlı bir tonla. "Soruya karşı soru."

"Isabelle."

"Sana bir soru soruyorum, cevap verirsen sen de bana bir soru soruyorsun."

Gözlerinde o kadar büyük bir ateşle bana bakıyor ki geri çekilmekten başka çarem kalmıyor. "Ne tür sorular?"

"En sevdiğin hayvan hangisi?"

"Bu değil ..." Sözümü kesiyorum. "Bu gerçek bir soru değil."

"Elbette öyle." Elimi tutuyor ve beni kaldırımdan aşağıya doğru götürüyor. Parkın girişi solda; bu kadar yakından canlı müziği duyuyorum. Festival katılımcılarının gürültüsü üzerinde yükselen country bir müzik.

"Herkesin favori bir hayvanı vardır ve benim seninkini henüz bilmemem çok garip."

"Seninki ne?"

"Sen bana seninkini söylediğinde ben de sana söyleyeceğim."

Para üstü teklifini elimin tersiyle iterek ikimiz için de giriş ücretini ödüyorum. "Köpekler mi? Hep bir köpek istemişimdir."

"Çocukken hiç yok muydu?"

Aklıma babam geliyor ve yüzümü buruşturma isteğimi bastırıyorum.

"Soru sorma sırasının bende olduğunu sanıyordum."

"Doğru. Oyuna saygı duymak gerek. Elma şarabı da varmış."

Kâğıt bardaklarda sıcak elma şarabı alıyoruz ve kalabalığın arasında dolanarak birkaç stantta duruyoruz. Yüzleri boyalı ve pamuk şekerli çocuklar etrafımızda koşturuyor ve ileride bir grup insan bando eşliğinde dans ediyor. Buradaki insanların çoğu Moorbridge'den olmalı, üniversiteden değil, çünkü çok sayıda genç görüyorum.

ebeveynler ve yaşlı çiftler. Bir mücevher standına bakarken elimi tekrar tutuyor, rahat bir çapa gibi.

"Peki ya sen?" Sonunda sordum. "En sevdiğin hayvan?"

"Koalaları seviyorum. Bir tanesini kucağıma alana kadar hayatımın tamamlandığını düşünmeyeceğim." "Beklediğim bu değildi."

"Çok tatlılar, Nik! Burunları!" "Çoğunda klamidya yok mu?" "Ne? Yok artık."

"Bunu kesinlikle bir yerde okumuştum."

Elma şarabından bir yudum alıyor ve kaşlarını çatıyor. "Bu çok üzücü. Cinsel yolla bulaşan hastalıklara yakalanmayacak kadar sevimliler." Kucağında kıpır kıpır bir çocuk tutan bir kadın yanıımızdan geçerken bize bir bakış fırlatıyor. Gözleri genişliyor. "Hoppala."

"Bu benden olsun," diyorum homurdanarak.

Dramatik bir şekilde iç geçiriyor. "Peki, en sevdiğin dondurma çeşidine ne dersin?"

"Yok," diyorum, spor ayakkabılarını mahvetmesin diye onu bir su birikintisinin etrafından dolaştırırken.

O kadar ani bir şekilde durdu ki neredeyse tökezleyerek yan kabine giriyorduk. "Ne? Bu imkansız."

Omuz silkiyorum. "Belli ki değil."

"Çünkü her lezzet çok lezzetli ve sen seçemiyorsun?" Başını sallıyor. "Hayır, benim bile favori bir lezzetim var."

"Hangisi . . . ?"

"Genellikle hayırdır, siz cevap verene kadar olmaz."

Saçlarıyla oynuyorum. "Sanırım bunu asla öğrenemeyeceğim."

"Bu çok trajik." Elma şarabını bitiriyor ve bardağı en yakındaki çöp kutusuna atıyor. "Süt ürünlerine alerjin mi var? Bekle, bu yüzden mi kahveye hiç süt koymuyorsun? Bu konuda hep gizemli olmuştundur."

"Bazı insanlar kahvelerini sadece sade sever, bilirsiniz."

"Bazı insanlar mı? Psikopatları kastediyorsun." Beni düşünerek burnunu kırıstırıyor. "Nasıl oldu da karar vermeden *tam* yirmi bir yıl boyunca Dünya'da yaşadın-"

"Babam tatlı yememe hiç izin vermezdi," diye itiraf ediyorum. Onun hakkında neredeyse hiç yüksek sesle bir şey söylemediğim için kelimeler ağzımda tuhaf duruyor. "Büyürken hiç dondurma ya da onun gibi bir şey yemedim."

Benim için gerçekten üzgün görünüyor. "Kim bir çocuğa dondurma vermez ki?"

Annemin yüzmeden sonra bana gizlice ekşi şeker ve zor mağlubiyetlerden sonra çikolata verdiğini düşünüyorum. Babamın karar verdiği bir şeye katılmadığında, kendi sessiz yöntemiyle isyan ederdi. Her zaman paçayı kurtaramazdı.

"Bazen annem bana şeker alırdı." "Bu aynı

şey değil."

"Öyle değil mi?"

Dudaklarını dudaklarıma değdiriyor, balkabağının tadı elmayla karışıyor. "Tamam, yeni plan." Bana muzip bir gülümseme veriyor, neredeyse yerinde dans ediyor. "Ve ben çok kararlıyım, bu yüzden hayır deme."

Bölüm 22

Nikolai

Bir saat sonra, parkın daha sakin bir bölgesindeki bir bankta Isabelle'in yanına uzanmış, ağızda kaşık, naneli dondurmanın fıstıklıdan daha iyi olup olmadığını düşünüyorum. Bağdaş kurmuş oturuyor, elinde bir fincan pamuk şekerli dondurma, Stanley Kupası Finali'nde uzatma devresinde oynuyormuşum gibi beni izliyor.

Çok sevimli. Son on dakikadır onun için bir şov yapıyorum, her bir lezzetin tadına bakıyorum ve ona bir karar veriyorum. Yaptığım şeylerden biri

Onunla ilgili en sevdiğim şey, koalaların refahı ya da *Love Island* draması ya da en sevdiğim dondurma aroması olup olmadığı gibi her şeyi ne kadar önemsendiği ve onu hayal kırıklığına uğratmak istememem.

"Bilmiyorum, ben hâlâ en çok kahveyi seviyorum," diyorum başımı sallayarak.

Dondurmacıya girip mümkün olduğunca çok tadımlık bardağa ihtiyacımız olduğunu söylediğinde, tezgâhta çalışan iki kız tek başlarına ve sessizlikten yararlanarak bir cinayet podcast'i dinlediler, bir tepsiyi mini dondurmalarla doldurdıkları süre boyunca kıkırdadılar.

Isabelle onlarla o kadar rahat sohbet etti ki birkaç dakika içinde Moorbridge Lisesi'ne gittiklerini, eyalet dışındaki üniversitelere başvurduklarını ve ikisinin de en çok doğum günü pastalı dondurmayı sevdiklerini öğrendik. Diğer insanların yanında kendini evindeymiş gibi hissettirmekte o kadar başarılı ki, bu benim asla ustalaşamadığım bir beceri.

Parayı ödeyip cüzdanımdaki tüm parayı bahşiş kavanozuna atarken kızlardan biri açık açık "Çıkıyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır," dedi Isabelle, tepsiyi kollarında dikkatle dengeleyerek. "Biz sadece arkadaşız."

"İyi arkadaşlar," diye ekledim kendimi tutamadan. Buna değdi, çünkü kapıdan çıkarken bana gülümsedi.

Şimdi başını arkaya eğerek inliyor. "Kahve mi? Daha sıkıcı *olabilir* miydin?"

"Ne? Espresso parçaları çok lezzetliydi."

Bana yan yan bakıyor, ağzı dondurma dolu. "Tamam," diyor yutkunduktan sonra. "Daha önce nefis kelimesini kullandığımı duyduğumu sanmıyorum, bu yüzden bunu hala bir başarı olarak görüyorum."

"Antep fıstığı yakın bir ikinci," diyorum, çoğunlukla onu inletmek için.

"Gizliden gizliye büyükanne misin? Kahve, fıstıklı. Rocky Road'a ne dersin? Ya da pamuk şeker? Nane şekeri bile daha iyi bir seçim olurdu."

"Isabelle," diyorum sahte bir ciddiyetle, "pamuk şeker en kötüsüydü." Nefesi kesildi. "Sözünü geri al."

"Doğum günü pastasından bile daha kötüydü." "Her şeyden pişmanım."

Bir kakhaha patlattım. "Seni gaza getirmek çok kolay."

"Saçmalayan sensin," diyerek kaburgalarımı dürtüyor.

"Sanırım hoşuna gitti," diyorum, elini çekmeden yakalıyorum. "Nik?"

"Öyle mi?"

"Baban neden dondurma gibi şeyler yemene izin vermedi?" Sertleşiyorum; elimde değil. "O sadece Bir antrenman planım vardı."

Dondurma bardağını tepsiye koyuyor ve yaklaşabilmek için her şeyi bankın ucuna taşıyor. Birdenbire hareket etmek inanılmaz derecede zor gelse de kolumu ona doluyorum.

"Ama sen sadece bir çocuktun," diyor başını omzuma yaslayarak.

Bir yanım onu güldürmek ya da öpmek istiyor ama bana o kadar ciddi bakıyor ki bunu yapmaya dilim varmıyor.

"Doğduğum andan itibaren profesyonel olarak hokey oynamamı istedi. Koşmayı öğrenmeden önce paten kaymayı öğrendim."

"Yani? Babam profesyonel olarak futbol oynadı ama bize çocuk gibi davrandı. James'e bile. Bizi küçük atlet robotlara dönüştürmeye çalışmadı. Peki ya annen?"

"Öyle bir şey değildi."

Öyleydi, ama bunu söylemeye dilim varmıyor. Ona söyleyemem. Gerçeğe çok yaklaşmışken olmaz. Onun acımasını istemiyorum ve öfkesine de ihtiyacım yok. Ya da daha kötüsü, sahip olduklarımızı mahvetmesine.

"Ama ne *yediğinizi* o kontrol *etseydi*-"

"Sorun yok Isabelle," diye araya giriyorum. "Kulağa geldiği kadar kötü değil." İnatla çenesini kaldırıyor. "Ama-"

"Bırak onu."

Sesim biraz fazla yüksek ve ona bu kadar yakın oturduğumda gözlerinin nasıl kapandığını görebiliyorum. Kendini benden uzaklaştırıyor. Hay sikeyim. Neredeyse babamın sesini, gürültülü kahkahasını duyabiliyorum. Onun gibi davranmamak için çok çalışıyorum ama biri o sinire dokunduğu anda -hatta o bile olsa- hırlamak istiyorum.

"Özür dilerim," diyor, ses tonunda belirsiz bir nota var. "Sadece düşündüm ki... çok şey paylaşıyoruz..."

Bu onun hatası değil. O bilmiyor.

Ve asla bilmeyecek.

"Geri dönmeliyiz." Parmaklarımin uçları uyuşuyor; onları avuçlarımin içine gömüyorum. "Seninle eve kadar yürüyeceğim."

"Kendim yürüyebilirim."

"Seni geri götüreceğim." Hayal kırıklığı sözlerimi renklendiriyor. Kendimi çirkin hissediyorum, kırılmış hissediyorum, delinmiş bir ciğerden nefes alıyormuşum gibi hissediyorum. Panik pençelerini içeri sokmaya çalışıyor. Onu evine bırakacak kadar uzun süre paniğe kapılmamalıyım. "Seni bu gece kasabada yalnız bırakmayacağım."

"Peki," diye tersliyor. "Kapıya kadar değil." "Belli ki değil."

Gözleri cam gibi, esintisiz bir günde okyanus gibi. Ona doğru uzanıyorum, ama omzunu çevirerek beni engelliyor. Midem bulanıyor. Dikkatli olmazsam dondurmanın her bir parçasını kusacağım.

"Belli ki," diye tekrarlıyor.

Elini tutmaya çalışıyorum ama bu sefer parmaklarımızı birleştirmiyor.

Bölüm 23

Nikolai

Buzdan çıkarken kaskımı çıkarıp koridordan soyunma odasına doğru **ilerliyorum**. Parmaklarım kaskı dolabıma fırlatma isteğiyle bükülüyor ama bunun yerine nefes alıyorum. Babam mağlubiyetlerden sonra ekipmanlarını parçalamakla ünlüydü ve ara sıra kırılan sopalar dışında bu dürtüye boyun eğmemeye çalışıyorum. Bu kontrol edebildiğim bir şey, küfür etmek ve kendi tatminim için bir şeyin kırıldığını görmek istediğimde bile.

Cooper'ın pasını kaçırdım.

Olmam gereken yerden bir adım uzaktaydım ve topu kaçırdım ve maçı kaybettik.

Sezonda şu ana kadar 0-3. Bu resmen bir trend ve böyle trendler sizi Frozen Four'a yaklaştırmaz.

Nefes nefese kaldım, vücudum her nefes alışımında ağrıyor. Daha önce kaburgalarım bir darbe aldım ve teçhizatım beni korumuş olsa da bunu hissedebiliyorum.

Ve bunu tekrar, tekrar ve tekrar yaparım. Durdurmak için kendimi mümkün olduğunca pakın önüne koyarım ve gerçek çarpışmalarla sonuçlanan sert kontrollere giderim, çünkü her zaman nasıl yapılacağını bildiğim bir şey varsa, o da oyun için vücudumu ortaya koymaktır. Cıvıltıları taze tutmaya çalışarak ağzımı da tehlikeye atıyorum ve bu birkaç kavgadan daha fazlasına yol açtı.

Büyükbabamın hokey kavramını tatsız bulmasına şaşmamalı.

Geri kalanlar içeri giriyor. Ortalık sessiz, sanki herkes nefesini tutmuş, benim gibi oyundaki rolünü gözden geçiriyor.

"Benim yüzümden oldu," diyor Aaron. Terden sıırıslıklam olmuş, gözleri kocaman. "Yanlış okudum."

Ağız koruyucumu tükürdüm ve kat kat giysilerimi soymak gibi zorlu bir sürece başlamak üzere bankın üzerine yığıldım. "Hayır. Bu benim hatamdı. En başta ateş edilmemeliydi." "Ama-"

"Bütün gece harikaydın," diyorum kısaca. "En başta pası kaçırın bendim."

Cooper kaskını çıkarıp saçlarını silkeliyor. Hepimiz kokuyoruz; eminim o da benim kadar ağrıyordur. Bana bakıyor, göğsü hâlâ inip kalkıyor.

"Tek bir oyundu," diyor ama sesindeki hayal kırıklığını net bir şekilde duyuyorum. Birlikte buzun üzerindeyken gerçek bir çift olarak çalışmalıyız, basit temel konularda birbirimizi yanlış anlamamalıyız.

Göğüs korumamı çıkarırken irkildim. Korkunç değil -daha önce de kaburgalarım çatlamıştı ve bu kesinlikle o değil- ama yine de bir buz banyosu isteyeceğim. Ruslar ve soğukla ilgili tüm şakaları duydum, ama hiçbir şey

Bir maçtan ya da zorlu bir antrenmandan sonra beni dondurucu suyun şoku gibi sakinleştiriyor.

Ryder, koçluk ekibinin geri kalanıyla birlikte odaya girerken, "Henüz duş yok," diyor. "Biraz konuşalım."

"Berbattı," diyor Micah.

Belki de onu geliştirmek için daha az zaman harcayıp Cooper'la antrenmanlara daha çok zaman ayırmalıyım. Kötü bir mağlubiyetten sonra zihnimin hızla çalışmasından nefret ediyorum ama kendime engel olamıyorum. Haklı bir soru. Birkaç gün sonra bir maç daha var ve tekrar kaybetmektense diski dişlerimin arasına almayı tercih ederim.

Ryder elindeki panoyu dikkatle kolunun altına sıkıştırarak, "Öyle oldu," diye onaylıyor. "Ama daha sezonun başındayız. Kendinizi çok fazla hırpalamayın; zihinsel oyun da fiziksel oyun kadar önemli."

Çocuklar homurdanıyor ama herkes bunun doğru olduğunu biliyor. Bazılarının üzerinden geçiyor

Maçın en önemli anlarını anlatıyor ama kaybetmemizin sebebi olarak beni göstermiyor. Babam olsa söylerdi. O her zaman benim hataları özenle detaylandırırdı. Eğer yeterince kötü bir hata yaparsam, kaskımı fırlatır ya da sopamı kendisi kırardı.

İçimi dökmek için Isabelle'e mesaj atmak isterdim ama birkaç gündür konuşmuyoruz. Babamı sorduğu için ona çıkıştığımndan beri. Özürlüğün bir yolunu bulmaya çalıştım, ama her seferinde gözlerindeki o bakışı düşünüyorum.

Kristal küredeki sis gibi dönüp duran duyguları değiştirin ve metni silin.

Elimi yüzümden aşağı sürüklüyorum. En azından onun önünde paniklemedim.

Yardımcı antrenörlerden biri görevi devralıp önümüzdeki birkaç günün programını çizerken, Ryder bana ve Cooper'a kapıdan çıkarken onu takip etmemizi işaret ediyor. Hâlâ kıyafetlerimin yarısını giymiş olmama rağmen koridorun karşısındaki antrenman odasında onlara katılıyorum. Ryder soyunma odasında gayet sakin görünüyordu ama çocuklar onu izlerken tavrı değişiyor, bakışları sertleşiyor.

kendini tam, hatırı sayılır boyuna çekiyor. Kollarını düğmelerinin üzerinde kavuşturmuş halde uzun bir süre bize bakıyor.

"Geçmiş geçmişte bıraktığımızı sanıyordum." "Efendim?" Cooper diyor ki.

"Var," diyorum parmaklarımı terli saçlarımda gezdirirken.

"Sezona başlamadan önce size ne demiştim? Aynı sayfada olmanıza ve liderlik yapmanıza ihtiyacım var."

Cooper ve ben birbirimize bakıyoruz. "Bunu yapıyoruz," diyor.

"O zaman neden," diyor Ryder abartılı bir sabırla, "sizi oraya birlikte gönderdiğimde birbirinizi ilk kez görüyormuşsunuz gibi geliyor?"

"Biz sadece-"

"Efendim," diye araya giriyorum. "Kayıp benim hatamdı, bunu biliyorum ama-" Elini kaldırıp ikimizin de sözünü kesti.

"Birlikte bir bira içelim."

Başımı eğiyorum. Yanımda Cooper ağırlığını bir o yana bir bu yana kaydırıyor. "Birlikte bir bira içelim," diye tekrarlıyor, burnunu başparmağının arasına sıkıştırarak

ve işaret parmağı. "Birlikte *bir şeyler* yapın. Öylece antrenmana gelip, sonrasında yollarınızı ayırıp, maç söz konusu olduğunda birbirinize çuvalamayacak kadar güvenmeyi bekleyemezsiniz."

Cooper koluyla alnını siler. "Ekip birlikte bolca vakit geçiriyor."

"Beni bilerek yanlış anlama, Callahan."

Cooper göz kırptıyor. Onu suçlamıyorum; Ryder ona genellikle soyadı yerine ilk ismiyle hitap eder.

"Takım değil. Geri kalan çocuklar bunu anlıyor." Solgun gözlerindeki ciddiyetle aramıza bakıyor. "Siz ikiniz. Takıma liderlik ediyor olmanız gerekiyordu ve ben birlikte yalnız olmadığınızı hissediyorum. Ofisimde tanıştığınızdan beri."

Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum. "Bu Cooper'ın takımı. Dinledikleri kişi o."

"Bu, sunacak hiçbir şeyiniz olmadığı anlamına gelmez."

Cooper, "Hazelton'la birlikte çok çalışıyor," diyor. Bana dönüyor. "Genç çocuklar seni örnek alıyor."

Neredeyse ikiye katlıyordum. Bana sorduğunu biliyorum ama doğrusu Micah'ya ne kadar akıl hocalığı yaptığımı fark ettiğini düşünmemiştim. Çocuğun buna ihtiyacı var; ekstra talimatlarla yavaş yavaş geliyor. "Ve herkes sana saygı duyuyor."

"Bunu takdir ediyorum," diyor Ryder, omuzlarımı sıkarken hafifçe yumuşuyor. "Ama ikinizden de daha fazlasını istiyorum. Birlikte biraz zaman geçirin, birbirinizi tanıyın. Ne kadar çok çaba gösterirseniz o kadar çabuk kaynaşırsınız."

Refleksif protestolarımı yutuyorum. Cooper'ın yolundan uzak durmaya çalıştım.

Çünkü Isabelle'le olanlardan şüphelenmesini ya da takımla ilişkisini bozmasını istemiyorum ama Koç haklı. Bu mağlubiyet berbattı ve bunu tekrar tekrar yapmak daha da berbat olurdu. Kaybedilen bir sezon kabul edilemez, hele ki riskler bu kadar yüksekken. Bu sefer Gelecek yıl Cooper profesyonel olarak isim yapmış olacak ve ben de yüksek katlı ofisimde, özel dikim takım elbiselerimin içinde hapsolmuş olacağım.

"Tamam," dedim. "Anlaşıldı, efendim."

Cooper biraz kuru bir sesle, "Bir oyun randevumuz olacak," diyor. "Takımın resmi işlerinde bana yardım edebilir."

Ryder ona bıkkın bir bakış atıyor. "Daha planlamaya bile başlamadın, değil mi?"

Kaburgalarımındaki sızıyı bastırarak onu dürtüyorum. "Senin evin mi benimki mi?"

Bölüm 24

Izzy

Voleybol topunu sürerken ayaklarımın üzerinde zıplıyor ve Koç Alexis'in düdüğünü bekliyorum.

Takımın yarısı diğerine karşı bir antrenman yapıyoruz ve ben sürekli setçi olarak oynuyorum. Bir sayı daha atarsam takımım kazanacak. Açıkça söylemedi ama ona tüm güncel oyunları ve sinyallerini bildiğimi kanıtlayabilirsem, programdaki aradan sonra bir sonraki maçımızda beni sette oynatacak.

Aynı zamanda annem ve babamın da katılacağı bir maç olacak. Şu anda içimde zonklayan sinirleri açıklıyor. Birkaç hafta önce diğer maçlarımdan birine gelmişlerdi ve babam ters vuruş yaptığımı fark edince yüzünü buruşturmuştu. Kısa sürdü ama gördüm.

Alexis bana başını salladı. Rotasyonda sıra bende olduğu için servis atmak üzere harekete geçiyorum. Topa vurduğumda avucuma tam isabet ediyor ve mükemmel bir kavis çizerek fileye gönderiyor. Pozisyonumu alıp Shona'nın pasını Ellie için hazırlıyorum. sahanın karşı tarafına otoriter bir vuruşla indiriyor. Çok kolay. Alexis'in düdüğü çalıyor ve noktayı koyuyor.

"Evet!" Ellie beni sırtımdan alkışlıyor.

Bir daire çiziyorum, kalbim heyecan ve memnuniyetin baş döndürücü karışımıyla hızla çarpıyor. Gerçek bir oyun değildi, tamam, ama bu da *bir şeydi* ve ben

Biliyorum, çok iyiydim.

Alexis sahaya çıkarken "Antrenmanı bitirmek için harika bir yol," diyor. Bugün kazağı beyaz ve altın takılar görünümünü vurguluyor. "Bu

skordan bağımsız olarak her iki taraf için de oldukça başarılıydı. Ve bu oyunları iyi yönetiyorsun Izzy."

Victoria bana terli terli sarılırken ışıldıyorum. "Teşekkür ederim."

Eğer bunu gerçek bir maç sırasında gösterebilirim çok mutlu olacağım. Saçımı at kuyruğundan kurtarıırken gülümsüyorum ve saç bandımı bileğime doluyorum.

Alexis grubun etrafına bakar. "Kasetimiz var, o yüzden şimdi parçalara ayıralım, ondan sonra gitmenize izin vereceğim. Önce biraz su alın ve üstünüzü değiştirin. İyi işti hanımlar."

Herkes biraz soluklanmak için soyunma odasına yönelirken, onunla göz göze gelmeyi umarak geride duruyorum.

"Evet, Izzy?" diyor.

Bilekliğe dönüşmüş saç bandımı kıvrıcık saçlarımdan üzerinden geçiriyorum. "Yeterli miydi?"

Cevap vermeden önce panosuna bakıp bir not alıyor. "Bir sonraki maçta en azından birkaç set deneyeceğiz ve oradan devam edeceğiz."

"Bekle, gerçekten mi?" Neredeyse ona sarılacaktım ama kendimi tutmayı başardım. "Gerçekten mi?" diyor, sanki az önce söylediklerime inanamıyormuş gibi kaşlarını çatarak sordu. "Çok çalışıyorsun ve kendini geliştiriyorsun. Bunu yapabileceğinden emin değildim Callahan."

Duyduğum en ters iltifat ama umurumda değil. En azından şu anda. Annem ve babam beni tekrar setçi oynarken görecekler. Birden kendimi hafiflemiş hissettim.

Bir buçuk saat sonra, anahtarlar elimde, verandanın merdivenlerinden ön kapıma doğru yürüyorum. Parmaklarımı duştan ıslanmış saçlarımda gezdiriyorum. Sebastian'ın bu akşam işi var ama en azından Cooper evde, garaj yolundaki kamyonetine bakılırsa. Antrenmanı duyunca çok heyecanlanacak.

Kapıyı açtım ve iki kez baktım.

Birkaç gün önceki dondurma faciasından beri Nik'le konuşmadım ve şimdi benim evimde.

Kanepede oturuyorum.

Cooper'la Xbox'ta bir şeyler oynarken gülüyorlar.

Açık arazideki bir tavşan gibi donup kalıyorum. Belli ki bir süredir bu işi yapıyorlar; yarısı yenmiş bir kase patlamış mısır, gazozlarla birlikte sehpanın üzerinde duruyor. Koltuğa kıvrılmış olan Mandalina, turuncu gözlerini bana kırıştırıyor, sanki "*tuhaf, değil mi?*" der gibi.

Cooper, "-sadece takımın resmi yemeği için akşam yemeği ya da başka bir şey alın," diyor.

Gelişigüzel bir bakış atıyor. "Hey, İz. Antrenman nasıldı?"

"Güzel," diyorum otomatik olarak. "Ne ..."

Nik de ona bakıyor, parmakları oyun kumandasının üzerinde hareket etmeye devam ediyordu. "Kız kardeşin mi, Coop?"

"Dostum." Cooper, Tangerine gibi göz kırpmama neden olan bir kanka tavrıyla onun yan tarafını dürtüyor.

"Ne? Onunla hiç tanışmadım. Isabelle, değil mi?"

Şu anda sadece rol yapıyor, çünkü her nedense benim evimde, kardeşimle takılıyor ve ben bunu biliyorum, ama yine de nabzım hızla atıyor. Bakarak dikkatleri üzerimize çekmemeliyim ama kendimi hareket ettiremiyorum.

"Evet," diyorum sonunda, çılgılık atmak istesem de. "Genelde Izzy adını kullanırım."

"Izzy," diye tekrarlıyor. "Ben Nikolai."

Lakabım onun ağzında kulağa yanlış geliyor.

Yüzünde nötr bir ifade var ama gözlerindeki duyguyu görebiliyorum. Bu da bir şey ama onu özlediğim günlerden sonra kesinlikle yeterli değil. Çok zorladım, çok hassas bir konu hakkında çok fazla soru sordum ama bu her neyse dağılmasını istediğim anlamına gelmiyor. *İyi arkadaşları, kardeşimin takım arkadaşı olan bir yabancıya her zaman tercih ederim.*

Oturma odamda olsa bile, sanki beni daha önce tanımamış gibi kardeşimi tanımaya çalışıyor. Sanki onu daha iyi tanımayı *hak eden* ben değilmişim gibi. Neredeyse kordonumu fırlatacaktım, ama onun yerine yumruğumun içine aldım.

Postacı çantası kanepenin arkasında, Cooper'ın sırt çantasının yanına yığılmış. Kendi kordonu yan cebinden sarkıyor. İkisi de tekrar televizyona bakana kadar bekliyorum, sonra eğilip dikkatlice kaydırıyorum.

"Harika," diyorum elimden geldiğince rahat bir şekilde. "İyi eğlenceler. Ben dışarı çıkıyorum."

"Ne?" Cooper diyor ki. "Eve daha yeni geldin."

"Dışarı çıkıyorum," diye tekrarlayıp merdivenlere yöneliyorum. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, kapımı çekerek açıyorum ve duyabilecekleri kadar yüksek sesle kapatıyorum.

Geçen gece Nik beni eve bıraktığında, sokağın köşesinde beni öptü. O kadar ileri gitmedik, çünkü beni verandada bıraktığı anda dışarıdan birinin gelme riskini almak istemedim. Beni bir ağaca yasladığında ve elleriyle yüzümü çerçevelediğinde, eğilip nihayet beni öpmeden önce geniş, okunamayan gözlerle bana baktığında mahremiyete sahip olduğum için özellikle mutluydum.

O da benim kadar çaresiz hissediyor muydu? Dokunduğumuzda kalbinde bir kıvılcım mı çaktı? Bunu hayal edebilirdim; gözleri ay ışığında neredeyse gümüş rengindeydi. Ama vücudunun benimkine bastırılmış hissini, dudaklarının şekerli tadını ya da beni ceketini giyerek son yarım bloğu tek başıma yürümem için bırakmadan önce adımı -her zamanki gibi tam adımı- fısıldamasını hayal edemedim.

Keşke benimle kapıya kadar gelebilseydi.

Hayır. Keşke benimle kapıya kadar yürümek *isteseydi*. Dolabıma doğru yürüdüm ve çekip açtım.

En narin iç çamaşırlarım. Kıvrımlarımı doğru yerlerden saran bir elbise. Taze makyaj, saçlarımda bir tarak, kolyem ve tenis bileziğimle uyumlu elmas gözyaşı damlaları.

Aşağı inerken bana iyice baktığından emin oluyorum.

"Randevun falan mı var?" Cooper soruyor. "Son zamanlarda çok fazla dışarı çıkıyorsun."

"Onun gibi bir şey," diyorum koridordaki dolaptan ceketimi çıkarırken. "Bekleme."

Kaşlarını çattı. "Birine ihtiyacın olursa beni ya da Sebastian'ı ara." Nik'in bana bakışı bu evi yakabilir.

Kapıdan çıkarken el sallıyorum ve hırıltıyla savaştığını izliyorum. Bu bir kumar ama şansım konusunda kendimi iyi hissediyorum.

Bölüm 25

Nikolai

Isabelle Callahan benim ölümüm olacak.

Yatağında ona bakarken, bu konuda oldukça iyi olduğumu fark ettim.

Yüzüstü yatıyor, baldırları havada çapraz duruyor, saçları bir omzunun üzerinden dikkatsizce savrulmuş. Kapıyı tıklatıp kapattığımda -onu tam olarak böyle bulmam için kilitsiz bıraktığından eminim- dikkatini tekrar kitabına vermeden önce bakışlarını benimkilere çeviriyor.

Burnumun dibinden anahtarlarımı çaldığına inanamıyorum.

Kapı aralığına yaslandım. "Anahtarlarımı çalmışsın."

Kitabında bir sayfa çeviriyor.

Elimi çenemde gezdiriyorum. Ceketimi çıkarıp masanın üzerindeki sandalyeye fırlatıyorum. Keşke kafasının içini görebilseydim, ne düşündüğünü anlayabilseydim. Tek bildiğim, kendimi dengesiz hissettiğim. Cooper'la onun evinde takılmak niyetinde değildim ama teklif etti ve Koç'la konuşmamızdan sonra hayır diyemedim. Yine de beni kardeşiyle gördüğünde yüzündeki ifade . . .

Aslında başka biriyle çıktığını düşünmüyordum, ama yarım saniyeliğine bunu düşündüm ve bundan o kadar nefret ettim ki, peşinden kapıdan çıkıp arabasına binmesini engellemek istedim.

"Randevumun nasıl gittiğini sormayacak mısınız?" diye soruyor.

"Eğer bu kardeşinle ilgiliyse, beni davet eden o." Okumaya devam ediyor.

"Isabelle. Bana bak."

Dar beyaz bir elbise. Deniz kabuğu pembesi ruj. Uzun, güçlü bacakları, sanki yatağında kamp yapmıyormuş da piknik yapıyormuş gibi ileri geri sallanıyor. Onunla ilgili her şey o kadar seksi ki başımı döndürüyor. Cooper'ın beni eve bırakma davetini geri çevirdiğim ve yürüyemeyecek kadar sabırsız olduğum için buraya gelirken aletim ağrıyordu ve o da bunu biliyor olmalıydı. O elbiseyi ve o beni beceren topuklu ayakkabıları istemeden giymedi.

Hesaplandı. Ölçüldü.

Tanrıya şükür başka biriyle çıkmıyor.

Aslında okumuyor. Bekliyor. Oyun tahtasını çıkarıp taşları yerleştirdi ve ilk benim atmamı istiyor. Dolabımın kapısına yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

"Görünüşe göre flörtün seni ekmiş."

"Biraz geç kaldı." Sonunda bana bakıyor ve parmağıyla defterdeki yerini işaretliyor. "Aramızda kalsın, sanırım onun yerine kardeşimle takılıyor."

"Eğer takımın iyiliği içinse," diyorum hafifçe.

Oturuyor, vücudunu hassas bir titizlikle düzenliyor. Bir prenses gibi görünüyor, saçları sırtından aşağı dökülüyor, bacaklarını birbirine bastırmış ve yana doğru açmış. Ancak gözleri fırtınalı.

"Onunla son randevumun iyi geçtiğini düşünmüştüm," diyor eteğindeki görünmez bir tiftik parçasını toplarken. "On üzerinden yedi verirdim."

Çenem seğiriyor. "Sadece yedi mi?"

"Bir duvara çarptık. Ve bunun için üzgünüm. Ama sonra mesaj atmadı-erkeklerin mesaj atmamasından nasıl nefret ettiğimi bilirsin."

"Tahmin edebiliyorum."

İç çekiyor, sesi kederli geliyor. "Bu yeterince kötü değilmiş gibi bir de kardeşimle takıldığını öğrendim. Beni hiç tanımıyormuş gibi davranıyor."

Karakterimi bozmak için can atıyorum ama sadece başımı sallıyorum. "Öyle olmadığını bilmelisin."

"Öyle değil mi?" Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Hazırlanmak için bunca zaman harcadım ve o geç kaldı."

Bir adım daha yaklaşıyorum. Sadece bir adım, onun kadar dikkatli. Bu bir dans. Onun oyunu.

"Belki yardım edebilirim."

Bakışlarını yukarı doğru kaydırıyor. "Beni başka biriyle görürse çok üzülür."

Bir adım daha ve bir adım daha. Çenesini avucumun içine alıp başparmağımı dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. Gözleri dalgalanarak kapanıyor, vücudu dokunuşumla gevşiyor.

"Hıncını benden çıkar," diye fısıldadım.

Yavaşça, yavaşça dizlerinin üzerine çöküyor. Nefesim kesiliyor.

Tırnağını kot pantolonumdaki sert çıkıntıya doğru sürüklüyor.

Parmaklarımı saçlarında hafifçe kıvırıyorum, anı onun yönlendirmesini istiyorum. Pantolonumu çözüyor ve zaten sertleşmiş olan sikimi çıkarıyor.

Bacaklarının arasına uzanıyor. Karnımda ve altımda ısı birikerek vücudumun beklentiyle gerilmesine neden oluyor. Beni kavrarken eli kendi kayganlığıyla parlıyor, en küçük, en mükemmel iç çekişle ucunu ağzına alıyor.

"Aferin kızıma," diyorum kısık sesle.

Beni daha fazla ağzına alırken bile gülümsemeyi başarıyor. Sevdiğimi bildiği şekilde eliyle üzerimde çalışıyor. Dili Hassas alt tarafına bastırıyor, beni sarsıyor, parmaklarım saçlarında sıkılaşıyor. İnliyor ve bu ses beni cesaretlendiriyor; saçlarını avucumun içine alıp çekiyorum. Bu nefes alışını nerede olsa tanırım.

Başını kaldırıp bakıyor, gözleri parlıyor ve tırnağını sikimdeki damarda gezdirerek bana karşılık veriyor.

Ağzının sıcaklığına daha fazla girme arzuma direnerek tıslıyorum. Her yalayışında, her sığ emişinde beni gırtlığına kadar sokana kadar benimle alay ediyor. Dudakları sikimin etrafında gerilmiş, ruj lekeli, çok güzel görünüyor. Tamamen niyetim olmadan daha derine batıyorum, ama o alıyor. Mükemmel kızım ona ne veririm alıyor, onu boğmayacağıma güveniyor.

"Burnundan nefes al," diye hatırlatıyorum ona. Gevşemesini izliyorum ve saçını daha yumuşak bir şekilde çekerek onu ödüllendiriyorum. "İşte böyle. Benim için çok iyi bir kız oluyorsun."

Sadece benim için. Onun başkası için diz çökmesini istemiyorum; bu sadece ve sadece benim için bir manzara. Diğer erkekler ona nasıl davranacaklarını bilmiyorlardı. Ne kadar tatlı görünürse görünsün, onun gibi bir kızın pisliğe ihtiyacı vardır.

Daha derine itiyorum, hak iddia edecek kadar sert. Gözlerini tekrar kapattı. Gözyaşları köşelerden sızıyor, elmas küpeleri hareketlerimizle birlikte sallanıyor.

"Beni çok azdırıyorsun." Sesim duygusuz bir fısıltıya dönüşüyor. "Ya boğazından aşağı boşalırsam? Her damlasını içer miydin?"

İnlemeyi başarıyor, titreşimler doğrudan sikime gidiyor. Boğuk bir küfür savuruyorum, itişler duraksıyor. Taşaklarım sıkılaşıyor, içimdeki zevk ateş

gibi yükseliyor. Ne kadar sevsem de

Tohumumu yutuyor, onun içine boşalmayı daha çok seviyorum. Elimi yanağına götürerek onu sikimden kurtarıyorum. İçine girecek kadar sakinleşmek için kendimi zor tutuyorum.

"Sakin ol, günışığım," diye mırıldanıyorum ayağa kalkmasına yardım ederken.

Onu çeviriyorum, küçük beyaz elbisesinin fermuarını indirirken çıplak omzuna bir öpücük konduruyorum. Sığ nefes alıyor, her dokunuş daha yumuşak, bağımlılık yapan sesler çıkarıyor.

Elbise omuzlarından düşüyor. Yakınlaşıyorum, kolumu ortasına sarıyorum, ağırlığını hissetmesine izin veriyorum. Başını çeviriyor, öpücüğümü bekliyor. Onu bir öpücükle ödüllendiriyorum, dilim ağzının içine kayıyor. Diğer elimle aşağı uzanıyorum, külotunun dayanıksız kumaşını kenara itiyorum ve iki parmağımı derinlere sokuyorum.

"Nik," diyor hemen, sesi yüksek ve nefes nefese. "Bebeğim, aman Tanrım-"

Dişlerimi nabzının üzerinde gezdiriyorum, sonra öpüyorum. Kollarımda titriyor, parmaklarımı itene kadar beni itiyor, ham, kemik derinliğindeki ihtiyaçtan daha az ustalıkla içeri ve dışarı dalıyor. Parmaklarımla ve tekrar sikimle boşalmasını istiyorum ve bunu duymak istiyorum. Yine de teknik olarak hala onun oyununu oynuyoruz. Birbirimizin etrafında dans ediyoruz.

"Ne kaçırdığını duysun," diye emrediyorum.

Sesi gittikçe yükseliyor, klitorisini her çimdiklediğimde sızlanıyor, ta ki uçurumun kenarına gelene kadar. Üçüncü bir parmak daha ekleyip hepsini içine sokuyorum ve dudaklarında benim adımla boşalıyor.

Lanet olsun, bu sese bayılıyorum. Aletim o kadar fena zonkluyor ki, sırtının küçük kısmına bastırırken tıslıyorum. Onu yatağa itiyorum, ona katılmadan önce komodinden bir prezervatif alıyorum.

"Buraya gel," diyor, beni öpmek için uzanıyor, tırnakları saçlarımı tarıyor.

Ambalajı dişlerimle yırtıyorum ve prezervatifi takıyorum, sonra ona iyice bakabilmek için kendimi yukarı kaldırıyorum. Onun yanındayken hep nefesim kesilir ama bu özel bir işkence. Hâlâ elbisenin yarısını giyiyor, narin, açık pembe sütyeni, mahvolmuş eş külotunun yanında görünüyor. Saçını dağıtmışım ve yanağında ruj lekesi var. Kolumu okşuyor, göğsü hızla inip kalkıyor.

Yüzünden serseri bir gözyaşı süzülüyor. Hâlâ onun kayganlığıyla ıslanmış olan elimle sildim.

"İyi mi?" Emin olmak için kontrol ediyorum. "Seni çok fazla zorlamadım, değil mi?"

Başını sallıyor, sonra beni bacaklarının arasına sürüklüyor. "Lütfen."

O küçük kelime beni yine uçurumun kenarına getirdi. Külotunu yırtıp çıkarıyorum ve bacakları hâlâ giyinik olan bedenimi sararken ona doğru bastırıyorum. Topukları sırtıma takılıyor ve beni ona doğru itmeye teşvik ediyor.

"Lanet olsun," diye inliyorum sonuna kadar içine girdiğimde. Onun sıkı çekirdeğini hissettiğimde omurgamda zevk kıvılcımları çakıyor. Sığ bir şekilde itiyorum ve o

sanki cevap verir gibi sikimin etrafını sıkıca sarıyor. O zaman gerçekten hareket ediyorum, onu kazara yatağın birkaç santim yukarısına itiyorum. Yatak başlığındaki çıtalara uzanarak ikimizi de sabitledi.

"Hadi," diyor yüzünde memnun bir sırıtışla. "Bana daha sert verebilirsin."

Şimdiye kadar beni ne kadar kolay çözebileceğini bildiğine şüphe yok. Tekrar tekrar itiyorum, başımı eğip onu öpüyorum. Ritim tuttururken saçlarım gözlerime düşüyor ama yüzündeki dizginlenemez zevki görebilmek için saçlarımı silkeliyorum. Kalçalarım bir ileri bir geri gidip geliyor, öyle bir ses çıkarıyor ki salondaki diğer insanların duymamasına imkân yok.

neyin peşinde olduğumuzu biliyor.

Siktir et. Bırak onu duysunlar. Tekrar içine girdiğimde, klitorisini ovuşturarak zorlukla donuyorum. Kalçaları neredeyse yataktan çıkacaktı, vücudum tarafından bile sabitlenmişti. Gözleri vahşi, çaresiz. Tekrar hareket ediyorum, bu sırada klitorisine dokunuyorum. Hissedebileceğim kadar titremeye başladığında, iffetli bir yanağına bir öpücük kondurdu, sert itişlerden çok

farklıydı. "Bırak, tatlım."

"Nik-"

"Benim için, Isabelle."

Eve bir kez daha çarpıyorum. Orgazm onu vurduğunda yüksek sesle haykırıyor ve bu onun sıkı lanet amıyla birleştiğinde beni de kenara gönderiyor. Bir iniltiyle boşalıyorum, ona doğru sarkarken gerginlik bir anda vücudumu terk ediyor. Uzun bir süre sonra çekilmeye çalışıyorum ama o beni sabit tutuyor.

"Seni ezmek istemem," diye mırıldanıyorum.

"Hoşuma gitti." Tırnaklarını ensemden gezdirerek beni ürpertiyor.

"Soyunmadın bile."

"Eminim gülünç görünüyorsunuzdur."

"Sizin kattaki herkes bizden nefret ediyor olmalı."

Şakağını öperek homurdanıyorum. Sonunda onu rahatça bırakıyorum

ve yanlarımıza yerleşiyoruz. Kaşıkla bana yaslandı, ona gerçekten sarılabiliyorum, kalbim çarpıyor

Her zaman sahiplenici bir dövme. Onu yatakta fazla zorlamaktan her zaman endişe ediyorum ve o da her zaman aldığı kadar iyi bir şekilde geri veriyor.

"Nik," diye mırıldanıyor alacakaranlığın içinde. "Gerçekten çok üzgünüm."

Burnumu çıplak omzunun üzerinden geçiriyorum. "Ve aşırı tepki verdiğim için özür dilerim." "Ama ben ittim." Bana bakmak için dönüyor. "Ben sadece Bilmeni isterim ki

Ben buradayım. Paylaşmaya hazır olduğunuzda."

Kalçasının üzerinden iz sürdüm. Onu evinin köşesinde bıraktıktan sonra, bulantım geçene ve ellerimi tekrar hissedebilinceye kadar kaldırımda oturdum, ama bu kolay olmadı.

Uzaklaşıyor olmalıydım. Bu oyunu hiç oynamamak, deneyip kaybetmekten daha iyi. Sahiplenme duygum ne olursa olsun onunla daha fazlasına sahip olamam ve geçen gece bunu açıkça ortaya koydu.

Yine de bencilce yanağından öpüyorum. "Geceyi burada geçir." "Cooper nerede olduğumu merak edecek."

Çantasına uzandım, telefonunu çıkardım ve tek elimle bir mesaj yazdım. Gönder tuşuna bastım. "Artık yapmayacak."

Sessiz bir kahkaha atıyor. "Beni kondisyona geç bırakmasan iyi edersin."

Bölüm 26

Izzy

Banyodaki işimi bitirip Nik'in odasına giriyorum ve ona belli belirsiz bir gülümseme veriyorum. Aramızdaki her şey bu kadar istikrarsızken onu Cooper'la görmeye dayanamıyordum ve az önce olanlardan memnunum ama yine de kendimi kırılğan hissediyorum. Gergin. Onun için gelmemi söylerken bana bakışındaki bir şeyin farklı olduğuna yemin edebilirdim. Sahipleniciydi ve sadece erkeklerin yataklarında bir kadın olduğunda doğal olarak hissettikleri şekilde değil. Sanki bana çıkma teklif eden kişiyi parçalayacakmış gibi açgözlü hissettiriyordu.

Geçmişinde anlattığından daha fazlası var. Anne ve babasının boşanmasına neden olan her neyse, babasından söz edildiğinde kaskatı kesilmesine neden olan her neyse, orada derin bir yara var ve bunun yara iziyle ilgili olduğuna bahse girerim. Eğer gerçekten Katherine'in iddia ettiği kadar yalnızsa, bunu pek çok kişiye anlattığından şüpheliyim. Belki de hiç kimseye. Bu düşünce bende ona sarılma isteği uyandırıyor.

Yatakta onun yanına kıvrılıyorum. Okuduğu gizem romanına bir kitap ayracı sıkıştırıyor ve kolunu bana dolayarak bir kenara koyuyor. Her zamanki kadar samimiydik ama yine de bu, onun için dizlerimin üzerine çökmekten daha tehlikeli geliyor. Birlikte geçirdiğimiz onca zamana rağmen, onun yurdunda hiç kalmadım. Hep arabayla dönüyorum, eve varır varmaz onu arıyorum.

Belki bu pervasızca ama Cooper'ı bir randevuya gittiğime inandırdım. Bunu sonuna kadar kullanabiliriz.

"Yine mi Rift gömleği?" diyor, kolunu çekiştirerek.

"Çamaşır yıkaman lazım."

"Kuru temizlemeciyi ara demek istiyorsun."

Başımı sevgiyle sallıyorum. "Gömleklerinizin nasıl mükemmel kırıışıklıkları olduğunu merak ediyordum."

"Mm." Saçımı öpüyor. "Sanki okuldaki çamaşır makineleriyle takım elbiselerime hakaret edecekmişim gibi."

Onu düzgünce öpebilmek için dönüyorum ve elinin aşağı kayarak belime baskı yapmasının keyfini çıkarıyorum. Temiz kokusunda, ortak naneli nefesimizde, çenesini kavradığımda ürperişinde kaybolmama izin veriyorum. Sonunda hava almak için ara verdiğimizde gözleri parlıyordu. Yatağının başucundaki lambayı kapatarak odayı karanlığa gömüyor. Gözlerim pencereden içeri süzülen ay ışığına yavaşça alışıyor.

Beni tekrar öpüyor, dişlerimizi birbirine sürtecek kadar sert.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Başımı sallıyorum, çıplak göğsünü izleyebilmek için kucağında dönüyorum.

"Geçen gün söylediklerinde ciddi miydin? Başka hiçbir erkek seni boşaltmadı mı?"

İyi ki ışığı kapatmış, böylece kızardığımı göremez. Geçen yıl üç kez yattığım Jeremy'yi Lark'ın dışında gördüğümde paniğe kapıldım ve sırrımı ağzımdan kaçırdım. Sonrasında olanları düşününce Nik'in bunu unutmasını ummuştum ama görünüşe göre o kadar da şanslı değilmişim.

"Evet," diyorum, göğüs kafesine odaklanarak. "Başka kimse yok. Sadece sen."

Kına yakmasını bekliyordum ama onun yerine kaşlarını çatı. "Kimse seninle doğru düzgün ilgilenmedi."

"Minnettarım," diye itiraf ediyorum. Neredeyse orada duracaktım ama bir şey beni devam etmeye itiyor. Belki daha fazla açılırsam, sonunda o da aynısını yapar. Bundan da öte, bu sırrı onunla paylaşmak *istiyorum*.

"Lisedeyken, erkek arkadaşım Chance, o ... yapamamamın benim suçum olduğunu hissettirdi, bu yüzden beni bir grup başka kızla aldatmak zorunda kaldı.

sınıfı."

"Doğum gününde senden ayrılan adam o mu? Bunu o yaptı ve seni aldattı mı?"

Başımı salladım. "Aptalca olduğunu biliyorum."

Chance'i özlemiyorum, biraz bile özlemiyorum ama ona pek çok ilk yaşattım ve bunlar iyi ilkler bile değildi. Eğer geri dönebilseydim, tüm ilişkiyi baştan sona silerdim. Ona kendimden o kadar çok şey verdim ki.

her şeyi ayaklar altına aldı. Onun için asla yeterli değildim, genel olarak değil ve kesinlikle yatakta değil ve güvenimi bir şakaya dönüştürdü.

Nik usulca küfrediyor, yara izi ay ışığının bir şeridiyle keskin bir şekilde ortaya çıkıyor. "Özür dilerim."

"Yıllardır birlikteydik. Ve sonra bir gece On yedinci yaş günümü kutlarken beni ekti. Neredeyse tüm ilişkimiz boyunca beni aldattığını öğrendim." Bu anıyı hatırlayınca kalbim sıkışıyor. "Şimdi başka bir kız arkadaşı var bu arada. Sanırım sadık olamadığından değil, sadece benim için denemek istemediğinden."

"O lanet olası bir pislik," diyor kısaca. Beni daha da yakına çekerek başımı çenesinin altına sıkıştırıyor. "Bunun için hiçbir mazeret yok."

Dişlerimi dudağımda gezdiriyorum. Üzüntüden çok utançtan gözlerim yaşıyor. Chance için ağlamayı uzun zaman önce bıraktım, ama tüm ilişkimin bir yalan olduğunu fark etmenin utancını henüz atlatamadım.

"Sanırım. Ve üniversiteye gittiğimde, ben Kiminle olursam olayım hala yapamıyordum. Orgazm, yani. Bende bir sorun olduğunu düşündüm. Ama seninle tanıştım ve her şey değişti."

Parmakları kalçama giriyor. Beni bu ana, onun yatağına hapsediyor. "Bu kadar iyi hissetmeyi hak ediyorsun. Seninle ilgilenilmesini."

"Belki." Sesim titriyor.

En azından karanlıktayız. Bu şekilde, aramızda hala çok mesafe varmış gibi davranabilirim.

Serseri bir gözyaşını siler. "Kesinlikle, Isabelle." Sesi çok sessiz, çok ciddi geliyor, ama sonra daha eğlenceli bir hal alıyor. "Bu adam şimdi nerede?"

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Nik." "Sadece soruyorum."

"Indiana'da üniversiteye gidiyor."

Ne zaman Long Island'daki evime gitsem, acaba onunla yollarımız kesişecek mi diye merak ediyorum. Neyse ki böyle bir şey olmadı ama asla asla deme. Bir parçam bu nedenle tatillerden korkuyor. Yüz yüze gelsek ona ne söyleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Muhtemelen hiçbir şey.

Nik düşünceli bir ses çıkarıyor. "O adamların hiçbiri senin ne kadar sert bir şeye ihtiyacın olduğunu fark etmedi, ha?"

"Bilmiyordum bile. Bunu nasıl anladın?"

"Sana yapmak istediğim Şeyi yaptım," diye mırıldandı kulağıma. "Seni ilk gördüğüm andan beri hayal ettiğim Şeyi."

"Kirli," diye fısıldıyorum. "Seni hâlâ hissedebiliyorum, umarım bunu biliyorsundur."

"Güzel," diyor, bu tek kelimedeki ağırlık karnımın sıkıŐmasına neden oluyor. "Sen yapamasaydın ben başarısız olurdum, tatlım."

Bölüm 27

Izzy

Erkeklerin şık giyinmek istediklerinde smokin giymeleri, kadınların ise etekler ve açık burunlu ayakkabılarla uğraşmak zorunda kalmaları sonsuz bir haksızlıktır.

Donuyorum, sonunda kaldırımdan laser tag mekanının içine girmeyi başarmış olmamıza rağmen yerimde zıplıyorum. Bu ipeksi siyah elbise Evet, Cooper ve Nik'e bu takım balosu fikrini bulmalarında yardım ettim ama *Bayan Congeniality* olmaya karar verdiğimde hava durumunu düşünmüyordum. Nik'e bir bakış daha attım. Smokinlerin erkekler için bu kadar çok şey ifade etmesi *de* haksızlık. Parti sonrası için hazırlık yapmak üzere eve uğradığından beri ona gizlice bakmayı bırakmadım ve onun da bana aynısını yaptığı gerçeği olmasaydı utanırdım. Şu anda duvara yaslanmış, ayak bileklerini kavuşturmuş, elleri cebinde bana bakıyor. *Sırıttıyor.*

James Bond'u utandırabilir, özellikle de o yara iziyle. Bu kadar seksi görünmeye ya da bana bu kadar ilgi göstermeye hakkı yok, özellikle de etrafı tüm hokey takımıyla çevriliyken. Chance hakkındaki konuşmamızdan bu yana bir hafta geçti ve eğer bir şey varsa, bunu cesur olmak için izin olarak aldı. Geçen gün havuzun soyunma odasında neredeyse yakalanıyorduk, bir orgazmın yeterli olmadığı konusundaki ısrarı sayesinde.

"Beyler," diyor Cooper ellerini çırparak. "Ve davetli misafirleriniz. Takım resmine hoş geldiniz."

"Laser tag mi?" diye soruyor tanımadığım sıska bir birinci sınıf öğrencisi.

Cooper parmaklarını şıklatarak onu işaret ediyor. "Evet. Ama sadece laser tag değil. Nikolai ve ben-"

"Ve kız kardeşin," diye araya giriyor Nik.

Yüzümdeki kızarıklığın belli olmamasını umarak daha uzun duruyorum. Yalan söylemeyeceğim, onların arkadaş olduklarını görmek garip. Ya da en azından bu etkinliği birlikte planlayacak kadar arkadaşça. Bu hafta başında tema konusunda yardım istemek için kütüphanede bana yaklaştıklarında neredeyse kahvemi tükürecektim. Sadece akşam yemeği yemek istiyorlardı -sıkıcı bir şey- ama ben onları resmi havayı erkeklerin gerçekten hoşuna gidecek bir etkinliğe taşıyabileceklerine ikna ettim. Lazer oyunu başladı. Ayrıca onları kıyafet kurallarına uymaya da ikna ettim çünkü karanlıkta yarı çıplak koşuşturmaktan daha eğlenceli olan tek şey bunu temalı kostümlerle yapmaktır.

"-ve Izzy, evet, olağanüstü parti planlayıcısı, sizi test edecek bir oyun yarattılar," diye devam ediyor Cooper. "Size meydan okuyacak. Sizi smokin kiraladığınıza pişman edecek, Hazelton" -Hazelton olması gereken sıska birinci sınıf öğrencisi de dahil olmak üzere herkes buna gülüyor- "ve en önemlisi, sizi bir birim olarak birleştirecek."

"Lazer tag oynayarak mı?" Evan çene çalıyor. Bu gece yanında erkek arkadaşını da getirmiş, Xander adında bir adam. Cooper'a göre bu yeni bir şey ama Evan onu hiç görmediği kadar mutlu. Penny'nin Cooper'ın yanında oyalanması ve Sebastian'ın çenesini Mia'nın başının üzerine koyması gibi. Oh, ve bahsetmiyorum bile Victoria ve Aaron, kesinlikle aşık görünüyorlar. Belki de bunu eşlerine ve arkadaşlarına da açmalarını söylemek o kadar da iyi bir fikir değildi. Baktığım her yerde romantizm bombardımanına tutuluyorum.

"Sıradan bir laser tag değil," diyor Nik, sesinde dramatik bir tonla. "Bayrağı ele geçirmece oynuyoruz."

Çocuklar birbirleriyle konuşmaya başlayınca sırtıtıyorum. Nik ve Cooper'ı arkadaşça görmek garip olabilir ama bu da güzel. Bu plan için çok çalıştılar, bu yüzden takım arkadaşları bunu takdir etse iyi olur.

"Gerçek bayraklar var mı?" Aaron soruyor.

"Birbirimizi vuracağız, değil mi?" diye sesleniyor başka bir adam.

"Hiç lazer tag oynamadın mı?" Cooper öyle diyor. "Ortalık kan gölüne dönecek."

Nik, genellikle çok hafif olan Rus aksanının her zamankinden daha güçlü bir şekilde vurmasına izin vererek, "Eğlenceli bir kan banyosu," diye ekliyor.

Kaşımı kaldırıyorum, o da bana göz kırpmıyor.

Elektrik vücudumda zonkluyor. Cooper'a bakmaya cesaret edemiyorum; umarım fark etmemiştir. Bu benim fikrim olabilirdi ama bu gece ateşle oynuyorum. Bunu biliyorum ve Nik'in de bildiğini biliyorum... ama yine de o göz kırpmaya karşısında kızarmaktan kendimi alamıyorum.

"İki takıma ayrılacağız," diye devam ediyor Cooper. "Birinin kaptanı ben, diğerinin kaptanı Abney olacak. Hepimiz hayati istihbaratı -diğer takımın bayrağını- düşmandan önce ele geçirmeye çalışan gizli ajanlar olarak oynayacağız."

"Ödül ne?" diye sesleniyor biri.

Cooper Nik'e dönerek, "Antrenmanlara bir ücretsiz giriş kartı ... ve istediğin NHL playoff maçına ön sıradan bilet benden," diyor.

Tam düşündüğümüz gibi, ödül tam bir hit oldu. Nik'e başka bir küçük Takımlara ayrıldığımızda gülümsedi. Belki de bu takımda kendine bir yer bulmuştur.

On beş dakika sonra, elimde mavi plastik tabancayla bir sahte kayadan diğerine atlarken eteğimi belime doluyorum. Karanlıkta parlayan aksesuarlar ve lazer silahının yanıp sönmesi dışında burası karanlık. Her ne kadar gerçek bir

Gizli hoparlörlerden korkunç bir gerileme müziği çalıyor, aşırı dramatik bağırıışları, sataşmaları ve kahkahaları çok daha fazla duyuyorum. Cooper'ın peşinden koşan Penny'nin yanından geçiyorum - o Nik'in takımında, ben Cooper'ın takımındayım - ve Sebastian'ın Mia'yı başka bir sahte kayanın arkasına çektiğini görüyorum, muhtemelen onunla öpüşmek için. (Zaten içki ve giyinme bahanesi için gelmişlerdi.) Victoria yanımdan geçerken elini sallayarak kaldırıyor; Aaron'ın peşinde. Onu yakaladığında tokatlayacak mı yoksa öpecek mi merak ediyorum - rakip takımlara düşüklerinde nasıl sırtıtığına bakılırsa ikisi de mümkün.

Nikolai'nin takımından bir adam bana ateş ediyor ama yeleğimdeki hedefe isabet etmeden önce dönüyorum. Mickey beni oyunun hemen başında vurdu ama onun dışında canımı korumak için iyi bir iş çıkardım. Beni Cooper gönderdi,

Evan ve Hazelton hücumda, kırmızı takımın kulesinin tepesinde kışkırtıcı bir şekilde dalgalanan bayrağı almak için odanın kenarlarından gizlice geçebileceğimizi umuyoruz. Ödül benim için o kadar önemli olmasa da, bir meydan okumayı asla geri çevirmem. Ben bir Callahan'ım. Doğduğumdan beri oyunlara hükmetmek için eğitildim.

Büyük bir kayanın arkasına geçiyorum, silahımı doğrulturken tepeden bakıyorum. Kırmızı bir ışık görüyorum ve onlar beni fark etmeden önce eğilerek ateş ediyorum. Nik'in takım bayrağı uzakta dalgalanıyor. Ben olduğumu anladığında yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum.

onu çalan kişi. Siper alacağım bir sonraki yer biraz uzakta, ama zamanlamayı doğru yaparsam-

Tanıdık bir el bileğime dolanıyor.

"Isabelle," diyor Nik, hâlâ o belirgin aksanını kullanarak. Kulağa ne kadar saçma geldiğine gülmem gerekiyor ama nedense ensem karıncalanıyor. "Düşman için bana ne zaman ihanet ettin?"

Tatlı tatlı gülümsüyorum. "Bunun benim ihanetim olduğunu kim söyledi?"

"Yirmi yedi ülkede arıyorum," diyor, sesi sanki bir aksiyon filminden çıkmış gibi çıkıyor. Biri bu törpüyü şişeleyip satmalı. "Ve yine de seni görmek için her şeyi riske atıyorum."

"Çok saçmalıyorsun."

Silahını yan tarafıma dayadı. "Eğer güzel kız işbirliği yapmazsa ..."

"Korkuyorum," diye kestirip atıyorum, ama ürperiyorum, dudaklarım seğirerek bir gülümsemeye dönüşüyor, eli kalçamın üzerinde kıvrıldığında. "Beni nasıl buldun ki?"

Bana Rusça bir şeyler söyledi. Gözlerim açıldı. O sadece konuştu bana bir ya da iki kez konuştu ve bunun nedeni ondan bunu istememdi. Onun sesi olduğunu biliyorum, tabii ki, nerede olsa tanırım, ama heceleri yakalama şekli daha yumuşak, daha seksi. Yüzümdeki ifadeye sırtarak başka bir şey daha ekliyor. Oyunun gürültüsü eriyip gidiyor.

Evet. Rusça resmen İngilizceden çok daha seksi.

"Bu haksız yere sıcak olsa da," diyorum titreyerek, "ne-"

"Seni fark etmemem mümkün değil," diyor. Sesinde bir derinlik var, sanki bunu söylemek ona bir şeye mal oluyormuş gibi. "Bir odaya giriyorsun ve anında sen olduğunu anlıyorum, Solnishko. Benden saklanamazsın eğer denedim."

"O kelime." Nabzım çılgınca çarpıyor. Bir kere söylemişti, muhtemelen benim uyuduğumu sandığı bir anda. "Hatırlıyorum."

Eli kalçama, elbisenin yırtmacının hemen altına giriyor. Parmaklarımı smokin ceketinin içine sokarak onu daha da yakına çekiyorum.

"Seni gördüğümde aklıma gelen şey bu." Burnu boynumun kenarından yukarı kayıyor; kulağımı öpüyor. "Küçük güneş."

Saçlarımı tek omzunun üzerinden topladığında nefesim kesiliyor. O emiyor nabzımın üzerinde bir nokta bırakacak. Bir iddia. Sıcak hissediyorum ve evde yaptığımız ön oyundan dolayı değil. Saçlarımla kapatmaya dikkat etmem gerekecek ama şu anda umurumda değil.

Farkına vardığımda donup kaldım. *Umurumda değil.*

Keşke buradan onun morluğunu, smokin ceketini giyerek çıkabilseydim; keşke yüzüne rujlu öpücükler kondurabilseydim. Onu kardeşlerim dahil herkesin önünde öpebilmeyi her şeyden çok isterdim. Ama iddia etmenin bir etiketi var ve o bu kelimeyi beni tanımlamak için hiç kullanmadı. Solnishko güzel ama *kız arkadaşla* aynı şey değil.

Kalbimin aniden çarpmasıyla mücadele etmek için doğru kelimeleri - herhangi bir kelimeyi- bulmaya çalışarak yavaşça uzaklaşıyorum.

"Nik," diye fısıldıyorum, nefesim kesiliyor.

Beni bir kez daha kendine çekiyor. "Evet, Solnishko?"

Ellerim kayganlaşıyor; neredeyse aptal plastik tabancayı kavrayamayacaktım. Dudaklarımı ıslatıp o altın rengi gözlere bakıyorum. Ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, her ne şekilde olursa olsun bunu kaybetmek istemediğim. Kulağıma ne fısıldarsa fısıldasın, ışıklar yansaydı öpüşüyor olmazdık.

Bunun yerine lazer silahımı yeleğine doğrultup onu kaburgalarından vuruyorum - tam da Evan kırmızı takım bayrağını indirirken.

Bölüm 28

Izzy

Koşarak sahanın kenarındaki banka gidip su şişemi alıyorum ve büyük bir yudum içiyorum. Setler arasındayız, bu yüzden dikkatimi maçtan ayırmamalıyım ama elimde olmadan tribündeki aileme bakıyorum.

Voleybol maçlarımda gördüğünüz türden bir kalabalık olmuyor.

McKee hokey ya da futbol oynuyor, bu yüzden onları üst sıralardan birinin sonunda fark etmek kolay. Annem kaşmir boğazlı kazak, babam da yakalı gömlek giymiş. Sebastian'ın üzerinde Mia'nın nefret ettiğiinden emin olduğum iğrenç bir geometrik kazak var.

Maçım bittikten sonra doğruca hokey maçına gideceğiz. UMass Amherst ile oynayacaklar - geleneksel Şükran Günü öncesi rekabet maçı - Nikolai için takımın geri kalanının toplamından daha fazla şey ifade ediyor. Bu sabahki koşu sırasında bana itiraf etmedi ama gergin olduğuna eminim.

Önce geçmemiz gereken bir set daha var. Ondan sonra ya tekrar galibiyet rekoru kıracağız ya da sıralamada geriye düşeceğiz.

"Toplanın hanımlar," diyor Koç Alexis.

Toplanmaya katılmadan önce annemle babama hızlıca bir kez daha bakıyorum. Babam dirseklerini dizlerine dayamış, parmaklarını önünde birleştirmiş bir şekilde oturuyor ve etrafı izliyor. Eminim son sette Shona'yla yaşadığım iletişimsizliği o da Alexis kadar çabuk fark etmiştir. Beni sadece ilk sette setçi oynattı, sonra Brooklyn'e geçti.

Bu sezon her şeyi olduğu gibi bunu da şikayet etmeden kabul ettim ama "Tekrar hazır mısın Izzy?" dediğinde içimi bir rahatlama kapladı.

Başımı salladım. "Evet. Kesinlikle."

"Güzel." Tekrar sahaya çıkmamız gerekene kadar geri sayan saati izleyerek planı hızlıca özetliyor. "Unutmayın, kısa bir set hataya yerimiz olmadığı anlamına gelir. Bu durum için gerekli hareketleri çalıştık, o yüzden odaklanmaya devam edin ve sezonun son bölümüne galibiyetle girelim."

Yaklaşıyoruz ve *bir-iki-üç-McKee* diye sayıyoruz, sonra tezahüratla ara veriyoruz. Brooklyn sahaya çıkmadan önce sırtımı sıvazlıyor. Dirsek sargımı ayarlarken gülümsüyorum. Annem ve babam buradayken farklı hissetmemeliyim ama öyle.

Alexis haklı, bu tür durumları her zaman çalışırız. Hareketleri biliyorum, sinyalleri biliyorum. Servisi önce biz karşılıyoruz, bu yüzden ön sıradaki hücumcularım Ellie ve Shona'nın hemen arkasında pozisyon alıyorum. Victoria diğer iki arka sıra oyuncusuyla birlikte benim arkamda, uzun kollu siyah libero forması evimizin mor rengiyle kontrast oluşturuyor.

St. Francis servis atıyor. Voleybol topu filenin üzerinden bir top gibi geliyor ama savunma uzmanımız dalış yaparak topu tekrar havaya atıyor. Top yeterince yükseğe gidiyor ve ben de Ellie'ye smaç attırabiliyorum ama onun smaç girişimini engelliyorlar ve top filenin bizim tarafımıza düşüyor.

Hepimiz toplanma yerine geldik. Ellie'nin hamlesini engelleyen St. Francis hücumcusunu işaret ederek, "Dokuza dikkat et," diyorum. "En güçlüsü o. Eğer onu geçeceksek, bunu onun ulaşamayacağı bir yere yerleştirerek yapacağız."

Bir sonraki servisleri için hazırlanırken içimde adrenalin zıplıyor. Kort dışında her şey eriyip gidiyor.

Bu kez bir ralli başlıyor ve her iki taraf da son anda topu canlı tutmak için atağa kalkıyor. Sonunda Shona topu arka köşeye gömüyor ve beraberliği sağlıyoruz. Sıfırlanırken ona çak bir beşlik yapıyorum. Göz ucuyla annem ve Sebastian'ın tezahürat yaptığını görüyorum.

Ama bir sonraki sayıyı kaybediyoruz. Ve bir sonrakini. St. Francis servis atmaya devam ediyor ve biz de düzeni bozacak hamleyi yapamıyoruz. Servis atmakta o kadar ustalar ki, her rallide yerimizde sayıyoruz.

Mola isteyen Alexis'e elimle işaret ediyorum. Kenarda hızlıca bir bardak su içiyorum ve o şimdiye kadarki setin üzerinden geçerken dikkatle dinliyorum.

ayarlamalar yapmamızı istiyor. Zihinsel olarak dizilişleri karıştırıyorum, bana hangilerini deneyeceğimi ve hangilerini deneyeceğimi söylediğinde başımı sallıyorum.

oyuncu değişiklikleri yapıyor. Bir sonraki servis için daha fazla adamla koruma sağlamak üzere diziliyoruz ve sonunda St. Francis'in zayıf hücumcusu topu yanlış okuyunca bir mola alıyoruz.

"Geri dön, geri dön," diye sesleniyorum tekrar toplanırken. "Hadi gidelim."

Bir puan daha ve bir puan daha geri alırız. Her zaman biraz ver-ve maça baktığımda, topa her vuruşta gücün değiştığını hissedebiliyorum. St. Francis kağıt üzerinde bizden daha iyi olabilir ama tüm öğleden sonra boyunca onları dengesiz oynamaya zorladık ve doğru hamleyle onları devirebiliriz. Onlara rahatlatma şansı vermemek için dizilişlerimizi değiştiriyorum. Bir sonraki rallide Victoria topu havada tutmak için inanılmaz bir kurtarış yapıyor ve ben de Shona'ya mükemmel bir set atarak avantaj elde ediyorum. Sayıyı kazanıyoruz ve zafere ulaşmak için ihtiyacımız olan çoğunluğa çok yaklaşıyoruz.

Bir sonraki toplantıda "Neredeyse geldik," diyorum. Rotasyon zamanı geldi ve ben servis atacağım. "Kısa bir servis deneyeceğim."

"Bunu senden beklemeyecekler," diyor Victoria topuklarının üzerinde zıplayarak. "İyi plan," diyor Shona. "Buna bir son verelim."

Servisi 5 numaraya atıyorum ama kısa tutuyorum, sadece filenin üzerinden atıyorum. St. Francis zor da olsa üstesinden geliyor; hızlı bir hamleyle ralliyi bitiriyoruz. Yumruğumu sıkıyorum. Gözlemlerim -ve içgüdülerim- tam da umduğum gibi sonuç verdi.

Bir puan uzaktayız.

Babama bir kez daha bakıyorum. Bana futbolda iki dakika uyarısı sırasında James'e baktığı gibi bakıyor, gergin ve zar zor Göz kırıyorum. Kararlılığım katılaşıyor, sırtımdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Sadece kazanmak istemiyorum. Bir as ile kazanmak istiyorum.

Topu birkaç kez sürerken dizlerimi büküyorum, tam olarak Gitmesini istediğim yere. Burnumdan derin bir nefes alıyorum, nefesimi verirken topu hazırlıyorum. Topu havaya fırlatırken mükemmel bir formla zıplıyorum ve arka köşelerine doğru bir roket gönderiyorum.

Maç. Puan.

"Evet!" Bağırıyorum, çılgınca zıplıyorum. "Evet!"

Victoria havada bana çarpıyor ve kollarını bana doluyor. "Izzy!"

Ona tekrar sarılıyorum, rahatlatma ve sevinç içimde dolaşıyor. McKee'de voleybol oynamaya başladığımdan beri özlediğim şey buydu. Kendimi tekrar liseye dönmüş gibi hissediyorum, zorlu bir turnuva galibiyetinin ardından kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Takım arkadaşlarımızın geri kalanı bize katılıyor, tezahürat yapıyor ve beni okşuyor.

arkada. Brooklyn beni tebrik ediyor ve Alexis'in bile yüzünde bir gülümseme var.

Kendimizi çözdükten ve St. Francis takımıyla el sıkıştıktan sonra sahada kalıyorum. Bu anı henüz terk etmek istemiyorum, özellikle de ailem tribündeyken.

Sebastian, ailelerimizden biri daha yapamadan beni kucaklıyor ve genişçe gülümsüyor. "İşte maç böyle kazanılır!"

Ben de ona sarılıyorum. Böyle bir anda, evin spor salonunda onunla, James ve Cooper'la voleybol çalıştığımız saatleri hatırlamak çok kolay. Bazen programlarımız bizi ayrı tutuyordu, ama bu sadece böyle bağ kurabildiğimiz zamanları daha özel kılıyordu. O gizli, temel parçalar olmasaydı tekniğim bu kadar iyi olmazdı.

"Sen ne giyiyorsun ki?" Beni havaya kaldırırken gülerek söylüyorum.

"Mia ile girdiğim bir iddiayı kaybettim."

Gözlerimi kısıyorum. "Bilmek istiyor muyum?"

"Tatlım," diyor annem, kollarını iki yana açarak. Beni sıkıca sarıyor, saçları yüzümü gıdıklıyor. "İnanılmazdın."

Sifonu çektim. "Bundan emin değilim."

"Öyleydin," diyor babam. Spor salonunun ışıkları altında saçları daha gümüşi, gözleri daha ciddi bir mavi görünüyor. Beni isteyebileceğim en iyi şekilde kucaklamasına izin veriyorum, yüzümü omzuna gömüyorum. "Her zaman kötü bir servisin vardı." Başımın tepesini öpüyor ve ekliyor:

"Seninle gurur duyuyorum,
Sevgilim."

"Eminim takım arkadaşlarınla kutlama yapmak istiyorsundur ama hokey maçı birazdan başlıyor," diyor annem. "Hâlâ bizimle gelmek istiyor musun?"

Sebastian biraz kuru bir sesle, "Belli ki öyle," diyor. "Kıyafetini seçmek için iki saat harcadı."

Gözlerimi deviriyorum. Nik'e orada olacağıma dair söz vermemiş olsaydım bile gitmek isterdim. Önemine rağmen bu maçta ailesinden kimse olmayacak ve köşesinde *birinin* olmasını hak ediyor.

Onun numarasını taşıyamam ama en azından onun için tezahürat yapabilirim.

Bölüm 29

Nikolai

Sezonun ilk golü o kadar hızlı atılıyor ki yarım saniyeliğine kaçırdığımı düşünüyorum. Nefes nefese kaldığım o kısa anın ardından arenada kalabalığın ve daha da iyisi kornanın gürültüsü patlıyor. Cooper, Mickey ve diğer çocuklarla birlikte panolara çarpmadan önce dönmek için zar zor zamanım oluyor, hepsi bağıyor.

"Siktiğimin A'sı!" Cooper göğsüme vurarak bağıyor. "Bu çok tatlıydı, dostum!"

Kolumu ona doladım. "Asistanın!"

Bir defans oyuncusu olarak yeni bir vardiya için buza çıktığınızda partnerinizin size pakı mükemmel bir pozisyonda şut atmanız için verdiğini görmeniz nadirdir ama UMass'ın konsantrasyon eksikliğini sayıya çevirdim. Son periyodun bitmesine sadece birkaç dakika kala 4-1 öndeyiz.

Birkaç metre ötede John iki eski takım arkadaşım ile birlikte duruyor ve bizim doğaçlama toplanmamıza bakıyor. Kaymaya başlamadan önce bana başıyla selam verdi.

UMass yedek kulübesi. Haftalardır ilk kez maçtan önce kısa bir süre konuştuk ve akşam yemeği planları yapmış olmamıza rağmen çok yapmacık ve tuhaftı.

İçimde bir şey sıkıca sıkışıyor, ama sadece bir an için. Damarlarımda dolaşan adrenalini engelleyemiyor. Genelde her sezon iyi sayıda gol atarım, bir defans oyuncusu için üst sınırdayım ve henüz bir golüm olmaması beni rahatsız ediyordu. Ne de olsa geçen hafta Vermont'la oynadığımız maçta Cooper bir tane atmıştı; kendimi çok fazla temposuz bırakamazdım.

Oyun devam etmeden önce, kalenin arkasına bakıyorum. Sadece bir kez. Akıl sağlığım için bütün gece bundan kaçındım ama yine de Isabelle'in farkındaydım. Penny'nin yanında duruyor, vücudu cama dayanmış, sanki camın içinde erimek istiyormuş gibi. Gülümsemesi o kadar geniş ki nefesimi kesiyor. Kalemizin buzun diğer ucunda olduğu geçen devre yerine bu devre gol attığım için şanslıyım.

Her şeyden çok onun üzerinden kayabilmeyi, onu tanıyabilmeyi dilerdim. bir şekilde, ama kendimi tutuyorum. Bu sadece Cooper'ın fark etmemesi meselesi değil. O da ailesi ve Sebastian'la birlikte.

Aaron, UMass'ın son düdükten önce bir iki gol daha atma çabalarını engellemeyi başardı ve ben de buzdan ter içinde ve sırtarak çıktım. John'u misafir takım soyunma odasına gitmeden önce fark ettim.

"Hey, dostum." Sırtına bir şaplak attım. "İçeri girmeden önce seni yakalamak istedim."

"Nikolai," diyor bir adım geri çekilerek. "İyi oyundu." "Teşekkürler. Sana da."

Bana sadece sıkı bir gülümseme veriyor.

"Akşam yemeği için harika bir burgerci seçtim. Spesiyaliteleri pastırmalı-"

"Aslında kampüse geri döneceğimizi düşünüyorum," diye araya giriyor. "Oh. Bu gece mi demek istiyorsun?"

"Evet. Bunun için üzgünüm."

Sopamı yere vurarak göz kırpıyorum. "Sorun değil. Başka bir zaman konuşabiliriz."

"Elbette." Takımının geri kalanına yetişmeden önce omzuma kısa bir şaplak atıyor. Kaybetmiş olsalar da, birbirleriyle sohbet ederek neşeli görünüyorlar ve hiçbirisi bana yarım bakış bile atmıyor.

Kaskımı çıkarıyorum. Şakağımdan yüzümün yan tarafına ter damlıyor. Saçlarımı geriye itip midemdeki çukuru görmezden gelmeye çalışıyorum. Isabelle nerede? Soyunma odasına gitmeden önce onu bir an görmek bile rahatsızlığımı gidermeye yeterdi.

Mor kazağını, kurdeleyle bağlanmış koyu renk saçlarını fark ediyorum. Kahkahası tüneldeki diğer gürültülerin üzerinde yükselen bir işaret. O dudaklarını minik bir gülümsemeyle bükerek beni fark ediyor. Umarım daha önceki maçını kazanmıştır.

Ben izlerken Cooper ve Penny de ona ve ailenin geri kalanına katılıyor. Sebastian Cooper'a bir şeyler söyler, Cooper da onu şakacı bir şekilde iter. Hepsi

gölüyorlar. Ailenin maçlarına gelmesi güzel olmalı. Annem hiç gelmiyor, Cricket da genelde çok meşgul olduğu için gelemiyor. Büyükbabamın bütün bir hokey maçını izlemek şöyle dursun, bu binaya adım attığını bile hayal edemiyorum.

Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi Cooper bana eliyle işaret ediyor. "Hey, Nik. Gelin ailemle tanışın."

Kolumu Isabelle'inkinin arkasına dolama isteğime direnerek sandalyeme yerleşiyorum. Annesi eski takım arkadaşlarımla planlarımın suya düştüğünü duyar duymaz beni ailece akşam yemeğine davet etti. Gelmemek için bir bahane uydurmalıydım ama Sandra Callahan bir karar verdiğinde ona hayır demenin zor olduğunu hissediyorum.

Bana Isabelle'i hatırlatıyor. Parmakları geri çekilmeden önce kısa bir an için masanın altından benimkileri okşuyor.

Bir ürpertiye bastırdım. Ben de onun yanına oturmamalıydım ama Penny Cooper'la ilgilenmekle meşguldü ve Sebastian'ın kız arkadaşı bizimle restoranda buluştu, bu yüzden seçeneklerim sınırlıydı. Ayrıca, onunla kutlama yaptığım için mutluydum; daha önce setçi oynarken maçını kazanmıştı. Cooper'la haberi paylaştığı anda ona sarılmamak için kendimi kontrol etmem gerekti.

Masanın altındaki kot pantolonunun dikiş izini kesinlikle takip etmemeliyim. Aslında sandalyemi daha uzağa çekmeliyim.

Richard Callahan şarap listesinden başını kaldırıp bana bakıyor. Isabelle'in gözlerini nereden aldığından daha önce emin değildiysem, şimdi hiç şüphem yok. "Mükemmel bir goldü."

Cooper masanın karşısından bana sırtarak, "Biraz geç oldu ama yine de teşekkür ederim," diyor.

Cooper'a homurdanıyorum. "Teşekkür ederim, efendim."

Penny, "Eski takımınızla oynamak garip olmalı," diyor.

John'un reddinin acısı geçmedi ama aynı zamanda şu anki ekibimle işler daha kolay. Takım resmileştikten beri daha rahattım. Soyunma odası kutlaması, aptal Türkiye kupası, maç televizyonda yayınlandığı için Cooper ve benim verdiğimiz ortak röportaj - bunların hiçbiri zor değildi. Massachusetts'e dönmek için otobüse binmek istemedim.

"Evet," diyorum. "Ama şimdiye kadar McKee sistemine alışmıştım."

"Babamın tek konuştuğu sensin," diyor. Cooper'ın yanağını öpüyor. "İkinizi de. Siz NHL'ye gittiğinizde çok üzülecek."

"Köpekbalıkları hâlâ senin haklarını elinde tutuyor, değil mi?" Richard soruyor. "Evet, efendim. Ama henüz almaya gelmediler."

Mia'yla konuşuyor olmasına rağmen Isabelle hafifçe sertleşiyor. Ona büyükbabamla yaptığım anlaşmadan bahsetmedim ve denesem de anlayacağını sanmıyorum. Galibiyetleri kutlamak için birlikte yemeğe çıkan bir aileyle nasıl anlayabilir ki?

"Peki büyükbaban bu konuda ne düşünüyor?" Richard soruyor. "Onunla birkaç kez görüştüm. Sporun tam olarak içinde olmadığı hissine kapıldım ... ilgi alanı."

"Çok da haksız sayılmazsın," diye itiraf ediyorum.

Sandra, "Geçen gün karşılaştığımızda annen kesinlikle gururlu görünüyordu," diyor.

Göz kırpıyorum. Eminim Sandra sürekli Isabelle ve kardeşlerinden bahsediyordur ama ben annemin hayatının unutmak istediği bir bölümünü sürekli hatırlatıyorum. Sohbet sırasında benden bahsettiğini hayal bile edemiyorum.

"Yazın Izzy için iyi geçmesine çok sevindim," diye devam ediyor Sandra. "Annenizin boşandıktan sonra kurduğu iş ama eminim bu konuda konuşmak istemezsiniz."

"Sorun değil. On üç yaşındaydım."

"On üç yaşında dört çocuğum oldu. Kolay bir yaş değil."

"Anne," diyor Isabelle. Parmakları yine benimkileri buluyor.

Onunkini sıkıyorum, destek için minnettarım, ne olduğunu bilmeseyse bile bütün resmi. Annem, içinde büyüdüğü dünyaya -Isabelle'in de bir parçasını paylaştığı dünyaya- sorunsuzca geri dönebilirdi ama ben bunu yapamam. böyle bir seçeneğim var. Gelecek yıl bile, büyükbabamın bana uygun gördüğü işte çalışsam da, dışarıdan biri olacağım. Soğuktan bir kedi getirebilirsin ve ona bir yatak verin, ama bu pençeler için hiçbir şey yapmaz.

"Babanızın NHL kariyerinin daha uzun olmaması çok yazık," diyor Richard. "Yaptıkları spordan hak ettiklerini alamayan pek çok erkek tanıyorum. Acımasız olabiliyor."

"Zaten KHL'yi tercih ediyordu." Bir süredir bu yalana başvurmak zorunda kalmamıştım. Zaten artık ne kadar yalan olduğundan da emin değilim. Son çağrı

Şükran Günü tatilinde onu görmek için plan yapmadığımdan, Yeni Yıl'da onu ziyaret etmemi söyledi. Telefonu kapattıktan sonra bir şeyleri yumruklamak istedim, panik boğazımı tırmalıyordu.

"Ve geri dönmekle hiç ilgilenmiyorsun?"

Cooper homurdanıyor. "Baba, o benden daha üst sıralarda. Yetenekleri KHL'de heba olur."

"Temelde aynı rütbeye sahip olduğumuzu biliyorsun. Ve bir daha Rusya'ya ayak basmak gibi bir niyetim yok." Bir an geçti ve sonra az önce ne söylediğimi fark ettim. Hay sikeyim. "Yani, ben burada doğdum. Uzun süre Rusya'da yaşadım ama artık evim burası."

Isabelle'in elini kendi elimle kapatıyorum, tırnaklarım kot pantolonuna batıyor. Dinliyormuş gibi görünerek bana dönüyor ama yüzündeki endişeyi yakalıyorum.

İfade. Göz açıp kapayınca kadar geçti. Nefesim kesiliyor. Ailesi ne kadar arkadaş canlısı olursa olsun ya da Cooper'la işler ne kadar kolaylaşırsa kolaylaşsın, ait olmadığım bir alana giriyorum. Ben uymayan bir parçayım ve eğer

Isabelle bunu daha önce fark etmemişti ama şimdi kesinlikle fark edecek.

"Rusça mı düşünüyorsun?" Mia başını yana eğerek soruyor. "Oraya taşındığınızda genç olsaydınız?"

"Genellikle. Bazen İngilizce ya da Almanca araya giriyor." "Almanca mı?" Isabelle diyor ki.

"İlk Amerikan okulumdaki aşırı hevesli bir öğretmen sayesinde. Büyükbabam-" Duruyorum, yüzümün kızardığını hissediyorum. "O benim Geldiğimde akıcı bir şekilde İngilizce konuşabiliyordum. Öğretmen çok şaşırdı ve bunun yerine bana Almanca öğretti."

Bunu neden itiraf ettiğimi bilmiyorum; şimdiye kadar neredeyse unutmuştum. Bir ritim var, ve sonra-

Sebastian sırtarak, "Cooper Fransızca'da başarısız oldu," diyor. "İki kez."

Cooper iç çeker, uzun süre acı çeker. "Harflerin yarısını telaffuz edemiyorsan neden kelimeleri böyle yazıyorsun?"

"Sanırım Jean bu soruya daha iyi cevap verebilir," diyorum.

"Fransızca konuşuyor mu? Pislik. Ödevim için yardıma ihtiyacım olduğunda bilmiyormuş gibi davrandı."

Göğsümdeki gerginlik azalıyor. Ne zaman bu kadar kolay oldu? Takım salonunda ev ödevleri, video maçları sırasında boş boş konuşmalar, antrenmanlar için

ve şimdi de bu, Cooper'ın ailesiyle akşam yemeği. *Isabelle'in* ailesiyle akşam yemeği. Bir yanım elimi onunkinden çekmek istiyor. Ama başka bir yanım -daha yüksek sesle- onu burada, masada öpebilmeyi diliyor.

O bunu hak ediyor ve dahası, ben bunu istiyorum.

Isabelle şarap kadehiyle Sebastian ve Mia'yı işaret ederek, "Gideceğiniz yerde hem Almanca hem de Fransızca işinize yarayabilir gibi görünüyor," diyor. I

Konuşmayı bilerek mi değiştiriyor bilmiyorum ama her iki durumda da takdir ediyorum. "Ev bulabildin mi?"

Bölüm 30

Izzy

Esnememi örtme zahmetine katlanmadan aşağıya iniyorum. Tangerine kanepenin arkasında oturuyor, başını buyurgan bir şekilde yana eğmiş.

"Cooper eve gelmedi mi?" Ona bir çizik atarken sessizce soruyorum kulaklarının arasından. "Ne kadar kaba."

Sebastian, "Evan'da kaldı," diyor.

İş için giyinmiş olduğunu görünce gözümü kırıştıtarak başımı kaldırdım. Siyah pantolon, beyaz gömlek; öğleden sonra servis vardiyası olmalı. Şömineye yaslanmış, Snoopy şeklindeki kupasından bir yudum alıyor.

"Saat kaç?"

"Dokuzu biraz geçiyor." Saatini kontrol ediyor ve başıyla onaylıyor.

"Kahve ister misin?"

Tangerine'i kollarıma alıp ona sarılıyorum. "Evet, lütfen."

Mutfak masasında otururken başımı sallıyorum, beynimin etrafında dönen sisi kovmaya çalışıyorum. Restoranda o kadar içmemiştim, sadece bir kadeh şarap içmiştim ama sonrasında Victoria ve ekibin geri kalanıyla takıldım ve Brooklyn margarita karışımını patlattı. Kahveden bir yudum aldım, acı tadından neredeyse öğürecektim ve bir kaşık şeker daha attım.

Dün gece eğleneliydi ama takım arkadaşlarımı ne kadar sevsem de keşke Nik'le birlikte geçirebilseydim. Akşam yemeğinden sonra -ki bu beni Yarısı kahkahadan, yarısı da Nik'in elini kimsenin göremeyeceği bir yerde dizime koymasından dolayı nefes nefese kalmıştım; annem ve babam onu ve Cooper'ı Lark'a bıraktılar, böylece galibiyetlerini takımın geri kalanıyla birlikte kutlayabileceklerdi. Neredeyse

ama Victoria zaten beni çağırıyordu ve her neyse, sarhoşken aptalca bir şey yapmayacağıma dair kendime güvenmiyordum. Hokey maçından sonra kendimi dizginlemek yeterince zordu. Sadece ailemin yanında olduğumuz için bunu başarabildim. Yalnız olsaydık, Nik'i galibiyetinden dolayı çok daha fazla dille ve çok daha az kıyafetle tebrik ederdim.

Gülümsememe engel olamıyorum ama onu bir yudum daha kahve içerek maskeliyorum.

Belki akşamdan kalmalığı benimkinden daha kötü olmazsa bir yerde brunch yapabiliriz. Keşke onu davet edebilsem ama Sebastian isteyken bile Cooper'ın kapıdan içeri girme riski var.

"Dün gece oldukça sert vurdun, ha?"

Fincanımın üzerinden Sebastian'a bakıyorum. "Neden babam gibi konuşuyorsun?" "Yargılamıyorum." Kahvesinden bir yudum daha alıyor. "Sadece gözlemliyorum." "Bu çok garip," diye homurdanıyorum.

"Paylaşmak istediğiniz bir şey var mı?"

"Hayır." Gözlerimi kısıyorum. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Nikolai ile aranızda neler oluyor?"

Neredeyse boğuluyordum. "Ne?"

"Sizi laser tag'de birlikte gördüm." Elindeki fincanı çok yüksek bir sesle masaya bırakıyor. "O zaman bir şey söylemedim çünkü bunun sadece bir takılma olduğunu düşündüm. Ama sonra dün gece, ona bakış şeklin ..."

Pencere kenarında düzgünce kıvrılmış olan Mandalina'ya bakıyorum. Kuyruğu sanki o da bir cevap bekliyormuş gibi ileri geri seğiriyor. Dışarıya bakmak bile beni ürpertiyor. Hava güneşli olabilir ama neredeyse Şükran Günü'nde olduğumuz gerçeğini değiştirecek bir şey yok.

"Ona hiçbir şeymiş gibi

bakmıyordum." "Eğer böyle oynamak istiyorsan."

"Hiçbir şey oynamaya çalışmıyorum." Parmaklarımı karışmış saçlarımın arasında gezdiriyorum. Kardeşimin yüzüne karşı yalan söylemekten nefret ediyorum, ama doğrusu, aylardır yalan söylüyorum, bir yığının üstüne bir tane daha eklesem ne olur? "O sadece Cooper'ın takım arkadaşı."

"Ve Mia sadece fizik bölümünden bir kız." "Öyle bir şey değil."

"Peki nasıl bir şey?"

"İyi. Tanrım." Küçük tırnağımı ısırdım, nefes nefese kaldım. "Biz sadece ... birkaç kez takıldık. Yaz boyunca birlikte biraz zaman geçirdik ve sonra buraya transfer oldu. "Ama sadece öylesine ve-ah, bunu sana neden

anlatıyorum ki? Bu seni hiç ilgilendirmez."

"Ona nasıl baktığını gördüm, İz."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Nik'in tişörtlerinden birini giyiyorum - en sevdiğim külotumu sakladığını fark ettikten sonra ondan çaldığım sıradan bir bordo tişört - ama Sebastian'ın bunu da bilmesine gerek yok. "Ne olmuş yani?"

"Eğer gerçekten sıradan bir şeyse ve ben yanılıyorsam, harika." Karşıma oturdu, yakasından babasının kolyesi görünüyordu. "Ama onu gerçekten önemsiyor gibiydin. Ve duyguların olan birine karşı kendini tutmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim."

Kalbim sıkışıyor. "Geri çekilecek bir şey yok."

"Tamam," diyor sandalyede arkasına yaslanarak. "Belki farklıdır. Ama başlangıçta, Mia ile-"

"Öyle bir şey değil."

"Belki de değil," diyor hafifçe. "Ama seni tanıyorum Izzy. Pek çok şeyi önemsiyorsun, bunu her gün görüyorum ve daha fazlasını yapmayacak bir adama bağlandığını görmek istemiyorum. Hak ettiğin şeye sahip olmanı istiyorum. Sen romantik bir insansın ve-"

"Belki de sadece onu becermek istiyorumdur," diye çıkışıyorum.

Onu korkutmak için söylüyorum ama irkilmiyor bile. Bu beni de iyi hissettirmiyor. Laser tag sırasında yaşadığım farkındalığı sıkıca kilit altında tuttum, ama bu onun varlığını hissetmediğim anlamına gelmiyor. Yalana tutunmak, onunla daha fazlasını istediğimi inkâr etmek giderek zorlaşıyor. Ona Chance'ten bahsetmek, benimle Rusça konuştuğunu duymak... tamamen bastıramadığım bir şeyi ortaya çıkardı.

"O zaman bu harika," diyor. "Keyfini çıkar. Ama benim tanıdığım Izzy sıradan bir insan değil."

"Bu Cooper'la mı ilgili?" Ayağa kalkıyorum, sandalye yere sürtünüyor. Başım zonkluyor. "Çünkü bu onu da ilgilendirmez."

"Hayır. Endişeleniyorsan diye ona söylemeyeceğim. Ama Noel'den sonra Cenevre'ye gidiyorum. Aramızda bir okyanus olmadan önce küçük kız kardeşimin iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Kahve fincanımı ona fırlatmak istesem de yumuşuyorum. "Sonsuza kadar orada kalacakmışsın gibi konuşuyorsun."

"Belki," diyor. Sesi o kadar ciddi geliyor ki donup kalıyorum. "Yani, Mia nereye giderse ben de oraya gideceğim. Bu programdan sonra Avrupa'da yüksek lisans yapmak istediğine karar verirse, onunla birlikte orada kalırım. Nerede olursam olayım yemek yapabilirim."

"Oh." Dudağımı çiğniyorum. "Bu çok romantik."

"Gerçekten istediğiniz şeyi elde ettiğinizden emin olun, bu her ne ise. Tüm söylemeye çalıştığım bu." Elindeki bardağı lavaboya koymak için yanımdan geçerken kolumu sıkıyor.

Kendimi nefes almaya zorluyorum.

Nik'e yaklaştıkça, ona aşık olabileceğimden daha da emin oluyorum.

Belki de yolu yarılardım bile. Zeki, komik ve son derece çekici. Dün gece, dünyada onun hokey kazağını giymekten başka bir şey istemedim. Ama kaçamakların aynı kefeye konulmamasının bir sebebi var.

kategorilerini gerçek ilişkiler olarak görmektedir.

Ona aşık olabiliyorsam, bu kalbimin de kırılabilceğı anlamına gelir.

"İşe gitmem gerekiyor," diyor Sebastian. "Ama sonra buralarda olacağım, tamam mı?" "O iyi bir insan, Seb." Kollarımı tekrar kavuşturuyorum ve

Dirsekler çapa gibi. "Ben . . . Burada olmasına sevindim."

"Ben de memnunum." Bana yarım bir gülümseme veriyor. "Eğer bir yere gitmeye karar verirsen, bunu saklama."

Bölüm 31

Nikolai

Daha önce hiç voleybol maçı izlememiştim ama maç başladığı anda iki şey öğreniyorum:

Birincisi, voleybol harika.

İki, Isabelle sahada elektrik gibi.

Şükran Günü tatili boyunca mesajlaşmamıza rağmen onu tatil öncesinden beri görmedim. Malum nedenlerden dolayı Rusya'da Şükran Günü'nü hiç kutlamadım ama benim bildiğim versiyonu, yani hazır yemek ve büyükbabamın iş ortaklarıyla dolu bir masa pek doğru gelmiyor. Onunki futbol ve yakında doğacak yeğeni hakkında konuşmalarla doluydu ve balkabağı turtası da dahil olmak üzere her şeyi ev yapımı yedi. Bu arada ben, personel gittikten sonra açık şampanyayı bitirmek için Cricket ile uşak kilerine saklandım.

Ona yetişmek ne kadar güzel olsa da, Isabelle'in versiyonunu daha çok seveceğimi düşünüyorum.

Spor salonunun tribünlerinde öne doğru eğilirken dirseklerimi dizlerimin üzerinde dengeliyorum ve onun hareketlerini izliyorum. Şu anda ters smaçör oynuyor ve servisten önce kendini ayarlamadan önce koyu kıvrıcık saçlı bir kıza bakıp duruyor. Bahse girerim bu Brooklyn'dir, birlikte antrenman yaptığı son sınıf öğrencisi. Daha önce servis attı - rotasyonların nasıl işlediğini hala tam olarak anlamış değilim, ama dürüst olmak gerekirse, açıklamaya çalıştığı bir seferinde onun içindeydim - ve topa vurmak için zıplamasını izlemek doğrudan sikime bir sarsıntı gönderdi.

İşte öğrendiğim bir şey daha: Onu oynarken izlemek çok ateşli. Atkuyruğu, dizlikleri, o dar şortu, hatta lanet olası dirsek sargısı bile beni geriyor. Hokey için giydiğim pedlerin onu ıslattığını nefes nefese söylediğinde onunla dalga geçmişim, ama şimdi dayanacak bir ayağım yok.

Maçtan sonra onu bir dolaba tıkmaya çalışsam kafama voleybol topu fırlatır mı merak ediyorum.

Takımı rakipten bir sayı daha koparıyor. Bu setin gerisindeler ve ilk seti kaybettikleri için durumu eşitlemek için bir galibiyete ihtiyaçları var. Mola sırasında Isabelle'in koçu onu başka biriyle değiştiriyor. Sıranın ucuna tünemiş, su şişesinden su içiyor. Gözlerimle karşılaştığında göz kırptı.

Elimi çenemde gezdiriyorum. En azından tribünde tek başımayım. Boston'da olduğumuz göz önüne alındığında, deplasman takımı için fazla kalabalık yok.

Bu akşam yemek için seçtiğim restoran kesinlikle topuklu ayakkabılar ve pırlantalar gerektirecek kadar süslü; onun için getirdiğim elbise zaten otel odamın dolabında asılı duruyor. Şükran Günü'nün ertesi günü Cartier'ye gittim ve nihayet kredi kartlarımdan birini iyi bir şekilde kullandım.

Pembeyi çok seven bir kız

Ne de olsa pembe altını hak ediyor.

O her şeyi hak ediyor. Bunu onunla tanıştığım andan beri biliyordum ama bana Chance'ten bahsettiği gece bir kez daha anladım. Onun yaptıklarını silemem ama umarım doğum gününde ona sürpriz yaparak - Izzy Günü'nde - ve onu hak ettiği şekilde şımartarak, ona daha iyi anılar verebilirim.

Set onun takımı için zaferle sonuçlanıyor ve üçüncü sete taze bir enerjiyle başlıyorlar. Bu sefer setçi olarak oynuyor ve filenin kendi tarafındaki aksiyonu yönetiyor. Özellikle zor ve uzun süren bir ralli sırasında dengesini kaybediyor ve salonun zeminine çarpıyor.

Neredeyse ayağa kalkacaktım ama kendimi kontrol etmeyi başardım. Bir süre yerde kalıyor, göğsü hızla inip kalkıyor. Victoria koşarak yanıma geliyor, elini uzatıyor. Isabelle elini tuttuğunda, yüzünü buruşturmasına rağmen tekrar nefes alıyorum.

Koçu sahaya girip bir soru sorar. Isabelle cevap verirken başını sallıyor. Koçu ona bir bakış atıyor ve o da çenesini inatla kaldırarak karşılık veriyor.

Öne doğru eğilirim. Setçi pozisyonunu, özellikle takımın hücumu için bir liderlik rolü olarak tanımlıyor. Hokeydeki bir pivot gibi, eğer sorarsanız

Ben. Koç'un onu oyun ortasında buzdan çıkarabilmesi için Mickey'nin taş kesilmiş olması gerekirdi.

Benim için de öyle. Kalbim sıkışıyor, çünkü o düşüşün acıtmamış olması mümkün değil, ama aynı zamanda bunu anlıyorum. Hayranlık duyuyorum. O sert bir insan, elbette öyle, ama bunu eylemde görmek başka bir şey.

Set onun sahaya çıkmasıyla devam ediyor ve birkaç kez yüzünü buruştururken yakalasam da kendini oyuna kaptırıyor. İşin inceliklerini anlamaya başlıyorum: sayılar arasındaki toplanma, dizilişlerin ayarlanmasına yardımcı oluyor ve topun yüksekliği farklı hareketler için değişiyor. Ayarlamalar yapmak için el işaretlerini kullanıyor, tıpkı bir oyun kurucunun atıştan önce yaptığı gibi.

Zorlu bir mücadelenin ardından seti kazandılar ve maç sona erdi. Kutlama toplantısı sona erdiğinde, gözleri parlayarak kortun öbür ucundan bana doğru koşuyor.

Merdivenleri ikişer ikişer hızla iniyorum ve onu mükemmel, terli bir öpücüğün içine çekiyorum. Bana izin veriyor, ama bir süre sonra saç bandını ayarlayarak elimden kurtuluyor. "Burası ile New York arası altı saat, biliyorsun."

"Doğum günü kızını görmek istedim."

Küçük, memnun bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Doğum gününe daha bir hafta var."

"Ve seni oynarken izlemek için can atıyordum, biliyorsun." At kuyruğunu çektiştiriyorum. "Sen iyi misin?"

Yaygara koparmam için bana meydan okurcasına kollarını kavuşturuyor. "Bu yüzden dizlik takıyoruz."

"Ne yani, cinsel çekicilik için değil mi?"

Sevgiyle gözlerini deviriyor. "Koç beni öldürmeden önce soyunma odasına gitmeliyim."

"Bu gece benimle dışarı gel. Erken bir Izzy Günü kutlaması."

Nefesi kesilir. "Bekle, gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?"

Bir çığlık atarak kollarını bana doluyor. "Aman Tanrım. Sen en iyisisin." Geri adım attı. "Ama benim takımıla kalmam gerekiyor."

"Seni zamanında geri getireceğim."

Üniformasına kaşlarını çatıyor. "Ve giyecek hiçbir şeyim yok."

Rusça konuşup sonra İngilizceye çevirerek bir öpücük daha konduruyorum, daha çok da onun titrediğini hissetmek için. "The Newbury'deyim. Kendinden başka hiçbir şeye ihtiyacın yok, günüşiğim."

Pencerenin önünde gömleğimin düğmelerini ilikleyerek Boston silüetine bakıyorum. New York'u favorim -evim- olarak işaretleyecek kadar çok şehir gördüm ama Boston'da beni keşfetmeye iten belli bir enerji var. Kış mevsimine bu kadar yakinken günler kısalıyor, bu yüzden hava çoktan karardı, pencerelerden, sokak lambalarından ve arabalardan gelen ışıklar sahneyi çok sayıda mum gibi aydınlatıyor.

On üç yaşına kadar, annem beni temelli Amerika'ya geri getirene kadar gerçek zenginliği deneyimlemedim. Yüzüm dikişlerle kaskatı kesilmişti ve kırık kolumdaki alçıyı kaşıyıp duruyordum. Yeni takım elbisemin içinde o kadar çok kıpırdandığımı hatırlıyorum ki, büyükbabam bizi fuayede karşılamadan hemen önce annem beni terslemişti. El sıkışması ve sonunda sarılması yabancı gelmişti ama en azından nazikti.

Zengin detayları, üniformalı personeli ve yoğun sessizliğiyle evine bakmaktan kendimi alamıyordum. Ocak ayının başında olduğumuz için ev hâlâ Noel için süslenmişti ve oturma odasındaki uzun, süslü, mükemmel bir şekilde dekore edilmiş ağaca bakarken içimde bir özlem hissettim. Moskova'da hiçbir şey istememiştim ve bizim dairemiz de apartmanımızın en güzel dairesiydi, ama bunları

Onun lüksleriyle karşılaştırmak, bir Prius ile bir Ferrari'yi karşı

karşıya getirmek gibi olurdu. Artık zenginliğe alıştım ama

bundan nadiren yararlanıyorum. Benim

Mercedes, tabii. Giysiler, sorun değil. Büyükbabam

her doğum günümü yeni bir Rolex saatle kutluyor. Ama böyle bir otel süiti, bir hevesle tutulmuş ve Cartier kolye sehpanın üzerindeki kutusunda duruyor? Bu farklı bir seviyede. Parmaklarımın ucundaki paranın miktarını hatırlatıyor.

Harcadığım için hiç bu kadar memnun olmamıştım.

Kravatıma geçiyorum, sonra da kol düğmelerime. Dolapta asılı duran elbiseyle uyumlu olması için lacivert bir takım elbise seçtim ve penceredeki yansımama bakınca iyi bir seçim yaptığımı anlıyorum. Yara izi için bir şey yapamam,

Ama geri kalan her şeyim gayet düzgün. Dünyada en sevdiğim şeyin şiddetli bir temas sporu yapmak olduğunu bilemezsiniz.

Kapı çalındı; resepsiyona Isabelle'i yukarı göndermesini söyledim. geldi. Kapıyı açar açmaz öpmek için uzanıyor ama bana bakarken kısa kesiyor.

"Vay canına," diyor takım elbisemin yakasını düzeltirken.

"İçimden bir ses bunun daha az değil, daha çok öpüşmeyle sonuçlanması gerektiğini söylüyor." Başını sallıyor, dudaklarını gülümseyerek birbirine bastırıyor. "Bu sadece ...

Vay canına. Tüm bunlar Izzy Day için mi?"

Yavaş bir daire çizerek süitin detaylarını inceliyor. Mevcut olanın en iyisini istemiştin ve bu alan kesinlikle bunu karşılıyor. Oturma odasında muhteşem bir odun şöminesi, yatak odasından Boston Public Garden manzarası ve tertemiz beyaz banyoda devasa bir ayaklı küvet var. Şansım yaver giderse onu o küvette yiyeceğimi hayal etmeye başladım bile.

"Birkaçını kaçırdığını biliyorum," diyorum, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Onun için kötü anıları gündeme getirme riskini alıyorum ama umarım bu gece bunun yerine iyi anılar biriktirebiliriz. "Bunu telafi etmek istedim."

Mücevher kutusunu masadan alıp açıyorum ve ona uzatıyorum. "Aman Tanrım. Nik, bu çok fazla elmas."

Başımı yana eğiyorum. "Isabelle Callahan'la konuşuyorum, değil mi?" "Ve bu pembe altın," diye fısıldıyor neredeyse. Bakışlarımla buluşuyor. "I

gerçekten giyecek bir şeyim yok."

"Dolabı kontrol et."

Aceleyle yatak odasına gidiyor. Dolabı açarken gülümsememe engel olmaya çalışmadan kapı aralığına yaslanıyorum. Gözleriyle mükemmel uyum sağlayacağını bildiğim koyu okyanus mavisi balo elbisesini görünce nefesi kesiliyor ama asıl çıkardığı beyaz kürklü etol.

"Bu çok güzel. Klasik mi?"

"Bu annemin." Dolabın önünde ona katıldım. Boston'a gitmeden önce annemin dairesine uğramıştım ve onu depodan çıkarmamı sorun etmemişti. "Babamdan bir hediye idi, ilk evlendikleri zaman. evli."

Bir *şeyler değişmeden önce*, sanırım ama eklemiyorum.

"Rusya'dan pek bir şey almamıştı ama bunu getirmişti. Ben çocukken bunu çok giydiğini hatırlıyorum."

"Ve bunu giymemi istiyorsun." Gözleri parlıyor. Dudaklarımı gagalamadan önce hızla göz kırpmıyor. "Boston'a kadar onca yolu bununla mı geldin? Benim için mi?"

"Seni tamamen kendime istedim." Şalı yavaşça elinden alıp yatağın üzerine koydum, sonra onu kendime çektim. Üzerinde tayt ve kalın bir kazak vardı.

Patagonia ceket. Gelmeden önce saçlarına fön çektirmiş olmalı, çünkü saçları hafif dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor. Bu haliyle bile büyüleyici görünüyor, ne bir elbiseye ne de pırlantalara gerek var, ama yine de onu süslü püslü görmek hoşuma gidiyor. Çalıntının karmaşık bir geçmişi var.

tam olarak atamıyorum ama ona çok yakışacak. "Daha iyi bir doğum günü anısı yaratabileceğimizi düşündüm. Birlikte."

Ve belki New York'a döndüğümüzde onu saklamadan yemeğe götürebilirim.

"Oh, Nik," diyor usulca.

"Mutlu yıllar, Solnishko." Ona lüks ve uzun bir öpücük veriyorum. "Seni giydireyim."

Bölüm 32

Izzy

Nik'in az önce yaptığı edepsiz şakaya gülerken nefesim önümde kristalleşiyor. Kullanmak istediğinde ağzı kulaklarına varıyor ve bu gece kahkaha ve espri dolu, utanmadan beni Boston'ın her yerinde öpüyor. Otelimizin yanındaki yaya geçidi için düğmeye basıyor, ama bu gece fazla trafik yok.

Gecenin bir vakti, bu yüzden benimle caddenin karşısına geçene kadar elini çekiştiriyorum. Ayaklarım topuklu ayakkabılarımın içinde donuyor ama omuzlarım annesinin eteğinin altında rahat. Diğer taraftaki kaldırıma vardığımızda kahkahalarım nefes nefese kalıyor.

"Pervasız," diye mırıldanıyor kulağıma, ama eğlendiğini hissedebiliyorum. O beni binaya doğru götürüyor, beni binaya doğru bastırıyor. Sokak lambasının ışığında gözleri parlıyor ve bana alametifarikası olan sırıtışını yapıyor.

Belki de Menton'da tadım menüsü üzerine paylaştığımız bir şişe şaraptandır, ama hiç böyle bir sıcaklık hissetmemiştim.

Yara izini takip ediyorum. Milyonlarca dilek zihnimi dolduruyor, yine de onları içimde tutmayı başarıyorum.

"Belki de seninle umursamaz olmayı seviyorumdur." Soğuk dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Nik'in ailesinin varlıklı olduğunu biliyorum -yazımı annesinin Yukarı Doğu Yakası'ndaki rezil dairesinde çalışarak geçirdim- ama nedense bu geceye kadar bu seviyeyi hiç fark etmemiştim. Üniversite bir şekilde Bütün sömestr boyunca onun yurduna gizlice girdim. Herhangi birini evinden çıkarabilirdi ama yine de dikkat çekmemeyi tercih etti.

Belki de içindeki hokey oyuncusudur. Nihai bir hedef için rahatını feda etmeye yabancı değil. Ya da belki ailesinin boşanmasıyla bir ilgisi vardır. Ailemle geçirdiğimiz o gece gözlerindeki derin duyguyu gördüm. Dudaklarından öğrenip öğrenemeyeceğimi bilmediğim sırların ipuçlarını.

Taktığım pembe altın pırlanta kolye son derece muhteşem. Fiyatını düşünmek bile istemiyorum. Çalıntı gibi sadece onda olduğundan şüpheliyim, bu da benim için aldığı anlamına geliyor. Hepsi bana daha iyi bir doğum günü yaşatmak için.

Ne yapacağını bilemeyecek kadar çok parası olan bir adam için kolye sadece bir kolye midir?

Kollarımı boynuna dolayarak dudağını ısıırıyorum. Şaşkın bir inilti çıkarırken beni kavrayışı sıkılaşıyor. Karnımda kışkırtıcı bir sıcaklık birikiyor. Dondurucu hava kürküm hariç her şeyimi ısıırıyor ama onu öpmeden duramıyorum.

Belli belirsiz bir müzik duyuyorum. Enstrümantal, narin, stajım sırasında dinlediğim pek çok şarkı gibi.

"Şunu duyuyor musun?" "Bir düğün olmalı."

"Otelde mi?" Girişe bakıyorum. "Otelimizde mi?"

Bir kaşını kaldırıyor. "Dans etmek ister misin?"

Sırıtmam üzerine beni otelin girişine götürüyor, yüz ifadesi giderek kibirli bir hal alıyor. "Bir buçuk saat geciktin. Tamamen saçmalık." Başını kapıcıya doğru eğdi. "Hazırlanmak için harcadığı zamana bakınca kuzenini gerçekten sevdiğini sanırsın."

Kendimi gülmeye değil, kaşlarımı çatmaya zorluyorum. "Saati yanlış hesaplayan *sensin*. Ve takım elbiseni üç kez değiştirdin."

"Ve şoföre yanlış adres verdin," diyor, resepsiyonun duyması için sesini yükselterek. "Aptallar gibi bir saat boyunca şehrin yarısını dolaştık."

"Madem yanıldığımdan bu kadar emindin, neden beni daha önce düzeltmedin?" Ağzı kapandığında ona tatlı bir gülümseme veriyorum. "Kesinlikle."

Resepsiyondaki kadın, "Resepsiyon koridorun sonunda, efendim," diyor.

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyor, sesi o kadar mükemmel bir şekilde öfkeli çıkıyor ki neredeyse kendimi kaybedip her şeyi mahvedecektim. Kaşlarını çatığında daha seksi görünüyor, rol yapıyor olsa bile. "Sonunda beni dinleyen biri çıktı."

Bana göz kırptı.

"Sen olmak çok zor olmalı sevgilim," diyorum kuru bir sesle.

Balo salonunun girişinde, kolunun altına sıkıştırılmış bir pano ile kulaklık takan genç bir kadın - o kadar tanıdık bir şey ki, bir an için derinden özlüyorum - bize gülümsüyor. "Hoş geldiniz. İsminiz nedir?"

Nik'e bakmakla meşgul, ben de panoya bakıyorum.

"Alan ve Yvette Bancroft." Yvette'in sesi kürk giyecek türden bir kadına benziyor. "Yakında olmayacak mı tatlım? Sonunda evlenme teklif edecek cesareti bulduğunda yani."

Kadının dudağı seğiriyor.

"Bir anı daha kaçırırsak Stacy bizi öldürür," diye ekliyorum, kolumu Nik'in kolunun arasından geçirip kadın itiraz edemediği onu odaya çekiyorum.

Balo salonunu gezerken, tavandan tabana kadar tonlarında dekore edilmiş beyaz ve buz mavisi, sesli bir şekilde iç çekiyorum. Yaz mevsimi düğün mevsimi olabilir ama bir kış düğünü? İyi yapıldığında, daha iyisi olamaz.

"Stajınız sırasında yakışıklı düğün davetsiz misafirlerinden bu kadar kolay mı etkilendiniz?" Nik alay ediyor.

"Kesinlikle hayır," diyorum yanımdan geçen bir garsondan iki kadeh şampanya alırken. "Ben bir profesyoneldim."

"Peki sizin bu konudaki profesyonel görüşünüz nedir?"

Bir daire çizerek dönüyorum, her bir üst düzey detayı açıklıkla inceliyorum. Narin, ışıltılı süslemeler, yukarıdaki nefes kesici avizeyle birleşerek berrak bir kış gecesinde parıldayan yıldızlar yanılsaması yaratıyor. Yemek servisi ve tatlı arasında olmalı, çünkü konukların çoğu dans pistinde, yaylı çalgılar dördlüsü eşliğinde zarif daireler çizerek hareket ediyor. Bir şekilde müzisyenlerin arkasındaki balon kemerini şık göstermeyi başarmışlar - Katherine balonlara nadiren imza attığı için kolay bir iş değil - ve beyaz orkide

Orta süsleri mi? Çiçekçinin iletişim bilgilerini istiyorum. Bu kadar etkileyici bir resepsiyon düzenleyen kişi olmayı çok isterdim.

"Çok çarpıcı." Şampanyamı yudumlarken başımı sallıyorum. "Şu çiçek aranjmanlarına bak! Pastaya!"

"Düğünlerin seni ne kadar heyecanlandırdığını özlemişim."

İstesem de gülümsememi engelleyemezdim. "Bunun olacağını biliyor muydun?" "Biraz eğlenmek istersin diye düşündüm." Sırıttı; hiç şüphe yok ki

benim kadar rol yapıyor. "Bu elbiseyi senin için seçtiğime memnunum."

Payet işlemeli, gece mavisi balo elbisesine bakıyorum. Üzerime tam oturuyor, daha önce beni düğmelerken gözümünden kaçmayan bir ayrıntı.

"Temaya çok uygun."

"Gözlerine yakışıyor." Elini uzattı. "Benimle dans et, Isabelle."

"Yvette demek istiyorsun."

"Hayır. Isabelle'imi kastediyorum."

Isabelle'im.

Sebastian'ın sözleri, onları uzak tutmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen zihnimde yankılanıyor. Kurduğumuz hassas dengeyi bozmaktan korkuyorum. Nik'e nasıl hissettiğimi söylemem gerektiğini biliyorum; ona bu dürüstlüğü borçluyum ama henüz değil. Burada değil.

Böyle mükemmel bir gecede değil.

Yeni bir şarkı başlarken beni dans pistine sürüklüyor. Yavaş ve romantik, dans etmek için mükemmel. Kalabalığın ortasında gelin ve damat bir arada sallanıyor, birbirlerine sevgiyle bakıyorlar. Kim oldukları hakkında hiçbir fikrim olmasa da gülümsüyorum. Bir düğün tek başına bir aşk hikayesi değildir, ama

Çiftin geçtiği yolun ve gelecekte nereye gitmek istediklerinin bir sembolüdür ve ben bunu her zaman güzel bulmuşumdur.

"Mutlu görünüyorlar," diye mırıldanıyorum.

Nik beni kendine çekiyor, bir eli kalçamda, diğeri avucumu tutuyor. Boştaki elimi geniş omzuna koyuyorum, ayaklarına takılmadan olabildiğince yaklaşıyorum. Beni döndürüyor, sonra tekrar kendine çekiyor ve ortak hareketlerimize rehberlik ediyor. Bir üniversite partisinde dans pistinde zıplamak

Böyle bir valsle aynı şey değil ve dans etmeyi sevmeme rağmen bunu yeterince yapmıyorum. Vücutlarımızın birbirini alıp vermesi beni nefessiz bırakıyor. Kısa süre sonra daha fazla temas, daha fazla sıcaklık, bakışlarıyla bana verdiği vaatlerin daha fazlasını arzuluyorum.

Bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi Izzy Day.

Sonraki üç şarkı boyunca dans ederken bir şekilde kendimi tutmayı başarıyorum. Oraya ait olmadığımızı fark eden biri varsa bile bunu kendine saklıyor. Üçüncünün sonunda, müziğin son ölçüleri hemen bir sonrakine geçmeden havada kayboluyor. Dudaklarına ateşli bir öpücük konduruyorum.

"Beni sen giydirdin." Tırnaklarımı boynunun arkasına, yakasının altına geçirdim. Dantelli iç çamaşırı parçalarını ve elbiseyi sürükledi; kolyeyi boğazıma doladı ve ayaklarımı ayakkabıların içine sokmak için diz çöktü.

"Beni de soyacak mısın?"

Gözlerindeki arzu nefesimi kesiyor.

Pek çok erkek bana hayranlık duydu, iltifat etti ama *hiç* kimse ama *hiç kimse* benimle aynı havayı solumak için yanıp tutuşuyormuş gibi görünmedi.

"Yavaşça." Sesi çok alçak, çok sert. "Elimden geldiğince yavaşça, çünkü

o kolyeden başka bir şey giymediğın an-"
Onu kravatından tutup odadan dışarı sürükledim.

Bölüm 33

Izzy

Asansörün kapısı çaldığında Nik beni gelin arabasına bindirmişti.

İpekli elbise bacaklarımın üzerinde su gibi kayıyor. Bu çok saçma, çünkü tek yaptığı beni asansörün duvarına yaslamak ve kısa yolculukta beni öpmekti, ama zaten gerginim. Beni yere indirmeden süitin kapısını açıyor, sonra da kapıyı tekmeleyerek kapatıyor. Zevkle döşenmiş oturma odasından geçip yatak odasına doğru ilerliyor, beni yatağa yatırıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor.

"Gece içkisi yok mu?" Alay ediyorum.

Elini baldırımında gezdiriyor. Topuğumu çıkarırken küçük bir iç çekiyorum; otele döndüğümüzden beri ayaklarım ağrıyor. Diğer topuğu da çıkarıp ikisini de bir kenara koyuyor ve ayaklarımı ovmaya başlıyor.

"Kendimi yine aç buluyorum." Ciddi, şehvetli gözleri üzerime yerleşiyor. "Bir içkiden daha fazlasına ihtiyacım olacak."

Başparmaklarını ayağımın kemerine bastırırken dudaklarımdan bir inilti kaçıyor. Refleks olarak bacağımı tekmeliyorum. "Beni soyacağına söz vermiştin."

"Yaptım, değil mi?" Diğer ayağına geçti. Parmaklarının başka konularda da yetenekli olduğunu biliyordum ama bu yeni bir şeydi. "Muhteşem kız."

Bacaklarımın arasında kayganlık biriktikçe karnım istekle geriliyor ama yalvarmalarına rağmen ayaklarıma masaj yapmaya devam ediyor. Ayağa kalkıp beni çevirerek etolü bir kenara bırakıp omurgamdan aşağı inen düğme sırasını çözdüğünde, inlemelerin dökülmesini engellemek için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum

her dokunuşta dışarı çıkıyor. Ceketini ve kravatını gelişigüzel bir kenara atıyor, ama benim bakışımla elbiseyi dikkatlice köşedeki sandalyenin üzerine örtüyor.

Beni daha fazla soymaya zahmet etmedi.

Onun yerine, kollarını sıvamak için acele etmiyor. Işıkları açmadık ve gölgeler yüzünün açılarını keskinleştiriyor.

"Kendini nasıl istersen öyle düzenle," diye mırıldanıyor.

Meme uçlarım gerginleşiyor ve sütyenimin dokulu kumaşına sürtünüyor. Gök mavisi askılar göğüs kafesimin üzerinden geçerek aşağıya doğru iniyor.

külotumu. Bakışlarının kararmasından, ön taraftaki ıslak noktayı, uyarılmışlığımın inkar edilemez kanıtını görebildiğini anlıyorum.

Sanki o böyleyken başka bir şey olabilirmişim gibi. Baskın ama zarif. Bunu arzulayan yanımlı fark ediyor ve beni içine çekmeyi teklif ediyor. Yazdan beri onun bu yönünü tam olarak görmemiştim.

Bir adım geri atıyorum, sonra bir adım daha, ta ki bacaklarım yatağa çarpana kadar. Düşmeme izin verdim.

"Hâlâ diz çökmemi mi istiyorsun?" diyor eğlenerek.

Nefes nefese başımı sallıyorum, dirseklerimin üzerinde doğruluyorum. Derin ses tonundan daha da iyisi, tekrar dizlerinin üzerine çökerkenki bakışları. Tereddüt yok, sadece güzel yüzünün her santimine kazınmış ham şehvet. O

Bacaklarımın arasına yerleşiyor, geniş omuzlarıyla bastırarak açıyor ve nefesinin külotumun ön kısmında gezinmesine izin veriyor.

İnliyorum, elim göğüslerime gidiyor. Sütyenimi parmak uçlarımın arasında meme uçlarımı bükebileceğim kadar aşağı çekiyorum.

Küfür edince tavana gülümsüyorum ama nemli ipeğin üzerine burnunu sokması uzun sürmüyor. Kumaşı yalarken elleri kalçalarımın gömülüyor; dişlerini yeterince baskı uygulayarak sıyrıyor, nefesim kesiliyor.

Parmakları

külotun üstünden kaydırıyor, sonra indiriyor, harap kumaşı kenara çekiyor, böylece bana düzgün bir yalama yapabiliyor. Sanırım bir şey söylüyor ama kulaklarımdaki uğultudan, beni iyice kıstırmış olmasına rağmen kalçalarımı kaldırma dürtüsünden duyamıyorum.

Ve dişleri klitorisimi yakaladığında, bir parmağı içime doğru ittiğinde, kalçalarım yataktan çıkıyor.

"Çok lezzetlisin," diyor kalçamı ıslak ıslak öperken. "Tadın sanki sadece benim için yapılmış gibi."

Bu açıdan saçlarına ulaşamıyorum ama keşke ulaşabilseydim; o da nefessiz kalana kadar çekip durmak istiyorum. Keşke konuşabilseydim,

ama bu kapasitemi kaybetmiş gibiyim. Denediğimde, sadece sızlanıyorum.
Tekrar dalıyor, beni parmaklıyor

O yaladıkça, kemirdikçe ve emdikçe. Göbeğim sıkılaşıyor, daha fazla sürtünme istiyor. Kulaklarımın ucundan ayaklarımın tabanına kadar ısınyorum. Bir parmak daha ekliyor, kabaca geriyor. Beni tutup ağzını klitorisimin etrafına kapatana ve arzumu eritene kadar kavrayışında bükülerek inliyorum.

Sonunda doruğa ulaştığımda adı dudaklarımdan dökülüyor, inatçı bir zevk dalgasına kapılıyorum. Dirseklerimi açmaya çalışıyorum, böylece o yetenekli ağzını kullanmaya ve alaycı parmaklarını kıvırmaya devam ederken bile.

Bakışları benimkilerle buluşurken klitorisimin etrafındaki kesilmiş tüyleri karıştırıyor.

Ağzı kaygan. Gözler dans ediyor.

Sırıltısını göremiyorum ama hissedebiliyorum.

Hâlâ boğazımda olan kolyeye layık olduğumu hissetmek için yeterince tavır topluyorum.

"Öylece bakacak mısın yoksa işinin başına mı döneceksin?"

Sözler hedefi vurdu; vücudu kaskatı kesildi. Kalçama hızlı bir öpücük kondurarak önce iç çamaşırlarımı, sonra da diğer kıyafetlerini çıkardı. Bana karşı yerleşti ağaçtaki bir panter kadar rahat.

Dudaklarımı ıslatarak pürüzsüz, kaslı göğsüne, güçlü bacaklarına ve özellikle de düzgün, siyah saçlarla çerçevelenmiş sertleşmiş boyuna bakıyorum. Dikkatle kontrol altına alınmış bir gücün resmiydi ve beni ağzıyla sıkmış olsa da daha fazlasını istiyordum.

Kendini tembelce okşuyor ve ben neredeyse yüksek sesle sızlanıyorum, hiçbir şeyin etrafında kenetlenmiyorum.

Kaşını kaldırışına bakılırsa bunu biliyor. "Bana doğru sürün, Isabelle."

Emir -çünkü bu bir emir- en ufak bir an için havada asılı kalıyor. Zorlamıyor ve başımı salladığımda beni kollarına çekip işlerin nerede yanlış gittiğini, dizimin hâlâ ağrıyıp ağrımadığını soracağını biliyorum ama istediğim bu değil. Onun beni zorlama yöntemlerinde her zaman güvenlik bulmuşumdur ve bu da bir istisna değil.

Ben de sürünüyorum.

O kendini okşamaya devam ediyor, ben de santim santim yatağa tırmanıyorum. Kasten yavaşça. Elmas kolyeden başka bir şey giymeden, saçlarım uzun ve omuzlarımda gevşek bir şekilde onun için bir gösteri. Göğüslerim her hareketimde sallanıyordu. Az önce boşaldım, ama gerçekten tekrar orgazm olabileceğimi düşünüyorum.

pozisyondan, teşhirden, beni seyrederken yüzündeki ifadeden.

Yeterince yaklaştığımda, dalga geçmiyor; beni doğruca kucağına çekiyor.

"Benim iyi kızım." İki eliyle kıcımlı sıkıyor, hafifçe masaj yapıyor.
"Sikimin üzerine oturacaksın ve her santimini alacaksın."

Tırnaklarımı mükemmel gövdesine geçiriyorum. Gülünç derecede yapılı, vücudunun her bir parçası çok sevdiği spor için bilenmiş. Sikini elime alıp sertçe pompalıyorum. Kaya gibi sert, teni kızarmış ve önsevgiyle ıslanmış.

Başımı yana eğiyorum. "Söz veriyor musun?"

Bir yanı beni ters çevirmek istiyor; bunu gözlerinden anlıyorum ama soyunurken cüzdanından çıkardığı prezervatifi kapıp bana uzatıyor. Biraz beceriksizce ve tıslamasına neden olacak kadar basınç uygulayarak yuvarlıyorum. Hâlâ çok kaygan olduğumdan emin olmak için bacaklarımın arasını kontrol ediyor ve ne kadar sırlıslıkla olduğumu fark ettiğinde nefesinin kesilmesini kaçırmıyorum. Beni öpüyor, elleri saçlarıma dolanıyor ve beni yukarı kaldırıyor.

Sikini santim santim acı çekerek aşağıya kaydırıyorum. Şimdiye kadar aldığım en büyük yaraktı ve pozisyondan bağımsız olarak hoşuma gidiyordu ama bu özel bir işkenceydi. Göbeğime doğru yavaşça sürüklenmesi, içime girmemek için savaşıırken parmaklarının derimi kazması. Dibe vurduğumda neredeyse nefes nefese kalıyorum ve o da benim hissettiğim kadar harap görünüyor. Klitorisimi ovalayarak rahatsızlığımı hafifletiyor.

"Yavaşça," diye mırıldanıyor. Başımı geriye attığımda boğazımı öperek sikinin üzerinde hareket etmeme yardım ediyor.

Her hareket boğazımdan inilteler çıkarıyor. Kendimi yukarı ve aşağı hareket ettirmek için elimden geleni yapıyorum, ama çok geçmeden, uyarılmanın yanı sıra çabayla da titriyorum.

"Bu" - klitorisimi bir kez daha sertçe ovarken nefesim kesildi - "bir çekirdek egzersizi."

Şaşkın kahkahası beni uçuruyor. "Çok iyi gidiyorsun, tatlım." Ellerimden birini yatak başlığına, diğerini de kaldıraç olarak göğsüne götürüyor. "Bana biraz daha ver."

"Sen içimdeyken boşalmak istiyorum."

"Biliyorum." Bana acıyor, ellerini kalçalarıma koyarken kendi ellerini de yukarı doğru kaldırıyor. Sertçe haykırıyorum. "Bunu ben de istiyorum, duymak istiyorum"

"Seni doldururken çıkardığın o tatlı sesler."

Bir hamle daha ve bir tane daha. Her hareketine kendi hareketlerimle karşılık vererek bastırıyorum. Tırnaklarımı göğsüne öyle sert bastırıyorum ki canı yanıyor olmalı, ama o irkilmiyor bile. Yoğun gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, doyarken bile ifadesindeki açlık apaçık ortada. Sanki beni tamamen yiyip bitirse yine de daha fazlasını isteyecekmiş gibi.

Birlikte hareket ederken etrafını sıkıyorum, bu onu inlettğinde memnun oluyorum. Zevk gittikçe artıyor ve beni zirveye taşıyor. Bir tanesinde

aşağıya doğru iterken beni göğsünde yakalıyor. Bizi hareketsiz tutuyor ve ağırlı bir yavaşlıkla meme uçlarımdan birini ağzına alıp emiyor.

Bir çılgılla boşalıyorum, içimdeki gerginlik bir anda dışarı sızıyor. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip başını kaldırıyorum. Ağzını benimkine yapıştırıyor. I

Yapabildiğim için dudağını ısıırıyorum ve içimde harcadığını hissettiğimde gülümsüyorum, bana o kadar sıkı tutunuyor ki yarın da hissedeceğimi biliyorum. Yüksekten aşağı süzülürken tekrar tekrar adımı fısıldıyor.

Bizi çözdüğünde itiraz etmiyorum, ama prezervatiften kurtulduktan sonra yatağa geri döndüğünde ona uzanıyorum.

Gözlerindeki altını görebileceğim kadar yakınız. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor, yüzünde şefkatli bir gülümseme var.

Acaba o gülümsemeyi gören tek kişi ben miyim? O yara izine dokunan tek kişi.

Ağzımı açıyorum, ne diyeceğimi bilmiyorum. Az önce yaptığımız şeye rağmen, gece kâğıt gibi ince hissettiriyor. Herhangi biri, Nik bile, doğru şeyleri söyleyebilir ve bana doğru şekillerde dokunabilir ama yine de burada kalmak istemez.

"Banyoyu ben başlattım," diyor. Kalçamda bir desen çiziyor. "İkimiz için de yeterince büyük."

Banyo kulağa hoş geliyor. Nasıl başlayacağımı bile bilmediğim bir sohbetten çok daha güvenli.

"Bu muhteşem bir küvet," diye mırıldanıyorum omzuna karşı.

Beni kucağına aldı, gücünün bir kısmıyla beni tuttu. "Seni tekrar kirlletmeden önce temizlemem gerek, tatlı solnishko."

Uyandığımda, dün gecenin tüm kanıtlarının etrafa saçıldığı yatak odası sabah ışığıyla yıkanıyor.

Nik bana sarılmış, usulca nefes alıyor, bir eli ortama yayılmış. Ayaklarımız birbirine dolanmış. Gülümserken yüzümü yastık kılıfına sürüyorum ve onun elini kendi elimle kapatıyorum.

Her öpücük, her dokunuş, paylaştığımız her kelime geri geliyor. Tüm mükemmel doğum günü gecesi, başından sonuna kadar, renkli filmde.

Bir yere gitmeye karar verirsiniz, saklamayın.

Başparmağımı elinin arkasına sürüyorum. Parmağında bir çürük var. Bir sonraki maçından önce bantlaması gerekecek.

Ona kahvaltıda söyleyeceğim. Ona buna bir etiket koymak istediğimi ve gizlice dolaşmayı bırakmak istediğimi söyleyeceğim ve eğer dün gece bir şans değilse, eğer bir

Kalp atışının olmadığı boş bir an-

Gerçeklik bir saniye sonra çarpıyor.

Takım. Kampüse dönüş otobüsü.

Telefonumu almak için yatağa daldım.

"Isabelle?" Nik'in sorduğunu duyuyorum, sesi uykudan pürüzlü.

Telefonumun kilidini açmak için uğraşıyorum. Bir düzine cevapsız mesaj ve arama beni karşılıyor.

Victoria, diğer takım arkadaşlarımız, Koç Alexis.

Üç saat önce o otobüste olmalıydım.

Bölüm 34

Izzy

"Anladınız mı?" Koç Alexis tekrar söyledi. "Senden daha iyisini beklerdim."

Titreyen dudağıma dişlerimi geçirdim. Sonunda kampüse döndüğümüzde, ofisine koşmak için aceleyle kendimi Nik'in arabasından dışarı attım. Oturduğumdan beri on farklı şekilde özür diledim ama hiçbiri onu yerinden kıpırdatmadı.

Deplasmanlarda takımdan ayrılmıyorsun. Her zaman. Bir sürü takım arkadaşları partilere ya da kulüplere gitmek için benim gibi gizlice kaçtılar, ancak hepsi ertesi sabah kampüse giden otobüs durduğunda üzerinde olmak. Bunu biliyorum ama yine de her şeyi berbat ettim. Hiçbir açıklama ya da yalvarma bu gerçeği söylemez.

Sanırım beni uzaklaştırmadığı ya da takımdan atmadığı için minnettar olmalıyım ama bir bakıma bu ceza daha kötü. İkinci şansım yerle bir oldu. Hâlâ kadrodayım ama asla başlangıç setçisi olamayacağım.

Başımı sallamaktan fazlasını yapabilmem bir anımı alıyor. "Evet."

"Güvenmediğim birinin takıma liderlik etmesini bekleyemem. Bu işler böyledir."

Başka bir yalvarış dizisini bastırıyorum.

"Ve bu utanç verici, çünkü iyi oynuyordun. Eğer bu olmasaydı, çok farklı bir konuşma yapıyor olurduk."

Bu konuşmayla ilgili tek iyi şey yalan söylememiş olmam. Bir kere bile. Evet, takımla kalmak yerine Nik'le çıktım. Hayır, çıkmadım.

izin iste. Evet, otobüsü kaçırdım. Bu konuda yalan söylemedim, tek bir kelime bile.

Aileme yalan söylemekten çok yoruldum. Nik her şeyim haline gelmişken, benim için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davranmaktan yoruldum.

Dün gece olmamalıydı ama pişmanlık duymaya da dilim varmıyor.

"Anlıyorum." Boğazımı temizliyorum, sesimin güçlenmesini istiyorum.

"Ve

Tekrar özür

dilerim."

"Gidebilirsin."

Kapıya ulaşmak için acele ederken neredeyse bir yan masayı deviriyordum. Bir mucize eseri onun önünde ağlamadım ama bu aptal, magazin el ofisin sınırlarından kurtulduğum anda gözyaşlarımın akmaya başlayacağını biliyorum.

"Callahan?"

Elim kapının kolunda donup kaldım.

Bana buzu kırabilecek bir bakış attı. "Umarım o çocuk buna değmiştir."

Kapıyı kapattığımda yumruğumu ağzıma bastırıp hıçkırıklarımı yutuyorum. Nik'in beni beklemesini bekliyordum ama yalnızdım. Alexis'in ofisten çıkma ihtimaline karşı koridorda koşarak ilerliyor, köşelerden Nik'i arıyorum.

Sonunda sesini duyuyorum. Rusça konuşuyor, bu yüzden tek kelime anlamıyorum ama yine de sesle rahatlıyorum. Spor salonunun lobisine girip Kapının yanında volta atıyor, yüzü gergin.

"Hayır," diyor İngilizce, ses tonunda bir gerginlik var, "Ben yapmadım."

Beni görünce cümlemin ortasında durdu ve telefonu kapattı. Kollarına atıldım. Bana sıkıca sarıldı.

"Nasıl gitti?" diye soruyor sessizce, saçlarıma doğru.

"Beklediğin kadar iyi geçti."

"Onunla

konuşabilirim."

"Kesinlikle olmaz."

"Ne yaptı-"

"Her şeyi berbat ettim." Alexis'in bana söylediği veda cümlesi zihnimde yankılanıyor: *Umarım o çocuk buna değmiştir.* "Benim hatamdı."

"Seni görmeye giden bendim."

Başımı salladım. "Bu sezon yaptıklarımın hiçbir önemi yok."

Gözyaşlarım kızarmış yanaklarımdan aşağı süzülüyor. "Ne kadar iyi oynadığım, fazladan ne kadar çalıştığım... Güvenemediği birine başlangıç

setçisi pozisyonunu vermiyor."
"Bu saçmalık."

Kendimi ondan kurtarıyorum, binanın kapılarını öyle sert itiyorum ki kapılar tuğlalara çarpıp sekiyor. Soğuk hava yüzüme çarpıyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Nik'in arabasından binaya giderken montumu giyme zahmetine katlanmadım.

ve şimdi pişmanlık duyuyorum.

"Özür dilerim. Benim hatam, seni bütün gece dışarıda tutan bendim. Yapamayacağıma emin misin-"

"Tanrım." Dondurucu havada nefesim duman gibi dışarı çıkıyor. "Bunu yapamam."

"Ne yapmak?"

Eğer paylaştığımız gece onun için de benim için ifade ettiği şeyi ifade ediyorsa, o zaman bu yalan bir aşkı saklamıyor. Kolayca bir yangına dönüşebilecek bir kıvılcımı saklıyor. Yine de herkesin yanında birbirimizi hiç tanıımıyormuşuz gibi davranıyoruz. Bu sonbaharda an be an -hatta ailemle yediğimiz akşam yemeğinde bile- birbirimize neredeyse yabancıymışız gibi davrandık. Bunu bastırdım ve önemli değilmiş gibi davrandım. Önemsizmişiz gibi. Voleybol paramparça oldu ve Nik'in benim için hiçbir önemi yokmuş gibi davranmaya devam edersem kırılacağım.

Ona doğru döndüm. "Yalan söyle. Artık yalan söyleyemem."

Ağzını açıyor. Sonra kapattı. Yüzümü kabaca sildim.

"Isabelle," diyor sonunda. Gözleri kocaman; dilini dudaklarının üzerinde gezdiriyor. Ellerini yumruk yapıyor, sonra tekrar tekrar gevşetiyor.

Ne demek istediğimi anladığını biliyorum ama yine de başka bir şey söylemiyor.

Elimi saçlarımın birbirine karışmış uçlarında gezdiriyorum. Kelimeler boğazımda düğümleniyor ama onları bir araya getirmek için çaba sarf ediyorum. "Bir parçam onun ofisinde rahatladı." Boş boş gülüyorum. "En azından senin hakkında yalan söylemek zorunda kalmadığım için rahatladım."

"Ne dedi?"

"Önemli değil." Bunun ne anlama geldiğini düşünmeme henüz izin vermedim. Takımda nasıl bir geleceğim olacağını. Nasıl bir hayal kırıklığı yaşayacağımı.

Ne olduğunu ve nedenini duydukları anda aileme haber vermeliyim. Nik'i öyle hareketsiz, yüzünü öyle acı içinde görmenin arka planında her şey var. Aramızdaki beş metre bir kanyon bile olabilir.

"Elbette öyle. Bunun bir hata olduğunu bilmeli."

"Umurumda değil." Bir yalan daha ama en azından bir adım öne çıkmasını sağlıyor.

"Isabelle," diyor tekrar. Yüz ifadesi o kadar sert ki, içimde kalp acısından başka bir şey hissedecek kadar yer olsaydı beni korkuturdu.

"Aileme bu şekilde yalan söyleyemem." Sesim çatlıyor. "Artık gizlice dolaşamam, özellikle de başka her şeyin önüne geçecekse, öyle olmayan biri için ..."

"Sen neden bahsediyorsun?" Sesi tuhaf ve düz geliyor.

Kendimi onunla gündelik ilişkinin farklı hissettirdiğine ikna ettim çünkü seçimi aktif olarak ben yaptım, ama sonunda yol aynı yöne döndü. Başından beri ona karşı bir şeyler hissettim ve onun da hissettiğini düşündüm, özellikle de dün gecedan sonra, ama belki de insanları dışarıda tutmakta daha iyidir. Paylaşmadığı çok şey var, özellikle de ailesi söz konusu olduğunda. Belki de yine aptal olan benim, bana ikinci kez bakan herkese duygularımı itip kakıyorum. Onun için yeterli olmadığım halde bunun bir yere gittiğine, güvenin her iki yönde de olduğuna inanmama izin veriyorum.

"Siz kendinizi her şeyden uzak tutabilir ve ailenizi dışlayabilirsiniz ama ben bunu yapamam."

Sanki ona tokat atmışım gibi bir seğirme. "Ailemin bununla hiçbir ilgisi yok."

"Ve benimkinin bununla çok ilgisi var," diye karşılık veriyorum.

Gözünü kırpacak kadar bile tepki vermiyor. Heykel gibi de olabilir. Soğuk. Umursamaz. Onun önünde boğulmama izin veriyor.

"Artık bunu yapamam," diye fısıldıyorum. "Gerçek olmadığı sürece olmaz Nik. Gerçek mi?"

Sesimdeki kırılmayla gözlerinde bir şeyler titreşiyor ama cevap vermiyor.

Dün gece bana *Isabelle'im* dedi. Şimdi tek kelime etmiyor. Gözyaşlarım gözlerimi acıtacak kadar bastırıyor. Eğer tam bir nefes alırsam, hıçkırıklarımı tutamayacağım. Cevap yok, ama bu yeterli bir cevap.

Bir şekilde kapıyı açmayı ve spor salonunun sıcaklığına geri kaçmayı başardım.

Sanırım adımı duyuyorum, ama o takip etmiyor. Mayıs'tan bu yana her an gibi hüsnükuruntu. Dün gecenin bir önemi yoktu. Hiçbirinin önemi yoktu.

En azından gözyaşları dökülmeden önce sessiz bir köşe bulmayı başarıyorum.

Tekila shot'ının tadı aşağı inerken ekstra yumuşak. Karnım yanıyor, uzuvlarım gevşiyor. Bardağı diğer çocuklarla birlikte masaya çarpıyorum - futbolcular, belki de lakrosçular, fark etmez - ve onlar benim için tezahürat yaparken ellerimi havaya kaldırıyorum.

Gülümsüyorum. Beşinci ... hayır, altıncı ... shot sayesinde tüm oda bulanıklaştı. Tekilayla ilgili bir şey bana yazı düşündürüyor, ama şimdi ayrıntıları hatırlayamıyorum. Ayrıntıları bir daha asla hatırlamak istemiyorum. Yüzmek, bulanıklaşmak, yuvarlanmaktan çok daha iyi. O buz gibi ifadeyi yeniden yaşamaktan çok daha iyi. Kendimi açtığımda Nik'in nasıl tek kelime etmediğini.

Geriye doğru sendeliyorum, neredeyse takılıp düşüyordum ve biri beni sabitliyor, eli belimde duruyor, ben yana kaymadan önce. Korkunç bir Noel müziği. Sömestr sonu stresini atmak isteyen bir sürü sarhoş öğrenci. Burada yaşıyordum

Geçen yıl boyunca böyle partilerde topuklu ayakkabılarım ve parıltılarımla dönüp durdum, her yönden bakışları üzerime çektim. Neden durdum ki?

Cevabı başka bir atışta boğdum.

Victoria'nın yurduna gittiğimde, zaten parti için giyinmiştim, yüzüm lekeli, bana bir kez baktı ve makyajımı yapmam için beni banyoya götürdü. Sana söylemiştim yok, sadece su geçirmez maskara ve daha yüksek topuklu ayakkabılar.

Her şeyden önce, bu akşamki hokey maçına gidecektik, ama Bu çok daha iyi. Burada içki, şekerli kurabiyeler var ve hokey oyuncuları yok. Voleybol, dersler ve tanıdığınızı sandığınız birinin gözlerinin içine baktığınızda sadece bir yabancının size baktığını görmek gibi şeyler yok. Boş ver bunları. Bunun dışındaki her şeyin canı cehenneme. Çılgın enerji ve nefesim kesildi ve biri beni dans pistine çekti.

Victoria kulağıma, "Atışlarda ağır ol," diyor ve beni futbol ya da hokey oynayan çocuklardan uzaklaştırıyor. "Onun yerine dans edelim."

Ona sarılıyorum, ucuz hoparlörlerden çalan "Jingle Bell Rock "ın tuhaf dans remiksiyle ikimizi de sallıyorum.

"Bira gibi kokuyorsun," diyorum yanağına bir öpücük

kondurarak. "Ve sen de bir şişe Patrón gibi kokuyorsun."

Birisi elinde bir tepsi içkiyle yanımdan geçti, ben de iki tane aldım. Victoria yüzünü buruşturuyor ama ben kendiminkini tutarken onunkini tutuyor. O kadar ucuz bir marka ki burnumun direğini sızlatıyor ama bu da hoşuma gidiyor. İçimde yanan ateşe bir odun daha ekliyor. Her zamanki gibi dikkatleri üzerime çekerek etrafımda dönerken çok renkli ışıklar görüş alanımın kenarlarında parıldıyor.

Daha parlak yakabilirim. Bu benim uzmanlık alanım. Bir hiç olana kadar, tekrar yalnız kalana kadar yanarım ve yanarım.

Masanın üstüne nasıl çıktığımdan emin değilim ama bir kez oraya çıktım

mı dans etmeye başlıyorum. Duvardan bir çelenk koparıyorum ve kalçalarımı sallarken onu tüylü bir boa gibi üzerime örtüyorum. Birisi şarkıyı özellikle

"Santa Baby "nin ateşli yorumu ve ben şarkı sözlerine eşlik ederek uygun bir dansa başlıyorum. Elimi boğazımdan aşağı, yeşil payetli elbisemin önünden geçiriyorum ve kalabalık çığlık atarken saçlarımı omzumun üzerinden atıyorum.

Bir yere gitmeye karar verirsiniz, saklamayın.

Umarım o çocuk buna değmiştir.

Artık bunu yapamam.

Dönüyorum. Masa bükülüyor.

Yere düşüyorum ve Noel ışıklarının telleri yıldızlar gibi sönüyor.

Bölüm 35

Nikolai

Piste nasıl gittiğimden emin değilim. Bir an soğukta durmuş, Isabelle'in gözyaşlarına bakarken panik atak geçirirken, bir an sonra sezon arasından önceki son maç için soyunma odasındayım ve gülümsemeyi başarıyorum.

Arada bazı adımlar vardı. Arabamın camını kırma dürtüsüne direnmek. Tırnaklarımı çok derine batırdığım için kollarımda morluklar bıraktım. Isabelle koçunun odasından çıkmadan önce babamla yaptığım tartışmanın kesitlerini hatırladıkça telefonuma kaşlarımı çatarak bakıyordum. Unutulmuş paltosunun kokusunu içime çekiyorum. Yükselen mide bulantımı yatıştırmaya çalışıyor ve başaramıyordum. Kendimi o endişe dolu puslu havadan santim santim çıkardım ama artık çok geçti.

"Geliyor musun?" Mickey soruyor.

Sesini duyunca irkildim. Kim bilir ne kadar zamandır elimde eldivenlerle dolabıma bakıyordum. Gözlerinde yaşlarla orada durduğu görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum ya da sesini duymayı bırakamıyorum.

Bana artık bunu yapamayacağını söylerken sesi titriyordu. Panik konuşmamı, hareket etmemi engelledi ve her şey yerle bir oldu.

Bir şekilde buza çıkmayı başarıyorum ve Cooper'ın orada olmadığını ancak o zaman fark ediyorum. İlk vardiya için Evan'la eşleştim. Ona bir bakış attım ve o sadece başını salladı. "Sonra," diyor.

Koç'a bakıyorum ama asistanlardan biriyle konuşmakla meşgul, bu yüzden onun yerine kendimi karşılaştırmaya hazırlıyorum. Hokey asla durmaz. Panik için değil,

Kalp kırıklığı için değil. Hokey babamın sesi, bir yumruk kadar görmezden gelinmesi imkansız.

Mide bulantısı yine tehdit ediyor, ama onu bastırıyorum. Dün gecedен beri bir şey yemedim, bu yüzden midemde kusacak bir şey yok. Babam sopamın buzda böyle sallandığını görse alay ederdi.

Düdük çaldı. Harekete geçiyorum. Hayatım boyunca antrenman yaptım, bu yüzden vücudum otomatik pilotta çalışıyor. Buzun üzerindeyken zihnim bomboş oluyor ve vardiyalar arasında patenlerim yedek kulübesine çarptığı anda tek gördüğüm Isabelle'in yüzü oluyor.

Chance'in ona ne yaptığını bana anlattıktan sonra bile, sersemlemişken benden kaçmasına izin verdim. Onu daha önce bir kez bu şekilde incittikten sonra bile. Aramızdaki şeyin gerçek olup olmadığını sordu ve ben ona cevap veremeyecek kadar zihnime hapsolmuştum.

Ellerim yine uyuştı. Titriyor.

Gitmesine izin verdiğime
inanamıyorum.

"Nik," diyor Evan, eldivenli eliyle omzuma vurarak. İrkildim, etrafıma bakındım. Hâlâ bankta oturan tek kişi bendim. "Ders bitti. İyi misin?"

Soyunma odasına giderken Ryder beni durdurdu. "Cooper maça çıkamayacak, bu yüzden senin daha da öne çıkmaya ihtiyacım var." İç çekti, kaşları çatıldı. "Ailevi bir acil durumla uğraşıyor. Kardeşlerinden biriyle ilgili bir şey mi?"

Koridorda yarışıyorum. Lanet patenler. Buzun dışında onlarla hareket edemiyorum. Çocukların yanından geçerek soyunma odasına giriyorum ve çantamdan telefonumu çıkarıyorum.

Isabelle olamaz.

Olamaz.

Eğer ben gittikten sonra ona bir şey olduysa -eğer kendi lanet paniğim beni *sarmala* soktuktan sonra gitmesine izin verdiysem ve o zarar gördüyse-

Mesaj yok ama yeni bir sesli mesaj var. Telefonu kulağıma götürürken yutkunuyorum. Numarayı tanımıyorum.

"Nikolai, ben Sebastian. Numaranı Izzy'nin telefonundan aldım, üzgünüm." Bir gümbürtüyle banka oturdum.

"Birbirimizi o kadar iyi tanımadığımızı biliyorum ve Izzy ile şu anda nerede durduğunuzu bilmiyorum ama o bir partideydi ve yaralandı. Hastanede. Bethel-Ross."

Kalbim bedenimi terk ediyor. Titremeler tam bir sarsıntıya dönüşüyor. Dahası da var ama dinlemeye zahmet etmiyorum. Patenlerimi çıkarıyorum, ayaklarımı sokak ayakkabılarına sokuyorum ve çantamı alıyorum. Etrafımdaki takım arkadaşlarım sohbet edip gülüşüyorlar ama kalp atışlarımdan onları duyamıyorum.

Mesafeyi siktir et, çekinceleri siktir et, sırları siktir et. Onu görmek zorundayım. Şimdi.

"Neler oluyor dostum?" Aaron soruyor.

Çantamı omzuma atıyorum. "Koç'a üzgün olduğumu söyle."

"Gidiyor musun?" Mickey söyledi.

Cevap vermeye zahmet etmiyorum. Daha sonra özür dileyebilirim, emin olduktan sonra

Isabelle iyi. Kapıdan çıkarken Evan bakışlarımla karşılaştı. İkiyle ikiyi bir araya getirirken iki kez baktı.

"Ryder'a söyleyeceğim," diyor.

Bölüm 36

Nikolai

"Isabelle Callahan," diye tekrarlıyorum nefes nefese, terli saçlarımı geriye atarak. "Nerede o?"

Tezgâhın arkasındaki kadın beni şöyle bir süzdü, şüphesiz hâlâ üzerimdeki hokey formasına, pedlere ve her şeye bakıyordu. Üzerimi değiştirmek için bir an bile durmak istemedim; kenara çekilmeden olabildiğince hızlı bir şekilde hastaneye koştum.

"Onu üst kata naklettiler," diyor sonunda. "Hangi odaya?"

"Sadece aileler için."

"Ben o- Lütfen, onu görmem gerek. Şimdi."

Kadın meslektaşına bakıyor, o da omuz silkiyor. Bana dönerken tekrar iç geçiriyor.

"Üçüncü katta. Ama-"

Asansörlere doğru koşuyorum. Bir şeyler bağılıyor ama onu duymazdan geliyorum ve kimse beni durduramadan açılan ilk asansöre biniyorum. Önce onu görebildiğim sürece, beni binadan kelepçeleyerek çıkarsalar bile umurumda değil.

Üçüncü katta ortalık sessiz, ışıklar akşam için karartılmış. Katın ilk bölümünde ondan ya da ailesinden bir iz göremiyorum, bu yüzden bir doktor kilitli kapıları açtığında bir sonraki bölüme geçiyorum. Bir hemşire Sağdaki masadan başını kaldırıyor. Ne sorarsa sorsun duymazdan geliyorum.

Daha aşağıda, odalardan birini koruyan iki adam -Cooper ve Sebastian-görüyorum. Onlara doğru kayarken kulaklarımda kan uğulduyor. Cooper yaklaştığımı duyunca başını kaldırıp bakıyor, gözleri kocaman oluyor. Yüzündeki bariz acıyı görünce midem bulanıyor.

"Abney? Burada ne işin var?"

"Buradasın," diyor Sebastian. Ses tonundaki rahatlamayı fark ediyorum. "Onu görmem gerek." Bir adım öne çıkıyorum. "Beni içeri al." Birbirlerine bakıyorlar.

"Lütfen," diyorum, sesim kırılıyır. "Lütfen Cooper, beni ondan uzak tutma."

Şaşkınlığının anlayışa dönüştüğü anı görüyorum. İhanet. Sebastian başını sallayarak çenesini eğiyor ve Cooper ayağa kalkarak bir elini sakalında gezdiriyor.

"Lütfen," diyorum tekrar. "Her şeyi sonra açıklayacağım. Sadece bana onunla beş dakika verin."

"Açıklanacak bir şey yok," diyor. Kahkahası sesin içinde sert aksi halde sessiz koridor. "Her şeyi anlıyorum. Takım arkadaşı olduğumuzu sanıyordum Nik. Arkadaş."

"Coop," diyor Sebastian, sesi kısık.

Cooper başka bir şey söyleyemeden Penny elinde bir kahve tepsisiyle yanıma geldi. Bakışları benimle erkek arkadaşı arasında gidip gelirken birkaç belirsiz adım attı. "Tatlım? Neler oluyor?"

Cooper ona bakmıyor. İlk karşılaşmamızda olduğü gibi delici gözlerini bana dikmiş durumda. Şiddetle koruyucu görünüyör. Uzuvarımı koparmaya hazır. Bunu yadırgamıyorum bile, çünkü Isabelle hak ediyor.

"Cooper?" Isabelle kapının arkasından sesleniyor. "Sebastian?"

Sesini duyunca neredeyse dizlerimin bağı çözölüyor. En azından uyanık ve kardeşlerinin odanın dışında olduğünün farkında. Ona her ne olduysa, o kadar da kötü olamaz.

Cooper'ın ifadesi değişmiyor ama kapıdan uzaklaşıyor. "Beş dakika. Beyin sarsıntısı geçiriyor."

O fikrini değiştirmeden karanlık odaya giriyorum.

Önce saçlarını fark ediyorum, yastığın üzerine koyu bir hale gibi yayılmış. Soluk mavi bir hastane önlüğü giymiş, bir bileğinde serum takılı, diğerinde yumuşak bir alçı var. Yatağın içinde, bembeyaz çarşafların arasında küçücük görünüyör.

Gençliğimden beri hastaneye gitmediğimi aniden fark ettim. Doktor anneme camın gözüme isabet etmemesinin büyük şans olduğunu söylerken yatakta kıvranan ben olduğumdan beri. Annemin yüzünü hala en ince ayrıntısına kadar hayal edebiliyorum. Sürülmüş kırmızı ruj, elini ağzına götürürken elinin titremesi ve hepsinden önemlisi yanağındaki mavi-siyah morluk. Hafızamı bir kenara itiyorum.

"Isabelle," diye fısıldıyorum.

Başını yeterince yavaş çeviriyor, acıttığını biliyorum. Kazağımı, giysilerimi çekip çıkarıyorum, sadece alt katlarım kalana kadar hepsini umursamazca yere atıyorum. Yatağın yanındaki sandalyeye rahatça oturuyorum ve uzanıp elini iki elimin arasına alıyorum. Alnında dikişler vardı, ve bir yaranın başlangıcı.

Şakağından yanağına kadar uzanan bir morluk. Vücudumdaki gerginlik azalırken nefes almak için kendimi zorlayarak başımı eğiyorum.

O güvende. Bana doğru bakıyor.

"Nik," diyor, sesi aynı derecede yumuşak. "Burada ne işin var?" "Ne oldu, tatlım?"

"Kardeşlerim burada olduğunu biliyor." Gözlerini sıkıca kapatıyor. "Oh Tanrım." "Sorun yok." Paniğe kapılmamak için kendimi sakin olmaya zorluyorum. "Yapma.

Şu anda bunun için endişelenme."

Gözyaşları yanaklarından aşağı dökülür.

"Çok özür dilerim." "Hiçbir şey için özür dilemene gerek yok." "Burada olmak zorunda değilsin, sen-"

"Biliyorum," diye araya giriyorum. "Bu umurumda değil. Buraya gelip seni görmek dışında hiçbir şey önemli değil."

"Ama daha önce . . ."

Dudaklarımı yanağına değdiriyorum, tüy kadar hafif. "Daha önce tam bir pisliktim. Sen haklıydın. Bu gerçek, Isabelle."

Nefesi duyulabilir şekilde kesiliyor. Onu dudaklarından öpüyorum, o da beni öptüğünde içim rahatlıyor.

"İyi misin?" diye soruyor, çıplak kolumu ovarak.

Tabii ki bunu bana soruyor, hastane yatağında yatan o olmasına rağmen. Elini sıkıyorum, sevgiyle üstesinden geliyorum.

"Panik atak geçirdim." Sessiz kalıyor, bunu içine sindiriyor. Devam ederken yutkunuyorum. "Bazen oluyor ve ben sadece Kendimi kapatıyorum. Ama bu bir mazeret değil ve seni yalnız bırakmamalıydım. Çok özür dilerim."

"Panik atak mı?" Bana yaklaşıyor, yüzünü buruşturuyor.

"Sana her şeyi anlatacağım. Söz veriyorum." Bu sözleri söylerken, doğru olduklarını biliyorum. Geçmişimi paylaşma ihtimali beni çok korkutuyor ama yine de bunu onun için yapacağım. Sadece onun için. "Ama şu anda dinlenmen gerekiyor."

Dışarıdan daha fazla ses geliyor. Kapıya bakarken dudağını ısırıyor.

"Muhtemelen ailemdir," diyor, kelimeleri dikkatli ve ölçülü. "Eğer gitmek istiyorsan."

Yarasının derinliğini kavradığımda -gerçekten kavradığımda- içimi yeni bir endişe kaplıyor. Şakağında bir yara izi olacak; en az on tane dikiş atılmış. Umarım bu sadece küçük bir beyin sarsıntısıdır ve önlem olarak gözlem altında tutulmaktadır.

"Hayır. Ben kalıyorum."

Her şeyi berbat ettiğimi düşünerek geçirdiğim yarım gün benim için fazlasıyla yeterliydi. Onu bir gün kaybedebilirim, çünkü onunki gibi bir aydınlık benim karanlığında sonsuza kadar kalamaz, ama bugün o gün değil. Henüz değil.

Kapı açıldığında ayağa kalkıyorum. Isabelle'in annesi kızını görünce küçük bir çılgılık atıyor ve aceleyle yatağa doğru koşuyor. Kardeşleri ve Penny tarafından kuşatılmış olan babası beni görünce durdu.

"Nikolai," diyor. "Bu ne sürpriz."

Elimi uzatıp tekrar sıkmak için tereddüt etmedim. "Son karşılaşmamızda kendimi doğru dürüst tanıtmamıştım efendim."

Bir kaşını kaldırıyor. "Oh?"

Cooper'a yarım bir bakış attıktan sonra, "Ben Isabelle'in erkek arkadaşım," diye cevap verdim.

Bölüm 37

Izzy

Nik'in sözleri hayatımın en uzun on saniyesi boyunca havada asılı kalıyor. Bu sabahdan partiye ve hastaneye kadar gün bulanık geçti ama bu anı mükemmel bir netlikte görüyorum.

Nikolai. Erkek arkadaşım.

Neşe içimde orman yangını gibi akıyor.

Bu sabah uyandığımda, artık gizlice dolaşmayı kaldıramayacağımı biliyordum. Bunu yapmak *istemedim*. Ve bu yüzden onu kaybettiğimi düşündüm.

Şimdi de ailemin önünde benim olduğunu ilan ediyor.

Bu da beni onun yapıyor.

"Evet," dedim. "Birlikteyiz."

Babam gözlerini kırpıstırıyor ama bu gösterdiği tek şaşkınlık belirtisi. Yüzünde hala endişe var, kendi aptallığım sayesinde benim için endişeleniyor, yine de anneme bakıyor ve "Bunu duyduğumuza sevindik" diyor.

"Tabii ki." Annem saçlarımı okşarken gözleri parlıyor. Nik'e bakıyor.

"Oyundan mı geldin?"

"Duyar duymaz," diyor Sebastian.

Nik'e olanları Seb anlatmış olmalı. Sessiz bir teşekkürle çenemi kaldırıyorum ve o da başını sallıyor. Tam olarak gülümsemiyor ama memnun olduğunu söyleyebilirim.

Sonra Cooper'ın bana ve Nik'e baktığını fark ediyorum. Sanki gördüklerine inanamıyormuş gibi.

"Cooper," diyorum, ağzım kuruyor.

"Ona ne yaptın?" diye sorar Nik.

"Hiçbir şey," diyorum çabucak. Başım zonkluyor ve irkiliyorum. Nik elini omzuma koyuyor, rahatlatıcı bir ağırlık. "O hiçbir şey yapmadı."

"Victoria üzgün olduğunu söyledi," diyor, benim yerime hâlâ Nik'e bakarak. Yüzündeki acı, kalbimin yeni bir depara kalkmasına neden oluyor. "Sadece koçuyla olanlar yüzünden değil. Bir tartışma hakkında. Bir arkadaşıyla tartıştığını söyledi ama o bir arkadaşı değildi, değil mi? Sendin."

"Cooper," diyorum tekrar. "Kes şunu."

Gerçekte ne olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyor ve Nik'in panik atak konusundaki güvenine ihanet etmeyeceğim. Nik'i dikkatle izliyorum, yüzünde donup kalmış bir ifade bekliyorum ama Cooper'ın sözleri üzerine yüzünü buruşturması dışında iyi görünüyor. Omzumdaki eli sıkıyorum ve bana tüm hikayeyi anlatacağına söz verdiğini kendime hatırlatıyorum. Her ne ise, ona yardım etmenin bir yolunu bulacağım.

"Hayır," diyor. "Haklısın. Bu benim hatam."

"Hayır, Nik, değil." Düzgün bir şekilde oturmak için çabalıyorum ama bir anda gelen acı dişlerimi gıcırdatmama neden oluyor. Nik beni yerimde tutuyor. Doktor küçük bir sarsıntıyla atlattığım için şanslı olduğumu söyledi ama yine de biri bana balyozla vurmuş gibi hissediyorum.

"Ne dedin sen?" Cooper bastırıyor. "Onu lanet olası bir gündüz partisine götürmek için ne yaptın?"

"Hadi dışarı çıkalım," diyor Sebastian, Cooper'ın kolunu tutarak. "Hadi gel." "Victoria'dan o telefonu almanın nasıl bir his olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Sebastian'ı silkeleyerek devam ediyor. "Aileme küçük kız kardeşimin kafasından yaralandığını söylemenin nasıl bir his olduğunu mu?"

"Bebeğim," diye yalvarır Penny. "Sebastian haklı. Dışarı çıkmalıyız." Nik yatağın etrafından dolanıyor, gözleri parlıyor.

"Evet," diye tersliyor. "Çünkü Sebastian'dan aldım." "Yıllardır böyle partilere gitmiyor-"

"Duyduğumda kalbim durdu-"

Elimi ağzıma bastırıyorum. Daha önce kusmuştum ve hemşirenin verdiği bulantı önleyici ilaca rağmen tekrar kusabilirdim. Ben yarı-Hastaneye götürülürken bilincim yerinde değildi ama Cooper ve Sebastian'ın yüzlerindeki paniği hatırlıyorum. Nik ne düşünürse düşünsün, bu benim suçumdu. Benim aptallığım. Benim hatam. Burnum akıyor, gözlerim yaşla doluyor.

"Yeter," diye araya giriyor annem, kendini tam boyuna çekerek. Kollarını göğsünün üzerinde sıkıca kavuşturuyor. "*Yeter artık*. Kızım

yaralandı ve o

Dinlenmeye ihtiyacı var, bağırmaya değil, özellikle de onu önemseyen insanlardan. Cooper, Sebastian-evinize gidin."

Cooper çenesini sıkar. "Ama-"

"Şimdi," dedi babam sertçe. "Sakinleşmen gerek oğlum."

Neredeyse daha fazla itiraz edecekti ama Sebastian'ın onu odadan çıkarmasına izin verdi.

"Ve sen," diye ekliyor annem Nik'e. "Eve git ve temizlen. Ve bir şeyler ye, ayaklarının üzerinde ölü gibi duruyorsun."

"Kalabilirim."

Tartışmaya yer bırakmayan bir sesle, "Gidin," diyor. "Onunla biz ilgileneceğiz. Eğer sakinleşirsen seni bu odaya geri alırım. Bu kardeşleri için de geçerli."

Uzun bir süre birbirlerine bakarlar ama sonunda Nik başını sallar. Eşyalarını çantasına doldurur ve omzuna asar.

"Konuş onunla," diyorum elini tutarak. "Lütfen."

Başını sallıyor. "Başımı sallayacağım. Ve sonra geri geleceğim." Beni bir öpücükle daha bırakıyor.

Kapı arkasından tıkırdayarak kapanırken annem saçlarını geriye doğru tarıyor, kaşlarını çatıyor. "Neler olduğunu anlamam gerek. Hemşireyi bulayım."

Yalnız kaldığımızda, babam yatağın yanındaki sandalyeye yerleşmeden önce eğilip beni alnımdan, dikişlerin hemen üstünden hafifçe öpüyor. Başını arkaya eğerek inliyor. Bir dakika boyunca konuşmuyoruz. Elimi Burkulan bileğimdeki bandı.

"Özür dilerim baba," diyorum sessizce.

"Sorun yok, hayatım. Güvende olmana sevindim." Monitöre bir usulca biplerken bakıyor. İfadesinde öfke yok, sadece yorgunluk ve endişe var. Dokuz yaşında kolumu kırdığımda olduğu gibi.

İlk kez on üç yaşında, on yedi yaşında neredeyse tutuklanıyordum. Bu son hayal kırıklığım ve bununla yüzleşmek zorundayım. "Neden bana gerçekte ne olduğunu anlatmıyorsun?"

Bölüm 38

Nikolai

Koridora ulaştığımda Cooper gitmişti. Merdivenlerden lobiye çıkıyorum, beni fark etmeden önceki hemşirenin yanından geçiyorum ve soğuk, berrak akşamın içine adım atıyorum. Vücudumdaki ter uzun zaman önce kurumuştı ama hâlâ adrenalinle doluyum, rahatlama ve suçluluk duygusu içimde savaşıyor.

Kendimi bu şekilde tanıtacağımdan haberim yoktu ama doğru hissettirdi. Verebileceğim tek cevap buydu, önemli olan tek cevap. İşler uzun zamandır sıradan değildi ve dürüst olmak gerekirse belki de hiç olmadı. Diğer ayakkabının ne zaman ve nasıl düşeceği hakkında hiçbir fikrim yok ama şimdilik ona ait olmaktan ve onun da bana ait olmasından başka bir şey istemiyorum. Benim Isabelle'im. Bu benim son hokey takımına ait olma şansımı yok etse bile.

"-bana söyleyeceklerdi," diyor Cooper.

Sessizce binanın etrafından dolaşıyorum. Cooper, Sebastian ve Penny ile birlikte bir sokak lambasının ışığı altında duruyor. Sırtı bana dönük, omuzlarındaki sertlikten hayal kırıklığı belli oluyor.

"Benim haberim değildi," diye yanıtlıyor Sebastian, sesi kısık.

"Ve sonra onu *aradın*?"

"Bilmeyi hak ediyordu."

Cooper tiksinti dolu bir ses çıkarır. "Bu onun hatasıyken mi oldu?" "Ne olduğunu bilmiyorsun. İkimiz de bilmiyoruz." Sebastian bir Kardeşine bir adım daha yaklaştı, kollarını açtı, yatıştırmaya çalıştı. "Ya Penny olsaydı? Bunu senden saklamaya çalışsaydım kafamı koparırdın. Gelip gelmeme konusunda seçim yapmayı hak ediyordu."

Penny, Cooper'ın sırtını sıvazlarken, "Ve öyle de oldu," diyor. "Enkaz gibi görünüyordu. Onu önemsiyor."

Bir an için arabama giden başka bir yol bulmayı düşündüm. Şu anda söyleyebileceğim herhangi bir şeyin işleri daha iyi hale getireceğinden şüpheliyim. Ama Isabelle onunla konuşmamı istedi. Denemeden eve gidemem.

"Umurumda," diyorum gölgelerin arasından çıkarak. "Ne *oldu*? Benim hatam, ama onu

önemsiyorum." Cooper beni inceliyor. "Ne kadar zamandır?"

"Ne kadar?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Ne kadar sürecek?"

Tereddüt ediyorum. "Yazdan beri." Bu konuya nasıl yaklaşmam gerektiğinden, Isabelle'in aslında neyi paylaşmamı istediğinden emin değilim. "Başlarda öylesine bir şeydi, hiçbir şey etiketlemedik, ama şimdi ... değil."

"Neden?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, kelimeyi adeta tükürüyor. "Bunu benimle alay etmek için başka bir şey olsun diye mi yaptın?"

Kısaca gülüyorum. "Hayır. Tanrım, hayır. Ondan *hoşlandığım* için yaptım."

"Ve bunca zamandır bunu sır olarak mı saklıyordunuz? İkiniz de mi?" "Bu seni ilgilendirmezdi," diyorum, hırıltımı tutamayarak.

Ses.

"O benim kız kardeşim ve sen de benim takım arkadaşısın. Bu da *bir şeyler* söyleyebileceğin anlamına geliyor. Ryder'ın ofisinde yalan bile söyledin ve onun senin tipin olmadığını söyledin."

Yorgunluk kemiklerime yerleşiyor, öfkemi bastırıyor. Neredeyse ayaklarımın üzerinde sallanıyorum. "Peki sence kim bunu bir sır olarak saklamak istedi?"

"Ne demek istiyorsun?" Sebastian sorar.

Cooper'a bakıyorum. Elbette Isabelle'le olan ilişkiyi gizli tutmak için kendimce sebeplerim vardı ama siktir et, bunu bilmesi gerekiyordu.

"Kendini sürekli sizinle -hepinizle- kıyasladığını biliyorsun, değil mi? Hepinizin harika ve mükemmel olduğunu ve kendisinin asla eskisi gibi olamayacağını düşünüyor. Onu yargıladığınız fikrine katlanamıyordu. Ve şimdi nedenini anlıyorum."

"Kapa çeneni," diyor, sesi kısık.

Beyin sarsıntısı geçiren ben olmasam da başım zonkluyor. Ellerimi kaldırdım. "Hadi, Callahan. Vur bana."

Onu incittikten sonra acıyı hoş karşıladım. Onu ben sarsmamış

olabilirim ama eğer sinir krizi geçirmeseydim, onunla *kalsaydım*, o partiye gitmeyecekti. O hastane yatağında, beyninin iyi olduğundan emin olmak için bir monitöre bağlı olmayacaktı.

Dilimi dudağımın üzerinde gezdirip sırtıyorum. "İsteddiğini biliyorum."
Cooper bir adım daha yaklaşıyor. Ellerimi yukarıda tutuyorum. Tek iyi
olduğum şey bu,

iş başa düştüğünde. Acıyı dağıtıp alıyorum. Sanki kalbim ağrıyıormuş
gibi yüzümde o ukala gülümsemeyi tutuyorum.

"Bekle," diyor Sebastian. "Durun çocuklar."

Aradaki mesafeyi kapatırken, Isabelle'inkilere çok benzeyen o mavi
gözlere bakarken Penny bir nefesi bastırıyor. Kardeşini bu işe kışkırttığım
için üzülecek ama kendimi durduramıyorum.

"Devam et," diye nefes alıyorum. "Kız kardeşini becerdiğim için bana vur-"

"Hayır," diye hırlıyor Cooper. Elini kaldırıyor ama yüzüme değil,
saçlarının arasından geçiriyor. "Kız kardeşimin değer verdiği birine zarar
vermeyeceğim, seni pislik. Siktir git gözümün önünden."

Etrafımdan dolaşıp uzaklaşıyor. Sebastian peşinden koşuyor. Penny
dudağını ısırarak oyalanıyor. Sokak lambasına bakarken gözlerim parlıyor.

"Özür dilerim," diyor sonunda. "Kendine
gelecektir." "Umurumda değil," diye yalan
söylüyorum.

"Izzy'nin sana sahip olmasına sevindim." Yanımdan geçerken kolumu
sıktı. "Biraz dinlen, Nikolai."

Bölüm 39

Izzy

James kanepede yanıma yığıldı. "Tanrım, bu iyi hissettiriyor."

"Biraz punç ister misin?" Ekose kadife elbisemi düzeltirken bacaklarımı altıma sokuyorum.

Şu anda oturma odasında sadece biz varız, Noel müziği hafifçe çalarken ağaca hayranlıkla bakıyoruz. Sebastian, annem ve Penny'nin babasının kız arkadaşı mutfakta, Mia, Penny ve Cooper'ın da onlara eşlik ettiği geleneksel Noel akşamı kahvaltımız üzerinde çalışıyorlar. Bex uyukluyor.

-Evde bir sürü bebek bakıcısı varken ve son baktığımda babam futbol izliyordu, bu durumdan faydalandığı için onu hiç suçlamıyorum.

Penny'nin babası Larry ve Koç Ryder ile birlikte. Neredeyse mükemmel bir Noel arifesi, özellikle de dünyanın en tatlı bebeği Charlotte Callahan'ın teyzesi olduğum için. Artık ailedeki tek Aralık doğumunun ben olmadığımı seviniyorum.

Ancak Nik'in Noel için şehirde olması, olabileceğinden daha az ışıltılı.

Nihayet tatil konusunu konuşmaya başladığımızda, tatili ailelerimizle birlikte geçirmenin en iyisi olacağına karar verdik. Büyükbabası Noel kutlamalarına katılmasını bekliyordu ve James ve Bex zaten minicik bebekleri Charlie'yle geliyorlardı, Cooper ve Nik'in ay başından beri konuşmadıkları gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Okula verilen aranın tadını çıkarıyor olmalıydım.

ama burada yalnız olmaktansa Nik'le olmayı tercih ederim.

"Milk punch?" James sordu.

Bardağımı kaldırıyorum. "Sebby'nin özel tarifi."

Kendininkini almak için kalkmak yerine benimkini alıp bir yudum içiyor. "Hey," diye itiraz ediyorum.

"Kızımın mükemmel olduğunu biliyorum" - ben homurdanırken durdu, kaşını kaldırdı - "Ama biraz kestirmek onu öldürür mü?

Birazcık bile mi?" "Ben çok mızımız bir bebekmişim. Bunu anneme sor."

"Doğru," diyor babam elinde bir tepsi şekerli kurabiye, Larry'yle birlikte odaya girerken. James ve Bex'in köpeği Kiwi de peşinden koşuyor. Onu ne zaman getirselers, babama doyamıyor. "Gecenin her saati çığlık attın."

"Gördün mü?" Yumruğumu geri çekerek söylüyorum.

James kuru bir sesle, "Bunun düşündüğün esneklikte olduğundan emin değilim," diyor. "Bunlar senin yaptığın kurabiyeler mi?"

Gülümsüyorum, daha dik oturuyorum. "Tek başıma."

"Umalım da gıda zehirlenmesi yaşamayalım o zaman," diyor onlara şüpheyile bakarak.

Bacağını tekmeliyorum. Ayakkabı giymediğim için o kadar etkili olmuyor ama yine de.

Basit bir şekerli kurabiye tarifıyle başa çıkabilirim. Kiwi sevimli kahverengi gözleriyle kurabiye için yalvarıyor ama ben sadece başını okşuyorum.

"Penelope de öyle yapmıştı," diyor Larry, bize eğlenen bir bakış atarak. "Çocukta bir çift ciğer vardı."

"Kızlarla ilgili bir şey belki," diyor baba, elini James'in omzuna vurarak. "Şimdiye kadar harika bir iş çıkardın oğlum."

James başını arkaya eğerek inliyor ama gülümsüyor. Sezonun bu geç döneminde yeni bir bebek sahibi olmanın stresine rağmen, gülünç derecede mutlu. Charlie birkaç hafta önce, futboldan ödün vermeden tüm zaman boyunca Bex'in yanında olmasını sağlayan şanslı bir hafta ortası doğumunun ardından dünyaya geldi. Noel'i tek başlarına geçirmeyi tercih etselerdi kimse umursamazdı.

Philadelphia, ama Charlie'nin büyükanne ve büyükbabası, yeni dayıları ve teyzesiyle geçireceği bir bayramı bile kaçırmalarını istemiyorlardı.

"Nikolai nasıl?" Larry bana soruyor.

Nasıl cevap vereceğimi düşünürken bir kurabiye kaptım. Cooper'la aralarının açılmasından endişeleniyor ve ben de onu suçlamıyorum. Hokey sezonuna tatil nedeniyle ara verildi ama bu sadece bir süre devam edecek. Yakında tekrar birlikte buza çıkacaklar ve eğer birbirlerinin gırtladına sarılırlarsa, bu galibiyet rekorlarını devam ettiremeyecek.

Hastaneden ayrıldıktan sonra ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Daha sonra Cooper'a her şeyi anlattım ve bu kadar uzun süre gizli tuttuğum için özür diledim ama yine de yaşadıkları tartışmayı bana anlatmaktan vazgeçmedi. Nik de aynı şekilde ağzını sıkı tutuyor.

İkisi de aptalca davranıyor. Konuşabildiğimden değil ama yine de. "Peki," diyorum sonunda. "Ailesiyle birlikte Manhattan'da."

"Bu işi halletmeleri gerekiyor," diyor babam. Parmaklarını kanepenin koluna vuruyor. "İkisi de seni önemsiyor, hayatım."

Kurabiyeyi ısıtırken yüzümü buruşturuyorum. Kurabiye yüzünden değil, Sebastian'ınkine kesinlikle yaklaşmasa da. Cooper ve Nik Her şey olmadan önce iyi arkadaş olma yolundaydılar ve bunu sonsuza dek kaybetme düşüncesinden nefret ediyorum. Özellikle de bunun sebebi Ben ve kendi aptallığım.

"Long Island'a gelmek istemediğinden emin misin?" James öyle diyor. "Kısa bir süreliğine bile mi?"

"O meşgul."

"Meşgul müsün yoksa Cooper'dan kaçıyor musun?"

Ağzıma bir kurabiye daha tıkıştırıyorum. "Cooper'a Noel'i telafi etmelerini istediğimi söyledim."

"Peki ne dedi?"

"Bana erkek arkadaşımın konuşmamı söyledi."

"Neden onu aramıyorsun? Belki yine de gelmek ister."

Bundan şüpheliyim ama sanırım denemeye değer. Noel arifesi, ailemin gelenekleri nedeniyle yılın en sevdiğim gecesidir, yine de Nik beni şehre davet etseydi, evet derdim.

Telefon etmek için babamın ofisine giriyorum. Burada tatilin pek bir özelliği yok; sadece masasının etrafında bir çelenk var, benim sayemde, ve Bilgisayarın yanındaki küçük seramik ağaç, annemin izniyle. Ağacın üzerine tünüyorum. ödüllere, çerçeveli gazetelere ve üç Super Bowl yüzüğünün bulunduğu çantaya bakıyor.

Hokey ve futbol arasındaki farkların tamamen farkındayım - Cooper küçükken bunları babamın yüzüne vurmaktan başka bir şey istemezdi - ama yine de bir gün Nik ve kardeşimin Stanley Kupası'nı kaldıracaklarını iliklerime kadar biliyorum. Bunun aynı takımda olacağından şüpheliyim ama ikisi için de bir şekilde olacak.

Ve bu olduğunda birbirlerine destek olmalarını istiyorum.

Sadece kendime değil, etrafımdaki herkese yalan söylemek çok gerekli geliyordu. Şimdi bu yük artık olmadığına göre, üzerimde ne kadar ağır bir yük olduğunu anlıyorum. Hâlâ konuşacak çok Şey var, en azından Nik'in panik atakları, ama en azından bu büyük sır devam etmiyor. Başka biriymiő gibi davranmadan onu arayabiliyorum.

Sesini duyar duymaz gülümsedim. "Selam. Mutlu Noeller."

"Mutlu Noeller." Acaba telefonuma cevap vermek için partiden uzaklaőması mı gerekiyordu, yoksa zaten yalnız mıydı? Arka plandaki gürültüyü duymadığım için ikincisini tahmin ediyorum. "Bu kadar erken kutlamaya hiç alışamadım."

"Oh, doğru. Rus Ortodoks Noel'i farklıdır." "Evet.

Zaten yeni yıl daha büyük bir olay." "Yine de eğleniyor musun?"

Kısa bir süre gülüyor. "Eğlenceyi tanımla."

"O kadar kötü, ha?" Eteğimdeki gevşek bir ipliği karıştırıyorum, tereddüt ediyorum. Sonuçta bu sadece bir soru. Bu gece kaamayacaksa sorun değil. "İstersen gelebilirsin. Babam ve Larry seni soruyorlardı."

"Bilmiyorum."

"Lütfen mi? Eğlenceli olur. Akşam yemeğine yetiőemeyebilirsin ama yemekten sonra hep Monopoly oynarız."

"Hiçbir Şeyi mahvetmek istemiyorum."

"Yapmazsın. Ayrıca ... Cooper'la eninde sonunda barıőmak zorundasın."

"Isabelle," diyor i çekerek.

Beni göremese de inatla çenemi kaldırarak "Biliyorsun," diyorum. "Siz sadece takım arkadaşı değilsiniz. Arkadaőısınız. Ona her Şeyi açıkladım."

"Her Şey mi?"

"O değil. Tabii ki hayır. Ama beni o partiye gidip sarhoş olmaya sen zorlamadın Nik. Bu Őeimi tamamen kendim yaptım."

"nk gitmene izin verdim."

"Kaan bendim. Beni takip etmek zorunda değildin."

"Ama yapmalıydım."

"Yapabilirdin." Keşke bunu bir video görüőmesi yapsaydım; yüzünü görmek istiyorum. Hastaneden beri bu konunun etrafında dans ediyorduk ve dönem sonuyla meőgulken bunu görmezden gelmek kolaydı. "Ama bunu yapmadığın için seni suçlamıyorum, tamam mı? Kalabilirdim. Acı çektiğini fark edebilir ve kaçmak yerine sana yardım edebilirdim."

Keşke kalsaydım. Keşke ailesi hakkında o yorumu hiç yapmamış olsaydım. Nihai sonuçtan pişmanlık duymasam da o gün pek çok şeyin farklı olmasını dilerdim. Nik ile olan yeni ilişkimden hiçbir şey için vazgeçmezdim ama o acı çekiyor ve ben bu acıyı hafifletmek için hiçbir şey yapmadım. Sadece daha da kötüleştirdim.

"Nereye gittiğine sevindim," diye ekliyorum. "Sana sahip olduğum için mutluyum ve Noel'de burada benimle olmanı istiyorum."

Uzun bir süre sessiz kalır. "Tamam, günışığım. Bana ailenin adresini ver."

Bölüm 40

Nikolai

Isabelle'in ailesinin evinin önünde dururken gökten kar yağıyor.

Şoför çantalarımı kapıya kadar taşımayı teklif etti ama ben reddettim. Şehirden Port Washington'a kadar tüm yolculuk boyunca, geçen Noel'e baktım.

Ön bahçelerdeki süslemeler, midemdeki çukuru görmezden gelmeye çalışıyorum. Oraya vardığımda sinirlerimin yatışmış olacağını düşünmüştüm ama biraz daha zamana ihtiyacım vardı.

Karanlıkta bile buranın sadece bir ev olmadığını görmek çok kolay. Bu bir yuva. Kesinlikle çok güzel, etrafı saran bir verandası ve ön çimenlikte ikiz çamları olan krem rengi yüksek bir sömürge evi, ama ben ön kapıdaki eğri çelenge ve çatıdan sarkan çok renkli ışıklara çekildim. Birinci kattaki pencerelerden sızan ışık, ön salondaki gümüşü Noel ağacını aydınlatıyor. Isabelle'in ailesinin hali vakti yerinde ve dışarıdan bakıldığında bile ailesinin servetlerini büyükbabamdan çok daha farklı kullandıklarını söyleyebilirim. Az önce kaçtığım parti havasız, resmi ve son derece sıkıcıydı. İçeride her ne oluyorsa, bunların hiçbiri olmadığını garanti edebilirim.

Cricket beni kapıdan çıkarken yakaladı ve eğlenmemi söyledi ve sanırım bunu ciddi bir hatırlatma olarak yaptı. Ne de olsa Yeni Yıl yaklaşıyor ve onunla birlikte her şeyin paramparça olduğu gecenin yıldönümü de yaklaşıyor.

İçeride bir aile var. Isabelle ve ailesi, kardeşleri, eşleri. Sevilen tatil gelenekleriyle dolu gerçek bir aile. Hatta

Beni davet etse de, ben dışlanan adam olacağım. Davetsiz misafir, özellikle de Cooper'la aynı odada.

Kapı ziline basmak üç denememi aldı.

Kapıyı güzel ela gözlü sarışın bir kadın açar. Üzerinde büyük boy kırmızı bir kazak ve tayt var. Boncuklu Noel Baba küpeleri saçlarının arasından parlıyor. Beni içeri aldığı anda gülümsemesi o kadar genişliyor ki neredeyse arkamı dönecektim.

"Sen Nikolai olmalısın!" diyor. "Ben Bex. İçeri gelsene. Noel arifesinde gerçekten kar yağdığına inanabiliyor musun?"

Ben kaçamadan beni eve sokuyor ve hemen paltomla ilgileniyor. Bavulumu ve hediye çantamı yere bırakıp kaşmir atkımı açıyorum. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Izzy bana senden çok bahsetti." "Öyle mi?"

Isabelle fuayeye adım atarak, "Tabii ki var," dedi. "Hey, Nik."

Neredeyse ceketimi düşürecektim. Kahretsin, onu özledim, sadece bir hafta olsa bile tatil başladığından beri. Onun güzel yüzüne bakmaya o kadar dalmışım ki kucağında bir bebek olduğunu fark etmem bir saniyemi alıyor. Bir adım daha yaklaştı. Şakağındaki dikişler hâlâ duruyor ama eskisinden daha iyi görünüyorlar. Kırmızı-yeşil ekoseli elbisesi vücudunu bir eldiven gibi sarıyor, saçındaki uyumlu fiyonkla vurgulanıyor.

Yanağımdan öpüyor, şeker ve çam kokuyor. "Bu Charlotte Callahan."

"Ona Charlie diyoruz," diye ekliyor Bex sevgiyle. "Kestirmeniz uzun sürmedi, değil mi?"

Isabelle, "Noel Baba'yı görmek için ayakta kalmak istiyor tabii ki," diyor.

Bebek son derece sevimli; küçük bir tutam siyah saç ve parlak, meraklı gözleri var. Yıldız desenli bir tulum giydirilmiş. Hayatımda hiç bir bebeğin yanında bulunmadım, hele ki birkaç haftalık bir bebeğin, o yüzden bu durumda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Ona el sallamaya karar verdim.

"O mükemmel, değil mi?" Isabelle öyle diyor. "Teyzesini şimdiden çok seviyor."

"Evet," diyorum, artık bebeğe bakmıyor olsam da. "O mükemmel."

"Bakalım aç mı?" Bex kızını dikkatle Isabelle'in elinden alıyor ve omzumu sıkıyor. "Burada olmanıza çok sevindik."

Yalnız kaldığımız anda Isabelle kollarıma atladı. Ağırlığını kolayca taşıyabiliyorum, sırf onu güldürmek için geriye doğru sendeliyorum. Parmaklarını karla ıslanmış saçlarımın arasından geçiriyor ve beni derinden öpüyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim." Ellerim kışında gezinirken inleyerek onu yavaşça aşağı indirdim. "Her şey nasıl?"

"Akşam yemeğini kaçırdın ama hâlâ açsan annem senin için bir tabak bıraktı." Koyu yeşil kazağımın yakasını düzeltiyor. Büyükbabamın partisinde takım elbise giymiştim ama çıkmadan önce daha rahat kıyafetler giydim.

Şehir. Kaşlarını çatıyor. "Gerçi şimdi düşündüm de, çoğunlukla tatlı şeyler. Bundan hoşlanmayacaksın."

"Sorun değil. Önce Cooper'la konuşmalıyım."

"Öyle mi?"

Yayıyla oynuyorum. "Haklısın, konuşmamız gerek."

Düşüncesi bile tüm bedenimi geriyor. Hastanenin dışında bir pislik gibi davrandım, Cooper'ı bana yumruk atması için yemlemeye çalıştım. Ben itiraf etmekten nefret ediyorum ama daha soğukkanlı olmasına sevindim. Eğer kardeşiyle bir otoparkta kavga etmiş olsaydım Isabelle'in beni az önceki gibi öpeceğinden şüpheliyim. Onun yaralanmasındaki rolümden dolayı duyduğum suçluluk ne olursa olsun, bu çok ileri bir adım olurdu.

Gözlerime bakıyor ve gördüğü şey karşısında başını sallıyor.

"Çalışma odasında."

Evin önündeki Noel ağacı profesyonelce dekore edilmiş, gerçek bir evin özelliğinden ziyade bir dergi parçası gibi görünüyordu, ancak çalışma odasındaki mükemmel bir şekilde kusurlu. Daha küçük ve yer yer lekeli ama

renge renk ışıklar, ev yapımı süs eşyaları ve bir de tüm cicili bicili paket onu daha da çekici kılıyor. Çıtırdayan şöminenin üzerindeki şömineyi antika Noel bibloları kaplıyor. Ahşap zemine serili halı solmuş ve yıpranmış, mobilyalar da birbiriyle pek uyumlu değil. Her yerde aile fotoğraflarının yanı sıra bir duvar dolusu kitap ve eski moda DVD'ler var. Bu oda evin şimdiye kadar gördüğüm diğer odalarından farklı. Özel bir oda. Sıcak, davetkâr ve sadece aileye ait.

En yakın fotoğrafı seçiyorum. Isabelle olması gereken siyah saçlı küçük bir kız kameraya bakıyor, yanında üç erkek çocuk var. Kumsaldalar, sular altında kalmışlar ve kumdan bir kale yapıyorlar.

Resmi rafa geri koyarken gülümsüyorum.

"Outer Banks," diyor Cooper ateşin önündeki yerinden. "Çocukken her yaz giderdik."

"Kumdan kalenizin yapısal bütünlüğü konusunda çok endişeli görünüyorsunuz."

O tarafa bakıyor. Üzerinde kardan adam olan bir kazak giymiş, yüzündeki ciddi ifadeyle uyuşmayan bir tuhaflık. Ellerini ceplerine sokarak ayağa kalkıyor. "Seni daha erken bekliyordum."

"Büyükbabam gittiğime pek sevinmedi."

"Eminim Isabelle seni gördüğüne sevinmiştir."

"O benim kız arkadaşım," diyorum, çünkü bunu yapabiliyorum. Ama Cooper kaşlarını çatarak beni tatmin etmiyor. "Ne, itirazın yok mu?"

"Hayır," diyor kısaca. "Sana daha önce de söylediğim gibi, seni önemsediyini biliyorum."

"Ama bunun olmamasını diliyorsun."

"Kelimeleri ağzıma tıkmaya devam edecek misin?" Bana doğru sinsice yaklaşıyor. "Bu konuda her zaman iyiydin, hakkını vermeliyim."

"Eğer cıvıltılarımı özlediysen, söylemen yeterli." Bileklerimi çaprazlayarak kitaplığa yaslanıyorum ve gülümsüyorum. "Memnuniyetle."

Çenesi seğiriyor. "Tam bir pislik olabiliyorsun." "Kız kardeşinle gizlice dolaştığın için mi?"

"Ben kardeşimin bekçisi değilim ve bunu sen de biliyorsun."

"Sonra ne olacak?" Başımı yana eğiyorum. Yavaşlamam gerektiğini biliyorum. ama elimde değil. Belki de kendimden nefret ettiğim içindir ya da suçluluk duygusundan kurtulamadığım içindir. Belki de kimse söylemese bile Isabelle'in daha iyisini hak ettiği gerçeğidir. Sesim güçleniyor. "Onun incinmesine izin verdiğim için mi? Bana yumruk atmaya çalıştığın için mi?"

"Hayır," diyor, sesi şimdi daha yüksek. "Gerçi bu çok aptalca bir hareketti. Sana çok kızgıyım."

"İkiniz de kapayın çenenizi." Mavi gözleri alev alev yanan bir adam odaya girdi. Bizden biraz daha yaşlı görünüyor; Callahan kardeşlerin en büyüğü James olmalı. "Bağırmak istiyorsan bağır, ama bunu dışarıda yap, çünkü karım bütün gece çığlık atmasın diye kızımızı uyutmaya çalışıyor, ben iki saatlik uykuyla idare ediyorum *ve bir* sonraki maçta Cowboys'la oynamam gerekiyor."

Cooper ve ben donup kaldık. James bizi bir duvar boyunca sıralanmış sürgülü kapılara doğru itti. "Gidin. Şimdi. İşeme maçınızı yapın, çünkü bunu aşmanız gerekiyor, ama bunu lanet olası evin geri kalanını rahatsız etmeyeceğiniz bir yerde yapın."

Kapıyı kaydırarak açıyor, içeri soğuk hava giriyor ve bizi karla kaplı

verandaya itiyor. Arkasında, aile çalışma odasında toplanıyor, hatta

Koç Ryder ve ortağı. Muhteşem. Isabelle aceleyle kardeşinin yanına gidip ona bir şeyler söylüyor ama o da bizi dışarıya kilitleyerek karşılık veriyor.

Ekstra fantastik. Buzda kayıyorum ve kendimi düzeltmek için mücadele ediyorum. Çoraplarım çoktan sıırıslıklam olmuştu ve tek tesellim Cooper'ın da ayakkabı giymiyor olması. Donarak ölsem bile en azından o benimle geliyor. Bana etrafımızdaki karı eritebilecek bir bakış atıyor.

"Harika iş çıkardın."

"O senin kardeşin," diye karşılık verdim. "Ve bağırın sendin."

"Çünkü beni yemlemeye çalışıp duruyorsun." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Ve her neyse, yalan söyleyen sendin."

Kalbim sıkışıyor. "Cooper-"

"Birlikte olmanız umurumda değil, Abney. Gerçekten umurumda değil."

Yüz ifadesine bakıyorum ama dürüst davrandığını anlayabiliyorum. İçimden geçen duygulara rağmen göğsümdeki ağırlık hafifliyor. "Sezonun başında benden nefret ettiğini sanıyordum."

"Senden nefret mi ediyordum?" diye alay ediyor. "Bazen fazla kışkırtıcı ve biraz da edepsiz olabildiğini düşündüm ama senden asla nefret etmedim. Olsa olsa kıskanıyordum."

"Ne?"

Omuz silkiyor. "Sen benden daha iyisin."

"Sen de yeteneklisin dostum." Başımı sallıyorum, titriyorum. Ayaklarım uyuşmaya başladı. "O zaman neden beni Isabelle'den uzak durmam için uyardın?"

"Onu ciddi olmayacağını düşündüğüm bir adamdan korumaya çalışıyordum." Ağzı buruşuyor; bir kahkaha atıyor. "Belli ki fark etmemiş."

"Bu ..." Tereddüt ediyorum. "Onunla her zaman farklı olmuştur."

"Bana her şeyi anlattı. Dinle, hastanede söylediklerim için özür dilerim."

"Ve benimle dövüşmen için seni kışkırtmaya çalıştığım için özür dilerim."

Yakındaki bir masadan bir avuç kar alıp top haline getiriyor. "Dediğim gibi, kız kardeşimin değer verdiği birine zarar vermeyeceğim."

Kartopunu fırlattı. Zamanında eğilmedim; yüzüme çarptı. Soğuk tüm duyularıma yayılıyor.

Yüzümü buruşturarak karı temizliyorum. "*Ciddi misin?*"

"Kartopu savaşı hakkında bir şey söylemedim." Gözlerinde bir parça eğlence yakaladığımı sanıyorum ama göz açıp kapayıncaya kadar kayboluyor. Bir kartopu daha paketliyor. "Aylarca yüzüme karşı yalan söyledin. Ben senin takım arkadaşınım ve ben de arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Ama yine de bana yalan söylüyordun."

"İkimiz de yalan söylüyorduk." Karla kaplı bir bank görüyorum ve kışımın üstüne düşmemeye dikkat ederek oraya doğru kayıyorum. Cooper'ın bir sonraki kartopu omzuma isabet ederken ben de kendi kartopumu hazırlıyorum. "Ve sadece sana değil." Kartopunu fırlatıyorum. Dönüyor ama yine de göğsüne isabet ediyor. Yarı donmuş dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirerek bir tane daha yapmaya çalışıyorum. "Ve biz arkadaşız."

"Bilmiyorum, öyle miyiz?"

"Evet," diye bağıyorum bir kartopu daha bana isabet ederken. Bir sonraki kartopu yüzüne çarpıyor ve beni tatmin ediyor. "Biz arkadaşız. Kardeşin bir psikopat olduğu için burada birlikte ölmek üzereyiz, bence bu bizi arkadaş yapar."

"Güzel," diye tersliyor.

"Harika," diye karşılık veriyorum.

"İkiniz de donarak ölmeden önce içeri girin!" Isabelle kapı aralığından bağıırır.

"Özür dilerim," diyorum sonunda. Özellikle soğuk bir rüzgâra karşı dişlerimi sıkarak ona yaklaşıyorum. "Onunla birlikte olduğum için üzgün değilim ama sana söylemediğimiz için üzgünüm. Duygularımızı uzak tutmaya çalıştık ama ..."

"İnsana sinsice yaklaşmanın bir yolu var," diye bitiriyor. Sadece başımı sallıyorum.

Verandanın ortasında benimle buluşuyor ve beni kucaklıyor. Şaşkınlıkla göz kırptıyorum, sarılmadan önce tereddüt ediyorum.

"Söylediklerinde ciddi miydin?" diyor, artık açık olan kapıdan izleyen kimsenin duyamayacağı kadar sessiz bir şekilde. "O kadar iyi olduğunu düşünmüyor Bize mi?"

"Evet." Sırılsıklam olmuş saçlarımı geriye atıyorum. Umarım içeri girmemize izin verildiğinde Isabelle beni gizlice duşa sokabilir, çünkü bu ürpertinin kendiliğinden geçmeyeceği kesin. "Ve eminim koçuyla olanlardan sonra şimdi daha kötüdür. O harika biri ama bunu görmeyi reddediyor."

"Bu konuda pek bir şey söylemedi." Geri adım atıp eve bakıyor. "Voleybol oynamaya devam edip etmeyeceğini bile bilmiyorum."

"Yapmalı." Onu bu konuda zorlamak istemedim ama sporu hala sevdiğini biliyorum.

"Bana söylediğin için teşekkür ederim." Başını iki yana sallar. "Bu doğru değil." "Tabii ki doğru değil." Islanmış kazağımın manşetlerini yeniden düzenliyorum. "O çok

senden daha iyi, seni piç."

Gölüyor -gerçek, derin bir kakhaha ki ben de kendimi tutamayıp katılıyorum- ve omzumu çırpıyor. "Hadi, Monopoly oynayalım. Hatta senin oyuncak olmana bile izin vereceğim.

asker."

"Monopoly'de oyuncak asker parçası mı var?" Sıcacık eve girerken soruyorum.

Isabelle beni öpmekle yüzümü tırmalamak arasında kalmış gibi görünüyor. Islak saçlarımı ona doğru sallıyorum. Buz gibi su üzerine sıçrarken dilini çıkarıyor.

"Sen çok-Coop, ne yapıyorsun?"

Cooper, hiçbir gerçek Monopoly parçalarına benzemeyen rastgele nesnelerle dolu plastik bir torba uzatıyor. Yıllardır oynamadım ama bu kadarını biliyorum.

"Hadi dostum," diyor poşeti sallayarak. "Senin için en iyi parça."

Isabelle'in gözleri büyür. "Sakın alma Nik."

Odaya bir göz attım. Koç, Cooper ve benim birbirimizi öldürmediğimiz için rahatlamış görünüyor ve Richard da sanki bir tür sınavı geçmişiz gibi memnun görünüyor. James hâlâ kaşlarını çatıyor ama bakışlarımız karşılaştığında elini iki parmakla selam verir gibi kaldırıyor. Penny, Cooper'ın suratına bir kartopu daha fırlatmak istermiş gibi bakıyor; Sebastian ve Mia'nın kahkahalarını tuttukları belli. Sandra iç geçiriyor ve bir şeyler söylüyor. Ryder'ın kız arkadaşıyla odadan çıkarken aptal çocuklar. Umarım havlu getiriyordur.

"Bu bir tuzak mı?"

"Tuzak mı?" diye sordum. "Hayır," diyor James.

"Lanetlenmek istemiyorsanız, hayır" diye ekliyor Sebastian.

Cooper bir kaşını kaldırıyor. "O pislikleri mi dinleyeceksin, yoksa beni, yeni en iyi arkadaşımı mı?"

Isabelle elini geri çeker. "Susun. Yine takım halinde oynuyoruz ve seni ezip geçeceğiz. Şimdi düğmeyi ver."

Bölüm 41

Izzy

"Seninle kalmamın sakıncası olmadığına emin misin?"

Omzumun üzerinden Nik'e bakıyorum. "Seks yaptığımızı biliyorlar."

"Eminim misafir yatak odanız vardır. Ya da kanepede uyuyabilirim."

"Noel Baba'yı rahatsız mı edeyim? Hayatta olmaz." Yatak odamın kapısını açıp

onu içeriye. "Bir daha kimse seni dışarıya kilitlemeyecek, söz veriyorum."

İnliyor. Işık düğmesini çevirirken ona sırıtıyorum. Ne de olsa James'in yaptığı etkiliydi ve Cooper da onunla birlikte acı çekmişti. Nik'i lanetli oyuncak asker oyun parçasını almaya ikna etmeye çalışması dışında -ki bunu hiç kimse kardeşlerimin sevgilileri üzerinde denemedi- akşam sorunsuz geçti; hatta onları yapanın ben olduğumu duyduktan sonra üç şekerli kurabiye yedi. Sebastian ve Mia şüpheli bir Monopoly zaferi kazandılar ve geceyi *The Family Stone* ve bardak İrlanda kreması. Kendimden geçmeye hazır olmalıydım, ama bunun yerine, tamamen ateşlendim. Ve muhtemelen biraz da çakırkeyif. Bu gece yatağa partnersiz giren tek kişi olmadığımı sevindim.

"Vay canına, tatlım," diyor, olduğu yerde durarak. "Bu çok fazla pembe."

Yanağına bir fiske vurdum. "Benim hakkımda bunu biliyordun." "Ve bu da doldurulmuş hayvanlardan oluşan bir ordu."

Yataktan bir kucak dolusu eşya alıp masamın üzerine bırakıyorum. Haklı, odamın duvarları pembe, yerdeki halı, yatak takımım ve hatta tavandaki vantilatör de öyle. Mobilyalar tek tip beyaz;

Yatak artık daha büyük olsa da, masam ve sallanan sandalyem hala duruyor. Küçükken ailem bana almıştı. Evdeki en sevdiğim yerlerden biri olan resim penceresinin altındaki bank, pembenin çeşitli tonlarında yastıklarla kaplı ve daha fazla doldurulmuş oyuncak nöbet tutuyor. Dışarıdaki Noel ışıkları, dışarıdaki karla kaplı ağaçları görebilmem için yeterli bir parlaklık sağlıyor.

Nik voleybol kupalarıyla dolu bir rafa bakıyor, sonra parmağını masamın üzerindeki gömme dolaplara yerleştirilmiş kitapların sırtlarında gezdiriyor. Ben daha fazla pelüş hayvanın yerini değiştirirken bir kaşını kaldırıyor. "Kaç tane var?"

"Emin değilim, hiç saymadım."

"Yalancı."

Gülümseyerek dudağımı ısırıyorum. "Tamam. Okula getirdiklerimi de sayarsan yaklaşık iki yüz."

"Bu korkunç. Ve etkileyici."

Yüzündeki sevgi dolu ifadeyle içimde bir arzu uyanıyor. "Buraya gel."

Bana kremalı ve viskili bir öpücük veriyor. Parmağını omurgamda bir aşağı bir yukarı gezdirirken odaklanmaya çalışıyorum ama çok zor. Nefis bir şekilde temiz kokuyor ve kazağı, kartopu savaşından sonra giydiği yeni bir kazak, ultra yumuşak kaşmir. Yanağımı omzuna sürtüyorum, elleri elbisemin altında çalıştığında nefesim kesiliyor.

"Bu lanet elbise," diye hışırıyor. "Saatlerdir onu üzerinden çıkarmak istiyorum." Edepsiz sözlerine rağmen beni yatağa yaslamak için hiçbir hamle yapmıyor.

Elbiseyi yavaşça kalçalarımın, popomdan yukarı kaldırıyor. Dudağını ısırıyorum, onun inlemesine yol açtığı için nefes nefese kıkırdıyorum.

"Bunu erken bir Noel hediyesi olarak düşün. Gerçi yarınki gerçek hediyeğenden çok etkileneceksin.

Sabah."

"Oh, kahretsin. Bu bana tüm hediyelerini şehirde bıraktığımı hatırlattı." Taş gibi sert karın kaslarına vuruyorum. "Şimdi kimmiş yalancı?"

"Merak etme," diyor sırtarak, bir öpücük daha kondurmak için eğilirken. "Senin için bir sürü hediyem var."

"Bana zaten bir hediye verdin." Tırnaklarımı saçlarına geçiriyorum.

"Cooper'la barışmışsın. Yine de neden yüzüne kartopu atmak zorunda kaldığını bilmiyorum."

Bir şey onu hareketsiz bırakıyor.

"Bakın, ben ... Hastanenin dışında bana yumruk atması için onu kışkırtmaya çalıştım."

"Sen ne?"

"Biliyorum," diyor kısaca. "Aptalcaydı."

Elbisemi çekiştirerek kendimi ondan kurtarıyorum. "Sana onunla konuşmanı söylemiştim!"

"Ve seni bıraktığımda neler olduğunun kanıtını daha yeni görmüştüm," diye tersledi. "O yumruğu hak etmiş olurdum."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Siz hokey oyuncularının yumruk atma konusunda büyük konuşmayı sevdiğinizi biliyorum-"

"Beyin sarsıntısı geçirmişsin," diye araya giriyor, sesi sessiz ve yoğun. "Yüzünde bir yara izi var ve bu asla geçmeyecek. Asla. Çok daha kötüsü de olabilirdi Isabelle. Daha kötü olduğunda nasıl olduğunu gördüm."

Cevabım boğazımda düğümleniyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Fark etmez," diyor, gözlerini kaçırırken çenesini sıkıyor.

Başka bir şey eklemesini bekliyorum, başka bir şey, ama eklemedi.

Harika. "Sana söylediğim gibi, aptal gibi davranmak benim seçimimdi," diyorum sonunda,

Şifonyerimden bir gecelik aldım ve onun yanından geçerek en-suite banyoya doğru yürüdüm. "Cooper'ın seni cezalandırmasına ya da hak ettiğini düşündüğün her neyse ona ihtiyacın yoktu."

Kapıyı kapatır kapatmaz elbiseyi kafamdan çekip çıkardım ve bir köşeye fırlattım. Ağzım pamuk gibi, şakaklarımın arkasında bir baş ağrısı başlıyor. Daha kötü olduğunda nasıl oluyor? Bir kaza mı? Bir Tartışma mı? Yara izi benimkini sıyrık gibi gösterse de kendisinden bahsediyormuş gibi gelmedi.

Yavaşça yatmak için hazırlanıyorum, dışarı çıktığımda yalnız olacağımı umuyordum ama Nik hala orada, yatmak için giyinmiş. Onu gördüğümde daha rahat nefes alıyorum, gömleksiz ve yalınayak, siyah bir eşofman altı giymiş, başı öne eğik. Banyo kapısının kapanma sesini duyunca bana bakıyor, yüzünde gergin, okunamayan bir ifade var.

Yatağa doğru yürüdüm. "Eğer çıkacaksak birbirimize güvenmeliyiz."

"Biliyorum."

Kucağına kayıyorum, kollarımı boynuna doluyorum. Elleri kalçalarımın yerleştiğinde rahatlayarak iç geçiriyorum. Yüzünü yukarı kaldırıyorum, gözlerinde sakladığı her neyse ona dair bir parıltı arıyorum.

"Seni ben korumadım," diyor sonunda. "Seni korumak için *orada* değildim. Ve haklısın, bunun için cezalandırılmak istedim. Cooper'ı geri dönemeyeceğimiz bir yere itmek anlamına gelse bile."

"Senden asla koruma istemedim," diyorum usulca.

Çenemi kavırıyor, başparmağını tenimde gezdiriyor. "Hepsi aynı."

"Bana her şeyi anlatacağına söz vermiştin." Onu öpüyorum. "Lütfen

Nik." Başını sallıyor. "Aklını koruduğu için kardeşine teşekkür et."

"Sadece benim. Her ne olursa olsun seni yargılamayacağım."

"Bu gece olmaz, Isabelle." Sesi bitkin geliyor, sanki bu konuşma onu yaşlandırıyor gibi. "Seni voleybol konusunda zorlamadım. Beni bu konuda zorlama."

Kucağında kayıyorum. "Bu aynı şey değil."

"Öyle değil mi?" diyor. "Henüz babanla yüzleşmedin mi? Kendini defalarca kardeşlerinle kıyasladığını gördüm-"

"Senin kardeşin yok," diye araya giriyorum. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilemezsin." "Bütün bir sezonu babanın yaptığı şeyin peşinden koşarak

aranıyor."

"İstediğim şey."

"Aileniz için bir şey yaptığınızda bunun nasıl görüldüğünü biliyorum."

"Anlat bakalım!" Tırnaklarımı sırtına geçirerek patladım. "Anlat bana, çünkü bilmiyorum. Alexis'in ofisinden çıktığımda telefonda kim vardı? Neden Rusya'ya dönmek istemiyorsun? Neden annene bir duvarın diğer tarafındaymış gibi bakıyorsun?"

İrkildi. Elimde değil, daha da bastırıyorum. "Ona bizden bahsettin mi? Biliyor mu, yoksa bir dahaki sefere tamponun olduğumda bu konuyu açmayı mı planlıyorsun?"

"Biliyor," diyor kısaca. "Merak ediyorsan söyleyeyim, çok heyecanlandı. Sana bir Noel hediyesi gönderdi. Cricket'a da."

"Ah," diyorum, duygularım beni aceleyle terk ediyor. "Nik, ben ..."

"Geç oldu," diyor, sesinde hâlâ o derin yorgunluk notası var.

"Ve kız arkadaşımın yanında uyumak ve Noel sabahı kollarımda onunla uyanmak istiyorum. Bunu yapabilir miyiz, Solnishko?"

Daha fazla kelime söyleyecek kadar kendime güvenmediğim için başımı sallıyorum. Yorganı benim için kaldırışında ve alnıma kondurduğu öpücükte şefkat var. Nane kokulu nefesiyle banyodan döndüğünde Birkaç dakika sonra, sanki çoktan uyumuşum gibi yavaşça yanıma uzanıyor. Yuvarlanıyorum ve bir kolunu etrafıma sararak beni daha yakına çağırıyor.

Yüzümü göğsüne dayayıp nefes alıyorum.

Bölüm 42

Izzy

"Memelerin acıyor mu?" Penny kupasından bir yudum alırken başını yana eğerek soruyor. "Meme uçlarının acıdığını duymuştum."

Bex yüzünü buruşturarak Charlie'yi kollarında yeniden ayarlıyor. "Ne yazık ki. Bunu yapabildiğim için mutluyum ama o kadar da eğlenceli değil."

Mia ve ben bakışıyoruz. Mia çocuk sahibi olmama konusunda çok istekli olsa da - Sebastian da bu düşünceyi paylaşmaktan mutluluk duyuyor - ben de bir gün çocuk sahibi olmak istiyorum, ancak itiraf etmeliyim ki yeni doğan ebeveynliği pek cazip değil. Sevimli bir bebeğiniz oluyor, evet, ama aynı bebek meme uçlarınızın sürtünmesini en son dert edeceğiniz şey gibi gösterecek. James bir sonraki maçı için Dallas'a gitmek zorunda kaldığı için Bex'e üzülüyorum ama en azından bize sahip.

Baharatlı çay bardağımı yakınımnda tutup buharının yüzümde gezinmesine izin veriyorum. Bir yanımda Penny, diğer yanımda Mia ve karşımızda kızını emziren Bex'le mutfak masasında oturmak çok güzel. Lisedeyken biri bana birkaç yıl sonra üç erkek kardeşimin de tatillerde eve getirecekleri sevgilileri olacağını söyleseydi gülerdim.

Yine de buradayız ve Nik'im var, ki bir ay önce ben de buna inanmazdım.

"Merhem gibi bir şeyin var mı?" Penny devam ediyor. "Yoksa bu onun yemek istememesine mi neden olur?"

Bex bir kutu tutuyor. "Sandra'dan Noel hediyesi. Ve hayır, buna aldırıyor gibi görünüyor."

"Şanslıyım," diyor Mia. Nane şekerlerinden bir tane daha ısıyor. Sebastian'ın bu sabah yaptığı kurabiyeler, sonra kaşlarını çatıyor. "Tamam, bunları yemeyi cidden bırakmalıyım. Noel bir hafta önceydi."

"Henüz notu almamış," diyorum neşeyle. "Ve ona pişirme lezzetini durdurmasını söylemeyeceğim."

"Tanrım, hayır, asla," diyor Penny.

Mia gözlerini deviriyor ama gülümsüyor. Konu kardeşim olduğunda her zamanki hali.

"Toplanmaya başladın mı?" diye sordum.

"Ah, hatırlatma bana."

"Senin için kolay olmalı," diye alay ediyor Bex. "Üç siyah gömlek, iki çift siyah kot pantolon ve dizüstü bilgisayarın."

"Sebastian'ın eski formasını unutmuşsun," diyor Penny. "Bilmiyorsan söyleyeyim, onunla uyuyor."

Mia'nın gözleri büyüdü. Masanın altında bir itiş kakış oluyor; ailemin bana Noel'de aldığı Hermès botlar üzerine bahse girerim ki Penny'nin ayağını ezdi. "Bunu sana sarhoşken söylemiştim."

Penny sesinde memnun bir tonla, "Ve *çok* sevimli," diyor. Mia ona ters ters bakıyor.

"Hey," diyor Bex, Charlie'nin gözlerini kapatarak. "Bebeğin önünde olmaz."

Mia dizlerini göğsüne çekerek, "McKee'den uzaklaşmak için sabırsızlanıyorum," diyor. Bex'e göre üzerinde NASA sweatshirt'ü ve siyah tayt var. "Hiç seyahat etmedim... yani, hiçbir yere, gerçekten. İsviçre'yi seve seve kabul ederim."

"Keşke geri dönmek zorunda olmasaydım," diye itiraf ediyorum.

"Seninle İsviçre'ye kaçmama izin ver."

Her ne kadar Noel arifesini düşündüğümde hâlâ içimi bir duygu seli kaplasa da Noel ile Yeni Yıl arasındaki hafta son derece olaysız geçti. Nik buradaydı, ailemle kaynaştı, her gece yanımda uyudu. Ona hediye ettiğim Rift biletlerine bayıldı ve Boston'da bana hediye ettiği kolyeye uygun bir bilezik ve yarım düzine abartılı hediye ile beni şaşırttı. Tüm hafta boyunca işleri hafif tuttuk, ancak bu gece Yeni Yıl Arifesi ve geçtiğinde, gelecek dönemin başlamasına çok daha yakın olacağız.

Ve voleybolla tekrar yüzleşmeye çok daha yakın olacağım.

Nik'in yerine getirmesi gereken kendi beklentileri olabilir -bundan bahsetmeyi reddetse de babasının da dahil olduğundan emin olduğum beklentiler- ama o bunu yapmıyor.

ailemin nasıl olduğunu biliyorum. Sadece başarısız olmadım. Patladım. Hastanede her şey içimden döküldü; babama Koç Alexis ile geçirdiğim sezonu, Nik ile olan kavgamı ve o partiye gitmek gibi aptalca bir seçim yaptığımı anlattım. Beni dinledi ve konuya girmek yerine bana sarılıp dinlenmemi söyledi ama daha uzun bir sorgulama olacağını biliyorum.

"Voleybol mu?" Penny çekingen bir şekilde sorar.

Bunun için bir kurabiyeye daha ihtiyacım var. Biraz fazla güç kullanarak ikiye böldüm ve her yere kırıntılar saçtım. "En azından sezon bitti."

"Bahar ligi var."

Kurabiyeye kaşlarımı çatıyorum. Aptal bahar ligi. "Bahar ligine katılacaksın, değil mi?" "İsteğe bağlı."

"Bunu yapmazsanız koçunuzun gözüne tekrar giremezsiniz."

Kurabiyeyi parçalıyorum, parçaların tabağımın üzerine düşmesine izin veriyorum. Ortılığı dağıtıyorum ama umurumda değil. Penny'nin gözleri endişeyle kısılıyor; balık sırtı örgüsünün ucuyla oynuyor. Bex yumuşak bir ses çıkararak Charlie'nin minik sırtını sıvazlıyor.

"Belki de bilmiyordumdur," diye karşılık veriyorum. "Belki de bırakırım."

Nefesim ciğerlerimi bir anda terk ediyor. Son zamanlarda voleybolu her düşündüğümde, düşüncelerim dönüp dolaşıp o acı verici, şaşırtıcı derecede cazip kelimeye geliyor. Hastanedeki doktor bana birkaç hafta içinde sahalara dönebileceğimi söylediğinde, sanki heyecanlanmamı bekliyormuş gibi gülümsedi. Öyle hissetmem gerekiyordu ama hissetmedim. Mutluluk, minnettarlık ya da rahatlamaya yakın hiçbir şey hissetmedim. Sadece boş ve yorgun hissettim.

"Bu saçmalık," diyor Mia.

"Seb beyzbolu bıraktı. Buna saçmalık mı diyorsun?"

"Sebastian başka bir kariyer için beyzbolu bıraktı," diyor Mia, kuşkusuz zayıf yemime karşılık vermeyi reddederek. "Zaten daha uygun olduğu bir kariyer. Bu aynı şey değil ve bunu sen de biliyorsun."

"En azından isteseydi beyzbolu bir kariyer haline getirebilirdi." Kazıyorum tırnaklarını avuçlarıma geçirdi. "Voleybol mezuniyetten sonra hiçbir yere götürmüyor. Onunla ya da James'le ya da Cooper'la ya da Nik'le aynı şey değil. Zaten hiçbir anlamı yok."

"Bu işi bırakmak için bir neden değil" diyor.

Onu görmezden geliyorum. "Ve şimdi kendimi mahvettiğim için koçum bana asla istediğimi vermeyecek. Beni bir daha oynatmayabilir bile. Kesinlikle

setçi. Yerim olmayan bir takım için kendimi onca hazırlığa sokmanın ne anlamı var?"

"Sende kalabilir-"

"ACL'mi yırttığımda tüm hayatım paramparça oldu," diye araya giriyor Penny. "Bir daha rekabetçi bir şekilde kayamadım."

"Bu aynı şey değil," diyorum. "Bu senin hatan değildi."

"Öyle değil miydi?" diyor. "O rutin sırasında odaklanmış olsaydım belki de düşmezdim."

"Ben sakatlanmadım. Bir kuralı çiğnedim."

"Ve koçun da acımasız bir kaltak," diyor Mia. "Üzgünüm, Bex."

"Bunu görmezden geleceğim," diyor Bex. "Bu doğru zaten. Senden hiç hoşlanmadı, bunun da seninle değil onunla ilgisi var."

Penny saç örgüsünü çözer, saçlarını sallar. "Bak. Mesele şu ki, yeniden sevmeyi öğrendim. Pistteki işimi seviyorum. Cooper'la ders vermeyi seviyorum. Patenlerimi bağlamayı ve pratik yapmayı seviyorum - bir yarışmaya hazırlanmıyor olsam bile."

Alnımı ovuşturarak iç çektim. Dikişlerden yeni kurtulmuş deri hala hassas hissediyor. Nik'in yüzündeki yaradan çok daha küçük olsa da kesinlikle bir yara izi bırakıyor. "Aynı şey değil."

"Öyle değil mi?" diyor. "Sen bir sporcusun. Sana aksini düşündüren herkesin canı cehenneme."

Bu güzel bir duygu, ancak etrafımdaki herkesin sporlarında harika olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Ayak uydurmak için elimden geleni yaptım ama doğduğum andan beri ailemin peşindeyim. Gözlerimi kırıştıtırıp yarısı boş kupama odaklanıyorum. Bazen nazık, mantıklı bir şey tokat gibi geliyor.

Ayağa kalkıyorum, çayımı da yanıma alıyorum. "Tamam."

"Izzy," diyor Penny ben mutfaktan çıkarken. Yanağımın içini kemiriyorum. Sadece yardım etmeye çalıştığını biliyorum ama bunu duyacak havada değilim. Bu konuyu açması bile aptalcaydı.

Koridorda biri kolumu çekiştiriyor. Penny'yi bekliyordum ama bu Bex'ti. Charlie'yi bir kolundan diğerine geçiriyor.

"Konuşabilir miyiz?" diyor. "Sadece ikimiz mi?" Temkinli bir şekilde başımı sallıyorum.

"Voleybol hakkındaysa-"

"Onlarla aynı fikirde olmama rağmen, kayıtlara geçsin diye söylüyorum, konu bu değil" diyor. "Bu benim düğünümle ilgili."

Daha dik duruyorum. Sonunda, düşünecek daha eğlenceli bir şey. James'le ilkini ertelediklerinden beri bunu bekliyordum.

August. "Katherine ile temasa geçtin mi?"

"Bunu yapmanı istiyorum," diyor. "Sana para vereceğim elbette." Hafifçe gülüyorum. "Ben düğün planlayıcısı değilim."

"Katherine'le konuştuğumda yardım etmeyi kabul etti ama senin liderlik etmeni istedi."

"Hiç bahsetmedi. Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Bex omzuma rahatlatıcı bir şekilde dokunuyor. "Hâlâ bunu bir kariyer olarak yapmayı düşünüyorsun, değil mi?"

Hastaneden beri ilk kez içimde bir heyecan hissediyorum. Bahar ligine katılmak Victoria ve diğer arkadaşlarımızla daha fazla zaman geçirmek anlamına gelse bile voleybol şu anda çok zor. Ama Katherine'in de yardımıyla Bex ve James'in düğününü planlamak? Yine geçen yaz gibi olur. Hatta belki de gelecekteki kariyerim için gerçek bir sıçrama tahtası. Nik'le Boston'da kaçırduğımız düğünü düşünmeden edemiyorum.

Aklıma bir şey gelince sıcaklık kayboluyor. "Olanlar yüzünden mi soruyorsun?"

"Tabii ki hayır. Sana sordum çünkü yetenekli ve tutkulusun. Müstakbel baldızım olman da işin cabası."

"Siz zaten yasal olarak evli değil misiniz?"

Gözleri parlıyor. "İkimiz de koridorda yürüyene kadar bunun gerçek sayılmayacağını biliyoruz."

Topuklarımın üzerinde sallanıyorum, zihnim zaten renk şemaları, kumaşlar ve mekan seçenekleriyle dolu. "I . . . Ailemle konuşmam gerekiyor."

Bölüm 43

Izzy

Babam voleybol topunu filenin üzerinden, pratik olmasa da düzgün bir yay çizerek gönderiyor. Ben de bir saattir aynı rutini uygulayarak önce sete yerleştiriyor, sonra da kendim smaç vuruyorum. Ancak geri vurmak yerine topu yakalıyor ve bana memnuniyetle gülümsüyor.

"Kesinlikle kendini geliştirmişsin."

Parmaklarımı at kuyruğumda gezdiriyorum. "Geçen sezon çok çalıştım."

Cümlemin söylenmemiş kısmı rahatsız edici bir şekilde havada asılı kalıyor. Gözlerimi kırıştıtararak evimizdeki spor salonunun zeminine bakıyorum. Son bir saatin her saniyesini çok sevdim ama ne zaman bahar ligini ya da gelecek sezonu düşünsem içim korkuyla doluyor. En azından James ve Bex'in düğününü planlama düşüncesi bana iyi türden bir sinir veriyor. *Eğer* evet dersem.

"Isabelle," diyor ağin etrafından dolanarak. "Üzgünsün, sevgilim."

Tam adımın kullanılmasıyla irkiliyorum ve alnımdaki ter damlasını siliyorum. Duvar boyunca uzanan gömme bankta oturup su şişemden bir yudum alıyorum.

"Sen değil misin?"

Voleybol topunu bir kenara atıp bankta bana katılıyor ve bacaklarını uzatıyor. Sol bacağının dizinde bir yara izi var; ameliyat gerektiren eski bir futbol sakatlığı.

"Evet," diyor bir süre sonra. "Tabii ki üzgünüm. Ama olanlar için değil."

"Sana tekrar setçi oynayacağıma söz vermiştim, ama şimdi bu olmayacak." I fısıldamak zorunda kaldım. Bu konuşmayı kaldırabileceğimi düşünmüştüm ama iki saniye

şimdiden bocalıyorum.

"Ve bu umurumda değil."

Gözlerim yaşardı. "Nasıl yapamazsın?"

Yaralı dizini ovuşturarak iç geçiriyor. "Öncelikle kendini çok kötü yaralamadığın için rahatladım. Ve koçunuzun olayları ele alış biçimine katılmıyorum, her ne kadar bu onun takımı olsa da, nasıl uygun görürse öyle yönetir."

"Beni sete geri çağırmıştın." Nik'in sözleri ben onları kovamadan zihnimde yankılanıyor. Kendim için denemiş olsam da babamın onayı için de denediğimi inkâr edemem. Tüm ailemin onayını. Kardeşlerim gibi Callahan ismine layık olmak istedim.

"O pozisyonun senin için ne anlama geldiğini biliyordum, bu yüzden evet, onu geri kazanmaya çalışmanı istedim."

"Ve seni hayal kırıklığına uğrattım."

Gözlerini kırıştırıyor, bir an sessiz kalıyor. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Ayağa kalkarken dudağımı dişlerimin arasında sıkıyorum, mesafeye ihtiyacım var. Spor salonu yüksek tavanlı ve geniş bir alana sahip olsa da bana küçücük, kaçıışı olmayan bir kutu gibi geliyor. Babama bakmayı reddederek başımı çeviriyorum.

"Isabelle," diyor tekrar.

"Neden bahsettiğimi biliyorsun." Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı akıyor. Kabaca sildim. "Bilmiyormuş gibi davranma."

O da ayağa kalkıyor ve bana sarılmak istercesine uzanıyor. Başımı sallayarak dönüyorum.

"Hiçbir zaman yeterli olamadım." Kırılğan sesim kelimelerle çatlıyor. "Ne senin için, ne de ailemiz için."

Ağır ağır iç çekiyor, yüzündeki çizgiler bir şekilde daha belirginleşiyor. "Sevgilim-"

"Yapmayı hedeflediğin her şeyi başardın," diye araya giriyorum, sesim güçlenerek. "James senin izinden gitti, Cooper muazzam yetenekli ve Sebastian'ın keşfedeceği yepyeni bir tutkusu var ve ben sadece ... buradayım. Başarısızım." Burnumu çekiyorum. "İnkâr etme."

Omuzları çöküyor; gözlerinde bir şey titreşiyor. "Isabelle, bir kez bile ... Tek umursadığım senin mutluluğun."

"Bizim en iyi olmamızı önemsiyorsun." "*Sizin en iyiniz.* En iyisi değil."

Başımı sıkıca sallıyorum.

"Evet," diye ısrar ediyor. "Buraya gel, tatlım. Lütfen."

Yaklaşmak için kendimi zor tutuyorum ama beni kucakladığında itiraz etmiyorum. Gözlerimi kapatıp nefes almaya çalışıyorum.

"Yeterli değil mi?" Yumuşak bir ses çıkarıyorum. Başını salladığını hissediyorum. "Bunu söylediğini duymak kalbimi kırıyor. Ailemiz sensiz tamamlanmış sayılmaz. Ve bunun voleybolla hiçbir ilgisi yok."

"Ama başarısız oldum," diye fısıldıyorum.

"Bir hata yaptınız, bundan ders çıkarabilir ve yolunuza devam edebilirsiniz. Hepsi bu kadar." Saçımı okşuyor. "Oynamaya başladığında bana ne söylediğini hatırlıyor musun?"

"Pek sayılmaz."

"Çok heyecanlıydın." Gözlerime bakarak rahatlıyor. "Çok eğlendiğini, Victoria adında bir kızla arkadaş olduğunu ve eğer yapıyorlarsa pembe bir voleybol topu istediğini söyledin."

"Pembe voleybol topunu hatırlıyorum."

Yumuşakça gülüyor. "Sanırım sana yarım düzine aldım, her ihtimale karşı."

"Çünkü sonunda bir spor dalında iyi olma şansım olduğunu söyleyebilirdiniz."

"Çünkü bunu gerçekten sevdiğini söyleyebilirim" diyor, sesi nazik ama kararlı. "Ve çok heyecanlandığımı hatırlıyorum - oynayacak bir spor bulduğun için değil, yapmayı sevdiğin bir şey bulduğun ve bunu yaparken arkadaş edindiğin için. Tiyatro ya da sanat ya da ne bileyim, bir şey olsaydı da aynı şeyi hissederdim, Pickleball."

Kendime rağmen gülümsüyorum. Sadece biraz, duygusallıktan titreyerek. Pek çok başka hobi denedim - piyano yazı eminim herkesin kulağına işkence gibi gelmiştir - ama voleybol başka hiçbir şeye benzemiyordu.

"Ya . . . Bahar ligine katılmak istemezsem?"

Bunu düşünüyor. "Koçun yüzünden mi?"

Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırarak başımı sallıyorum. "Bex benden düğününü planlamamı istedi ve sanırım buna odaklanmayı tercih ederim. En azından şimdilik. Bana ödeme falan yapacak ve görünüşe göre Katherine de yardım edeceğini söylemiş."

"Hayatım, bu harika," diyor, yüzündeki endişe kayboluyor. "Gerçekten mi?"

"Bu bana mükemmel bir plan gibi geliyor." Omzumu rahatlatıcı bir şekilde sıkıyor. "Biraz nefes almaya hakkın var. Ve eğer senin için en iyisi bu olaksa bırakabilirsin. Hâlâ seviyorsan yine oyna ama bunu benim için yapma."

Sözlerindeki doğruluğu hissedebilsem de yüzüne bakıyorum. "Söz veriyor musun?"

"Tabii ki." Şakağıma bir öpücük kondurdu. "Sen benim kızsın ve seni seviyorum." "Herkes bu sözleri daha sık söylemeli," diyor annem.

Spor salonu soğuk bir hava akımıyla arkasından kapandı. "Antrenmanı kaçırdım mı?"

Babama bakıyorum. Sadece kaşını kaldırıyor. Önceden olsa bunun bir meydan okuma olduğunu söylerdim ama şimdi bunun bir cesaretlendirme olduğunu anlıyorum. Voleybol topunu alıp anneme fırlatıyorum. "Bil bakalım kimin düşün planlama işi var?"

Yarım saat sonra kahkahadan nefesim kesilmiş, annemin voleybol topu için babamı itip kakmasını izliyordum. Basit antrenmanımızın ne zaman voleybol-basketbol karışımına dönüştüğünden emin değilim ama şikayetçi değilim.

"Senin noktan! Senin noktan!" Babam voleybol topunu futbol topuymuş gibi fırlatıyor. Havada süzülüyor ve bir şaplaqla önüme düşüyor. Annemin onu spor salonunun duvarına doğru itmesine ve öpmesine izin veriyor.

Burnumu kırıştırıyorum ama gülümsüyorum. "Ben eve dönüyorum."

"Yeni yıl karaokesi için çalma listeni hazırla!" Annem sesleniyor.

"Rich, yapma.

ne cüretle-"

Spor salonunun dışında, hala ıslıl ıslıl parlayarak eve giden yolda aceleyle ilerliyorum. Yanımda ceket getirmemiştım ve hava nefesimi duman gibi gösterecek kadar soğuk. Kendimi çok daha hafif hissediyorum. Babamla bu konuşmayı haftalar önce yapmalıydım. Şu anda voleybolda nerede durduğumdan tam olarak emin değilim ama en azından düşünmek için biraz zamanım var. Düşünmek için.

Bir köşeyi dönüyorum ve Nik'in bir ağaca yaslandığını görüyorum, telefonda biriyle konuşurken sırtı bana dönük.

"Antrenmandan erken dönmüşsün!" Daha da geniş gülümseyerek bir buz parçasının etrafından dolanıyorum. Nik ve Cooper paten kaymak için yakındaki bir piste gitmişlerdi ve akşam yemeğine kadar dönmelerini beklemiyordum. "Tahmin et ne oldu?"

O tarafa bakıyor. Yüzü sert bir maskeye dönüşmüş. Telefon parmaklarının arasından düşüp yere çarpıyor. Sesle irkiliyor, gözleri irileşiyor, elleri yumruk gibi kıvrılıp açılıyor. Vücudu Alexis'le konuşmamdan sonra tartıştığımız zamanki kadar gergin.

İzlerimde duruyorum. Kalbim çarpmaya başladı. Geçen sefer bu ifadenin umursamadığı anlamına geldiğini düşünmüştüm ama artık daha iyi biliyorum. Dikkatli birkaç adım atıyorum. "Bebeğim? Neyin var?"

"Yeni yıl arifesindeyiz."

"Biliyorum," diyorum, hâlâ yaklaşırken. "Rusça Novy God, değil mi? Biraz araştırdım, belki yapabiliriz diye düşündüm-"

Başını bir kez şiddetle sallıyor ve sözümü kesiyor. Göğsü hızla inip kalkıyor. Yara izi bir marka gibi göze çarpıyor. Telefonunu aldım,

cebime soktum ve soğuk elimle yanağını kavradım. "Konuş benimle Nik, lütfen."

Rusça bir şeyler söylüyor, sonra İngilizce küfrediyor, sonra da elime vuruyor.

"Babam ..." Çenesini sıkarak devam ediyor. "Babam, o ..."

"Ne?" O geniş, paniklemiş gözlere bakarak söylüyorum. Ona sarılmak istiyorum ama beni yine itmesinden korkuyorum. "O ne?"

Gözleri kapanıyor. "Yılbaşı gecesi annemi öldürmeye çalıştı."

Bölüm 44

Nikolai

Panik içimi kemirirken Isabelle bana bakıyor. Son sürat bir tuğla duvara doğru kayıyorum. Vücudumun yarısı uyuşmuş, diğer yarısı yanıyor. Öğürüyorum, yüzümü en yakın ağacın sert kabuğuna bastırmak için dönüyorum.

Bu kelimeleri daha önce hiç yüksek sesle söylememiştim. Bu şekilde değil. Ne zaman o gece hakkında konuşsam - babamın beni hastaneye yatırdığı ve sonunda oradan ayrıldığımız gece - bunu kendime sakladım.

Söylediğim gibi, dünya paramparça olmadı. Ama farklı hissediyorum. Eskisinden biraz daha kırılmış, sanki son parçam da çatlamış gibi. Yine öğürüyorum. Ciğerlerim yanıyor ama yeterince hava alamıyorum.

"Hey," diyor usulca. Elleri titreyen omuzlarımı örtüyor. O beni ağaçtan uzaklaştırıp koluyla ağzımı sildi. "Sorun yok. Ben buradayım."

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. "Beni yalnız bırak." "İçeri gel, dışarısı buz gibi."

Tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum ama o inatçı. Gözlerinde bir yanma var, hak etmediğim bir şiddet. Beni yarı sürükleyerek eve götürüyor ve beni üst kata çıkarırken her şey bulanıklaşıyor. Ayaklarım taş gibi. Her nefes bir bıçak gibi ciğerlerime saplanıyor. Babamı itmek için mücadele ediyorum

kafamdan atamıyorum. Bunu tam olarak başaramıyorum ve kesinlikle Annemin gözyaşlarıyla dolu yüzünün anısı ya da beni odamdan kaçmaya iten o acı çığlık-

"Nik," diyor mavi gözlü bir melek. Başparmağı yara izimi şefkatle okşuyor. "Derin bir nefes al."

Ona odaklanmaya çalışıyorum. Panik ataklarım beni hiç bayıltmamıştı ama şu anda bayılmaya çok yakın hissediyorum. Bir elin kolumu sıktığını, diğerinin saçlarımda gezindiğini hissediyorum. Dönüyorum, bir kez daha öğürüyorum.

"Tamam," diyor, sanki suyun altındaymışım gibi uzaktan. "Burnundan nefes al, dayan."

Beni banyoya götürüyor, ben tuvalet kapağını çevirip kusarken eli ensemden serin ve kuru. Başka bir şey söylüyor ama onu duyamıyorum. Babamla tekrar tekrar yankılanan konuşmamız ve kendi hırıltılı nefes alışım dışında hiçbir şey duyamıyorum.

Hiç bu kadar kötü olmamıştı. Hiç bu kadar mutlak olmamıştı. Adımı söyledi -Nikolai değil, Nik değil, Kolya- ve ben tamamen çözüldüm. Genelde geçmişimi kilitli bir kutuda tutmayı başardım, ama şu anda düşünebildiğim tek şey o. Tek bir kelimeyle açılan milyonlarca acı dolu an.

Ve konuşmanın kendisi, Isabelle'in ailesiyle geçirdiğim haftaya darbe vuruyor. Buraya bir gezi planlıyor. New York'a. Yarın değil ama yakında. Onu şahsen görmeyeli üç yıl oldu ve şimdi . . .

"Git," diyorum kabaca. "Lütfen."

Göz kırıyor ve Rusça söylediğimi fark ediyorum. Yutkunuyorum, İngilizce doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. Başardığımda -ya da yeterince yakın bir şey
-Sadece kafasını sallıyor.

"Nasıl nefes alacağını biliyorsun," diye mırıldanıyor. "Odaklan tatlım. Benimle birlikte yap."

Gözlerim yaşıyor. Ellerimin topuklarını onlara bastırıyorum. Ağlamıyorum. Özellikle de şimdi, Isabelle'in önünde ağlamayacağım. Titrek bir nefes alıyorum, sonra bir tane daha.

Annemin geceleri ağladığını duyardım. Sabahları inkar ederdi ama ben duyardım, tıpkı tartışmaları duyduğum gibi.

Yüzümde bir şey belirmiş olmalı - yeterince hızlı gömülemeyecek kadar büyük bir acı parçası - çünkü Isabelle bana sarılıyor. Kıpırdamadan duruyorum, saçlarının limon kokusunda kendimi kaybediyorum. Vücudumdaki terden ve nefesimin ekşi kokusundan utanç duymalıyım ama yapamıyorum.

"Bana tekrar sarıl," diye ısrar ediyor. "Bu yardımcı olur."

Kırılgan hissediyor. Kırılabilir. Dışarıda elini ittim ve şimdi onu itmek çok kolay olurdu. Onu incitmek istemiyorum ama

olabilirdi. Babamla geçirdiğim kötü bir geceden sonra annemin makyajla gizlediği izleri ona verebilirdim.

Eğer eve gelmezsen, seni görmek için seyahat etmek zorunda kalacağım, Kolya.

Kendimi onun sıcaklığına odaklanmaya zorluyorum. Tekrar sarılmıyorum ama santim santim gevşiyorum. Nefesim daha kolay geliyor. Vücudum yorgunluktan ağrımaya başlasa da devam eden mide bulantısı azalıyor. Burada, banyonun zemininde uyuyabilirim.

Isabelle sonunda geri adım attı. Yüzündeki hayal kırıklığını görüyorum ama o dolaptan bir bez alıp ıslatıyor.

"Biraz gargara yap," diyor yüzümü silerken. "Sana bir bardak su getireyim."

Kapıya geldiğinde "Teşekkür ederim," diyorum.

Durdu ve bana tereddütlü bir gülümseme verdi. "Bir şeyin yok."

Sadece başımı sallıyorum, terden sıırılsıklam olmuş tişörtümü başımın üzerine çekiyorum.

"Ve ben senin için buradayım." Dişlerini alt dudağına geçiriyor. Bunun ne kadar sevimli olduğunu fark ediyorum ve saldırının kalıcı etkilerine rağmen kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor. "Eğer şimdi konuşmak istemiyorsan-"

"Bu gece." Boğazımı temizliyorum. "Bu gece konuşalım."

Bölüm 45

Nikolai

Isabelle battaniyeyi soğuk kumun üzerine seriyor, köşelerini düzeltiyor. Çantasından başka bir battaniye çıkarırken bana hafifçe gülümsüyor. "Oturacak mısın?"

Çıplak ellerimi ceplerime sokarak dikkatlice oturuyorum. Battaniyeyi omuzlarıma örtüyor. Ailesinin yeni yıl planlarından vazgeçmeyi önerdiğinde, onun odasında takılacağımızı düşünmüştüm ama aklında ailesinin arazisine bitişik sahil şeridi vardı. Long Island Sound düz ve karanlık, ay ışığı yüzeyde dans ediyor.

On üç yaşındaki o geceden beri her yeni yıl arifesini yalnız geçirdim. Bu yılbaşını da yalnız geçireceğimi düşünmüştüm ama Noel'den sonra şehre dönmek yerine Isabelle ve ailesiyle kaldım. Babamın bugün aramasını beklemeliydim, onca gün içinde, ama yine de son tartışmamızdan sonra telefonu kapatacağını düşünerek kendimi kandırdım. Beni ziyarete geldi. Ne lanet bir şaka.

Battaniyeyi paylaşarak yanıma sokuluyor. Burnunun ucu kızarmış.

Kolumu ona doluyorum. "Çok mu üşüdün?"

"Güzel bir gece," diyor. "Ve burada yalnızız."

Bunun donduğu anlamına geldiğinden eminim, ama sanki bütün geceyi iptal etmem için bana meydan okuyormuş gibi kaşlarını kaldırıyor. Boğazımdaki düğümün etrafında yutkunuyorum. Ona gerçeği söyleyeceğime söz verdiğimde, bunu nasıl yapacağımı ve bununla yüzleşmenin nasıl bir his olacağını düşünmemiştim. Kendimden bu parçaları biriyle paylaşmayı hiç düşünmemiştim. Cricket ve ben hiçbir zaman

derinlemesine konuştuk. John'a sırrımı açtığımda, ona en ufak detayları anlattım. Ama Isabelle daha fazlasını hak ediyor, ben *onu* hak etmesem bile.

"Ama üşüyorsun," diyorum burnuna hafifçe vurarak.

Gülümsemiyor. "Telefonda kiminle konuşuyordun? Babanla mı?"

Suya bakıyorum. "Evet."

"Hâlâ Rusya'da yaşıyor, değil mi?"

"Evet. St. Petersburg'da bir hokey takımına koçluk yapıyor. Oyunculuğu bıraktığından beri bu işi yapıyor."

"Büyüdüğün yer orası mı? Buraya taşınmadan önce?"

"Hayır." Bir dalga usulca bize doğru geliyor. Isabelle yerine ona bakıyorum; yüzümdeki acının belli olduğunu biliyorum. "Ben Moskova'da büyüdüm."

"Ama baban NHL'de oynadı."

"Birkaç mevsim için." Eli benimkini buluyor, parmaklarımızı birleştiriyor. Sonunda başımı çevirip bakıyorum, nefesimi tutuyorum. En son birlikte sahile gittiğimizde beni dalgaların arasında onu kovalamaya ikna etmişti. "Bu uzun bir hikâye."

"Anlamıştım." Elimi sıktı. "Konuş benimle, tamam mı? Güven bana bebeğim, lütfen."

Onu da yanıma alarak battaniyenin üzerine uzandım. Açık bir gece, tepemizde neredeyse dolunay var. Yan tarafıma kıvrılıyor, hoş bir sıcaklık. Tüylü pembe örgü şapkası yanağımı gıdıklıyor.

Hayatımda güvenmek için çok fazla neden bulamadım ama ona güveniyorum.

"Annemle babam Avrupa'da tanışmışlar," diyorum ayın üzerinde süzülen bir bulutu izlerken. "Annem liseden sonra boş bir yıl geçirmiş. Babam KHL çiftlik sistemindeymiş ve İsveç'te bir gösteri maçında oynuyormuş. Bir şekilde birbirlerine rastlamışlar ve görünüşe göre aralarındaki bağ anlıkmış. Babam NHL'de oynamakla ilgileniyordu ve annem de bunu teşvik etti. Büyükbabam bundan nefret etse de annem onu Amerika'ya geri getirmiş ve babam Penguins'e girmeyi başarmış."

"Neden nefret etti?"

"Babamın bir pislik olduğunu düşündüğüne eminim. Belki de babamın onun parasını istediğini düşündü. Bilmiyorum." Kısaca güldüm. Eğer büyükbabam bir şeyse, iyi bir karakter yargıcıdır. "Annemin umurunda değildi. Onunla bu konuyu çok fazla konuşmadım ama babam gerçekten karizmatik bir adam. Komik, kendine güvenen, keyfi yerinde olduğunda anlaşması kolay biri. Aşık olmuş ve bana hamile kaldığında onunla kaçmış. Ama NHL iyi gitmedi. Birkaç pürüz yaşadı.

ve işler hiç yolunda gitmedi. Ben üç yaşındayken Rusya'ya geri döndü."

"Annen de mi gitti?"

"Evet. İkimiz de öyle. Açıkçası Pittsburgh'da yaşadıkları zamanların nasıl olduğunu hatırlamıyorum. Ama tüm erken dönem anılarım Rusya'da. Taşındıktan hemen sonra hokeye başladım ve babam bana bizzat koçluk yaptı."

"Bu annen için çok zor olmalı. Arada büyük bir kültür farkı var."

"Eminim babam ona vurmaya başlamasaydı bile bundan nefret ederdi."

Düşünmeden, süzgeçten geçirmeden söylüyorum. Bir vuruş ve sonra Isabelle'in nefesi kesiliyor. Kalbim tekliyor. Ona söylemek istemiş olsam da, bunu düşünmek başka, dudaklarımdan dökülmesi başka bir şey.

"Böyle bir şey olacağını düşünmüştüm." Bir an sessiz kaldı. "Daha önce söylediklerinden anladım ki Oh, Nik."

Gözlerimi kapattım. Göğsüm sıkışıyor. Önceki kadar kötü değil ama rahat da değil. "Evet."

"Zavallı Katherine," diye fısıldar.

"İlk kez ne zaman oldu bilmiyorum." Dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum. "Bu konu hakkında hiç konuşmadık. Ama hep oradaydı. Her zaman bir olasılıktı. Aylarca iyi olurlardı, sonra bir şey olurdu, babam sarhoş olur ve kendini kaybederdi, annem de her şey normalmiş gibi davranırdı. İzleri makyajla kapatır ve beni okula getirirdi. Benim hakkımda çok tartışırlardı. Bunu erkenden anladım. Hokeyde beni bu kadar zorlamasından hoşlanmıyordu."

"Diyetin gibi mi?"

Sesindeki hoşnutsuzluğu duyabiliyorum. Küçük, iğne gibi keskin anılar zihnimde yanıp sönüyor. Antrenmanda berbat ettiğimde paten turları. Saatler ve

Saatlerce buzda kaldım, neredeyse kusana kadar çalıştım. Bir oyunda yaptığım her hatanın üzerine giderdim. O en iyisi olamazdı ama ben olabilirdim ve olmak istiyordum. Onun için, kendim için ve NHL'de her zaman sahip olmamı beklediği gelecek için.

"Bunun gibi şeyler. Ama umurumda değildi. Hokeyi seviyordum ve onun Onay." Sesim kesiliyor. "Yıllar geçti ve ben hiçbir şey söylemedim. Onu korumadım."

"Sen bir çocuktun."

"Hepsi aynı."

"Sen bir *çocuktun*," diye tekrarlıyor. Dudaklarını birbirine bastırarak başını sallıyor. "Bunların hiçbirinden sen sorumlu değildin."

Gözlerimi kırıştıtırıp başka tarafa bakıyorum. "Bir şey söyleyebilirdim, Isabelle."

Öğretmenlerim, diğer koçlarım, hatta yan dairede yaşayan çift bile. *Bir şey* söyleyebilirdim ama söylemedim. Bağırışları, ağlamaları, çarpılan kapıları ve kırılan camları duymama rağmen her şey yolundaymış gibi davrandım. Kendimi babamın karizmatik versiyonunun - anneme abartılı hediyeler alan, onu randevu geceleriyle şaşırtan ve bana oyunumla ne kadar gurur duyduğunu söyleyen birinin - gerçek versiyon olduğuna ikna ettim. Belki annem de böyle yapmıştır.

"Nik, seni hiç böyle incitti mi?" Soru nefesimiz gibi havada asılı kalıyor.

Doğruluyorum, battaniye kayıp gidiyor. Soğuğu neredeyse hiç hissetmemiştim ama şimdi titriyorum. "Öyle değildi. Kaba olabilirdi ve antrenmanlarda beni çok sık zorlardı ama sarhoş öfkesini ondan çıkardı."

"Ama bir şey oldu." Tereddüt ediyor. "Yılbaşı gecesi mi?"

Ondan uzaklaşıyorum, tekrar sörf yapmaya odaklanırken yutkunuyorum. Devam etmem gerektiğini biliyorum - hikayenin yarısını anlatamam, onunla değil - ama her

cümle ağır geliyor. Daha önceki panik atağın verdiği yorgunluk geçmedi. Bunu tarif edecek kelimeleri bulmak için anılarımı gözden geçiriyorum.

"Bir parti için hazırlanıyorlardı," dedim sonunda. "Takım tatil için bir etkinlik düzenliyordu. Neden tartışmaya başladıklarını bilmiyorum, annem de hiç söylemedi ama sanırım benimle ilgili bir şeydi. Babam beni bir hokey eğitim programına, Çelyabinsk'te yatılı bir okula göndermekten bahsediyordu. Ama her neyse, kötüydü. İkisi de içki içiyordu ve annemin ona bağırarak karşılık verdiğini hatırlıyorum, ki bunu her zaman yapmazdı."

"On üç yaşında mıydın?"

Başımı salladım. On üç. Babamı birazcık zorlayacak kadar büyük. O zamanki tartışmalarımızı hatırlıyorum. Hokeye olan bağlılığım hiç azalmadı ama ben daha fazla mahremiyet istiyordum. Arkadaşlarımla daha çok vakit geçirmek. Herkesin bizim yaşadığımız gibi yaşamadığını ve herkesin babası bir hokey yıldızı olmasa da, hepsinin kötü huylu alkolikler de olmadığını anlamaya başlamıştım.

"Genellikle yollarına çıkmamaya çalıştım." Ellerimi yumruk yaptım. tırnaklarım avuçlarıma batıyor. Korkak. "Ama içimde kötü bir his vardı. I . . . Onu yere attığını görmek için tam zamanında odalarına ulaştım."

Isabelle'in yanağından bir damla gözyaşı süzülür.

"Rusça öğrenmek için çok çalıştı, biliyorsunuz. Ve bu kolay bir şey değil. Anadilinizi konuşmuyorsanız bu dile alışmak çok zor." Başımı hafifçe sallıyorum, pratik yapmak için gazeteyi nasıl yüksek sesle okuduğunu hatırlıyorum. "O kadar da iyi değildi ama yıllarca orada yaşadı ve babamla ben konuşurken dışarıda kalmak istemedi. Yine de denediğini hiç duymadım. O zamana kadar. Babama yalvarıyordu, çok korkmuştu ve Sanki o bir hiçmiş gibi kızın üzerinde durması beni çok etkiledi. Onu öldüreceğinden korktum."

Son cümlede sesim çatallaşıyor. Eğer o yapmış olsaydı, sadece ben ve o olacaktık, yalnız. Tamamen yalnız.

"Nik," diye fısıldıyor Isabelle.

Başımı tekrar sallıyorum, bu sefer daha sert. "Sonunda onunla uğraşmaya başladım ama on üç yaşında o kadar da büyük değildim. Beni duvara çarptı, kolumu kırdı. Ve içkisini yüzüme fırlattı."

"Bu şekilde mi?"

"Evet."

Burnunu çekiyor, gözlerini siliyor. "Lanet olsun."

Hayalet gibi bir kahkaha attım. "Evet. Siktir."

"Ama sonra gittin, değil mi?"

"Komşular bizi duydu ve polisi aradı. Sanırım o gece, hastanede, annem sonunda babasıyla temasa geçti. Evliliğinin büyük bölümünde araları açıktı ama sonunda ayrılmamıza yardım etti. O zamandan beri geri dönmedim."

Isabelle yavaşça ve dikkatlice eğiliyor. Dudaklarıma bir öpücük kondurmasını bekliyorum ama onun yerine yarama iffetli bir öpücük konduruyor. Göz kırpyorum. Bu sefer kollarını bana doladığında, ben de ona sarılıyorum.

"Özür dilerim Nikolai," diye fısıldar. "Çok üzgünüm." "Senin bununla bir ilgin yok ki."

"Öyle demek istemediğimi biliyorsun." Beni sıkıca sarıyor. "Bunların hiçbirisi senin hatan değildi."

"Karmaşık bir durum."

"Gerçekten öyle değil," diyor sesinde sert bir tonla. "Sen daha iyisini hak ettin." Şu anda bu konuyu tartışamayacak kadar yorgunum. Yine de güzel bir düşünce. "Sorun değil."

"Hayır. Değil."

Birkaç ürperti dolu dakika boyunca birlikte nefes alıyoruz. Kucağıma kayıyor ve bana düzgün bir öpücük veriyor. Rahatlık. Güvence. Onunla birlikte Şimdiki zamana dönmek için bir işaret. Onu eve götürmeli, ısınmasını sağlamalıyım ama Şu anda ailesinden herhangi birini görmeye dayanabilir miyim bilmiyorum. I

Onu dişlerimiz çarpışacak kadar sert öpüyorum, göğsümde vahşi bir Şeyin uuŐtuėunu hissediyorum.

Geleceğimi onunla paylaŐmadım -henüz, er ya da geç paylaŐmam gerektiğini bilsem de- ama artık geçmişimi biliyor.

"Hayır," diye kabul ediyorum, kulağına değen nefesim onu yeniden ürpertiyor. " yle değil."

Bölüm 46

Izzy

"Gerçekten gitmek istiyor musun?" Rimelimi bitirip gözlerimin kenarlarını özenle siliyorum. Nikolai yatağımın ayak ucunda oturmuş, botlarını bağlıyor. "Eğer evde kalmak istiyorsan, ben de kalabilirim."

Ayağa kalkarken başını sallıyor ve siyah kazağının kollarını düzeltiyor. "Hayır, sorun değil. Güzel olacak."

"Eminim diğer herkes akşamdan kalmadır." Makyaj malzemelerimi çantasına geri atarak homurdanıyorum. "Duvarla konuşuyor olacağız."

Nik ve ben plajdan döndüğümüzde yılbaşı gecesini karaokesi hala devam ediyordu. Elimizde şampanya kadehleriyle gizlice yukarı çıktık ve gecenin geri kalanını benim odamda geçirdik. Ona bakarken yeni bileziğimle oynuyorum, gözümü dikip bakmamaya çalışıyorum. Ona minnettarım. Dün gece benimle geçmişini paylaşmayı seçti, ancak hayal edebileceğimden daha ağırdı.

Böyle bir çocukluğu hak etmiyordu. Hem de hiç. Bunu düşünmek bile beni germeye yetiyor ama şu anda daha fazla öfkeye değil, normalliğe ihtiyacı olduğunu biliyorum. Ve normallik kardeşlerimle brunch yapmak gibi görünüyorsa daha iyi.

"Kahve içmek için can atıyorum," diyor ve yanağımdan öpüyor. Kıyafetimi incelerken eli belimde kalıyor. "Çok güzel görünüyorsun."

Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum. Üzerimde sadece kot pantolon ve kalın bir kazak var ama yine de iltifat duymak güzel. "Buna bayılacaksın"

Lokanta. Büyürken en sevdiğim yerdi. Kaç kez gittiğimi bile söyleyemem."

"Dur tahmin edeyim, iyi krep yapıyorlar."

"İnce, çıtır kenarlı ve tüm tabağı kaplıyorlar. Çok güzel." Çantamı kaptım. Umarım herkes gerçekten uyanıktır. Daha önce mutfağa uğradığımda sadece Sebastian'ı gördüm, elinde yarı sarhoş bir fincan kahveyle mutfak masasının üzerine yığılmıştı. Ona dün gece ne kadar içtiklerini sordum ve cevabı tamamen tutarsızdı. "Dur tahmin edeyim, sade çırpılmış yumurta ve çavdar ekmeği için sabırsızlanıyorsun."

"Çavdar ekmeğinin nesi var?"

"Her şey," diye mırıldanıyorum, fuayeye bakarken.

Arkamda Nik bir kahkaha atıyor. Sebastian ön kapının yanındaki yerinden el sallıyor.

"Herkes nerede?" Ben soruyorum.

Saatini kontrol eder. "Bex gelmek istemiyor ama diğerleri birazdan aşağıda olur. Her şey yolunda mı?"

"Evet," diyor Nik yumuşak bir sesle, bir kolunu ortama doluyor ve beni göğsüne çekiyor. Saçlarımı öpüyor. "Dün gece Isabelle'i tamamen kendime istedim. Özür dilerim."

Sebastian cevap veremeden, Mia saçlarını topuz yapmanın ortasında merdivenlerden aşağı iner. "Cooper'ın kapısını altı kez çaldım. Ya uyuyorlar ya da sevişiyorlar, hangisi olduğu umurumda değil ama benimle mimozamın arasına giremeyecekler."

İki saat sonra, elimde yarı sarhoş mimozayla Nik'in yanına sokuldum. Altı kişi -Cooper ve Penny sonunda onun odasından çoğunlukla bilinçli olarak çıktılar- tabaklarımızda kırıntılardan başka bir şey kalmadan Shed House'un köşe kabinine sıkıştık. Yediğim her lokmada mutluluk dansı yaptım.

çikolatalı krepler ve Nik her zamanki sıkıcı kahvaltısı yerine Benedict usulü yumurta bile sipariş etti. McKee'deyken memleketimi özlemiyorum - Moorbridge bunu telafi edecek kadar güzel - ama ne zaman buraya gelsem, güzel anıları hatırlıyorum. Babamın futboldan emekli olduğunu açıkladığı sabah ailece burada yemek yemiştik. Victoria, Chance'ten ayrıldıktan sonra garsondan kreplerime bir top dondurma eklemesini istemişti. Okul voleybol takımım her ay milkshake ve patates kızartması için buraya gelirdi.

Nik mimozamdan bir yudum çalarken parmağını kotumun dikişinde gezdiriyor.

"Sonra ne oldu?" diye soruyor. "Oyunla mı?"

Kahve ve içkinin verdiği enerjiyle Cooper, çocukluğumdan kalma en iyi şarkılarımdan bazılarını paylaşmayı kendine görev edindi ve Nik'e havuzda ilk adetimi nasıl gördüğümü ya da Sebastian'la beni Shawn Mendes posterimi öperken yakaladıkları zamanı anlatmadığı için, bunu görmezden geldim. Bir kaşımı kaldırıp bitirmesini bekliyorum. Bu seferki oldukça epik.

"Sonra," der dramatik bir şekilde, "James'i topla görür ve *sıçrar* Onun için. Yalınayak, tütü ve her şeyiyle. Onu yere çuvallar."

"İmkânı yok," diyor Nik, gözleri irileşerek. Bana döndü. "Kaç yaşındaydın?"

Sırıtarak mimozamı bitirdim. "Altı." "Bu da onu ..."

"On," diyor Sebastian. "Annelerimizin çığlıklarını hatırlıyorum."

"Buna değer," diyorum ve bunu saçımı omzumun üzerinden atarak noktalıyorum. "James bana çok kızmıştı."

"Evet, çünkü sahanın sonuna kadar boştaydım," diyor Sebastian. "Eğer topu atmayı başarsaydı kesinlikle son bölgeye kadar götürebilirdim."

Cooper kelimeyi uzatarak, "Elbette," diyor.

"Bunu kendine söyleyip duruyorsun," diye ekliyorum ona tatlı tatlı gülümseyerek.

Mia, "Üzerinde tütü varken havada uçtuğunu hayal ediyorum," diyor.

"Unutmayın ki bu sevimli bir bale pembesi değildi," diyor Cooper. "Bu korkunç sıcak pembeydi-"

"Korkunç değildi," diye araya giriyorum. "İşıltılı ve harikaydı."

"Eminim çok sevimli görünüyordun," diyor Nik. "Ve uçan tackle beni hiç şaşırtmadı. İstedğin zaman küçük bir cehennem zebanisi oluyorsun."

"Bu küçük cehennemi istiyorsun."

"Mm," diyor, beni öpmek için eğiliyor. "Bu çok zor bir durum."

"Ah, dur," diyor Penny. "İkiniz çok tatlısınız."

Servis görevlisi hesabı getirdiğinde Cooper gözlerini deviriyor ama yüzündeki gülümsemeyi yakalıyorum. Tanrı'ya şükür. Ödemeyi yaptıktan sonra sokağa doğru ilerliyorum, masaların arasından geçerken paltomu giyiyorum.

Serin ama açık bir öğleden sonra. Noel süsleri hala şehir merkezindeki ana şeride hakim. Tatil gelip geçmiş olsa da Pencere süsleri beni gülümsetiyor. Köşeyi herkesten önce dönüp oyuncak tren setine bakıyorum.

Hırdavatçı dükkanının penceresi. Küçük bir Kuzey Kutbu sahnesinin etrafını örüyor,

Şehrin merkezindeki donmuş gölde buz pateni yapan penguenlerle birlikte. Avucumu cama dayayıp penguen Noel Baba'yı görmeye çalıştım.

Pencerede bir adamın yansımasını görüyorum. "Nik, şu minicik penguenlere bak."

"Hey, Izzy."

O sesi tanıyorum. Kafamı çeviriyorum. Kaldırımında duran onca insan arasından Chance'i görünce midem bulanıyor. Aynı sarı saçlar. Aynı keskin mavi gözler. Hatırladığımdan daha geniş ve nedense daha uzun.

Bıyık da yeni ama ukala gülümseme aynı.

İyi görünüyor. Umarım yüzümde çikolata yoktur. Kalp atışlarım hızlanırken cama doğru bastırıyorum. Bir adım daha yaklaşıyor ama sarılmak için yaklaşıyor.

Ellerimi ceketimin ceplerine soktum. "Um. Hey. Burada ne yapıyorsun?"

"Kız arkadaşımı bekliyorum," diyor, nalbur dükkanının yanındaki butiği işaret ederek. "Bütün o kadınsı şeylere bakmak istemedim, anlıyor musun?"

"Oh." Gülümsemeye çalışıyorum. Soğuk havaya rağmen avuçlarım terden kayganlaşıyor. Keşke o üçüncü mimozayı içmeseydim. "Senin . . . kız arkadaşın var mı?"

Onu Instagram'da takip ettiğimi bilmesinin tatminini ona yaşatmamın imkanı yok. Acaba hala o güzel sarışınla mı çıkıyor, yoksa şimdiye kadar başka birine mi geçti?

"Bir buçuk yıldır çıkıyoruz," diyor. "Adı Madison."

Kalbim sıkışıyor. Bir buçuk yıl. Üniversitede olduğumuz süre boyunca.

"Birinci sınıftaki taşınma gününde tanıştık," diye devam ediyor. "O bir dansçı. Ve tıbbi hazırlanıyor."

"Vay canına," diye zorladım. "Sesi çok, um ..."

"Ciddi biriyle birlikte olmak güzel," diye ekliyor, bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. Bir adım daha atarak beni binaya yaslıyor. "Sürülen biri. Babam onaylıyor."

Kafa derim rahatsızlıkla karıncalanıyor. Beni değerlendiriyor, şu anki görünüşümün anılarıyla uyuşup uyuşmadığına karar veriyor. Babası beni hiç sevmezdi. Evine her gittiğimde bana nasıl baktığını hatırlıyorum. Etrafıma bakıyorum ama Nik'i ya da ailemi göremiyorum.

"Doğru. Tabii."

"Peki ya sen? Eskiden ne kadar eğlendiğimizi hatırlıyorum" diyor, *eğlence* kelimesinin üzerinde durarak. "Enayiler arasında çalışarak

McKee? Ne okuduğunuzu sorardım ama parti planlaması üzerine bir bölümleri olduğunu sanmıyorum."

Sanki aptalca şakasına eşlik etmemi bekliyormuş gibi gülüyor. Çıktığımız süre boyunca onun kaba damarını görmezden geldim, ama her zaman oradaydı, kesici bir şey söylemeye hazırdı. Gerçek ortaya çıkmadan önce onun için çok fazla bahane uydurdum. Çenemi yüksek tutmaya çalışıyorum ama yorum tam da onun istediği gibi hedefine ulaşıyor. Yanaklarım utançtan yanıyor.

Sonunda kardeşlerimi görebiliyorum. Sebastian dudaklarını sıkıca birbirine bastırıyor ve Cooper kendini Chance'e fırlatmak üzereymiş gibi görünüyor.

Ama Nik oraya doğru yürüyen kişi. "Parti planlaması, hayır. İletişim, evet." Ellerini ceplerine sokuyor, gözlerinde bir parıltı yakalasam da rahatlığın resmini çiziyor. "Biliyor musun, bir gün seninle tanışmayı umuyordum, Chase."

Chance'ten uzaklaşırken yanağımın içini ısııyorum. Bir adım, sonra bir adım daha. Bir el beni sabitliyor. Mia, ona iğrenç bir böcekmiş gibi bakan Penny'nin yanında, hançer gibi bakıyor. Cooper ve Sebastian, Nik'in iki yanında, aynı sahte rahat duruşu benimseyerek adım atıyorlar. Ben Cooper'ın gözlerinde hiç bu kadar buz görmüş müydüm bilmiyorum.

Chance Nik'e kaşlarını çatı. "Ben Chance."

"Doğru. Her neyse." Nik dudaklarında bir sırıltıyla eğiliyor. Chance'ten bir ya da iki santim daha uzun ve kesinlikle birkaç kilodan fazla kası var. Tırnaklarını karıştırıyor, Chance'in bir an için kıvrınmasına izin veriyor. "Pekâlâ, *Chance*. Kafanı o cam pencereye çarpmamam için bana iyi bir neden söyle."

Chance irkilir ama bunu alaycı bir ifadeyle gizler. "İlginç."

"İlginç olan ne?" Sebastian karanlık bir sesle.

"Seninle yatakta da frijit bir kaltak mı?" diye söyleniyor. "Yoksa şimdiye kadar yeni numaralar mı öğrendi?"

Nik'e hitap ediyor ama onun yanından bana bakıyor. Gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülmekle tehdit ediyor. *Beni* aldatan ve lanet olası doğum günümde ilişkimizi bir şakaya dönüştüren o, ama yine de kıpırdamıyorum. Bir karşılık bulamıyorum.

"Hey," dedi Nik sertçe. "Onun hakkında böyle konuşamazsın." "Kapa çeneni," diye ekliyor Cooper hırlayarak.

Nik bastırarak Chance'i pencereye yaslanmaya zorluyor. "Sen hilekâr bir pisliksin ve-"

"Git başımdan," diye araya giriyorum, sonunda sesimi bulmuştum.

Kolumu Mia'dan çekip birkaç hızlı adım atıyorum. Orada öylece duramaz
ve

Ailemin ve erkek arkadaşımın önünde bana hakaret ettin. "Tabii o dükkâna girip kız arkadaşına bana ne kadar pislik davrandığını anlatmamı istemiyorsan. Eminim mükemmelliği hakkında her şeyi duymak isteyecektir,

ciddi bir erkek arkadaşın geçmişi."

Chance'in yüzünün rengi atar. "Lanet olası bit-"

"Bana bak." Nik, Chance'i ceketinin yakalarından tutup kendine doğru çekiyor ama yumruk atmıyor. "Eğer onunla bir daha karşılaşırsan, çeneni kapalı tut ve uzaklaş. Onunla konuştuğunu, ona baktığını duyarsam seni mahvederim."

"Bizim için de öyle," diyor

Cooper. "Hepimiz," diyor Penny.

Mia sırtlıyor. "Taşaklarına saldırmaktan çekinmeyeceğim. Bilesin diye söylüyorum." "Bu da o zavallı kıcını başka bir yere götürmen için bir işaret," diye ekliyor Sebastian. Nik, Chance'i uzun ve gergin bir an boyunca sabit tutuyor. "Anladın mı?" "Evet," diye homurdanıyor sonunda. Nik küçük bir itiş kakışla onu bırakır. Aceleyle arkasına bile bakmadan butiğe girdi.

"İyi misin?" Nik hemen yanıma gelerek sordu. "Ne oldu?"

"Ben iyiyim." Yaralıyım ama kötü bir şekilde değil. Gerçeği ilk öğrendiğimde Chance'e karşı çıkmadım, ama önemli olduğunda yaptım ve Nik

ve ailem arkamdaydı. Kendimi muzaffer hissediyorum; *iyi* hissediyorum.

"Ben iyiyim, o önemli değil."

"O hiç önemli değil," diyor, sesi alçak. "Söylediği tek kelimeyi bile dinlemeyin."

"Evet," diyor Penny. "O bir hiç, Izzy."

Mia butiğe pis bir bakış fırlatarak, "O bir aptal," diyor.

"Onu gördüğüme sevindim," diyorum. Nik bir kaşını kaldırıyor ama ben başımı sallıyorum. "Gerçekten, sevindim. O bir hiç, bunu biliyordum ama yine de emin *olmak* güzel. Ve senin ona siktirip gitmesini söylemeni izlemek."

"Ve sen," diyor dudaklarını şakağıma değdirerek. Son zamanlarda bunu çok sık yapıyor, muhtemelen yeni yara izi yüzünden. Karnım endişe yerine sıcaklıkla çırpınıyor. "Sen bir baş belasıydın. Benim küçük zebanım."

"Evet," diyor Sebastian. Cooper'la bakışlarını paylaşıyor. "Sen ne düşünüyorsun, Coop? Zamanı geldi mi?"

"Ne için zaman?" Ben soruyorum.

Cooper çocukken yaptığı gibi saçlarımı karıştırıyor. Bakışlarını bana çevirmeden önce Nik'e bir göz atıyor. Gözleri parlak, gözleri

Neredeyse çocuksu bir ifade. "Callahan dövmesi zamanı."

Bölüm 47

Nikolai

"Emin misin?" Isabelle masanın üzerinde kıpırdanıp gömleğini kaldırarak kaburgalarını ortaya çıkarırken Cooper soruyor. "Gerçekten, gerçekten emin misin?"

"Kapa çeneni, çok heyecanlıyım." İkimize de gülümsüyor. "Bu en güzel hediye *asla*."

Chance ile karşılaştığımız gün kardeşlerinin göğüslerine yaptırdıkları Kelt düğümü dövmesini yaptırmayı kabul etse de -daha çok çılglık atıp Cooper ve Sebastian'a sıkıca sarılsa da- dövmeyi yapan Rae'yi bekledi. Cooper'ın kolundaki kılıcın boş bir randevusu vardı. Haftalardır bunu bekliyordu. Cooper ve ben antrenmandan hemen sonra onunla ve Penny'yle dövme salonunda buluştuk, bu yüzden yorgunum, saçlarım duştan dolayı nemli. Yüzümü buruşturarak omzumu döndürdüm. Tatil arasından sonraki ilk maçımızda Maine'li bir kanat oyuncusu beni krep gibi dümdüz etmişti ve o zamandan beri ağrım devam ediyor.

"Harika görünecek," diyorum. "Gerçi kaburga dövmelerinin çok acı verdiğini okumuştum."

Omuz silkiyor. "Buna degecek. Omuz hala seni rahatsız ediyor mu?"

Dövmeyi yaptırırken konuşabileceğimiz kadar yakın olan duvar kenarındaki bir sandalyeye yerleşirken ona el sallıyorum. "Sorun değil. Daha kötülerini de yaşadım."

"Belki de masaj yaptırmalısın."

"Belki daha sonra bana kendin verebilirsin."

"Göreceğiz," diyor homurdanarak. "Ağlamaya başlamamam için dikkatimi dağıtman gerekebilir."

Ellerini yıkarlarken Rae, "İyi olacaksın," diyor. "Müziği sen seçebilirsin, biz de sohbet ederiz."

Sebastian, Cooper'ın telefonundan, "Bilgin olsun, seni de yanımızda götürmek istiyorduk," diyor. Mia'yla birlikte Cenevre'deymiş, ama onlar da Isabelle iyi şanslar. Ben gelmeden hemen önce James aradı; dövme planında o da varmış. "Ama annem bunu sana önerirsek bizi ölümle tehdit etti."

Isabelle'in yüzündeki şaşkınlık ifadesini yakalıyorum. "Gerçekten mi?"

"Evet." Cooper inleyerek Penny'nin yanına oturur. Penny kitabından başını kaldırıp onun dizini güven verici bir şekilde ovuyor. O da son zamanlarda birkaç sert darbe almıştı. Sezonun bitmesine daha çok var ama bu dönemde tamamen sağlıklı olmak imkânsız. "Seni gizlice dışarı çıkarmak istedim ama James bana zaten ebeveyn izni olmadan alamayacağını hatırlattı."

"Ben de buranın bir erkekler kulübü olduğunu

düşünüyordum." "Yok artık. Bu bir Callahan olayı."

Isabelle ile konuşmasına rağmen bana bir bakış fırlattı. Sanırım Isabelle'in güvensizliğini ona gerçekten anlatabildim. Buna sevindim. Onunki gibi bir aile nadir bulunur ve o da en az kardeşleri kadar ailenin bir parçası olmayı hak ediyor.

"Kulağa hoş geliyor," diyor.

"Bir Callahan, her zaman Callahan'dır," diyor Sebastian. "Bir şekilde bunu kalın kafama soktum."

"Sonunda," diyor Cooper kuru bir sesle.

"Gitmem gerek ama iyi şanslar, Iz," diye ekliyor Sebastian. "Fotoğrafları görmek için sabırsızlanıyorum."

"Mümkün olduğunca çabuk onları grup sohbetine göndereceğim," diyor. "Annem *çıldırarak*. Mia'ya selam söyle!"

"Hazır mısın?" Rae eldivenlerini dövmeli ellerinin üzerine geçirerek soruyor.

Isabelle'e göz kırpyorum, o da kızarıyor. Başını sallıyor, ayağa kalktığı anda dövmenin göğüs kafesinde garip durmaması için kolunu ayarlıyor. Nasıl görüneceğini merak ediyorum.

Acıyla başa çıkabilir. Yatakta birazını umursamıyor ama bu aynı şey değil. Alnını kararlılıkla kırıştırıyor. Cehennem gibi acısa bile, herhangi bir şikayet duyacağımızı sanmıyorum.

"Dövme yok mu, erkek arkadaş?" Rae, Isabelle'in cildini alkollü çubukla silerken bana bakarak soruyor.

"Hayır. Her ne kadar cazip görünse de."

Duvarlar dövme tasarımları ve bitmiş dövme fotoğraflarıyla kaplı. ürünlerini çeşitli müşteriler üzerinde kullanıyorlar. Isabelle'in yaptırdığı küçük Kelt düğümü, bu insanların bazılarının sahip olduğu tam kollara kıyasla gülünç derecede uysal. Birinin kolunun etrafında kıvrılan karmaşık bir ejderha tasvirini incelerken omzumu ovuşturuyorum.

"Sen de bir tane almalısın," diyor Penny. "Hoşuma gideceğini düşünmemiştim ama benimkine bayıldım." Kolunu kaldırarak bileğindeki küçük dövmeği gösteriyor. Tanımadığım bir dilde yazılmış bir cümle. "Bu bir *Yüzüklerin Efendisi* şeyi. Cooper'da da aynısından var."

"Kesinlikle yapmalısın," diyor sırtarak. "Gelecek sezon yeni soyunma odanıza gittiğinizde biraz mürekkep gösterebilirsiniz."

Gülmeye zorluyorum. "Belki."

Isabelle bir Sabrina Carpenter şarkısı açarak, "Ateşli olacağını teyit edebilirim," diyor.

Şimdiden dövmesinin ne zaman iyileşeceğini ve onu yalayabileceğimi düşünüyorum, yani bu doğru. Bu düşünce zincirini istasyondan fazla uzaklaşmadan kesiyorum. Burada birkaç saat kalacağız; ihtiyacım olan son şey bunun yarısını ereksiyon halinde geçirmek.

Telefonumu cebimden çıkarıp e-postalarımı kontrol etmek niyetindeyim ama bir dizi yeni sesli mesaj görünce duraksıyorum. Çenemi çalıştırıyorum.

Onları görmezden gelmeliyim. Babam, çok şükür, henüz beni görmek için somut planlar yapmadı. Bu konuda konuşmaya devam ediyor ama sadece konuştukça gerçekleşmeme ihtimali de artıyor. Geçen bahar da aynı şeyi söylemişti, hatta hokey fuarı için Berlin'e uçak bileti alacak kadar ileri gitmişti ama ben gelmedim, o da konuyu zorlamadı.

Keşke onun beni izlemeye gelme ihtimali beni heyecanlandırabilseydi. Kendi maçları arasında benim maçlarıma da katılırdı.

Bazen bu iyi bir şeydi - bir siren şarkısı gibi zihnimdeki övgüleri hala duyabiliyorum - ve bazen de azarlanmama ve

Cezalandırıldım. Ama sadece hokey oynamamı izlemek için burada olmayacaktı ve şu anda annemin ve hayatlarımızın yakınında olduğunu düşününce yükselen koruyucu duygulara engel olamıyorum. Isabelle'den bahsetmiyorum bile.

Başparmağımı ilk sesli mesajdaki silme düğmesinin üzerine getiriyorum. Düğmeye basmadan telefonum Cricket'tan gelen bir mesajla aydınlanıyor.

"İyi misin?" Isabelle soruyor.

Elimi saçlarında hızlıca gezdiriyorum, onu itmeye dikkat ediyorum.
"Evet. Sadece hızlıca bir arama yapmam gerekiyor."

Dudaklarını büzüyor, şüphesiz ikiye ikiye bir araya getiriyor. "Bu ...
mi?" "Hayır. Sadece Cricket."

Rahatlıyor. "Ona buluşmak için bir zaman bulmamız gerektiğini söyle."

Binanın köşesinden sızışıyorum. Hafif kar yağıyor, sadece yapışmayan
bir tabaka, ama her nedense, onu görmek beni nostaljiye sürüklüyor. Bu
aptalca; belli ki dünyanın pek çok yerinde kar yağıyor, buna
New York, gerçek evim, ama kısa bir an için yine yedi yaşımdayım, okuldan
apartmanıma giden birkaç kısa bloğu yürüyorum. Hokeyde giydiklerimi
hatırlattığı için sevdiğim bir çift kırmızı deri eldivenim vardı. Biz gittikten
sonra babamın onları sakladığından şüpheliyim.

"Ooh, bir telefon. Kendimi çok özel hissediyorum."

Cricket bana gramer açısından son derece yanlış bir Rusça ile mesaj
atmıştı, bu yüzden beni bu dilde selamlamasına şaşırmadım. Bacaklarımı
çapraz yapıp binaya yaslanıyorum.

"Aksanınız hiç de fena değil," diye Rusça cevap
veriyorum. "Deniyorum!"

"Yine de dilbilginizin yardıma ihtiyacı var."

"Eh. Dilbilgisi abartılıyor zaten. Her şey yolunda mı?"

"Ziyaret etmek istiyor."

"Orospu çocuğu."

Bir kahkaha attım. "Lanetleri ne zaman öğrenmeye başladın?"

"Küfürler için eğlenceli kısmı," diyor İngilizceye geçerek. "Ne zaman
dedi mi?"

"Hayır. Birkaç hafta önce ilk kez bu konuyu açtı." O konuyu Yeni Yıl'a
getirmeden ben ekliyorum: "Bence ciddi. Hâlâ takımı için bir dava açmaya
çalışıyor."

"Onu görmeyeceğini söyle."

"Nedense bunun onu durduracağını sanmıyorum."

"McKee'ye söyle ona bilet satmasın."

"Sadece bir deplasman maçına gelmişti."

"Belki büyükbabam onu uçuş yasağı listesine falan aldırabilir."

"Bence yapabilseydi, çoktan yapardı."

"Ugh," diye inliyor. Sesi yumuşar. "Özür dilerim. Randevulardan
bahsetmeye başlarsa bana haber ver. Isabelle nasıl?"

"Dövme yaptırıyor," diyorum, sohbetin konusunu değiştirdiğim için mutluyum. "şu anda yani."

"Gerçekten mi? Onu daha da çok seviyorum." "Onunla tanışmadın bile." "Peki bu kimin suçu?"

"Sonbaharda izlediğiniz maçta olmaması benim suçum değil."

"Akşam yemeği yemeliyiz. şehre gel."

"Bakalım bir şeyler ayarlayabilecek miyiz? şu anda düğün planlama işleriyle meşgul."

"Bekle. Sen-"

"Tanrım, hayır." Midem bulanıyor, hoş olmayan bir şekilde değil. "Kardeşinin düğünü.

Annemle birlikte üzerinde çalışıyor."

"Oh, güzel. Bu harika."

"Bu konuda gerçekten yetenekli." Boğazımı temizliyorum. Kar şimdi daha yoğun yağıyor ve trafiği yavaşlatıyor. "Sadece her şeyin kaydını tutmak ve tüm detayların doğru olduğundan emin olmak konusunda değil, gerçi o da var. Ama bu, her şeyden daha anlamlı. masa düzenleri ve renk şemaları. Etkinlikten bir hikaye çıkarma becerisine sahip. Bu bir sanat formu."

Annemin boşandıktan sonra kurduğu işe her zaman saygı duymuş olsam da, ayrıntılara hiçbir zaman çok fazla dikkat etmedim. Ta ki şimdiye kadar. Geçen yaz bile ne demek istediğini anlamamıştım. Isabelle bana James ve Bex'in düğün tonuyla ilgili düşünce sürecini anlattıktan sonra Ancak geçen gün anlamaya başladım. Bir hikaye, bir kutlama, gelecek için bir vaat yaratıyor. Ve hala öğreniyor olsa bile bu konuda çok yetenekli.

"Yüzün mü kızardı?"

"Ne? Hayır."

"Eminim yüzün kızarıyordur. Onun hakkında konuşurken sesin çok farklı çıkıyor bu arada. Çok tatlı."

Botumun burnunu yere sürüyorum. "Kapatıyorum."

"Çok güzel, Nikolai. Gerçekten güzel. Gerçekten güzel." Bir dakika sessiz kalıyor ve ensem yanıyor olsa da hatta kalıyorum. Cricket bana her zaman kısa süren çeşitli ilişkileri hakkında mesaj atıyor - eşcinsel ya da heteroseksüel, tanıdığım herkes arasında en yoğun flört hayatına sahip- ama genellikle benim hakkımda konuşmuyoruz. "Sanki yaşadığın en iyi şey oymuş gibi konuşuyorsun."

Köşeden bakıyorum. Pencereden Isabelle'i pek göremiyorum ama yine

de göğsümde bir şeyler gevşiyor. Bana doğru ayağa kalktı.

Gerçeği duymak istedi ve irkilmedi bile. Onu hak etmiyorum ve onu kaybettiğimde hatırlayacağım şey bu olacak.

Çünkü o en iyi şey ve bu korkutucu.

Bölüm 48

Izzy

"Yine aradı, değil mi?"

Nik ve ben avlunun etrafında dönerken ayakkabılarımın tabanları kaldırımdaki erimiş buza çarpıyor. Patikadaki tüm koşulardan sonra, bunu kampüste, yoldan geçen herkesin gözü önünde yapmak hala bir yenilik. Tıpkı antrenman sırasında piste uğradığımda ya da derse gitmeden önce onu öptüğümde olduğu gibi. Bu Mutluluktan havalara uçmak istiyorum, kulağa sevimsiz geldiğini biliyorum ama Nik'in çekincesiz bir şekilde hayatımda olmasının ne kadar *güzel* olacağını fark etmemiştim.

O bende. Voleybola ara verdim. Bex ve James'in düğününde kendimi kanıtlamak için bir şansım var. Nik'in babası onu rahat bıraksa, hayat mükemmel olurdu.

Ama yapmadı. Sürekli arıyor, Nik'i görmek için bir gezi planlamaya çalışıyor. Bunu Nik'in bir telefon aldıktan sonraki davranışlarından, günün geri kalanında onu bayıltan o panik halinden biliyorum. Dün gece benim evimde kaldı ve bu sabah erken saatlerde elinde telefonla odadan çıktı. Daha sonra onu mutfakta buldum, rengi solmuştu ve bilgisayarına bakarken kahvesini yudumluyordu.

İç çekerek bakıyor. "Sorun yok."

"Cevap vermeyi bırakmalısın."

"Sürekli arıyor."

Neredeyse ondan nefret ettiğimi söyleyecektim - çünkü ediyorum - ama her şeye rağmen Nik'in ondan nefret etmediğini biliyordum, bu yüzden dilimi tuttum. Etrafta dans ediyorum

buzlu yama, soğuktan burnunu çekiyor.

"Onun takımı için oynamayacağını şimdiye kadar öğrenmiş olmalı."

Nik'in Rusya'ya dönüp babasıyla yalnız kalacağı düşüncesi. Bunu düşünemiyorum. Nik'in de bunu istemediğini biliyorum, bu yüzden endişelenecek bir şey yok, ama keşke onu kapı dışarı etse ve bir daha onunla hiç konuşmasa. Annesine yaptıklarından sonra, gözlerinin içine bakmak şöyle dursun, oğlunu nasıl arayabilir? *Ona* mı? Kanıtlar Nik'in yüzünde.

"Bilmiyorum. Ona söyleyip duruyorum, ama ..."

"Evet diyene kadar seni yıpratmaya çalışıyor."

"Böyle bir şey olmayacak." Göğsü kabararak olduğu yerde durdu. Soğuğa rağmen şakağından ter damlıyor; bu koşuda birbirimizi zorladık, kampüsün daha engebeli kısımlarını seçtik. Dövmemin iyileşmesi için egzersize bir hafta ara verdikten sonra rutine geri dönmek güzeldi. "Ama o benim babam, Isabelle."

"Bunu biliyorum."

"Sadece biraz karışık." Saç bandımın altından bir tutam saçı sıkıştırıyor. "Davetiye örneklerini aldın mı?"

Ne zaman bu konu hakkında konuşsak, karmaşık olduğunu söylüyor. Ona bir bakış atıyorum ama konuyu uzatmıyorum. "Bex ve James krem ve lavanta ile gitmek istiyorlar."

"Kulağa hoş geliyor."

"Hâlâ yazı tipine karar vermeye çalışıyoruz. Pek çok yazı tipi çok resmi ve daha çok yarı resmi bir havaya sahip olacaklarını biliyorsunuz, bu yüzden bir şeye karar vermek zor oldu."

"Davetiye alacak mıyım?" diye soruyor, beni bir binanın kenarına doğru çekiyor, görünüşte bize doğru yürüyen bir tur grubunun yolunu açmak için, ama aslında, biliyorum, beni kampüsteki diğer insanların önünde öpmek için.

Bunu yapmasına izin verdim, sonra da karnını dürttüm. "Artı birler kendi davetiyelerini alamazlar."

"Artı bir. Kulağa hoş geliyor."

"Geleceksin, değil mi? James ve Bex seni orada istiyor." "Ve sen, umarım."

"Tabii ki." Kardeşim ve Bex, New York'taki bahar havasından faydalanmak ve gelecek futbol sezonu için hazırlıklar başlamadan önce uzun bir balayı için zamanları olmasını umarak Mayıs başında bir düğün tarihi belirlediler. Her şeyi istedikleri ölçekte bir araya getirmek için dar bir zaman çizelgesi var, ama kendimi bu mücadelenin içine atıyorum. Katherine bana tam bir yaratıcılık verdi.

ve sadece bir sondaj tahtası olarak hareket ediyor. Bu yaz ve belki de sonrasında beni tekrar işe alma konusunda kendinden emin hissetmesini istiyorum.

"O zaman söz veriyorum orada olacağım." Kış güneşinde gözlerini kısarak gülümsüyor.

Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı soğuk yanağına bastırıyorum. Kollarını belime doluyor. Bir eli kışımı sıkacak kadar aşağı kayıyor. Bir çılgılık atıyorum, saçlarıma doğru homurdanıyor.

"Şu halinize bakın. İğrenç derecede sevimli. Aaron, bebeğim, bana yirmi dolar borçlusun."

Victoria'nın sesiyle döndüm. "Torie!"

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca ben düğün planlamasıyla meşguldüm, o da bahar ligine odaklanmıştı, bu yüzden birbirimizi yeterince göremedik. Şimdi düşündüm de, hemen bir margarita ve film gecesine ihtiyacım var. Tur grubunun arasında dolanıyor, yeterince yaklaştığında beni kucaklıyor.

Aaron onun arkasından geliyor, bir elini uzun saçlarında gezdirdikten sonra yıpranmış Tigers şapkasını kafasına geçiriyor. Dudaklarında bir gülümseme belirirken

Nik'e sırtına vurarak kanka kucaklaşması yapıyor. "Callahan'ın kız kardeşiyle herkesin içinde bunu yaptığına inanamıyorum."

"Selam," diyorum, sesim Victoria'nın omzuyla boğuklaşıyor. Üzerinde gülünç derecede kabarık siyah bir palto ve parlak yeşil bir örgü şapka var. "Bilgin olsun, PDA'nın çok sağlıklı olduğunu düşünüyorum. Senin *ya da* Cooper için önemli olduğundan değil."

Victoria çenesini kaldırımda durmuş dördümüze bakan öğrenci adayına doğru sallayarak, "Şu kızın ne düşündüğünü kesinlikle anlayabiliyorum," diyor. Tarzını beğeniyorum; kampüse uyum sağlayabilir. "'Buraya gidersem, belki ben de süper seksi bir hokey oyuncusuyla birlikte olurum'."

"Gururum okşandı," diyor Aaron.

"*Açıkçası* Nik'i kastetmiştim."

"Abney'nin benden daha seksi olmasına imkân yok."

"Vay canına," diyor Nik.

"Ayakkabılarını beğendim," diye sesleniyorum kıza, irkiliyor ve neredeyse kampüs haritasını düşürüyor. Beni göğsüne doğru çeken Nik'e omuz silkiyorum, elleri kaburgalarımın üzerinde. Kulağıma sokulup buradaki süper seksi kişinin ben olduğuma dair bir şeyler mırıldanıyor ve bu benim dikkatimi o kadar dağıtıyor ki Victoria'nın ne dediğini neredeyse kaçırıyorum.

"- belli bir sağlam cazibe."

Aaron, "Dün gece *sertliğime* doyamadın, Yoon," diye yanıtlıyor.

Kaşlarım saçlarıma doğru havalanıyor. Kahretsin, Aaron. Victoria'nın yüzünü kızartmak için çok şey gerekir, ama bu yaptı. Ona ters ters bakıyor. O sadece sırtıyor, açıkça pişmanlık duymuyor. Hokey oyuncuları ve egoları. Şubat ayında olmamıza rağmen sandalet ve çorap giyen o.

Yine de Nik'in raporlarına bakılırsa canavar gibi bir sezon geçiriyor. Maçları kapatmaya devam ettiği sürece, sanırım ne isterse giyebilir. Bakmak zorunda da değilim; gerçek bir moda anlayışı olan bir adamla çıktığım için şanslıyım. Nik'in giydiği dar, uzun kollu gri tişörtün omuzlarına bakıp ağzımın suyu akabilir.

"Izzy ve ben kahvaltı etmeye gidiyoruz," diye açıkladı Victoria. "Şu yirmiliği şimdi alacağım."

Purple Kettle'ın köşesindeki bir masaya yerleşirken bacaklarımı göğsüme doğru çekiyorum. Çırpılmış krema kaplı vişneli mochamdan bir yudum alıp mutlu bir şekilde kıpırdanıyorum. Balkabağı baharatı mevsimin en iyi içeceği olabilir ama Sevgililer Günü olasılıkları da hiç fena değil.

Victoria beni alıp götürdüğünde pek itiraz etmedim, ancak Nik'in koşumuzu bitiremediğimiz için üzgün olduğunu söyleyebilirim. Son zamanlarda pek yalnız kalamadık. Bunu ona telafi etmek zorunda kalacağım.

önümüzdeki hafta Sevgililer Günü'nü kutlayacağım. Sömestr şu ana kadar çok yoğun geçmesine rağmen bir planım var.

"Ee?" Victoria kabinin kendi tarafında hevesle zıplayarak söylüyor.

"Bana dövmeyi göster."

"Ve tüm kafeyi mi aydınlatacak?" "O kadar yüksekte değil, değil mi?"

"Sütyen çizgimin hemen altında." Gömleğimi yukarı çekip göğüs kafesimi görebileceği şekilde dönüyorum. Siyah mürekkep açık tenimde göze çarpıyor, kardeşlerimin dövmeleriyle aynı. Gömleğimi bırakmadan önce sevgiyle bakıyorum.

Görünüşe göre Nik, Cooper'a kendimi onunla, James ve Sebastian'la kıyaslamaktan kendimi alamadığımla ilgili bir şeyler söylemiş. Haddini aşıyor olabilirdi ama bana bu dövmeyi hediye etmelerine yol açtığı için kendimi bu konuda sinirlenmeye ikna edemedim.

Sadece birkaç satırlık bir yazı olduğu için aptalca ama bildiklerinden çok daha fazla şey ifade ediyor. Sebastian'ın Port Washington şehir merkezindeki caddede bana sıkıca sarılışını, Cooper'ın her zaman ailemin bir parçası olacağıma dair verdiği sözü hâlâ hissedebiliyorum.

ve James telefonda bunun sporla hiçbir ilgisi olmadığını, her şeyin aşkla ilgili olduğunu ekliyor.

Keşke Nik de ailesinden aynı desteği görebilseydi. Bir kuzen yeterli değil.

"Harika görünüyor!" Victoria haykırıyor. "Acı verici miydi?" "Ağladım."

"Olamaz."

"Evet. Buna değdi, ama ah." Burnumu kaşıdım. "Neyin var senin? Seni Shah'ın dersi dışında hiç görmemiş gibiyim."

"Biliyorum, değil mi? Organik kimya beni öldürüyor."

"Ah, bilim." Ürperiyorum. Organik kimya kulağa korkunç geliyor. Nik'in aldığı karmaşık siyaset bilimi derslerinin yanında.

"Hayır, hayır, yaşasın bilim." Eşleşen mocha'sından bir yudum alıyor. "Peki ya sen?"

Saç bandımla oynuyorum. "Tüm boş zamanlarımda düğün işleri yapıyorum."

"Ve seksi Rus'unla sevişmek mi?" "Sanki sen ve Aaron daha kötüsünü yapmadınız."

"Adil." Gümüş cilalı tırnaklarını kupasına vuruyor. "Bahar ligine gelmek istemediğine emin misin?"

"Çok meşgulüm."

"Gerçekten bu yüzden mi?"

"Evet." Yoğurtlu parfemin kapağını çekip karıştırıyorum. "Sorun değil, sadece düğünde gerçekten iyi bir iş çıkarmak istiyorum. Takip etmesi gereken çok şey var, özellikle de okulla birlikte. Ve ara iyi geldi."

"Herkes seni özliyor. Ve kimse Alexis'in olanlarla başa çıkma şeklinden hoşlanmıyor."

"Biliyorum. Söylemiştin." Bir kaşık dolusu yoğurdu yutuyorum. "Beni takımından atmadı, Torie."

"İşte bu yüzden bizden saklanmamalısın."

"Saklanmıyorum."

Bir kaşını kaldırıyor. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" Telefonumu cebimden çıkarıp notlar uygulamasını açıyorum. "Düğün için yapmam gerekenlere bak."

Uzun ve ayrıntılı listede geziniyor. "Kahretsin, bu çok fazla."

"Ve bu sadece önümüzdeki birkaç gün içinde halletmem gerekenler." "Nik'in annesinin sana yardım ettiğini sanıyordum."

"Öyle." Katherine'i düşününce kalbim sızlıyor. Nik'in çocukluğunda neler olduğunu bildiğimi bilip bilmediğine dair hiçbir fikrim yok ama biliyorsa bile bu konuyu açmadı ve ben de bu ipucunu takip etmekten memnunum. Yine de bunu düşünmek beni üzüyor. O kadar canlı bir kişiliği var ki

Onu bu durumda kapana kısılmış olarak hayal edin. "Ama bu hala benim projem. Üzerinde gerçekten çok düşünebileceğim bir şey. James ve Bex'in mükemmel bir düğün yapmalarını istiyorum, bunu hak ediyorlar."

"Bunu düşünecek misin? Hatta sadece antrenmanlara gelip maçlara çıkmayabilirsin. Kızlardan birkaçı dersleri yüzünden bunu yapıyor. taahhütler."

Bu düşünce cazip geliyor - kampüse döndüğümünden beri voleybol topuna dokunmadım bile - ama sadece başımı sallıyorum.

"Bilmiyorum. Belki. Ama takılmalıyız."

"Bu hafta sonu bir şeyler yapmak ister misin? Yoksa Nik'le Sevgililer Günü'nü erken mi kutluyorsunuz?"

"Bex ve James ile mekânları geziyorum."

Arkasına yaslanır, elinde mocha. "Bu akşama ne dersin? Birlikte ders çalışabiliriz ya da film izleyebiliriz."

"Bir margarita için ölüyordum," diye itiraf ediyorum.

Gözleri parlıyor. "Margarita ve *nedime* mi?" "27

elbise olsun ve anlaştık."

Bölüm 49

Nikolai

Isabelle'in ön kapısını çalıyorum, kollarımdaki çiçekleri ve hediye çantasını düzeltiyorum. Midemin neden jimnastik yaptığından emin değilim -sadece Sevgililer Günü'ndeyiz- ama o gelmeden önce nefes almaya bile fırsatım olmuyor.

kapıyı açıyor.

"Kapıyı çalmana gerek yoktu," diyor, gözleri çiçeklerin üzerinde. "Kapı kilitli değildi."

"Öldürülmek için harika bir yol gibi görünüyor."

Mutfağa doğru giderken omuz silkiyor. "Biliyordum Geliyorum." Bir vazo ararken ekliyor, "Ve burada kendini rahat hissetmeni istiyorum. Burası yataktanenden çok daha iyi."

Doğrulduğunda, onu kollarıma aldım. Vazo göğsümüzün arasına sıkışmıştı ama aldırış etmedim. "Sevgililer Günü'n kutlu olsun. Evde kalıp film izleyeceğimizi sanıyordum?"

"Sevgililer Günü'nüz kutlu olsun." Öpmek için parmak uçlarında yükseliyor. "Ne yani, yeni elbisemi gösteremeyecek miyim?"

Giydiği şeye elbise diyebileceğimden emin değilim; bana bazen yataarken giydiği süslü gecelikleri hatırlatıyor. Yumuşak, tüllü bir pembe, göğüslerinin üzerinde bir fiyonkla bir arada tutulmuş. Uyluğunun ortasına ancak ulaşıyor. Kıvrımlarına mükemmel bir şekilde yapıştığını fark ettiğimde ağzım kuruyor. Başını yana eğiyor, beni nasıl etkilediğinin açıkça farkında. Elbisesi yeterince kötü değilse, yine fiyonklarla süslenmiş şeffaf siyah diz altı çoraplar giyiyor.

Göğüs kafesimi ovuşturuyorum; bu kadarı da fazla amina koyayım. "Şu çok sevdiğin filmi izlediğimizi sanıyordum-"

"-*The Wedding Singer*-"

"-muhtemelen kardeşin, Penny ve kediyle birlikte-"

"-Gece için gittiler. Ev bize kaldı." Bu beni yolumda durdurdu.

"Bekle, gerçekten mi?"

"Ne yani, kardeşimin önünde bunu giyeceğimi mi sanıyorsun?"

Çiçeklerle uğraşıyor, onları vazoya koymadan önce uçlarını düzeltiyor. "Evi yakmanın kulağa pek romantik gelmediğini düşündüm, o yüzden sevdiğin Yunan restoranından paket servis aldım. Ayrıca pek tatlı yemediğini biliyorum ama pastanenin vitrinindeki kırmızı kadife kekler kaçırılmayacak kadar güzel görünüyordu."

Vazoyu mutfak masasının ortasına koyuyor. Mumları ve masa düzenini görünce kalbim tuhaf bir şekilde hıçkırıyor. Gösterişsiz bir Sevgililer Günü geçirmeyi konuşmuştuk ve başından beri bir planı vardı.

"Bu çok hoş görünüyor. Gerçi bu kadar zahmete girmene gerek yoktu."

"Seninle evcil olmak istedim," diyor çenemi gagalayarak. "Bu da ne?"

Yurtiçi. Güzel bir düşünce. Mutfak adasına yaslanıp hediye açışını izliyorum. Beklediğim gibi, narin altın yıldız ve ay küpeleri görünce nefesi kesildi, ama asıl dikkatini çeken pembenin her tonundaki M&M'lerden oluşan paket oldu.

yüzünü bir güneş ışını gibi aydınlatıyor.

Ağızına birkaç şeker atarken mutlu bir dans yapıyor. "Hatırladın!"

"Geçen yazın büyük pembe M&M rantı mı? Nasıl unutabilirim ki?" Gözlerini deviriyor ama gülümsüyor. "Atıp tutmalarımı seviyorsun."

"Evet," diyorum, göğüs dekoltesini çerçeveleyen son derece cazip fiyonkla oynayarak. Altına sütyen giymemişti, bu yüzden çözersem mükemmel göğüslerinin görüntüsüyle karşılaşacaktım. "Gerçi seninle ilgili her şeyi seviyorum." Eğilip kulağına fısıldıyorum, "Beni öldürüyorsun, günışığım."

Nefesi kesiliyor ve içime bir elektrik çarpması gönderiyor. "Yemek yemeliyiz."

Kulak memesini ısırđım. "Sonra görüşürüz."

"Nik," diye azarlıyor, taze pembe manikürlü parmakları gömleğimin içinde kıvrılırken bile.

"Beni böyle şaşırtman senin hatan," diyorum, onu oturma odasına doğru çekiştirerek. "Bir Adam'la birlikte oturmayı bekliyordum."

Sandler filmi, her şey bir yana, Cooper'ın önünde ellerimi senden uzak tutacağım, ama sen bunun yerine, gördüğüm en seksi şeyi giyerek ve masum rolü yaparak kapıyı açıyorsun-"

"Sorunu göremiyorum," diye araya giriyor, çenesini şakacı bir şekilde eğerek. Onu sert bir öpücüğe sürüklediğimde ciyaklıyor. "Birini şımartabilecek tek kişi sen değilsin."

Saç fırçası sehpanın üzerinde duruyor. Onu görünce zihnim yeni bir yöne doğru dönüyor. Onu kaptığım gibi kanepede kucağıma çekiyorum. Elbise

Bacaklarını benimkilerin iki yanına yerleştirirken kalkıyor ve bana külotunu gösteriyor.

Daha doğrusu hiç giymediği gerçeği. Onu daha yakına çekerken neredeyse homurdanıyorum, bir elim ipeksi saçlarına dolanıyor, diğeri şımarık kıcını kazıyor. Sadece onu görmek bile içimi sızlatıyordu ama şimdi onun ağırlığı üzerimde olduğu için fermuarımı zorlamaya başladım.

"Evcil mi istiyorsun?" Sesim alçak ve ölçülü. Bir yanım bizi ters çevirip doğrudan içine girmek istiyor ama daha büyük bir yanım da ona karşılık vermek istiyor. O mumları yaktığı ve diz çoraplarını çektiği anda ortaya koyduğu fanteziye doğru eğilmek. Göğüslerinin üzerindeki kurdeleyi parmaklayarak gevşetiyorum. İçgüdüsel olarak daha fazla dokunmamı isteyerek sırtını dikleştiriyor. "Evcilik mi oynamak istiyorsun, günüşiğim? Sonra bir oyundan eve geldim, ve ikimiz de benim sürtüğüm olduğunu bildiğimiz halde melek gibi davranarak o aptal elbisenin içinde beni bekliyordun."

Son cümleyi klitorisini sert bir şekilde ovarak vurguluyorum. Nefesi kesiliyor, gözleri kocaman açılmış, o sonsuz maviyi gösteriyor.

Saç fırçasını kaldırıp sessiz sorunun aramızda havada asılı kalmasına izin veriyorum. Ona çok şaplak attım ama hiçbir zaman bir nesneyle değil, sadece elimle. Başını sallıyor, dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor.

"Kelimelerini kullan." Saç fırçasının kıllı tarafını sırtında gezdiriyorum, titreyişini zevkle izliyorum. Sanki bütün kan bir anda sikime hücum ediyor. "Sanırım daha iyi öpmemden önce canının yanmasını istiyorsun, ama bana söylemelisin."

"Lütfen," diyor, sesi bu tek kelimede kırılıyor. "Lütfen, ihtiyacım var ..."

"Biliyorum." Onu o kadar derinden öpüyorum ki dilindeki çikolatanın tadını alabiliyorum. Dudaklarına karşı gülümsüyorum. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Ve bu benim de içimdeki bir şeyi dolduran bir ihtiyaç. Zevke bir tutam acı karıştırmak için ortak bir arzu. Hiçbir şey beni daha fazla azdıramaz,

ama sadece

Bu o. Sadece o.

Elbisenin kurdelesini son bir kez çekiyorum, çözüldüğünde inliyorum. Küçük, yumuşak avuçlarımı birbirine bastırarak göğüslerine masaj yaparken nefesi kesiliyor. Ağzından boğazına, göğsüne uzanan bir yolu öpüyorum, sonra sertleşmiş meme ucunu dişlerimin arasında yeterince sert bir şekilde yakalıyorum, çığlık atıyor. Tırnakları kalçama batıyor ve sikimin pantolonumun içinde zıplamasına neden oluyor.

"Ara vermek ya da durmak istiyorsan bana söyle," diye mırıldanıyorum. "Biliyorum," diyor titreyerek. "Sana güveniyorum."

"Aferin kızıma." Elbiseyi başından çekip yere atıyorum. Utanmadan onun görüntüsüne bakıyorum. Göğüslerinin kıvrımı, göğüs kafesinde parıldayan dövme, diz çorapları ve kalçalarının pürüzsüz teni arasındaki kontrast ... o lanet olası mükemmelliğin bir resmi ve daha da iyisi, tamamen benim.

Kollarımı dirseğime kadar kıvrıyorum. "Kendini kucağıma bırak."

Söyleneni yapıyor, poposunu kıvrırken bana arsız bir bakış fırlatıyor. Daha önce hazırlanırken aklında böyle bir sahne olmamasına imkan yok; şimdiden damlıyor, iç kalçaları uyarılmışlığıyla parlıyor. Kııcı güzel ve pembe olur olmaz onu yiyip bitireceğim.

Saçlarını omzunun üzerinden toplarken bu düşünceyle inliyorum. "Böyle çok güzel Isabelle, hepsi benim için sergileniyor."

"Nik," diye nefes alıyor ve yüzünü kalçama bastırıyor. Onu sabitlemek için bir elimi sırtına koyuyorum. "Hissetmek istiyorum."

"Biliyorum, tatlım. Böyle iyisin."

Saç fırçasını elime alıyorum. Oval bir şekli ve rahatça kavrayabileceğim bir sapı var. Kenarını omurgasında gezdirip kıcının hemen önünde durduruyorum. Fırçayı çevirip pürüzsüz tarafını bir yanağına vuruyorum. İnliyor, eli baldırıma doğru kayıyor.

"Bana nasıl hissettirdiğini söyle."

"Çok iyi." Bacaklarını daha geniş açıyor. "Bana daha sert ver."

Diğer yanağına vuruyorum, sonra fırçayı çevirip kılıklı tarafıyla ona vuruyorum. Nefesi kesiliyor, bu pozisyonda yapabildiği kadarıyla bacağıma sürtünüyor. İkisi arasında gidip gelerek bir ritim oluşturuyorum; yanaklarını ayırıp deliğine şaplak atarken hıçkırıyor. Bu güzel sesle ürperiyorum, boştaki elim onun sıkı kalçasını kazıyor. O kadar sertleşiyorum ki, aletim her nefeste sarsılıyor.

Ama acıyı iliklerime kadar hissetmeme rağmen odaklanmaya ve kontrollü olmaya devam ediyorum. O benim merhametime kalmış durumda ve bu da beraberinde sorumluluk getiriyor. Bu sırada övgüler mırıldanıyorum, şaplaklar arasında avucumla tenini yatıştırıyorum.

Kııcı muhteşem koyu bir pembeye dönüştüğünde, elimi bacaklarının arasına sokup onları genişletiyorum, sonra da saç fırçasının arkasıyla amına vuruyorum. Bu

vücudu şaşkınlıkla sarsılırken kayganlaşarak uzaklaşıyor.

"Şu haline bak," diye fısıldıyorum. "Benim mükemmel kızım, şimdiden çok dağınık." "Daha fazla," diyor nefes nefese. "Daha fazlasına ihtiyacım var, lütfen-"

Düşünmüyorum; bir an kanepede, bir an yerdeyiz. Ağzımı onunkine dayıyorum, ellerim ulaşabildikleri her yerde geziniyor. Ellerini saçlarımın arasında gezdiriyor, uçlarından tutuyor. Kıyafetlerimi çıkarmaya çalışıyorum, bir yandan da onu öpüyorum.

"Tadına bakmalıyım," diye törpüledim karnını. Göbek deliğini yalıyorum. "Bunun seni nasıl ıslattığına inanamıyorum."

"Bekle, bekle," diyor ben daha aşağıya dalamadan. "Ben de senin tadına bakmak istiyorum." Biraz manevra yapmak gerekiyor ama sonunda ikimiz de yan yatıyoruz.

Başım bacaklarının arasına gömüldü, o sikimi ağzına alırken bacakları beni sıkıca kavradı. Bu pozisyon yeni ama düello hissi için buna değer. O beni emerken, ben de kendimi onun sıırsıklam amının cennetinde kaybediyorum. Her inilti, her nefes alış, her sızlanış... Bunları duymak kadar hissetmek de zevkimi artırıyor. Vücudunun titremesine bakarak onun da aynı şekilde hissettiğini biliyorum.

Taşaklarımı avuçluyor, beni boğazına alırken onlara masaj yapıyor. Bir iniltiyle kıcıımı sıkıyorum. Dilim onun içinde ve sesimin yankılarını hissediyor olmalı, çünkü başımın etrafındaki tutuşu lezzetli bir şekilde sıkılaşıyor. Sonsuza dek burada, bacaklarının arasında kalmaktan, onun baştan çıkarıcı, neredeyse tatlı tadına hayran olmaktan memnun olurdum. Yüzümü ona doğru bastırıyorum.

İç uyluğuna, kör tırnaklarımı ağrıyan poposuna batırıyorum ve sertçe ısıyorum. Çılgılık atarak boşalıyor, yarağımla yarı boğuk bir şekilde.

"Siktir." Tenine karşı nefes nefese gülüyorum. Taşaklarım geriliyor; ballı sesi çok fazla. "Sana verdiğim şeyi çok iyi alıyorsun."

Sanki cevap verircesine beni ağzının derinliklerine itiyor, sertçe emiyor. Patlıyorum, boğazından aşağı boşalırken amına karşı nefes nefese kalıyorum. Geri çekilemeyecek kadar hızlı, ama yutkunuyor, iniltisi hoşuna gidip gitmediği konusunda yeterli bir cevap. Kanım, onun benim

tohumumu içtiği düşüncesiyle neredeyse vahşî bir tatminle kükrüyor.
Zirveden iniyor olabiliriz ama bir parçam hâlâ onun içinde.

Uzun, terli bir dakika boyunca ikimiz de konuşmuyoruz. Sonra kedi ağlamalı bir miyavlamayla sessizliği bozuyor. Birbirimizden uzaklaşarak kahkahalara boğuluyoruz.

"Havayı bozmanın tam sırası, Mandalina," diyor oturup saçlarını savururken.

"Evcil olmak isteyen sendin," diyorum şakağını öperek. Yüzü kızarıyor, dudakları hoş bir şekilde şişiyor. Onu kucağıma çekiyorum, iki kat-Ona çok sert vurmadığımı kontrol et. Morarmayacak ama teni hâlâ pembenin güzel bir tonunda. Ne zaman böyle bir şey yapsak, her zaman kendimi kontrol altında tuttuğumdan emin olmam gerekir. Çok ileri gitmesine izin veremem.

"İyi mi?" Sessizce kontrol ediyorum.

"Mükemmel," diyor titreyerek.

Tangerine yaklaşıyor, koluma bir pençe atıyor. Kulaklarının arkasını kaşıyorum.

"Kedimiz var mı o zaman?" diye soruyor. "Eğer evcilik oynuyorsak? Köpek istersin diye düşünmüştüm."

"Bir köpek isterdim," diye itiraf ediyorum. "Babam evde bir hayvan olmasını hiç istemezdi. Büyükbabam da istemezdi."

"Adını ne koyardınız?"

"Belki hokeyle ilgili bir şey." "Kulağa hoş geliyor."

Yarı gülümserim. Evet. Kulağa hoş geliyor. "Akşam yemeği?"

Elbiseyi tekrar yerine oturttuğunda, onun için fiyonkunu bağlıyorum. O da yakamı düzeltiyor, ellerim poposuna kayınca kızarıyor. "Git tuvaleti kullan ve döndüğünde şarabı doldur."

"Evet, baba," diye dalga geçiyor.

"Isabelle," diye homurdanarak ona vuruyorum.

Gülüyor, dans ederek benden uzaklaşıyor. Birkaç dakika sonra masaya oturduğumuzda, onu kalçama oturtuyorum ve kolumla ortasından sararak yerinde tutuyorum.

Başını arkaya yatırıyor, kıvranıyor. "Gerçekten mi?"

"Seni bu kadar kolay bırakacağımı düşünmedin, değil mi?" Burnumu omzunun üzerinden geçiriyorum. Kalçasındakine uygun bir ısırik vermeliyim ona. Sandalyeye rahatça yerleşiyorum ve onun pozisyonuna alışmasını izliyorum. Yanaklarındaki sevimli allık lekeleri onu tekrar baştan çıkarmak istememe neden oluyor. Bu hızla gidersem, yarın taş gibi sertleşmiş olacağım.

Tatlıya geldiğimizde. Ve bahse girerim pantolonumu mahvedecek. "Sen

saç fırçasını hissedebilmek için bütün yemek boyunca burada oturuyorsun.
Eğer sataşacaksan, sonuçlarına katlanmaya hazır olsan iyi edersin,
solnishko."

Beni öpmek için yarım dönüyor, gözlerinde vahşi, parlak bir ışık var.
"Onları veren sen olduğun sürece."

Bölüm 50

Nikolai

Tangerine'e bakarken gözlerimi kısıyorum. O da bana bakıyor, gözleri endişe verici derecede parlak, kuyruğu ihtiyacım olan defterin üzerinde sallanıyor. Defteri altından çekmeye çalıştığımda pençesini yere vuruyor. Sevgililer Günü'nde benden hoşlandığına karar vermiş olmalı, çünkü artık ne zaman Isabelle'in evinde olsam beni yalnız bırakmayı reddediyor. Cooper bu hafta başında Devils-Rangers maçını izlemek için bir grup arkadaşını çağırdı ve ben oturur oturmaz kucağıma atladı.

"Gerçekten mi? Bununla ne yapacaksın?" Bana miyavlıyor.

"Ödevimi yazacak mısın? Küresel ekonomide Çin hakkındaki düşünceleriniz nelerdir?"

Patisini yalıyor, yavaşça göz kırpmıyor. Hareket etmese de Kulaklarının arkasını kaşımayı memnuniyetle karşılar. Onun dikkati dağılmışken defteri kapmayı umarak tekrar deftere uzanıyorum.

"Zengin bir iç hayatı var," diyor Cooper kapı aralığından. Yankees şapkasını çıkarıp mutfak adasının üzerine fırlatıyor. "Bunu ona hiç yakıştıramadım. Izzy hâlâ burada mı?"

Tangerine ona bakmak için boynunu çeviriyor. Onu kucağına alıyor - fırsatını bulmuşken defteri de alıyorum - ve yere bırakmadan önce başının üstünden öpüyor. Pencere pervazına sıçırıyor, sanki bir tahtmış gibi üzerine uzanıyor. Karşıma otururken ona belli belirsiz bir gülümseme veriyor.

"Hayır," diye cevap verdim. "Birkaç saat önce ayrıldı."

"Arabası garaj yolunda."

"Onun için bir araba ayarladım." Defterimin sağ sayfasını çeviriyorum. Benim Notlar tam bir felaket ama ana dal derslerimin sonuncusu olan bu seminer için alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım var. "O kadar uzağa gideceği için endişeli görünüyordu."

"Evet, yine ta Philly'ye gideceğini duyunca şaşırdım. Teşekkürler."

Yarım kalmış makalemi açıyorum. Yüzümü buruşturup dizüstü bilgisayarı itiyorum. Üniversitenin sonu bir ofis işine girmem anlamına gelse bile, bu iş, üniversiteye girmek için saçma sapan argümanlar bulmaktan daha ilginç olmalı.

notlar uğruna. "Bex'in elbise için alışveriş yapmak istediği özel bir mağaza var. Sanırım sahibi bir şekilde Eagles'la bağlantılı. Burada olmam sorun olur mu? Gitmeyi teklif ettim ama senin için sorun olmayacağını söyledi."

"Evet, tabii ki." Etrafımdaki kâğıt yığınının bakıyor. "Bu her neyse kıskanmıyorum. Gerçi yine *Suç ve Ceza*'yı okuyorum. İkinci yıl Rus edebiyatı dersi aldığımda bundan kaçtığımı sanıyordum."

"Hiç okumadım."

"Okumadın mı?"

"Ne, anaokulunda dağıttıklarını mı sanıyorsun? İşte, biraz kalem, *Prestupléniye i nakazániye* ve Chekov'un tüm eserlerini alın?"

"Tabii ki hayır. Bu Marx, değil mi?"

Yüzündeki sırıtış karşısında dudaklarım seğiriyor. "Ne yani, Maya Angelou ve Mark Twain'in tüm kitaplarını okudun mu?"

Kahkahalarla gülüyor. "Aslında ikisinden de büyük bir parça."

"Bu çok zor," diyorum, birkaç gün önce babam yine aradığında ve ben bir türlü uykuya dalamadığımda not aldığım bir makaleyi elime alarak. "Çin'in bürokratik yapısı hakkında."

"Kulağa sürükleyici geliyor." Sandalyeyi deviriyor, iki arka ayağı üzerinde alıştırılmış bir havayla dengede duruyor. "Tanrım, bunun bitmesi için sabırsızlanıyorum. Gelecek yıl çok daha iyi olacak."

"Sezonun geri kalanını boşa geçirmeyin."

"Hayır, kesinlikle olmaz." Sandalyenin yerine düşmesine izin veriyor. "Ve şükürler olsun ki iyi gidiyor, Remmy ikinci yarı başladığından beri kalede bir canavar oldu. Ama artık gerçekten oynuyor olmayı dilemiyor musun?"

Göğsüm sıkışıyor. Bana ciddiyetle bakıyor, belli ki MSG ya da TD Garden'da buzda kaymayı düşünüyor. Muhtemelen ikimizi de hayal ediyor; son zamanlarda Sharks hakkında çok konuştuk.

benim için kartlarda yok. Bu konudaki karmaşık olmayan, hevesli ama akli başında konuşma şekli beni o kadar kıskandırıyor ki konuşmaları kısa tutmak zorunda kalıyorum.

"Evet." Boğazımı temizliyorum. "Çok yakında olacak."

"Bira içmek ister misin? Rangers birazdan senin müstakbel takımınla oynayacak."

Ödev birkaç gün içinde teslim edilecek ama bira kulağa harika geliyor. Kardeşini özlediğinden emin olsam da, kabul ediyorum.

Ayağa kalktım, deri ceketimi omuzlarıma attım. "Tamam, ama sen ısmarlıyorsun Callahan."

Cooper birasını bir gümbürtüyle yere bırakır ve kollarını yarım bir tezahüratla kaldırır. "Haydi, haydi, kahretsın."

Panarin'in Sharks kalesinin etrafında dönerek kaymasını izlerken başını sallayarak "Hazırlamadım," diyorum. "Bu çok dikkatsizceydi."

"Son zamanlarda bir sürü gol atıyor." Cooper birasından bir yudum alır. "Ve bu maçta fırsatlar yakaladılar. Sharks savunmada bir silah daha kullanabilir."

Bunun üzerine yan tarafıma dirsek attı. Gözlerimi deviriyorum, boş biramı tezgâhın diğer tarafına itiyorum ve barmene bir tane daha getirmesini işaret ediyorum. Babamın ne kadar çok içtiğini düşününce ironik geliyor ama eminim beni iki bira içerken görse bana bağırsaklarımı çalıştıracağını söylerdi. "Ve

bu ben miyim?"

"Neyi beklediklerini bilmiyorum."

"Bekledikleri için mutlu olmalısınız. Şu anda Hockey East'i domine ediyoruz."

"Hokey takımında mı?" diye soruyor Cooper'ın yanında oturan adam. Orta yaşlı ve kır saçlı, Rangers döneminden kalma bir Gretzky forması giyiyor. "Bu sezon birkaç maçınıza geldim."

Cooper kadehini selamlamak için kaldırır. "Teşekkürler, dostum."

"Hey, sen Richard Callahan'ın oğlusun," diyor adam parmaklarını şıklatarak.

Cooper'ı babasıyla olan bu ani bağlantının onu rahatsız edip etmediğini görmek için izliyorum ama o sadece adama gülümsüyor.

"Suçlu." Omzuma vurdu. "Bu da takım arkadaşım Nikolai Abney. Önümüzdeki hafta Sharks'ta onun adını duyacaksın."

"Abartıyor," diyorum, her ne kadar teknik olarak beni çağırabileceklerini söylesem de. Özellikle de sezon devam ettikçe ve playofflar için karışımında kalmaya devam ettikçe.

"Köpekbalıkları iyi, ancak bir atak yapmak istiyorlarsa daha fazla savunmaya ihtiyaçları var."

Cooper, "Ben de aynen öyle düşünüyorum," diyor.

Barmen bir bira daha uzattı. Uzun bir yudum alıyorum. Cooper ve adam istatistikler hakkında konuşuyorlar, ben de birkaç yorum yapıyorum ama çoğunlukla gözlerimi maçtan ayırmıyorum.

Televizyonda yayınlanan bir maç oynamanın nasıl bir şey olacağı tuhaf bir düşünce. Yıllar içinde birkaç kez başıma geldi ve kameraları görmezden geldim ama içimden bir ses NHL arenasının atmosferinin -ve tüm medya personelinin- bunu çok daha farklı bir deneyim haline getireceğini söylüyor.

Üstesinden gelebileceğimi biliyorum. Oynadığımız diğer takımlar alınmasın ama ortada bir rekabet yok. Ne zaman buza adımımı atsam buzu oyuyorum; babamın içgüdülerinin her bir parçasına ve daha ham atletik yeteneğe sahibim. Garip bir geçiş olurdu, evet ama tamamen yapılabilir bir geçiş. Panarin'i adam markajında yenmeme izin verin, bunu yapabilirim. Onu biraz Rus saçmalığıyla da şaşırtabilirim.

İkinci biramı da bitirdim. Bunu düşünmemeliyim. Ve içmeyi bırakmalıyım, özellikle de öğleden sonra ortasında. Bir dahaki sefere barmen etrafımda döndüğünde, bir maden suyu istiyorum. Adam elimizi sıkı ve yoluna devam etti.

İç çekip başımı arkaya yatırıyorum. Lark'ın tavanı dövülmüş metalden yapılmış. Buraya ekiple birlikte düzenli olarak gelmeme rağmen şimdiye kadar hiç fark etmemiştim.

"İyi misin?" Cooper soruyor. "Her zamankinden daha sessizsin." "İyiyim."

"Hadi ama dostum." Sesi yeterince hafif geliyor, ama endişesini anlıyorum. Lanet Callahanlar. "Eve gitmek ister misin?"

Gözlerimi televizyondan ayırmıyorum. "Böyle bir şey olmayacak." "Ne demek istiyorsun?"

"NHL'ye gitmeyeceğim."

"Bekle. Rus ligi değil, değil mi?"

"Mezun olduğumda büyükbabamın yanında çalışacağım."

O kadar uzun süre sessiz kalıyor ki bar taburesinde kıvranıyorum, acaba ona güvenmekle hata mı ettim diye düşünüyorum. Kahretsin. Belki de Noel arifesinde ailesinin evinin önünde paylaştığımız an tek seferlikti.

"Izzy biliyor mu?" diye soruyor sonunda.

"Hayır," diye itiraf ediyorum, dişlerim yanağımın içini sıyrıyor. Bir yanım, yılbaşında elimi taşın altına koyup bunu ona söylemediğim için pişmanlık duyuyor.

Neden yapmadığımı bilmiyorum. Sanırım bir parçam onun ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağını biliyordu ve bununla yüzleşmek istemedi. Tabii ki bundan nefret edecek. Benim de hoşuma gitmiyor. Ama bir söz verdim ve sözünü tutan bir adam olmalıyım.

"Ona söylemelisin."

"Eminim mutlu olacaktır." Maden suyumun kutusundaki etiketle oynuyorum. "Kalıcı olarak New York'ta olacağım."

"Umarım alay ediyorsundur. İstersen emekli olduğunda onun işinde çalışabilirsin. NHL'de oynamayı erteleyemezsin."

"Onunla yaptığım anlaşma buydu. Beni McKee'ye soktu ama profesyonel olarak hokey oynamamayı kabul ettim."

"Yüce Tanrım." Arkasına yaslandı, ağzı şaşkınlıkla açıktı. "Ne, hokeyden falan mı nefret ediyor?"

"Onun gibi bir şey."

"Ona siktirip gitmesini söyleyemez misin?" "Benim için sorun değil."

"Hem de nasıl." Eğiliyor, sesini alçaltıyor, ifadesi açık ve ciddi. "Senin için hangi andı bilmiyorum ama hokeyin ne olduğunu, onu oynamanın nasıl bir his olduğunu anladığım anda başka bir şey yapmayacağımı biliyordum."

Keşke daha sert bir şeyle karşılık verebilseydim. "Üç yaşındaydım. İlk gerçek anım."

Babamın gülümsemesinin kıvrımı, bantlı parmaklarının minik patenlerini bağlayışı. Bana paten kaymayı öğrettiğinde, beni buzun üzerine itti ve anlamama izin verdi. Sonra elime bir hokey sopası verdi, etrafa bir sürü disk attı ve onu da anlamama izin verdi.

"Baban, değil mi?"

Omuz silktim. "Oğlunun hokey oynamasını istiyordu." "Hokeyi bırakmanı sorun etmiyor mu?"

"O önemli değil," diyorum, sesim Cooper'ın ellerini kaldırmasına neden olacak kadar kısık.

"Tamam," diyor. "Sadece söylüyorum, senin de en az benim kadar sevdiğini biliyorum."

Barın etrafına bakıyorum. Öğleden sonra olduğu için çok kalabalık değil. Birkaç yalnız içici dışında yalnızız.

Isabelle'e her şeyi anlattığımda bunun sona ereceğini düşündüm. Kelimeleri zorla çıkarmak için her şeyimi harcadım. Ama Cooper ile . . . Bilemiyorum. Tüm hikayeyi anlamasını istiyorum. Belki de onunla konuşmak

Isabelle geçmişî hangi kilit ve anahtar altında tuttuğumu fark ettiğinden daha da fazla gevşetti.

"Bak," diyorum. "Isabelle bunu zaten biliyor. Ve ona hokeyden bahsedeceğim, bahsedeceğim, sadece ... bunu yapmak için bana biraz zaman ver."

"Tamam," diyor temkinli bir şekilde. "Ne oldu?"

Siktir et. Barmene tekrar işaret ediyorum. Her ne kadar alkol bazen midem bulanıyor -şüphesiz babamın onu kötüye kullandığını görmekten kalma bir şey- bunun için sert bir içki içebilirim. Votka shot'ımı elime alıyorum, Rusça kadeh kaldırırken Cooper'inkiyle hafifçe tokuşturuyorum.

Keskin sıvı dilime çarptığında yüzümü buruşturuyorum. Soğutulmuş olmalı, oda sıcaklığında değil. Çok sık içmiyor olabilirim ama bu kurala uyuyorum.

Yine de sıvı göğsümü ısıtıyor. Rusya'da içki içmek, tek başınıza yapmadığınız sürece sorun değildir. Babam bunu çok yapardı. Acaba hâlâ içiyor mu, yoksa biz gittikten sonra gerçekten büyüdü mü? Muhtemelen bunu ummak çok fazla, çünkü bunu hiç söylemedi, ama emin olamıyorum.

"Ne dedin sen?" Cooper soruyor.

"Arkadaşlığımıza."

"Ah, Abney," diyor elini kalbinin üzerine koyarak. "Gururum okşandı."

"Teknik olarak şişeyi bırakması gerekirdi."

"İyi sporcular oluyoruz."

"Seni masanın altından içebileceğimi bildiğin sürece," diyorum botumu onunkine vurarak.

"Bunu bir ara test etmemiz gerekecek. Ben İrlandalı soyundan geliyorum, biliyorsun."

Boğazımı temizleyerek başka tarafa bakıyorum. Atlama zamanı, tabii eğer atlayacaksam. "Babam pisliğin teki, Coop."

Yüzündeki eğlence kaybolur. "Oh."

"Bu yara izi yüzüme patenle vurulduğu için değil." Babamın bardağı fırlattığı anı hatırlayarak ürperiyorum. "O yaptı."

Kendimi iğrenmeye ya da rahatsız olmaya hazırlıyorum ama öyle bir şey olmuyor. Hiç vakit kaybetmeden barmene el sallıyor.

"İyi bir atlet olmayı siktir et. Bunun için şişeye ihtiyacımız var."

Bölüm 51

Nikolai

"Yıkadın, değil mi?" Isabelle ona fırlattığım kazağı yakalayarak, "Yıkadın değil mi?" diyor. "Herkes teri senin kadar sevmiyor."

"Beni kim sanıyorsun?" Sırıtarak yatak odasının kapısına yaslandım. Çoktan piste gidip maça hazırlanmalıydım ama formamı ona verdiğimde Isabelle'in yüzündeki ifadeyi görmek istedim.

"Sahiplenici bir piç," diye cevap veriyor, kazağını başına geçirirken sırıtıyor.

Bu bir iç saha forması, sezonun büyük bölümünde, en azından birkaç maç önce yakası yırtılana kadar içinde yaşadığım forma. Yaşanmışlık hissini seveceğini düşündüm ve onu koklayışından anladığım kadarıyla çok iyi bir iş çıkarmışım.

"Ne düşünüyorsun?" diye ekliyor, duvardaki boy aynasının önünde dönerek. Saçlarını kabartıyor, göz kırparken bir omzunun üzerinden kışkırtıcı bir şekilde düşmesine izin veriyor.

Hokey kazakları yüksek kaliteli olmalarıyla bilinmezler, ancak birkaç saniye içinde beni inleyen bir kıyafet çıkardı. Dar taytlar, kulak memelerinde ve boğazının çukurunda parıldayan elmaslar ve özellikle de uzun siyah botlar, hepsi bir araya gelerek mükemmelliğin resmi. Onu bu gece kalabalığın içinde böyle giyinmiş görmek bana ekstra motivasyon sağlayacak.

"Bir daha düşündüm de, maça kese kağıdı ile gelmeye ne dersin?" Gözlerini deviriyor. "Bebeğim."

Ellerimi tanıdık kumaşın içine sokup onu derinden öpüyorum. İçinde savaştığım, terlediğim ve hatta kanadığım formayı onun vücudunda görmek sikimin seğirmesine yetiyor.

Motivasyonu bir kenara bırak. Eğer oynamak istiyorsam, oyun sırasında ona bakma sayımı sınırlamam gerekecek. Belki sadece periyotlardan önce. Ya da vardiyalar arasında. Lanet olsun, mor ona çok yakışıyor. Onu kendi formasıyla görmeye bayılıyorum ama sırtında benim ismim olunca bir şeyler değişiyor.

Isabelle Abney kulağa hiç de kötü gelmiyor. Isabelle *Volkov'un* aklıma bile gelmeyeceğine eminim.

Ama ne dersek diyelim öyle olacaktı. Eğer bir gün oraya gidersek, onu geçmişim de dahil olmak üzere tüm benliğime bağlamış olacağım. Bu düşünceyle kaskatı kesildim.

Neredeyse geri adım atacaktım ama kapıya dayanmıştım ve gidecek yerim yoktu, portakal ve limon gibi kokuyordu ve açıkçası, bunu aklımdan çıkarıp onu bir kez daha öpmek çok cazip geliyordu.

Mutlu bir şekilde mırıldanıyor, elleri boynumda dolanırken öpüşmeyi derinleştiriyor. "Benim de senin için bir şeyim var," diyor.

"Öyle mi?"

"Normalde maçlar sırasında bileklerine bir şey takmadığını biliyorum ama hoşuna gidebileceğini düşündüm."

Kendini benden kurtarıyor ve masasındaki küçük çantaya uzanıyor. I

Siyah deri bir bileklik çıkarmadan önce çantayı sallayarak onu gülümsetiyor. "Beğenmezsen iade edebilirim," diyor hemen. "Ya da titreşimini bozacaksa, takmak zorunda değilsin. Ama içinde metal yok, bu yüzden

Oynarken giymen için. Eğer istersen yani." Sol

bileğime takıyorum. "Bayıldım buna."

"Emin misin?"

"Evet." Bileğimi çevirip hayranlıkla bakıyorum. Sade ama zarif ve hepsinden önemlisi rahat. "Teşekkür ederim. Maçta takacağım."

Ellerini yüzünün üzerine koyup parmaklarının arasından bakıyor.

"Umarım sana kötü şans getirmemişimdir."

"Lütfen," diye alay ediyorum. "Şanslısın, bunu biliyorsun."

Onu yatak odasının kapısına yaslıyorum, ellerim formanın etekleriyle oynuyor. Parmak uçlarımı yanlarında gezdirirken titriyor.

Bir dahaki sefere içine girdiğimde, bunu giyiyor olacak. Başka türlüünü kabul edemem. Onu şimdi yemeyi çok isterdim ama bu beklenti oyun sırasında bana avantaj sağlayacak. Açlıkla oynamaktan asla zarar gelmez.

Kız arkadaşınızın işareti üzerinizdeyken oynamaktan da zarar gelmez. "Piste gitmelisin," diyor nefes nefese.

"Bir şey daha var." Arka cebime uzanıp geçen hafta sonu Lark'ın önündeki ilan panosundan aldığım el ilanını çıkarıyorum. Yemin ederim Cooper'la yanlışlıkla bardaki en pahalı votkayı içmemizden kaynaklanan akşamdan kalmalığı hâlâ hissedebiliyorum.

Babama yaratıcı bir küfür dizisiyle küfretmesini izlemeye değerdi.

"Düşündüm de belki ..."

El ilanına bakıyor. "Nik." "Bu işte iyi olursun."

"Bir lise voleybol kulübü gönüllüsü mü? Gerçekten mi?"

"Lisedeki kızlar senin dondurmacıya gelmene bayılıyor. Bu işte harika olursun. Bahar ligi için endişelenmeden voleybola devam etmenin bir yolu olabilir diye düşündüm."

"Bahar ligi için *endişelenmiyorum*," diyor ve el ilanını buruşturup masasına fırlatıyor. "Düğün için endişeleniyorum, çünkü annenin bu yaz beni tekrar işe almasını istiyorum."

"Yapacak."

"Çıktığımız için bana vermesini istemiyorum."

"Öyle bir şey olmaz. Geçen yaz gerçekten iyi iş çıkardın. Ne olursa olsun seni geri isteyecektir."

"Yine de." İç geçiriyor ve kaşlarını çatarak toplanmış ilana bakıyor. "Ailemin de görmesini istiyorum. Voleybol sadece ... artık farklı."

"Bunu düşüneneğine söz ver." "Az önce düşündüm."

"Bunu gerçekten düşün." Ailesiyle voleybol hakkında konuştuğunu biliyorum - ki buna sevindim - ve kendi anlayışlarına ulaştılar, ama oynarken nasıl olduğunu gördüm. Yolun sonu burada değil, odağını gerçekten potansiyeline çevirmek istese bile Gelecekteki kariyerim.

Oynadığım her maçta hokey kariyerimin sonuna daha da yaklaşıyorum. Buza her çıktığımda bunun ağırlığını hissediyorum, özellikle de şimdi, normal sezonun sonu yaklaşırken. Playofflara kalacağımız kesin ama bu acımı dindirmiyor. Isabelle'in voleybolu gereğinden bir saniye önce kaybetmesini istemiyorum.

"Belki," diyor ve kapısını açmak için bana doğru uzanıyor. Beni koridora doğru itti. "Git benim için biraz disk çal."

Koltuklarda tek gördüğüm o.

İlk maçtaki gibi, ama çok daha iyi, çünkü o benim. Üzerinde benim formam ve benim ismimle tezahürat yapıyor, her ne kadar kardeşi Birkaç kez de bağırdı. Her vardiyada onu aklımdan çıkarmayı başarıyorum, çünkü yapacak bir işim var, ama yedek kulübesindeyken -tamam, locada geçirdiğim iki dakika boyunca, umduğum gibi o çelme takma kararından kurtulamadım- bakmaktan kendimi alamıyorum. Maçta ön sırada oturduğu için böyle oluyor.

Mavi çizgi. Bütün grupla birlikte: Penny, Victoria, Mickey'nin sevgilisi, Micah'nın kız arkadaşı, Evan'ın erkek arkadaşı, takım arkadaşlarımın diğer partnerleri. Bu galibiyetten sonra -şu anda bir gol geride olsak bile, bu bir zaferle sonuçlanacak, bunu hissedebiliyorum- Lark'ta buluşacağız.

Tabii bu gece Isabelle'i bir saniye bile paylaşmayı başarabilirsem. Son vardiyam da nihayet bittiğinde bankın üzerine yığılıyorum, rüzgâr emiyor ve yüzümü buruşturuyordum; fazladan yirmi saniye işkence gibi geliyordu. Kaskımı çıkardım ve saçlarımı geriye taradım.

Gözüme bir şey takıldı. Isabelle değil. Bir adam. Neredeyse kaskımı düşürüyordum.

"İyi çaba, Kolya," diyor biri, elini omzuma vurarak. Dönüp bakıyorum. "Ne?"

"İyi çaba dedim Abney," diyor Koç Ryder. Kaşlarını çatıyor. "İyi misin evlat?"

Omzumun üzerinden bakma dürtüsüne direnerek dudaklarımı ıslattım. Babam olamazdı. Ziyarete ne zaman geleceğini hâlâ söylemedi ve eğer ben Onun hakkında bildiğim bir şey varsa, o da her şeyi kendisi hakkında yapmaya karşı koyamadığıdır. Maçın yarısında içeri sızmaz. Soyunma odasına cazibesıyla girecek. Beni büyük bir prodüksiyona zorlayacak, hepsi de babalar ve oğullar adına.

Kolya. Tanrım. Kafamı toparlamam lazım. "Ben iyiyim. Vardiya biraz uzun sürdü." Ryder başını salladı. "Biraz Gatorade iç."

Tribünlere bir kez daha bakma riskini aldığımda rahat bir nefes alıyorum. Babam değil.

Sadece köşeli bir yüzü ve yoğun gözleri olan rastgele bir adam. Boş kâğıt bardağı buruşturuyorum, bakışlarım bir kez daha kalabalığın içinde Isabelle'i buluyor. Isabelle

Victoria ile gülüşünü görünce ciğerlerimin sıkışması hafifliyor. Bana verdiği bileziği ayarlıyorum, eldivenimin altında güvende olduğundan emin oluyorum.

Sonra buzun üzerine çıkıp her şeyi tekrar yapıyorum.

Bölüm 52

Izzy

"Maçın galibine!" Mickey kadehini Nikolai'ye doğru kaldırarak şöyle diyor. "Sen bir üst seviyesin dostum, ciddi."

"Evet, buz gibi soğuksun," diyor Evan. Çocukların yarısı inliyor, diğer yarısı ise kahkahalara boğuluyor. "Ne?" diye ekliyor kollarını açarak. "*Buz hokeyi* oynuyoruz. Aptalca ama işe yarıyor."

En yakın tepsiden bir shot alıp onu da havaya kaldırıyorum. Boş bardaklarla dolu masanın karşısında Nik gözüme takılıyor ve gülümsüyor. Aptalca bir surat yapıyorum, o da dilini çıkarıp gözlerini şaşşı yaparak karşılık veriyor. Kıkırdıyorum.

Ayağa kalkarken boğazını temizliyor ve etrafındaki takım arkadaşlarına bakıyor.

Çocuklar, Nik'in mükemmel bir atışla attığı gol sayesinde zaferin tadını çıkarıyor. Normal süre berabere bitince son derece hızlı bir uzatma devresine geçildi ama bu da golü getirmedi. Penny'nin kolunu sıkıca tutarak çığlık attığım atışlarda o kadar çok bağırdım ki. Nik'in maçı kazandıran atışı yapmasını beklemiyordum ama Lowell kalecisini göz açıp kapayıncaya kadar devirdi. Her şeyi bilmiyorum. ama ben bile böyle bir vuruşun ölümcül güzellikte bir şey olduğunu söyleyebilirdim.

Oynarken o kadar ağırbaşlı ki, yüzü boş olabiliyor ama o golden sonra yüz ifadesindeki duyguyu yakaladım. Sevinçliydi ama bir şekilde biraz da üzgündü.

Belki de golü atacağını düşünmüyordu.

Bu gece *çok* iyi oynadı. Bu alkışları hak ediyor.

Kendi shot bardağını kaldırıyor, bar ışıkları yara izini keskin bir şekilde ortaya çıkarıyor. İçeri ilk girdiğimizde barmenden buza birkaç şişe votka koymasını istemişti.

"Beyler-"

Cooper parmaklarını şıklatarak, "Buzadam," dedi. "Bu senin takma adın olmalı."

Evan başını sallayarak, "*Top Gun* havası var," diyor.

"İceman düşman değil mi?" Penny öyle diyor. Yarı yarıya Cooper'ın kucağında, bir kadeh şarap içiyor.

"Sonuna kadar değil. Ve kesinlikle yeni filmde değil." Yanağına bir öpücük kondururken dizini sıkıyor. "Gerçi dürüst olmak gerekirse, izlediğimizde o kadar da dikkat etmemiştik."

"Buz adam," diyor Mickey düşünceli bir şekilde.

"Hoşuma gitti." "Ben hiç görmedim," diyor Nik.

Cooper'ın ağzı açık kalır. "Tamam, bir sonraki takım filmi gecesinde bunu izleyeceğiz. *Mucize* bekleyebilir; zaten bunu her yıl izliyoruz."

Homurdanıyorum. Cooper artık Nik ve *Legally Blonde* hakkında ne hissettiğimi biliyor. "*Miracle*'ın Rusları da var," diyor Micah, birinci sınıf öğrencisi.

Nik'in tarafı apak gibi. İletişim departmanından hayal meyal tanıdığım güzel bir kızla el ele tutuşuyor.

"Teknik olarak Sovyetler," diyor Nik. "Garip ama, sanki Rusların hokeyde iyi olmak için nedenleri varmış gibi."

"Kanada icat etmiş olsa da," diyor Jean, Fransız-Kanada aksanı içtiği alkolün etkisiyle daha da belirginleşmiş. "Takımdaki tek Kanadalı olarak, buna izin vermeyeceğim-"

"Kadeh kaldırmaya başlayabilir miyiz?" Aaron araya giriyor. "İceman ve Kaptan Callahan için de uygunsa, iyi vakit geçirmeye devam etmek isterim."

"Kaptan Callahan?" Aaron'un ifte anlamını yakalayarak tekrarlıyorum. "Aman Tanrım. Bu hayatımın en güzel gecesidir."

Kardeşimin yüzü kızardı. "Bu sadece benim adım, teknik olarak." "Tamam, *Kaptan Amerika*."

İnliyor, kabine doğru yığılıyor. "İceman, hepimiz kendimizi kaybetmeden önce bize şu uzun, şiirsel Rus kadehini kaldır."

Eğitimsiz kulaklarıma oldukça şiirsel gelen bir kadeh kaldırmadan sonra - seksi olmasından bahsetmiyorum bile; Rusça ağzından her çıktığında Nik'e bir kedi gibi sürtünmek istiyorum - içkiyi geri deviriyorum. Victoria beni dans pistine doğru çekti ve Nik'in beni takip ettiğini hissetmeme rağmen ona izin verdim.

hareketler. Onun dokunuşundan başka bir şey istemeyecek kadar sarhoşum ama herkesin önünde onunla öpüşmeye başlayacak kadar da cesur değilim.

Ancak ben şarkıya girmeden beni belimden yakalıyor. Beni kucağına çekerken ciyaklıyorum. Doğrılmaya çalışıyorum ama o beni daha sıkı tutuyor, kollarını üzerime doluyor.

"Bu kadar çarpıcı olmana dayanamıyorum," diye fısıldıyor kulağıma. "Bu lanet bardaki herkes senin benim olduğunu biliyor."

Kaslı kalçasını bacaklarımın arasında hissedince bir iniltiyi bastırıyorum. Tekrar fısıldıyor, bu sefer Rusça, ve benim akıcı konuşmam gerekmiyor. az önce iğrenç bir şey söylediğini fark ettim. Eli formanın altından kayıyor, taytımın bel bandıyla oynuyor. Etrafa bakıyorum ama kimse bizimle ilgilenmiyor. Cooper ve Penny birbirlerine sarılmış, Evan Xander'la dans ediyor ve bir grup bekâr erkek yan kabindeki bir grup kadınla şutlarını çekiyor.

Başparmağı bel bandının altından geçip göbeğimin yumuşak kısmında gezinirken inliyorum. Uygunsuz olacak kadar alçak değil, ama insanlarla dolu bir bardayız ve eli amıma yeterince yakın, içim sıkılıyor. Çenesini ellerimin arasına alarak dönüyorum. Öpüşürken dişlerimiz birbirine çarpıyor. İnliyor, sesi votka gibi içime işliyor.

Yavaşça ayrılıyorum. Kasten.

Eğer yalnızsak, masadaki bardakları süpürür ve beni yapışkan tepenin üzerine yatırırdı. Taytımı indirirken göğsü kabarır, sonra amımı avuçlar, parmakları kaygan kıvrımlarıma girerdi. Göğüslerime, dövmeime votka döker ve bacaklarımın arasına burnunu sokmadan önce hepsini yalayarak temizlerdi.

Sızlanıyorum; fanteziden sıırılsıklam oluyorum. Yeterince olmasa da bacağının üzerinde sallanıyorum. Gözleri titriyor, göz bebekleri büyüyor. Ağzı dudaklarımın parıltısıyla parlıyor ama ben kayganlığımdanmış gibi davranıyorum. Alkol ona pek *bir şey* yapmamış, sadece iki tek atmış ama yine de *bir şeylerin* sarhoşu.

Benden.

"Beni eve götür," diye nefes alıyorum.

Bölüm 53

Izzy

Nik eve doğru yürürken ellerini üzerimden çekmeyi zor da olsa başarıyor ama içeri girer girmez beni kapıya doğru bastırıyor. Beni öperken kesin bir klik sesiyle kapanıyor. Onun sert vücudunun beni yerimde sabitlemesinin verdiği lezzetli hisle inliyorum.

Beni kollarına aldı ve ikimizi de merdivenlerden yukarı çıkardı. Karnım güç gösterisinde alçaktan uçuyor. Odama vardığımızda beni yatağa fırlatıyor, sonra da kendini yanıma atıyor. Şiltenin üzerinde zıplarken gülüyoruz. Botlarımı tekmeliyorum ve onun üstüne yuvarlanıyorum.

"Umarım Cooper ve Penny barda kalır."

"İçimden bir ses biraz uzun süreceğini söylüyor," diye cevap veriyor, elleri popomun üzerinde kıvrılıyor. Sevgililer Günü'nde saç fırçamla beni nasıl tokatladığını hatırlayarak kızarıyorum. O gece ona doyamamıştım. Yemekten sonra,

Üst kata çıktık ve beni becerirken bir fişi kıcıma sokup çıkardı.

O da bunu düşünüyor olmalı, çünkü tozlukların üzerinden bana hafifçe vuruyor.

Ağzının içine sızlanıyorum. "Nik."

"Gözlerini kapat," diye mırıldanıyor.

Dediğini yapıyorum, taytımı ve külotumu indirirken titriyorum. Amıma dokunmak yerine kıcımla oynamaya, masaj yapmaya, çimdiklemeye devam ediyor. Kasıklarına doğru sürtünüyorum, inliyorum.

Hassas teni kot pantolonunun kumaşına sürtünüyor. Zaten sertleşmeye başlayan siki, sınırların içinde geriliyor.

"Bütün gece bana işkence ettin," diyor, sesi sessiz ve Cehennem gibi baştan çıkarıcı. "Benim kişisel güneş ışığım. Şimdi sikimi o daracık kışına sokacaksın, tatlım."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bana memnun bir sırıtışla bakıyor. Formamın eteğine uzanıyorum ama başını sallıyor.

"Kime ait olduğunu hatırlatmak istiyorum." Vurgu için yakasını çekiştiriyor. "Seni aynanın karşısında becerdiğimde bunu görmeni ve her itişte bunu hissetmeni istiyorum. Barda söylediğim gibi. Sen benimsin, Solnishko.

Her parçan."

Göbeğim sıkılaşıyor. Parmakları orada çok iyi hissettirdi, oyuncak da öyle. Duvardaki boy aynasının önünde seks yapma düşüncesinde bile zerre kadar tereddüt hissetmiyorum. Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor, küfürlü sözleriyle çelişen şefkatli bir hareket.

"Sen iyi bir kızsın, değil mi?" Beni tekrar tokatlıyor, daha sert. "İyi kızlar erkek arkadaşlarının onları istedikleri yerde becermesine izin verirler."

"Lütfen," diyorum nefes nefese, içimde bir sıcaklık zıplıyor. "Ben iyiyim."

Keşke herkes Nik'in ne kadar pis bir piç olduğunu bilseydi. Barda kendi pis fantezilerim vardı ama bunun yanında sönük kalıyordu. Klitorisim ilgi için yalvarıyor, ama onu ovmak için aramıza girmeye cesaret edemiyorum. Onun izni olmadan olmaz.

Elini uzatıp bir şişe kayganlaştırıcı ve prezervatif çıkardı, bir de benim küçük mermi vibratörümü. Görünce dudaklarımı ıslattım.

"Göster bana." Oyuncağı açtı. Sürtünme umuduyla ileri doğru bastırıyorum, ama o sadece çıtlıyor. "O formayla benimle dalga geçtin, kendinle de dalga geçebilirsin. O şımarık kışını aynaya götür ve boşalana kadar kendinle oyna. Bunu yaparsan sikimi alırsın."

Onun sözleriyle meme uçlarım geriliyor, zonklayan klitorisimle eşleşen iki küçük ısı noktası. Ellerimi formasının kumaşında kıvırıyorum, kalçalarım öne doğru sarsılıyor. İnliyor, sesi içime yeni bir arzu dalgası gönderiyor.

"Ya yapamazsam?" Ağzımdan kaçırdım.

Nik yanımda olsa bile mastürbasyondan kurtulmak benim için zor. Onu hayal kırıklığına uğratmak isteyeceğim son şey, özellikle de böyle açken. Atış golünün keyfi kanında kalmış olmalı.

Çenemi yukarı kaldırıyor. "Sonra bir ara veriyoruz ve seni istediğin gibi boşaltıyorum." Parmak uçlarını köprücük kemiğimin üzerinde gezdirerek

beni

Titre. "Her iki durumda da benim için geleceksin. Söz veriyorum." Nefes alıyorum. "Tamam."

"Mükemmel kız." Kıcıma vurdu. "Hadi, bana bir gösteri yap."

Aynaya doğru yürürken yüzümün kızarması daha da derinleşiyor. Bir elimi aynaya dayayıp ayaklarımı yere basarken onun beni izlediğini hissedebiliyorum - avını takip eden bir avcı gibi rahat ve kendinden emin. Hokey kazağım dışında üstüm çıplak. Ayak parmaklarımı kıvrıyorum, kıvrımlarımı iyice görebilmesi için kalçalarımı aç veriyorum.

Ona bakıyorum, saçlarım omzuma dökülüyor. Henüz kendine dokunmuyor ama gözleriyle her santimetrekaremi yutuyor. Aynaya dönüyorum, kendi gözlerimi kapatma isteğine direniyorum. Onun için iyi olmak istiyorum. Ona beni sikmek için çaresiz bırakacak bir gösteri sunmak istiyorum. Bu düşünce beni inletiyor. Vibratör için hızlı, vurucu bir ritim tutturuyorum ve formanın ön kısmında gezdiriyorum.

"İşte benim kızım," diyor. "Kendini iyi hisset."

Vibratörün kıvrımlarıma ilk dokunuşunda nefesim kesiliyor. Klitorisimin üzerinde bir daire çizerek sürtmeden önce kayganlaştırmak için aşağı doğru kaydırıyorum. Doğrudan temastan hemen ısı oluşmaya başlıyor ve karnımın neredeyse acı noktasına kadar gerilmesine neden oluyor. Elimde olmadan gözlerimi kapatıyorum ve kendimi bu hislerin içinde kaybediyorum.

Nik'in ayak seslerini duyuyorum. Arkamda durduğunda onu hissediyorum ama bana dokunmuyor. Bir nefesle vibratörü klitorisimden çekiyorum.

"Devam et." "Aferin kızıma." diye eklemekten önce itaat etmemi bekliyor. Senin zevkin önemli."

Bunu bir şaplaqla noktılıyor, dokunuşu uzun sürüyor.

"Peki ya sen?" Elini çektiğinde istemeden sızlanarak soruyorum.

"Bunun beni tahrik etmediğini mi sanıyorsun?" Dilinin ucuyla kulağımın kabuğunun üzerinde geziniyor, yaklaşıp fısıldıyor: "Taş gibi sertim, tatlım. Tadına bakmak için bacaklarının arasına dalmamak için kendimi zor tutuyorum."

"O zaman yap."

Gülüyor. "İyi deneme, ama bu seninle ilgili. Gözlerini aç."

Bir şekilde başarıyorum. Aynada onun şeytani sırıtışını görünce yüzüm kızarıyor. Kadife gibi pürüzsüz sesinin bana yol göstermesini dinlemek başka, böyle cırılçıplak kaldığımda gözlerinin içine bakmak başka. Ne zaman

O içimde, zevki paylaşıyoruz. Bu sadece benimle ilgili, onun için hiçbir şey yok.

Ben oyuncakla klitorisimi okşamaya devam ederken, o da kayganlaştırıcının kapağını açıyor. Hala aynada bana bakarken parmaklarını kayganlaştırıyor.

Yanaklarımı ayırırken inliyorum. İlk dokunuş soğuk, oyuncağın sıcak sürtünmesiyle keskin bir tezat oluşturuyor. Bir parmağıyla göt deliğimi ovuyor, hafifçe içeri itiyor.

"Amına bir parmak sok," diye fısıldıyor.

Titreyerek itaat ediyorum. İşaret parmağı kıkırımaya kadar kayıyor. Kendime engel olamıyorum; göbeğime bir tane daha ekliyorum. Her iki deliğim de dolu, vücudu benimkine baskı yapıyor, tüm bunlar olurken yansımalarımıza bakıyoruz . . . Kendimi yanıyormuş gibi hissediyorum ama alevler beni yakmıyor. Alay ediyorlar, beni unutulmanın eşiğine sürüklüyorlar.

"Nik," diye hıçkırıyorum. "Daha fazlasına ihtiyacım var-"

"Çok açgözlü," diye mırıldanıyor. "Devam et. Benim için ortalığı karıştır."

Bir parmağını daha içime sokuyor. Oyuncaktan gelen cezalandırıcı titreşimler, sesindeki baskınlık - hepsi birlikte beni zirveye doğru göndermek için çalışıyor. Parmaklarımı kıvrıyorum, zevk nihayet, nihayet doruğa ulaşırken çığlığımı ısııyorum. Gerginlik bedenimi mutluluk dolu bir telaşla terk ediyor.

Ağlamaya başladığımı hatırlamıyorum ama gözümü kırptığımda bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. Başımı çeviriyor, parmakları çeneme batıyor ve yalayarak uzaklaştırıyor. Bu bariz sahiplenme duygusu beni inletiyor.

"Kendine bir bak. İki deliğini de doldurmuşsun. Her yerinden kayganlık akıyor." Vibratörü kapatırken boynumdaki bir işareti emiyor. "Benim numaramı giyiyorsun.

Sen bir enkazsın, Isabelle. Güzel bir enkaz. Sen kime aitsin?" "Sana."

Sesim kesildi. "Bebeğim, lütfen."

"Lütfen ne?"

"Becer beni."

Hafif bir tokat.

"Nerene?" "Kıkırımaya,"

diye kekeledim.

"Aferin kızım," diye mırıldandı kulağıma. "Aynaya yaslan."

İki elimi de aynanın üzerine koydum, o beni yolun geri kalanına hazırlarken titriyorum. Prezervatifi takıp daha fazla kayganlaştırıcı eklemekten önce inleyerek sikine bir vuruş yapıyor. Kolunu bana doluyor,

kazağımı sıkıyor.

Bakışlarımız aynada buluşuyor.

"Yavaş gideceğim," diyor. "Eğer daha da yavaşlamamı ya da durmamı istersen, bana söyle. Anladın mı?"

Başımı salladım, sonra ekledim, "Evet."

"Güzel." Hizaya geliyor, göt deliğime bastırıyor. Oradaki küt ucun verdiği hisle nefesim kesiliyor, amıma girdiği zamankinden çok farklı.

"Benim için rahat ol, günüşiğim. Bırak gireyim."

Santim santim içeri itiyor, klitorisimi ovuşturarak başka bir zevk turu başlatıyor. Gerildikçe ağrıyor ama kötü anlamda değil. Sonunda tamamen bastırıldığında, başını omzumun kıvrımına bırakarak bir nefes veriyor. Uyum sağlarken göbeğimi sıkıyorum; sanki beni ikiye ayırıyor. Boynumu öpüp dişlerini tenimde gezdirirken karnıma garip bir his yerleşiyor.

Hiç onun tarafından bu kadar sahiplenildiğimi hissetmemiştim. Tamamen ona ait. Ham, kirli ve bir şekilde kalbim geri kalanımdan daha açıkta hissediyor.

"Çok büyüksün," diye mırıldanıyorum. "Ve sen de çok sıkıydın."

Amımı avuçluyor, elinin topuğunu klitorisime sürtüyor. Acı verecek kadar yavaş hareket ediyor, herhangi bir rahatsızlık belirtisine açıkça uyum sağlıyor. Kendimi daha da rahatlatıyorum. Her dikkatli itişte hisler daha da artıyor.

"Bana daha fazlasını verebilirsin." Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Sen de zevk al, Nik. Bu önemli, değil mi?"

Alaycı sözlerim üzerine daha sert itiyor. "Ne kadar küçük bir velet."

Dengemi koruyarak bacaklarımı olabildiğince açıyorum ve sırtımı kamburlaştırıyorum. Açı derinleşiyor ve ikimiz de inliyoruz. Daha sert itiyor, dalgalı bir ritim oluşturuyor, o kadar tüketiyor ki, içime tamamen girdiğinde nefes alamıyorum. Bir elini kalçama koyarak kendini sabitliyor, parmakları tenimi kazıyor. Diğer eli boğazımı hafifçe kapatıyor.

Nefesim kesiliyor, kalbim hızla çarpıyor. Sinir uçlarımın her birini ateşlese bile ağırlığı beni sakinleştiriyor. Bunu hissetmek bir şey, ama başka bir şey aynadan görebiliyorum. Eli o kadar büyük ki neredeyse tümüyle sarıyor ve bileğinde benim deri bileziğim.

"Bize bak." Boğazımı hafifçe sıkıyor ve bunu çok daha sert bir hamleyle noktılıyor. "Biz birbirimiz için yaratılmışız, Isabelle."

"Nik," diye fısıldıyorum, duygularım bir dalga halinde üzerime çöküyor. Başka bir şey yapamıyorum.

Elini bırakmıyor ama baskının devam etmesine de izin vermiyor. Beni iterken bile dikkatli ve korumacı. Kalçalarını şaklatıyor.

içime giriyor. Duygular birbirine karışıyor, beni gittikçe daha da yaklaştırıyor. Tekrar boşaldığımda, bir çığlık atıyorum. Umarım-umarım-evde hala sadece biz varızdır.

Nik resmen homurdanıyor, içime bir, iki, üç kez daha giriyor. Orgazm olurken omzuma doğru homurdanıyor, sesi o kadar mükemmel çıkıyor ki gülümsüyorum. Hiçbir şey onun tatmin olma sesinden daha iyi olamaz.

"Ben-"

"Kahretsin, günüşiğı, evet." Beni derinden öpüyor. "Sen mükemmeldin."

Bölüm 54

Izzy

"Sonuçta düğünü aیلende mi yapmak istiyorlar?"

Not defterimi çıkarırken Victoria'ya bakıyorum. Teknik olarak dersin çoktan başlamış olması gerekiyordu ama profesörümüz hâlâ projektörle uğraşıyor.

Yunan mitolojisi üzerine olan bu ders, kredi kazanmanın kolay bir yolu olduğu kadar onunla vakit geçirmek için de bir fırsat.

"Evet. Aslında böyle yapacaklardı." "Bu senin için işleri kolaylaştırıyor mu? Yoksa zorlaştırıyor mu?"

"İkisinden de biraz." Kalem bulmak için çantamı karıştırıyorum. Parmaklarım buruşmuş bir kağıt parçasına değiyor. El ilanı. İçimi çekiyorum, bir fosforlu kalemle birlikte onu da çıkarıyorum ama kalem yok. "Çok fazla düğün yapan mekânların genellikle işleri halletmek için kullandıkları belirli yöntemleri vardır, bu yüzden planlamanın belirli kısımlarını kolaylaştırır.

Bununla kendimize bir mekan yaratıyoruz. Bir sürü çadırım var. daha sonra konuşmak için şirketler. Top yuvarlanmaya başladığında, izinler için başvuracağım, tüm o sıkıcı ama gerekli şeyler."

Nik beni voleybol konusunda zorlamadı ama son birkaç gündür kesinlikle aklımdaydı. Son maçından sonra beni nasıl becerdiğinden başka bir şey düşünebildiğim zaman yani. Kızarmamı kontrol altına alana kadar başımı eğerek sandalyeme yerleşiyorum. Yaptığımız şey çok yoğundu. Gözlerimi kapatırsam, boğazımdaki elinin ağırlığını hâlâ hissedebiliyorum. Sonrasında çok ileri gitmediğinden emin oldu ama ben her anını sevdim. Bizim için formayı çıkarmak zorunda kaldığımda neredeyse ağlayacaktım. Bakım sonrası duş. Eğer yapabilseydim, her zaman onun işaretlerini takardım.

"Bu da ne?" Victoria soruyor.

Yukarı baktım. Elinde bir broşür var. "Yok bir şey," diyorum, uzanıp alıyorum.

"Bu gerçekten harika görünüyor, Iz."

Elimden kapıp çantama tıktırıyorum. "Bu sadece Nik'in bana gösterdiği aptalca bir şey."

"Aptalca görünmüyor." Sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve kalemini masanın kenarına vuruyor. "Yapıyor musun?"

Profesöre bakarken omuz silkiyorum. Hâlâ projektörle uğraşıyor.

"Meşgulüm. Çadır şirketleri kendilerini arayacak değiller."

"Ben de seninle geleceğim. Yarın mı? Bahse girerim Ellie ve Shona da gelir."

"Bekle, gerçekten mi?"

"Tabii ki. Nerede, Moorbridge Lisesi'nde mi? Orası on dakikalık mesafede."

"Ugh, bilmiyorum."

"Bir grup liseliden mi korkuyorsun? Sakın bana çok meşgul olduğunu söyleme."

"Meşgulüm," diye homurdanıyorum, ama sesimde hiç ısırık yok.

"Gerçekten gelir misin?"

"Hanımlar," diyor profesör, sanki derse on beş dakika geç başlayan kendisi değilmiş gibi. "Bize katılır mısınız lütfen?"

Victoria ve ben odanın önüne dönüyoruz. Defterimi yeni bir sayfaya açıyorum ve en üste tarihi yazıyorum. Profesör ışıkları karartıp derse başladığında, eğiliyor.

"Bence eğlenceli olur. Birlikte ders verdiğimiz yaz kampı gibi, hatırladın mı?"

"O çocuklar ilkokuldaydı. Voleybol bile oynamıyorlardı."

Sırıttırıyor. "Sen liselilerden çok korkuyorsun."

"Asla olmaz."

"O zaman gidelim. Kulağa eğlenceli geliyor, daha fazla kızın voleybolun ne kadar havalı olduğunu keşfetmesine yardımcı olmak istiyorum." Kağıdına bir kalp çiziyor. Ben de onunkini çekip bir yıldız ekliyorum. "Sonra da bahar ligi antrenmanına gelebilirsin."

"Torie-"

"Sadece söylüyorum." Kendi ayakkabısıyla benimkini dürtüyor. "Hepimiz seni özlüyoruz."

"Tamam." Bir adam bizi susturmak için arkasını döndü. Dikkatimi verecek büyüleyici bir şey olmamasına rağmen sesimi fısıltıya düşürüyorum. Ben

Bu profesörün Yunan mitolojisinin dramını nasıl bu kadar sıkıcı hale getirdiğinden emin değilim. "Sadece bir alıştırma."

"Hey," **diye** sesleniyorum eve girerken. Anahtarlarımı antredeki masanın üzerine atıp başımı köşeden uzattım. "Nik? Burada mısın?"

Öyle olmalı; haftanın büyük bölümünü burada geçirdi. Son zamanlarda yurttaki komşularıyla uğraşmak zorunda değiliz ve Cooper duymak istemediği bir şey duyarsa, bunu dile getirmeyecek kadar sağduyulu. Mükemmel.

Geceleri onun yanında, ama pelüş hayvanlarımla çevrili, tüm saç ürünlerim banyoda. Yurttaki komşularıyla uğraşmak zorunda değiliz ve Cooper duymak istemediği bir şey duyarsa, bunu dile getirmeyecek kadar sağduyulu. Mükemmel.

"Mutfak," diye sesleniyor.

Ayakkabılarımı ve ceketimi çıkarıyorum. Mutfağın kapısında gülümsüyorum. Dikkatli bir konsantrasyonla dolmalık biber doğruyor. Penny mutfak masasında dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyor ve Cooper da ocağın yanında durmuş, Hollanda fırınında her ne varsa ona surat yapıyor.

"Sebastian bunu yaparken daha dikkatli olmalıydım," diyor. "Nasıl gidiyor, Iz?"

Nik'i yanağından öpüyorum ve bir parça biber çalıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Tayland usulü köri," diyor Nik. Bıçağı yere bırakıyor ve bana düzgün bir öpücük verebilmek için kolunu belime doluyor. "Sözde. Ben sadece aşçı yardımcılığını oynuyorum, o yüzden berbat olursa beni suçlama."

Penny biraz kuru bir sesle, "Çok ilgilendiler," diyor. "Az önce Mia'yla telefondaydım, Iz, seni kaçırdığı için üzülecek."

Buzdolabından bir maden suyu alıp açıyorum ve masada onun yanına oturuyorum. "Ona sonra mesaj atarım."

"Gönüllü işi nasıldı?" Nik soruyor. "Eve geç geldin."

Maden suyum yudumlarken dizlerimi göğsüme çekip onlara sarılıyorum. "Aslında gerçekten eğlenceliydi." Victoria'nın hücum sırasında takımımıza yaptığı dramatik konuşmayı hatırlayınca homurdanıyorum; Ellie ve Shona diğer takımla başa çıkmıştı. Galibiyeti biz aldık ama çok ciddi bir maç değildi. "Çocukların hepsi işin içindeydi. Sadece birkaç kişi vardı ama yine de. Beden eğitimi öğretmeni bizi çok sevdi. Gelecek hafta tekrar gideceğiz."

"Bu harika."

"Ama, um . . . Düşündüğümde daha geç kaldım çünkü sonrasında bahar ligi antrenmanına gittim. Sana söylemiştim deme," diye uyarıyorum gözleri açıldığında.

"Aklımdan bile geçmezdi." Cooper'a biberleri uzatıyor, sonra brokoliye başlıyor. "Bunu duyduğuma sevindim, hepsi bu."

Penny dizüstü bilgisayarını kapatıp bir kenara koyarken gülümseyerek, "Aynen," diyor. "Öğretmesi eğlenceli, değil mi?"

"Bir konuda gerçekten iyi olduğunuzu hatırlamak eğlenceli," diye itiraf ediyorum.

Aptalca gelebilir ama becerileri sergilemek, kenardan tezahürat yapmak özgüvenimi artırdı. Son zamanlarda voleybol hakkında ne zaman düşünsem, belirsizlikle sarmalanıyordu, ancak bu beni temellere kadar geri götürdü. Joana adında bir kıza topa nasıl servis atılacağını öğretmek için bir süre harcadım ve sonunda bunu başardığında piyango kazanmış gibi kutlama yaptık.

"Becerilerimi aktarmayı seviyorum," diyor Penny. "Başlangıçta hepimiz birilerinden bir şeyler öğrenmek zorundaydık."

"Evet," diyorum, Joana'nın gitmeden önce bana sarılışını hatırlayıp gülümseyerek. "İyi ki gitmişim."

Cooper omzunun üzerinden bakar, elinde bir çift maşa vardır. Gömleği yağ sıçramalarıyla kaplı. Yüzümü buruşturuyorum ama Sebastian'ın yemeklerini özlediğime dair bir şey söylemiyorum. İkimizin arasında, evi ateşe vermemiş olmamız bir mucize.

"Eminim takım arkadaşların da seni gördüklerine sevinmişlerdir" diyor.

Gülümsüyorum. Victoria ile kapıdan içeri girdiğim anda beni kucakladılar. Garip hissedeceğimi düşünmüştüm ama en sevdiğim pijamalarımı giymek kadar kolay bir şekilde rutine geri döndüm.

"Bana öyle bakma."

"Ne bakışı?" diyor Nik'e bakarak. Birbirlerine gülümsüyorlar.

"İkiniz de bunu yapıyorsunuz. *Ugh*."

Nik adanın etrafından dolaşıp yanağıma bir fiske vuruyor. İfadesindeki sevgi karşısında yüzüm kızarıyor.

"Seni mutlu görmek çok güzel," diyor.

"Tanrım," diyor Cooper, artık dumanı tüten Hollanda fırınına ocağın arkasına iterek. "Tamam, bu bir felaket. Dışarıdan yemek alalım."

"Daha sonra kalacaksın, değil mi?" Cooper ve Penny paket servis menüsü üzerinde pazarlık ederken Nik'e soruyorum. "Gerçi uyarayım, yapacak daha çok işim var."

"Eğer beni kabul ederseniz," diyor.

"Kal. Senin yanında uyanmak hoşuma gidiyor." Kucağında dönüp yanağından öperken bu sabah uyandığımızda gelen sesli mesajları hatırlıyorum. "Baban yine aradı mı? Onunla konuştun mu?"

Başını iki yana sallıyor. "Takımın kaptanı daha önce denedi ama konuşmadık. Orada büyük bir isim."

"Buraya gelemez, Nik." Babasının kampüsümüze adım atacağı düşüncesi içimi düğüm düğüm etti. Onun yerinde olsaydım, telefon numaramı uzun zaman önce değiştirdim. Yüzünde neden yapması gerektiğine dair kanıtlar olmasına rağmen, sinir bozucu bir şekilde yoluna devam edemiyor. Onu zorlamaktan nefret ediyorum ama Andrei Volkov ile yüz yüze gelirsek olacıklardan korkuyorum.

Ağır ağır iç geçirir. "Biliyorum, Isabelle."

Bölüm 55

Izzy

Bir ses beni konsantrasyonumdan uzaklaştırdı.

Müziğimi durdurup yatağa bakıyorum. Nik saatler önce uyumuştı ama ben uyanıktım ve masamda çalışıyordum. Katherine'e düğün için izin başvurularını benim halledeceğimi söyledim, çünkü daha önce tek başıma yapmamıştım ve zamanında işleme alınabilmeleri için bir an önce teslim etmem gerekiyor.

Masamın etrafındaki ışık halesi dışında, oda karanlık. Pinkie Doldurulmuş tavşan dizüstü bilgisayarımın yanında nöbet tutuyor ve diğer birkaçı da yatağımın yan tarafına saçılmış durumda.

Gözlerim karanlığa alışırken, tekrar duyuyorum. O iniltiyi.

"Nik," diye fısıldıyorum yatağın kenarına oturarak. Sığ nefes alıyor.

Elimi omzuna koydum, midem bulanıyordu.

Dokunuşumdan kaçıyor. "Yapma." "Ben buradayım." Tekrar uzanıyorum. "Ben buradayım."

"Yapma," diye tekrarlıyor, sesi kısık. Neredeyse korkmuş. "Yapma-Isabelle-"

Yatağın başucundaki lambayı açtım. Hâlâ uyuyor, vücudu titriyor. Daha önce iyi görünüyordu, ama bu bir kabus olmalı. Uyurken bile panik atak geçirebilir misin?

"Nikolai," diyorum sertçe, omzunu sarsarak.

"Lütfen," diyor ama yine de gözlerini açmıyor. Bir dilim ay ışığı yüzünü kesiyor. "Özür dilerim, özür *dilerim*-"

Sonunda sesi yükseliyor ve sessizliği bozuyor. Üstüne tırmanıp omuzlarını sarsıyorum. "Nikolai. Ben buradayım."

"Özür dilerim," diye tekrarlıyor, nefesi hıçkırığa yakın bir şeye takılıyor.
"Ona zarar verme."

Dudağımı irkilmeme neden olacak kadar sert ısırıyorum. Belki de yeni yıl arifesindeki o geceyi rüyasında görüyordur. Belki de başka bir şeydir, hiç olmamış ama zihninin gerçeğe dönüştürmeye çalıştığı bir şey. Ona ulaşmanın bir yolunu bulmalıyım.

Aklıma bir şey geliyor ama tereddüt ediyorum. Daha önce yüksek sesle söylememiştim, bu yüzden nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Muhtemelen bu ismi hiç kullanmamıştır.

Altımda dönüyor, göğsü kabarıyor. Uyurken bile yüzündeki acıyı görmek beni bir bıçak gibi kesiyor.

"Kolya," diyorum sonunda. "Kolya, uyan."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Saçlarını alnından uzaklaştırarak rahat bir nefes alıyorum. Onu panik halinde gördüğüm diğer zamanlarda olduğu gibi göz bebekleri kocaman açılmıştı ama bu sefer ağlıyordu. Kalbim doğruca mideme iniyor. Yanağına dokunuyorum.

"İşte buradasın," diye fısıldadım. "Beni korkuttun."

Oturuyor, ağzını birkaç kez çalıştırıyor. Kucağından iniyorum. Yatarken gömlek giymemişti, bu yüzden göğsündeki ter parıltısını görebiliyorum.

"Bu ismi nereden biliyorsun?" diye soruyor, sesi çatlayarak.

"Tahmin etmiştim." Burnumu çekiyorum, eline uzanıp sıkıyorum. Tekrar kucağına tırmanırdım ama gerçek miyim yoksa rüyanın bir parçası mıyım emin değilmiş gibi bana bakıyor ve onu daha fazla üzme istemiyorum.

"Bu ismi mi kullanıyordun? Nikolai için bir takma ad, değil mi?"

"Babam bana böyle seslenir." Ağzı buruşuyor, belli ki bir şey hatırlıyor.
"Seni incittim mi?"

"Ne? Hayır, tabii ki değil."

"Siktir." Başını yatağın başlığına yaslıyor, gerginlik vücudundan akıp gidiyor. Ellerinin topuklarını gözlerine bastırıyor, nefesi kesiliyor. "Ben sadece ..."

"İyisin. Güvendesin." Elimde değil; onu kucaklamak için çekiyorum. Hâlâ titriyor ama öncekinden daha az şiddetli. "Rüyanda ne görüyordun?"

"Ben ... hiçbir şey. Uyandırdıysam özür dilerim."

Yüzümdeki bir tutam saçı savuruyorum. "Nik. Gel hadi." "Önemli değil. Sadece yapmadığıma sevindim-"

Biri kapıyı çalar ve söylemek üzere olduğu şeyi yarıda keser. "Izzy?" Penny söyledi. "Her şey yolunda mı?"

"Bağrıışmalar duyduk," diye ekliyor Cooper.

Nik usulca küfrediyor. G mleğine uzanıp onu başının üzerinden geçiriyor. "Onlara yataklarına dönmelerini söyleyebilirim," diye mırıldanıyorum.

Başını sallar. "Zaten uyuyamayacağım. Kardeşinin senin için endişelenmesini istemiyorum."

Gözleri kamaşmış Penny ve temkinli Cooper'a olanları açıkladıktan sonra uzun, sessiz bir dakika geçiyor. Tangerine usulca miyavlayarak bacaklarımızın arasına girdi. Penny onu kucağına aldı. Bir esnemeyi bastırırken onu kucaklıyor.

Cooper elini sakalına sürüyor. Sanki kendine gelmiş gibi birkaç kez göz kırıyor.

"Tamam," diyor. "Iz, bir fincan kahve yapar mısın? Ben de eşyaları kamyonu koyayım."

"Hangi teçhizat?" Nik soruyor.

"Hokey bokumuz." Cooper onu omzundan alkışlar. "Anahtar kartının yedi gün yirmi dört saat çalıştığını biliyorsun."

Nik bir kaşını kaldırır. "Saat sabahın ikisi."

Gülümsememi bastırıyorum. Bazen, Sebastian kabus gördüğünde -Anne ve babasının o korkunç araba kazasında öldüğü geceyi hatırlayarak, Cooper onu vuruş kafeslerine götürecekti. Nik, kardeşime geçmişinden biraz bahsettiğinden bahsetti, ancak bunun basitçe kabul edilmesi, Nik'in yeniden ayarlanmasına yardımcı olmak için uzattığı elden bahsetmiyorum bile, onun yapabileceğinden daha fazlasını ifade ediyor Biliyorum.

"Ne, gecenin bir yarısı hiç buz zamanı olmadı mı?" diyor. "Hadi, kalecilik yapacağım."

Bölüm 56

Nikolai

Önümdeki çizgiden bir pakı kalenin arkasına vuruyorum, sonra bir tane daha, bir tane daha. Cooper sonuncusuna yarı hamle yapıyor -ki kesinlikle durdurabilirdi- ama tatmin edici bir vınlamayla ağa çarpmasına izin veriyor.

"Bu işte çok kötüsün," diyorum ona. "Tanrıya şükür ağda sana ihtiyacımız yok, yoksa boku yerdik."

Sopasını buza vururken bir kahkaha atıyor. "Burada duracağım ama senin için dizimi mahvetmeyeceğim."

Antrenman tesisine vardığımızda, ekipman odasından bir sürü disk aldık. Sopama vurdukça vurarak panik havasını üzerimden atmama izin veriyordu. Penny ve Isabelle yedek kulübesinde bir paket jelibonu bölüşüyorlardı.

Bu etkileyici değil, kız arkadaşım pak ne zaman kaleye girse alkışlıyor.

Kabustan bir parça zihnime geri dönerken başımı sallıyorum. Gençken daha çok görürdüm ve merkezinde

Annemle babam arasındaki bir anlaşmazlığın büyütülmüş bir parçası ya da hokey antrenmanındaki olumsuz bir andan bir kesit gibi anılar. Ancak bu sadece bir anı değildi. Umarım hiç anı olmaz.

Her şey ailemle başladı, kapılar çarpıldı, bağırışlar ve karanlık. Ama bir süre sonra değişti. Önce babamın gözlerinden baktım, sonra babam *oldum* ama anneme bakmıyordum. Isabelle'di, saçları kıvrılmıştı, Boston'dan gelen mavi elbiseyi giyiyordu.

Isabelle, yırtık eteği, dudağından sızan kan ve gözünün etrafındaki morlukla sürünerek benden uzaklaşıyor. Bana İngilizce ve Rusça yalvarıyordu. Sesi anneminkine karışıyordu. Rüyamda parmak eklemlerime baktım, kırmızı lekeyi gördüm ve daha fazlası için içeri girdim.

Kendimi derin bir nefes almaya zorluyorum. Şu anda öfkeli hissetmiyorum ama rüyamda öfke ve umutsuzluk kokteylinden kaçamadım. Onu zehir gibi içtim ve beni öldürmek yerine Isabelle'e gitti. Uyandığımda onu güvende ve bütün olarak gördüm. Rüya gördüğüme hiç bu kadar sevinmiş miydim bilmiyorum.

"Hadi," diyor Cooper, sanki çok düşündüğümü anlamış gibi. "Devam edelim."

Göbeğimle sarılıp son pakı kaleye sokmak yerine, yavaşça ona doğru kayıyor ve topu bir o yana bir bu yana savuruyorum.

Şut atacakmışım gibi yaptığımda hamle yapıyor ama son anda onu yanıltarak pakı etrafından düzgünce dolaştırıyorum.

Dizlerindeki buzu silerek ayağa kalkıyor ve sırtıyor. "Pislik."

Omuzlarımı döndürürken sopamı ellerimde döndürüyorum. Fileden bir disk kapıyorum ve tarafsız bölge yönünde geriye doğru kayıyorum.

"Gel ve çal onu!" Cooper beni kovalarken sesleniyor.

"Bu gelecek sezonun bir ön gösterimi mi?" Isabelle sesini yükselterek pistin öbür ucundan da duyabileceğimi söylüyor.

"Evet," diyor Penny. "Bize nasıl olacağını göster."

Cooper etrafımda dolanırken kaşlarını kaldırıyor. Sessiz soruyu yakalıyorum -hayır, Isabelle'e büyükbabamla yaptığım anlaşmadan henüz bahsetmedim- ama duymazdan geliyorum. Ona yakında söyleyeceğim; sadece doğru zamanı ve yeri bulamadım.

Buzun etrafında dönüyoruz, pedler olmadan cesaret edebildiğimiz kadar sert ve hızlı kayıyoruz.

Pakı kapmayı başardı, ancak ben ondan uzaklaştırmak için kontrol ettim. Daha sert itiyor ve beni topa sahip olmak için en iyi hareketlerimi yapmaya zorluyor.

Beni tahtalara yaslayıp top kaybına zorladığında gülümsemekten kendimi alamıyorum. Yıllardır böyle bir spor yapmamıştım. Bu bana babamın sevdiği açık hava pistindeki akşamları hatırlatıyor; bana meydan okurdu

onunla yarışmak, pakı ondan çalmak, gol atmasını engellemek için biraz kirli oynamak. Bazen gecenin bir yarısı olurdu, bunun gibi. Ben daha tam uyanmadan beni yataktan kaldırır ve arabaya bindirirdi. Annem bunu okul gecelerinde yapmasından nefret ederdi.

Zihnimde saklı kalan bu gibi anlar kâbusları daha da zorlaştırıyor. Isabelle'in telefonu her açışından nefret ettiğini bilmeme rağmen numarasını engellememi imkânsız hale getiriyorlar. Beni tekrar kendi ekibine çekmeye çalışmadı, anlaşılan bu görevi başkalarına vermiş. -Ama benimle anılarını tazeledi. Nasıl olduğumu sordu. Biliyorum, daha sonra çekicini indirebilmek için iyi davranıyor ama ben yine de kanıyorum. Geçen gün ona Isabelle'den bile bahsettim.

Bir yanım Amerika'ya tekrar ayak basabileceğine inanamıyor. Ama kim bilir?

Cooper ve ben nihayet nefes nefese kaldığımızda, bankın yanına doğru kayıyoruz. Isabelle beni öptüğünde gülümseyerek kenardan sarkıyorum. Kapıdan çıkarken kazaklarımdan birini aldı; koyu mavi kablo örgüsü çok sevimli.

"Kaymak ister misin?" Penny patenlerini bağlarken soruyor. "Fazladan bir çift getirdim; tam olurlar."

"Hayır, hayır," diyor Isabelle inleyerek, kollarını ellerinin üzerine atarak. "Bu işte berbat olduğumu biliyorsun."

"Bunu bilmiyordum," diyorum. "Ve bundan oldukça şüpheliyim."

"Bilmiyorum dostum," diyor Cooper. "Atletizm piste kadar uzanmıyor."

Ağabeyine bir surat ifadesi takınıyor. "Babam da aynı şekilde."

"Evet," diyor homurdanarak. "En azından bir konuda berbat."

Penny çantasına uzanıp bir çift beyaz paten ve kıvrılmış çoraplar çıkardı. "Eğlenceli olacak."

"Düşmene izin vermeyeceğim," diye ekliyorum.

"Söz vermelisin," diyor onları alırken, sanki uzaylılara ait bir esermiş gibi bakıyor.

"Söz veriyorum," diyorum, elimi kalbimin üzerine koyarken gülümsememi geri çekiyorum. "İzin ver seni bağlayayım."

Bunu daha önce bilmediğime inanamıyorum. Bunca zamandır ona yardım ediyor olabilirdim. Belki kendine yeterince güvenirse, Penny'nin çalıştığı pistteki açık patenlerden birine gidebiliriz. Patenleri sıkıca bağladıktan sonra buza çıkmasına yardım ediyorum. Cooper ve Penny zaten pistin ortasında birlikte kayıyorlar ama onu oraya götürmüyorum. Kenarlarda kayıyoruz -Penny titriyor ama düşmeyecek kadar dengeli-. Eller birbirine kenetlenmiş.

"İşte, alışmaya başladın," diyorum avucunu sıkarak. "Vücudun hatırlıyor."

Yukarı bakıyor, alt dudağı dişlerinin arasına sıkışmış. "Nasılsın?"

"İyi. Daha iyi," diye ekliyorum onun bakışına. "Beni korkuttun."

"Biliyorum. Özür dilerim."

"O gece hakkında rüya mı görüyordun?"

Yalan söylemekten nefret ediyorum ama ona gerçekte ne hayal ettiğimi söyleyemem. Bu bir seçenek değil. "Evet. Bazen oluyor. Son zamanlarda pek değil, ama sanırım ... Bilmiyorum. Bir şey tetikledi."

"Baban mı?"

"Önemli değil." Elimini sırtına koyarak onu sabitliyorum. "Daha uzun adımlar at. Güzel."

Kendine biraz daha güvenerek kayıyor, vücudu hareketin içine doğru eğiliyor. Tekrar konuşmadan önce tam bir tur boyunca sessiz kalıyor. "Yardım etmek için yapabileceğim bir şey varsa . . . bana söyleyeceksin, değil mi? Bu saldırılar-"

"Bunlar sadece bazen olur," diye araya giriyorum. "Onlarla iyi başa çıkıyorum." "Belki bu konuda biriyle konuşursan yardımcı olabilir."

Neredeyse duracaktım ama düşmesine izin vermeyeceğime söz vermiştim ve ani bir hareket değişikliği kesinlikle dengesini kaybetmesine neden olacaktı.

Terapi. Sanki duygularım hakkında konuşmak beni bir yere götürecekti gibi. Bu kabus hakkında konuşmak, onu var etmek, hatta onu kınamak? Bu düşünce beni hasta ediyor.

"Ben iyiyim," diyorum kısaca. "Sorun yok, gerçekten."

"Sanırım bana bundan bahsetmenin faydası oldu," diyor. "Bu bizi daha da yakınlaştırdı. Bunların bir kısmını bir terapistle paylaşırsan, belki o zaman babanı hayatından gerçekten çıkarabilirsin."

"Bunu yapamam."

Tahtalara uzanıyor, ikimizi de yollarımızda durduruyor. Neredeyse düşecek olan bendim.

"Hadi Nik," diyor usulca.

Onu hayatımdan çıkaramam ama hokeyi bırakabilirim. Bu mükemmel bir çözüm değil, ama bir şey. Ne kadar acıtırsa acıtsın, sahip olduğum tek şey bu. Şu anda ona mezuniyet sonrası planlarımdan bahsedebilirim ama bunun kavgaya çıkarmaktan başka bir işe yaramayacağını hissediyorum.

O rüyada öfke vardı. Fiziksel bir şekilde patlayan bir öfke. Eğer gerçek hayatta kendimi kaybetseydim . . .

Başımı sallıyorum, bir şekilde gülümsemeyi başarıyorum. "Hadi pistin ortasında kaymayı deneyelim."

Ertesi sabah, dördümüz de mutfak masasının etrafına çökmüş, yorgunluğumuzla savaşıyorduk. Eve döndüğümüzde neredeyse şafak sökmek üzereydi. Isabelle başını omzuma yaslamış, kahvesini yudumlarken gözleri yarı kapalı. Ben de yüzümün benimkine çarpmasını önlemeye çalışıyorum.

"Seminerimi asıyorum," diyor Penny, esnerken sesi çatlıyor. "Umurumda bile değil."

"Yapacak işlerim var," diyor Isabelle. "Ugh."

"En azından erken bir antrenmanımız yok," diyor Cooper. "Ryder bu halde gelirsek bizi öldürür."

"Yapardı," diye kabul ediyor Penny.

"Çok şükür," diyorum. Isabelle'in kahvesinden yanlışlıkla bir yudum alıyorum ve tatlılığından dolayı burnumu kırıstırıyorum. Fincanını kurtarıırken gülüyor.

"Bu arada, sana bir şey vereceğim," dedi Cooper bana. "Bunu resmileştirebiliriz diye düşündüm."

"Neyi resmileştirmek?"

Elini cebine atıyor, bir dizi anahtar çıkarıyor ve masanın üzerine fırlatıyor.

Isabelle başını omzumdan kaldırıyor, gözleri kocaman. Kız arkadaşına biraz daha kahve koymadan önce ona yarım bir gülümseme veren erkek kardeşine bakıyor.

Anahtarlara bakıyorum.

Evin anahtarları.

Cooper'ın bakışlarıyla karşılaşıyorum. Bana başını sallıyor.

Dün gece rüyamda ne gördüğümü bilseydi, bunu yapacağından şüpheliyim. Kız kardeşinden olabildiğince çabuk uzaklaşmamı isterdi. Ama ben sadece başımı sallayarak yumruğumu anahtarların üzerine kapatıyorum. Soğuk metal avucuma batıyor. "Teşekkür ederim."

Aptalca, aptalca. Yine de dünyada buradan başka olmak istediğim bir yer yok. Ne kadar bencilce olursa olsun, Isabelle'in yanında olmak istiyorum. Birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, o kadar derine düşüyorum. O istediğim her şey, asla sahip olamayacağımı düşündüğüm her şey. Eğer bir hata yaparsam.

Tam olarak yanlış bir anda, büyükbabamı haklı çıkararak, kendimle nasıl yaşayacağımı bilmiyorum.

O güneş ışıksa, ben de hiç yağmur yağmamasını uman adamım. Ama içten içe, tayfun olduğumdan endişeleniyorum.

Bölüm 57

Izzy

"Evet, şimdi portfolyolarını gönderiyorum." Telefonumu kulağımla omzum arasında tutarak dizüstü bilgisayarımda açık olan e-postayı gönder tuşuna bastım. "Düğün videosunun gerçekten eğlenceli olacağını düşünüyorum. Charlie'nin onu izleyecek yaşa geldiğini düşünsene."

"Biliyorum, değil mi?" Bex diyor ki. "Bu arada, Polaroid kamera fikri dâhiceydi. Bunu ve fotoğraf kabinini kesinlikle yapmak istiyoruz."

Telefonumdaki notlar uygulamasını açıp her ikisiyle ilgili hatırlatmaları not alıyorum. "Bu harika. Etkinliğin aşırı derecede futbola odaklanmasını istemiyoruz. Bu ikiniz için, sizin kim olduğunuzu da temsil etmeli."

"Çok tatlısın," diyor. "Ve bence ne olduğunu görmek eğlenceli olacak herkes fotoğraf çekmeye karar verir, bilirsiniz. Eminim hepimiz o günü farklı göreceğiz."

"Kesinlikle." Kahve fincanımı yeniden doldurmak için mutfak masasından kalkıyorum. "Fotoğraf kabinlerini fiyatlandırmaya başlayayım."

"Harika." Bir duraksama ve ardından bir iç çekiş. "Kahretsin, birkaç dakika içinde müşterilerim gelecek. Başka sorunuz olursa mesaj atın, tamam mı? Harika gidiyorsun, Iz. Voleybolu duyduğuma da sevindim."

Yukarı çıkarken saate bakıyorum. Nik genellikle Cuma günleri bu saatte kalkar ve yardımcı antrenörlerle bireysel antrenman seansına hazırlanır ama yataktan kalktığımdan beri onu görmedim. Derse girmeden önce yapmam gereken milyonlarca şey var ama uyuyakalmışsa -pek olası değil ama yine de- geç kalmasını istemiyorum.

Yatak odasının kapısını yavaşça açıp başımı içeri sokuyorum.
"Bebeğim? Uyanık mısın?"

Yatakta değil ama banyonun kapısı açık, ışık karanlık yatak odasına sızıyor. Aşağıya inmek üzereydim ki bir şeyin takırdadığını duydum. Kahvemi masama bırakıp aceleyle banyoya gidiyorum.

Nik lavabonun başında duruyor ve kaşlarını çatıyor. Diş fırçası lavabonun içinde. Yanakları kızarmış, gözleri cam gibi. Bir elini saçlarında gezdiriyor, saçları garip açılarla yukarı kalkıyor.

"Hey, iyi misin?" Kaşlarımı çatarak musluğu kapatmak için uzandım.

Kendini uyandırmak istercesine başını bir kez şiddetle sallıyor. "Evet. Özür dilerim. Ben sadece ..."

Elimin tersiyle alnına dokunuyorum. "Bekle.

Nik. Yanıyorsun."

"Ben iyiyim."

"Kesinlikle iyi değilsin. Sen hastasın." Onu yatak odasına doğru çekiştiriyorum ama o topuklarını yere vuruyor. "Yatağa dönmen gerek."

"Piste gitmem gerek. Saat kaç?"

Muhtemelen saate bakmak için telefonumu cebimden çıkarmaya çalışıyor ama elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum. "Ciddi olamazsın. Berbat görünüyorsun. Alınma ama."

Homurdanıyor. "Daha kötülerini de atlattım." "Ama bugün değil."

Telefonumu kapmayı başarıyor ve saati görünce inliyor. "Kahretsin. Geç kalacağım."

"Koçunu ara ve ona hasta olduğunu söyle. Sana kahvaltı hazırlayayım. Tost ister misin? Çavdar ekmeğimiz var."

Giyinmek için yanımdan geçemesin diye kapıyı kapatıyorum. Kalbim sevecen ama beynim kızgın. Ona değil. Babasının ona bir gün bile izin vermediğine dair dolabındaki tüm ayakkabılar üzerine bahse girerim. Neredeyse ayaklarının üzerinde sallanıyor; ateşi olmamasına imkân yok. Dinlenmeye ihtiyacı var ama bana dik dik bakmasına bakılırsa, şu anda bir şekilde tam bir antrenman yapabileceğini düşünüyor.

"Yapamam-"

"Evet, yapabilirsin," diye araya giriyorum. "Her zaman açık olmak zorunda değilsin. Hastalık izni alabilirsin."

"Isabelle. İhtiyacım var-" Ekleyebileceği her şey bir öksürük nöbetinde kayboldu.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Geri. Yatağa. Yatağa."

Sonunda başını salladığında, geçmesine izin veriyorum. Burada yaşamaya başladığından beri kendisine ait olan taraftaki yatağa uzanıyor ve yine derin bir öksürükle yüzünü buruşturuyor. Muhtemelen sadece soğuk algınlığı ama kulağa hoş gelmiyor.

"Erkekler her zaman bir şeylerle oynar," diyor, battaniyeyi üzerine örttüğümde kaşlarını çatarak.

"Peki ya sen Kaliforniya'dayken?" Tekrar alına dokunuyorum, nemli tenini hissedince yüzüm buruşuyor. Muhtemelen buralarda biraz ilacımız vardır. Yoksa eczaneye koşabilirim.

"İyi oynamak için kendine dikkat etmelisin," diye ekliyorum, komodinden su bardağını alarak. Yeniden doldurmak için banyoya giriyorum. "Ve Doğu Yakası maçlarından sonra beni görmek için gizlice kaçtığımda kızmamaları için tabii ki."

O NHL'ye girdiğinde ve ben hala McKee'de olduğumda zor olacak ama düşünmesi bile güzel. O sevdiği işi yapacak ve ben de ona uzun mesafeli destek olmanın yollarını bulacağım. Ve mezun olduğumda, umarım Kaliforniya'da ya da başka bir yerde birlikte yuva kurabilecekler. İnsanlar her yerde evleniyor; bir portföyüm ve daha fazla müşterim olduktan sonra kendimi kanıtlamak zor olmamalı. Eğer başarabilirsem James ve Bex'in düğünü başarılı geçtiği için Katherine bu yaz satıcılarla ve potansiyel müşterilerle yapılacak bazı toplantılara benim öncülük etmeme izin verebilir.

Bardağı yere bırakırken gülümsüyorum, karşılığında bana bir tane vermesini umuyorum, ama onun yerine yüzünü buruşturuyor.

Pozitiflik çabası yüzümden kayıp gidiyor. "Ne oldu? Kusacak mısın? Sana bir kâse getirebilirim. Biliyorum, iğrenç ama bebeğim, bence gerçekten-"

"San Jose'ye gitmiyorum."

Gözlerimi kırptırıyorum, söyleyeceğim başka her şey aniden aklımdan uçup gidiyor. "Ne demek istiyorsun? Senin haklarını başka bir takımla mı takas ettiler?"

"Otur." Yatağın kenarına vuruyor.

"Lütfen." "Neden?"

"Otur, Isabelle."

Bana dikkatli dikkatli bakması midemi bulandırsa da dediğini yapıyorum. Yine öksürüyor, ıslak bir ses, NyQuil aramak için can atmama neden oluyor, ama hareket etmiyorum. Elini elime alarak uzlaşıyorum. Bulaşıcı olması ve ikimizin de hasta olması umurumda değil. I

kötü haberin ne zaman geleceğini söyleyebilir. Eğer babası onun için bir şeyi berbat ettiyse

-

"Bak. McKee'ye geldiğimde, büyükbabam ve ben bir anlaşma yaptık."

"Bir anlaşma."

"Beni McKee'ye sokmak için bazı torpiller yaptı ve karşılığında mezun olduğumda onun şirketinde çalışmayı kabul ettim."

"Hemen sonra mı?"

Koyu renk gözleri çok ciddi. Başını sallıyor.

"Yani . . ." Söylediklerinin büyüklüğü kafama dank edince sözümü kesiyorum.

"Bu sezondan sonra hokey oynamayacağım. Organizasyona söylemeyi erteliyordum ama-"

Elimi geri çektim. "Ciddi olamazsın." "Bu konuda mutlu değilim."

"Sanki başka seçeneğin yokmuş gibi konuşuyorsun."

"Haklısın. Anlamıyorum. Eğer o olmasaydı, McKee'deki eğitimimi tamamlayamazdım. Ya da başka bir okulda. Üniversiteyi bitirebilmemin tek yolu buydu."

"Güven fonunuz yok mu? Parasını ödeyebilirdin."

"Ne kadar iyi olursa olsun, okuldan yeni atılmış birini kim alır ki?"

"Başka bir yerde hokey oynayabilirdin. Onların küçük ligleri var."

"Mesele o değil."

"Nik-"

"Bize yardım etti, tamam mı?" Sanki uzun zamandır bastırılmış gibi kelimeler ağzından döküldü. "Yıllar boyunca annemin babamdan çektiği sıkıntıları izledim ve sonunda annem onu aradı ve o da *yardım* etti. Ona borçluyum Isabelle, ayrıca o aileden biri. Babama sahip olamam ama o ... kendi tarzında bana değer veriyor."

Burnumdan sertçe nefes veriyorum. "İstediğin bu olamaz." Zihnim koşturuyor, bu karmakarışık durumu anlamaya çalışıyorum. Henüz büyükbabasıyla tanışmadım, ancak yakında şehre bir gezi yapmaktan bahsediyorduk. Şu anda onun yakınında olmadığım için memnunum. Ben olsam

Nik'i buna zorladığı için onun içini *boşaltmak*.

Çenesini çalıştırıyor. "Bu benim ne istediğimle ilgili değil."

"Hayatınız bununla ilgili olmalı. Tam anlamıyla." Nefes nefese kaldım.
"Katherine'in bundan haberi var mı?"

Sadece başını sallıyor.

"Ve ne? Babasının oğlunu sevdiği şeyden vazgeçmesi için zorlamasını sorun etmiyor mu?"

"Gerekçeyi anlıyor."

Boşver onu. Tüm ailesinin içini boşaltırdım, hatta patronum olmasına rağmen Katherine'in bile. Her zaman onunla gurur duyduğunu söyler ama başından beri onun pes ettiğini biliyordu. Adım atmak, belki bir şeyleri tekmelemek istiyorum ama bunun yerine yatağa, onun yanına uzanıyorum.

"Ne olmuş yani? Cooper ve çocuklarla Frozen Four'u kazanıp, patenlerini asacak ve kurumsal emlak dünyasını mı öğreneceksin?"

"En azından New York'ta olacağım. Ne zaman istersem seni burada ziyaret edebileceğim." "Bu hiç komik değil."

"Gerçek bu."

"Ona fikrini değiştirdiğini söyleyebilirsin. Neden şu anda onun için çalışmanı istiyor ki? Sonsuza kadar NHL'de kalmayacaksın. Bunu daha sonra da yapabilirsin. *Eğer* istersen."

Elini dizime koyuyor ve şu anda içimden akan son derece yanıcı duygu karışımına rağmen parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. O bakışlarımla buluşuyor. Gözlerinde hasta olmaktan kaynaklanmayan bir yorgunluk var. Bundan daha derin. O kadar uzun zamandır orada ki, neredeyse kalıcı.

"Hokey benim değil. Babamın. Ve eğer olamayacağım bir şey varsa, o da onun gibi olmaktır." Sesi sessiz ama yoğun. "Onun gibi olmadığımı bu şekilde kanıtlayacağım."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum, o yüzden sessiz kalıyorum. Kalbim onun için acıyor; her kelimesinde acıyı hissediyorum. Neden babası gibi olmak istemediğini anlıyorum -ki öyle değil, buna inanmasına izin vermese bile- ama onu hokeyle tanıştıran kişi o olsa bile, bu hokey oynayamayacağı anlamına gelmiyor. onu kendi değerleriyle sev.

Tüm hayatım boyunca profesyonel sporların içindeydim. Yaptığınız spora nasıl ya da neden aşık olduğunuzun bir önemi yok. Eğer aşkınız yeterince derinse, ne olursa olsun ona hayatınızda ihtiyaç duyarsınız ve eğer ondan bir kariyer yapabiliyorsanız?

Elinizden geldiğince uzun süre tutunmaya çalıştığınız bir ayrıcalık. Babam yaptı ve James yapıyor, yakında Cooper da yapacak. Nikolai bunu hak ediyor ve babasının bununla hiçbir ilgisi yok. Bu kadar kararlı olmasına şaşmamalı.

beni voleybola geri döndürme konusunda. Er ya da geç hokeyi özleyeceğini düşündüğü gibi benim de onu özlememi istemiyor.

"Memnun oldum." Ateşli dudaklarını şakağıma bastırıyor. "Beni McKee'ye soktuğunu söylediğinde yani. Tek düşünebildiğim seni tekrar görme şansımın olmasıydı."

Her şeye rağmen kalbim küt küt atıyor. "Ben de sevindim." Gidip ona kahvaltı hazırlamalıyım, öksürük ilacı bulabilir miyim diye bakmalıyım ama olduğum yerde kalıyorum. "Teşekkür ederim."

Bana ihtiyatla bakıyor. "Ne için?"

"Bu konuda bana güvendiğin için." Hafifçe gülümseyerek elimi terli saçlarında gezdiriyorum. Hasta bile olsa, kendi iyiliği için fazla yakışıklı. "Açılmanın senin için zor olduğunu biliyorum."

"Sana daha önce söylemek istedim." Parmaklarımın, eklemlerimin üzerinde geziniyor.

I

bir ürperti bastırdı. "Bu sana güvenmemekle ilgili değildi. Sana güveniyorum Isabelle." "Nefret edeceğimi biliyordun."

Kısa bir süre gülüyor. "Beni suçlayabilir misin?"

"Hayır. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, hâlâ fikrini değiştirmeni umuyorum." Yataktan kalkmadan önce elini okşadım. "Sana biraz tost yapayım. Evden gizlice çıkmak yok. Burada kalıp dinleneceksin."

Odadan çıktıktan sonra olduğum yerde durup birkaç derin nefes alıyorum. Ellerimin topuklarıyla gözlerimi siliyor ve boğazımı temizliyorum. Mutfakta, çaydanlığı koymadan ve çavdar ekmeğini çıkarmadan önce Tangerine'e bir ikramda bulunuyorum.

Yapması gerekenin bu olduğunu düşünebilir ama değil. Hem de hiç değil. Eminim kendisine bir kontrat sunulduğunda durum farklı olacak; hayır diyemeyeceğini anlayacak. Böylesine özel bir gelecekte vazgeçmek çok zor olurdu. Onun kadar yetenekli hiç kimse yapmak için doğduğu şey dışında bir şey yapmayı düşünmek zorunda kalmamalı. Ve Sharks onun hala kontratlarını kabul edeceğini düşündüğü sürece, bu olasılık var.

Sadece çok geç olmadan bunu görmesine yardım etmenin bir yolunu bulmalıyım.

Bölüm 58

Nikolai

Anahtarı kilidin içinde çevirip eve temkinli adımlarla giriyorum. Ben kapıyı açarken Tangerine'in kaçmaya kalkışması tam benim şansıma olurdu. Isabelle'in arabası garaj yolunda ama Cooper'ın kamyonetini göremiyorum.

Hâlâ tuşlara alışamadım, tıpkı formamdaki A harfine alışamadığım gibi. Yedek kaptan. Cooper ve çocuklar geçen gün antrenmandan sonra bana kazağımı takdim ettiler ve söylemekten utanmıyorum ki tıkandım. Tüm sezon boyunca kaptanlık pozisyonunu kaybetmeyi UMass aklımdan çıkmıştı, bu yüzden bir şekilde tekrar role girebilmek bir hediye. Cooper sanki tüm takım

Ama Ryder beni kenara çekti ve Cooper'ın ısrar ettiğini söyledi. Bahar tatilinin sonundaki bir sonraki maçımızda bunu giymemi istiyor; kazanırsak Hockey East'i ve playofflara otomatik katılımı garantileyecek bir maç.

Spor ayakkabılarımı çıkarıp koridordaki dolaba koyuyorum ve deri ceketimi asıyorum.

"Isabelle?" Seslendim. "Evde misin?"

Şüpheli bir şekilde hıçkırığa benzeyen bir ses duyuyorum.

Mutfak adasında oturmuş, Tangerine'e bir avuç kedi maması verirken burnunu çekiyor. Bilgisayarı dirseğinin yanında açık, kâğıtlar etrafa saçılmış. Kalbim endişeyle güm güm atıyor.

"Selam," diyorum saçlarına bir öpücük kondurarak. "Neyin var?"

Birkaç ödül maması daha alıp kediye uzatıyor.

Tangerine bir tanesini kemirmeden önce bana kötü kötü bakıyor. Nazıkçe

Elini çek. Çanta şüpheli bir şekilde boş görünüyor ve Penny'nin dün gece yeni bir tane açtığını biliyorum.

"Kediyi zehirlemeye mi çalışıyorsun?"

Hafifçe söyledim. Yüzü buruşuyor.

"Hayır. Onları seviyor."

"Evet, ama belki de tam olarak öyle değil- İşte başlıyoruz," diyorum çantayı hafifçe çekerek. Tangerine adadan sıçradı. "Tatlım, sorun ne?"

"New York Eyaleti'nden nefret ediyorum." Bir peçeteye uzanıp burnunu sildi. "Ve özellikle Nassau County'den."

Söylemesini beklediğim onca şey arasında bu, listenin en tepesinde yer almıyordu. Dudaklarım seğiriyor, ama başını çevirip baktığında bu hafif eğlenceyi siliyorum. Gözleri şişmiş, yüzü lekeli ve pembeydi.

"Ne oldu?"

"İzinleri berbat ettim." Dudakları titriyor. "Yanlışlıkla Aldığım mitoloji dersi için aptalca bir ödev..." Sözünü yarıda keserek bilgisayarına doğru ilerledi.

"Tek kelimeyle harika," diyor ona bakarken. "İzinlerin gittiği yer burası. Profesörüm muhtemelen neden içki ruhsatı için talepte bulunduğumu merak ediyordur."

Bilgisayarını uzaklaştırdım. "Profesörüne e-posta gönderip açıklayabilirsin." "Ama izinleri yeniden yapmam gerekiyor." Nefesi kesildi. "Sonsuza kadar sürer,

New York kelimenin tam anlamıyla hiç yardımcı olmuyor ve James ve Bex'in tüm başvuru ücretlerini yeniden ödemesi gerekecek."

"Toplamda sadece birkaç yüz dolar değil miydi?"

"Bu onların parası. Onlar için halledebilmem için bana verdikleri para."

"Bu onlar için devede kulak. Parayı dert etmeyin."

"O bile değil," diyor tabureden kayarak ve adanın etrafında yürüyerek. Buzdolabına yaslanıp kollarını kendi etrafında sarıyor. "Sorun her şey. Sıkı bir zaman çizelgemiz var ve bunu berbat edemem, ama zaten berbat ediyorum, bu yüzden programın gerisindeyiz-"

"Isabelle," diyorum, nazıkçe ama kararlı bir şekilde. Buzdolabının yanında ona katılıyorum ve onu kucaklıyorum. "Bir nefes al. Hiçbir şeyi berbat etmedin."

"İzinleri berbat ettim!"

"Ve bu tamamen düzeltilebilir. Eğer hızlandırmak isterseniz annem kiminle irtibata geçeceğinizi biliyor. Neden aramıyorsun, ben-"

"Hayır. Ona halledebileceğimi söyledim." "Sana yardım ediyorum."

Başını sallıyor. "Herkes yapabileceğimi söyledim."

"Hâlâ yapıyorsun." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Hepimiz ne kadar sıkı çalıştığını gördük. Harika bir iş çıkarıyorsun."

"Değilim," diye fısıldıyor. "Başarısız oluyorum Nik. Ve tekrar başarısız olamam. Bunda olmaz."

Onu inceliyorum. Tamamen bitkin görünüyor, saçları gevşek, yüzü makyajsız. Elbette makyaj yapmasına gerek yok ama genellikle en azından rimel sürmeyi tercih eder. Üzerinde dünden kalma bir kazak var ve adaya baktığımda boş kahve fincanlarını görüyorum. Meşgul olduğunu biliyordum - fark etmemek imkansızdı - ama ne kadar gergin olduğunu fark etmemiştim.

"Yine mi başarısız?"

Gözlerini siliyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Voleybol bir karmaşaya dönüştü. Kendi kardeşimin düğününde de başarısız olamam. Ama bu, okul, gönüllülük ve diğer her şey arasında, neredeyse hiç zamanım yok ve şimdi hatalar yapıyorum ve bu sadece Bilmiyorum bile."

Kahretsin. Gönüllülük fikrini ortaya atan bendim ve tabii ki bu da yığının üstündeki bir başka şeydi. Onun için iyi oldu - liseden her döndüğünde enerji ve hikayelerle dolu oluyor - ama bu bir taahhüt olmadığı anlamına gelmiyor. Bahar ligini, derslerini ve düğün için hiç azalmayacak gibi görünen devasa yapılacaklar listesini de ekleyince stres topu olmasına şaşmamak gerek.

"Bahar ligi ve tüm bunlar çok fazlaysa, belki bir adım geri çekilebilirsiniz."

"Bunu yapmak istiyorum," diyor, sesinde bir sınır var. "Hepsini. Ama düğünle neyi kanıtlamam gerektiğini biliyorsun. Annene, aileme."

"Annem seni zaten seviyor."

"Onun yanındaki ilk stajım kendi başıma yaptığım bir şey değildi."

"Yani?"

"Onun için çalışmak istiyorum ama bunu hak ettiğim için." "Sen zaten-"

"Ve ailem." Titreyerek nefes alıyor. "Ne yaptığımın önemli olmadığını söylediklerini biliyorum ama benim için önemli, tamam mı? Bunu yapabileceğimi görmelerine ihtiyacım var. I . . . Bunu yapabileceğimi görmeliyim. Kendim için."

"Tamam." Duraksadım, onu neyin etkileyeceğini bulmaya çalıştım.

"Bunu yapabileceğinizi zaten gösteriyorsunuz. Ama yardım istemek kötü bir şey değil."

Şey. Bırak annem izinler ve üzerinde stres yaptığın diğer şeyler konusunda sana yardım etsin. Bir molaya ihtiyacın var."

"Az önce gripten hasta değil miydin ve piste gitmek için yalvarmıyor muydun?" Yüzümü buruşturdum. "Anlıyorum, Isabelle. Ama dinlenmek doğru bir hareketti."

Belki de haklı olduğunu kabul ettiği içindir -hokeyi birkaç günlüğüne yavaşlatmak dünyanın sonu değildi- ama yumuşuyor.

"Neden annemi arayıp izinler konusunda fikrini almıyorsun, ben de sana bir banyo hazırlayayım."

Bir bardak buzlu çay ve iPad'i ile köpük banyosunda güvenle saklandığında, *Love Island*'ı yakalayabilsin diye, nefes alıyorum. Annem elbette izinler üzerinde çalışmaktan mutluydu ama Isabelle'in bundan daha fazla desteğe ihtiyacı var. Büyük ölçekli etkinlik planlaması zordur ve herkesin düşündüğünden çok daha fazla hareketli parçası vardır. Herhangi bir aksilikte böyle bir çöküşe neden olacak kadar gerilmesini istemiyorum. Bahar tatili olduğu için en azından dersler bekleyebilir ama onu tanıyorsam, bunu yapılacaklar listesinde ilerlemek için kullanacaktır.

Yatağındaki pelüş hayvanlardan biri gözüme çarpıyor. Küçük bir koala.

Gerçek bir molaya ihtiyacı var. Ne kadar çok çalıştığının farkına varmalı ve yeniden başlamalı.

Ve mükemmel bir fikrim var.

Isabelle'in yanındaki yatağın kenarına oturuyorum. Hâlâ derin bir uykuda, pembe yorganının altına gömülmüş. Koyu renk saçlarından başka pek bir şey göremiyorum.

sarı-beyaz çizgili tırnakları, elinde hâlâ telefonu. Banyodan sonra biraz kestirmiş olsa da dün gece geç saatlere kadar düşün için bir şeyler hazırladı. Ben de çok çalışıyordum ama tamamen farklı nedenlerle.

Yatağın ayakucunda nöbet bekleyen bavullara bakıyorum. Onun için hazırladıklarımın çoğunu bu tırnaklara göre hazırlamıştım. En sevdiği renk pembe olabilir ama ben onu sarıyla seviyorum. Elbette her renkte muhteşem; mavi gözlerine uyuyor ve pembe çok sevimli ama sarı onun ruhunun rengi gibi geliyor.

Kalbim sevgiyle çarpıyor. Bir plana karar verdiğimde, her şey çabucak yerine oturdu. Cehennem gibi spontane ve Isabelle saçmaladığımı düşünecek -söz konusu ben olduğumda onun en sevdiği kelime- ama umurumda değil. Bahar tatilindeyiz. Hayatlarımız birkaç günlüğüne askıya alınabilir.

Cooper ve Penny ne de olsa Sebastian ve Mia'yı Avrupa'da görecekler.

Rahatlamasına yardımcı olmak için onu Avustralya'ya koalalarla tanışmaya götürmekten daha iyi bir yol olabilir mi?

"Isabelle," diyorum, başının tepesine bir öpücük kondurarak.

Birkaç dakika sonra kıpırdanıyor, gözlerini ovuşturarak doğruluyor. Sırıtiyorum; dağınık saçlarıyla sevimli görünüyor.

Gözlerini kısarak bana baktı. "Ne oldu? Geç mi uyandım?" "Hayır."

"Çiçekçiyle toplantım var-" "Annem hallediyor."

Kollarını kavuşturuyor. Beni tatmin edecek şekilde, Rift tişörtünü giyiyor. Eğer uçağımız olmasaydı, tişörtü çıkarıp dilimle onu uyandırırıldım. "Ne demek hallediyor?"

"Birkaç günlüğüne işleri o devralıyor, böylece sen de biraz ara verebilirsin." Bavulları işaret ediyorum. "Gitmemiz gereken başka bir yer var."

Gözlerini kısıyor ama yemi yutmuyor. "Nereye?"

"Koalalarla takılmak için tabii ki."

Gözlerini kırıştırıyor. "Ne, hayvanat bahçesinde mi?"

"Herkes hayvanat bahçesine gidebilir. Biz Avustralya'ya gidiyoruz." Yüzündeki geniş gözlü ifadeye sırıtiyorum. Ona daha sık sürpriz yapmalıyım. "Brisbane'de bir koala konservatuvarı var ve yeni bağışçılarıyla tanışacakları için çok heyecanlılar."

Bir çırpıda kollarını bana doluyor ve o kadar hızlı hareket ediyor ki neredeyse ikimizi de yataktan düşürüyor. "Ciddi misin sen? Benim için bir koala konservatuvarına bağış mı yaptın?"

"Teknik olarak, sanırım özellikle bir koalayı destekliyoruz. Adı Lovey."

"Aman *Tanrım*. Onu şimdiden seviyorum." "O zaman gidip onunla tanışalım."

Küçük bir kahkaha atarak başını sallıyor. "Bu-"

"Saçma mı?"

"Sen bildiğin sürece."

"Bir molaya ihtiyacın var." Dudaklarımı yanağına değdiriyorum. "Gerçek bir ara. Birkaç günlüğüne benimle kaç."

Bir an sessiz kalıyor ama sonra başını sallıyor. "Tamam. Hadi yapalım şu işi." Kendini benden kurtarıyor, yatağın üzerinde birkaç kez zıplıyor. "Cidden, sana inanamıyorum. Oraya nasıl gideceğiz?"

"Büyükbabamı jeti birkaç günlüğüne bana ödünç vermesi için ikna ettim." Yataktan kayarak uzandım. "Ama büyükbabamın verdiği akşam yemeği partisine gitmemiz gerekiyor."

geri döndüğümüzde."

Onda hep bir şeyler var. Quid pro quo. En azından Cricket orada olacak. Sonunda Isabelle ile tanışabilir.

Uçaktan söz edince iki kez baktı ama ben sadece omuz silktim.

"Reklamlardan iyidir."

"Toplanmam lazım," diyor dolabına bakarak. "Ve pasaportumu bulmalıyım." "Siyah bavul senin. Cooper bana kasadan pasaportunu verdi zaten. Ve sen sormadan söyleyeyim, Ryder Tangy'yi alıyor, çünkü hepimiz evden dışarı."

Olduğu yerde durdu. "Benim için mi hazırladın?" "Seni neyin içinde görmek istediğimi biliyorum."

Kızarmasına bakılırsa, onun için ne seçtiğimi hayal ederek eğleniyor. Yanına gidip çenesini avuçladım. Hızlıca nefes alıyor, gözleri benimkileri arıyor. Eğildim ve onu öptüm, sabah nefesi ve her şeyiyle. Dudaklarıma karşı gülümsüyor.

Saçma, evet, ama buna değer. Onun gibi bir kız yarım önlemlerden daha fazlasını hak ediyor. Umarım bu yolculuk ikimiz için de bir yenilenme olur ve geri döndüğümüzde o da yenilenmiş olur. Bir koalaya sarılmak özel bir tür dopamin salgılatıyor olmalı.

"Hadi, günışığı. Gidip biraz koala tutalım."

Bölüm 59

Nikolai

"Kaç kilo demiştiniz?" Isabelle sığınak çalışanı Lex'e soruyor. "O çok kalın kafalı!"

Bir okalıptüs ağacının gövdesine yaslanıp onun kucağındaki yavaş ama kararlı koala ile boğuşmasını izliyorum. Önce Los Angeles'a uçtuktan sonra nihayet Brisbane'e vardığımızda ertesi gün sabah olmuştu; günü uyuyarak ve şehri keşfederek geçirdik. Bu sabah erkenden - neredeyse titreyecek kadar büyük bir beklentiyle - beni yatağımdan kaldırdı ve Fig Leaf Koala Sanctuary'ye doğru yola çıktık.

Her nasılsa, Isabelle'in neşesi düşündüğümünden daha da büyük. Geldiğimizden beri gülümsemesi hiç durmadı. Daha önceki kutsal alan turu sırasında, her yeni hayvan ve bilgi kısıntısı karşısında heyecanla dans etti.

Ne zaman bana baksa, yüzünde saf güneş ışığının o sevimli huzmesi, kalbim patlamaya yakın hissediyor. Sıcak havanın ve onu dar haki şortlar içinde görmenin tadını çıkararak onu itaatkâr bir şekilde takip ettim. Brisbane'de Mart ayı New York'tan çok farklı.

Koala pençesini Isabelle'in göğsüne bastırırken Lex, "Lovey bir dişiye göre biraz daha ağır," diyor ve dudaklarını büzüyor. "Yaklaşık dokuz kilogram. Güney koalaları da kuzeydeki benzerlerinden daha büyüktür."

"Ve gelmiş geçmiş en güzel kız," diye mırıldanıyor Isabelle. "Benden hoşlanıyor mu? Anlayabiliyor musun?"

"Daha sonra onu beslediğinde kesinlikle senden hoşlanacaktır." Lex ağaç gölgesini işaret ediyor. "Yemek için seçtikleri yapraklar konusunda çok seçicidirler, bu yüzden onun hoşuna gidecek yaprakları bulmak için birkaç kez denemeniz gerekebilir. Günde neredeyse yarım kilo yaprak yiyorlar. Bu bir kilo eder."

"I-Nik, bunu görüyorsun, değil mi? Takıntılıyım." Koalanın elini nazıkçe saçlarından çekerek onu kollarının arasına alıyor. Koala gözlerini kırıştırıyor, gözleri meraklı; kendine özgü burnu ve gri kürk tutamları onu düpedüz çekici kılıyor. "*Yarım kilo* mu dediniz? Her biri mi?"

Etrafımızdaki ağaçlara bakıyorum. Bir ton yaprak var; arazinin yarısının bitki yaşamına ayrılmış olmasına şaşmamalı. Lex ve koalalar dışında yalnızız. Barınağa vardığımız anda, sahiplerinden biri - ne dediğini anlamamız biraz zaman alacak kadar kalın bir aksanı olan yaşlı bir adam - bizi Lex'e teslim etti ve özel bir tur için ısrar etti. Görünüşe göre, normalde bu kadar büyük bağışlar almıyorlar.

"Düşündüğümden bile daha şirinler." Dikkatlice uzanıp Lovey'nin yumuşak, oyuncak ayıya benzeyen kulaklarından birini okşuyorum. "Bir ayı için yani."

Lex, "Onlar aslında ayı değil," diyor. "Bu yaygın bir yanılgı. Onlar keseli hayvanlardır, kanguru gibi. Kese içinde gebelik süresi altı aydır."

"Lovey'nin hiç bebeği var mı?" Isabelle soruyor.

"Yaklaşık bir yıl önce bir tane vardı. Sana sonra gösteririm, gerçekten çok tatlı. Adı Striker."

"Onu kucağına almalısın." Isabelle koalayı bir bebek gibi sallayarak bana doğru birkaç adım atıyor. Koala şaşırtıcı derecede iyi tanımlanmış pençeleriyle onun saçlarını kavramaya çalışıyor ama Isabelle sabırla saç tellerini serbest bırakıyor. "Koluna bir ağaç dalıymış gibi tutunacak."

Ayı olmayan koalayı bana kakalamaya çalışmadan, az önceki yaşlı adam, yanında Lex'inki gibi ten rengi üniformalı, kendi yaşlarında bir kadınla yanıma geldi.

"İşte buradalar," diyor adam, gururlu bir gülümsemeyle ikimizi işaret ederek. "Kayıtlara geçen en büyük özel bağışı yaptılar."

"Oh," diyor Isabelle, bana bakarak, "o ben değildim, o-"

Kolumu beline dolayarak hafifçe sıkıyorum. "Görevinizi destekleyebildiğimiz için mutluyuz. Etrafıma bakıyorum ve çok fazla okalıptüs tüketiyor olmalısınız diye düşünüyorum."

"Kendi okalıptüs plantasyonumuzun bakımı burada yaptığımız işin büyük bir parçası," diyor kadın ve elini sıkmamız için uzatıyor. "Ben Maren.

Kocam Ralph ve yeğenimiz Lex ile tanışmış olmanıza çok sevindim.

Ve gerçekten, size kocaman bir teşekkür etmek istiyoruz. Bağışınız için ve ayrıca bizi bizzat görmeye geldiğiniz için, böylece desteklediğiniz hayvanlarla doğrudan tanışabildiğiniz için."

Yüzüm ısınıyor ama gülümsemeye devam ediyorum. Bunu yapabildiğim için mutluyum, ancak Isabelle için olmasaydı, bağışı anonim tutardım.

"Çok güzeller," diyor Isabelle hevesle. "Daha önce kanguruları ve yırtıcı kuşları gördük. Oh! Ve wallabies çok sevimliydi."

"Öyle değil mi?" Maren kocasına sevgiyle bakarak şöyle diyor. "Siz ikiniz ne zamandır birliktesiniz?"

"Geçen yazdan beri," diyor ben cevap veremedim. Bana yapabileceği en küçük göz kırpmayı fırlatıyor, gözleri dans ediyor. "Ve bazen gidip bunun gibi harika şeyler yapıyor."

Geçen yazdan beri. Teknik olarak gerçek olmasa da, yeterince yakın. Onu ilk gördüğüm anda hayatım değişti, bir yılı aşkın bir süre önce ve keşke farklı olsaydı dediğim tek şey sahip olduklarımıza bir etiket koymamızın bu kadar uzun sürmüş olması. Yüzündeki ifadeye bakılırsa o da aynı şekilde hissediyor.

"Fotoğrafınızı çekmemizi ister misiniz?" Maren soruyor. "İkiniz de Lovey ile mi?"

"Evet," diyor Isabelle hemen. "Lütfen. Ona sarıl Nik. Bu senin tüm hayatını değiştirecek."

Lovey'i dikkatlice kollarıma bırakıyor. Isabelle haklı; görüldüğünden daha ağır. Lovey gözlerini yavaşça kırıştıtarak bana bakıyor. Onu kollarımda ayarlıyorum, aşağı yukarı kış tatilinin sonunda Charlie'yi tuttuğum gibi tutuyorum. Beklediğimden daha büyük ama yine de elimden çok daha küçük bir patisini yüzüme uzatıyor.

"Bir şeylere tutunmayı seviyorlar," diyor Maren sevgiyle. "Birkaç tanesi veterinerlik ofisimizde pelüş bir hayvan olmadan tartılmayı reddediyor.

kolları. Doğru bir okuma elde etmek için oyuncağı ayrı ayrı tartmamız gerekiyor." Isabelle kelimenin tam anlamıyla ciyaklayarak ellerini birbirine vuruyor. "Şirinlikten bayılacağım." Telefonunu çıkarıp benim ve oyuncağın fotoğrafını çekiyor.

Lovey. "Ah, durun, ikiniz de mükemmel görünüyorsunuz. Bunu telefonumun arka planı yapacağım."

"Ben zaten senin telefon arka planın olduğumu sanıyordum," diye takılıyorum.

"Evet, ama bunda tam anlamıyla bir koala tutuyorsun. *Bizim* koalamızı." O Güneş gözlüklerini kaldırıp gözlerini kısarak bana bakıyor. "Geçmişin hala o korkunç

Buz pateni yaparken çekilmiş
bir fotoğrafımı?" "Çok tatlı
görünüyorsun."

"Farlara yakalanmış yavru bir geyiğe
benziyorum." "Ve yavru geyikler
sevimlidir."

Homurdanıyor. "Belki bu resimle yükseltebilirsiniz."

Lex'e telefonunu uzatır, o da başını sallar; Ralph düzgün bir kamera
çıkartır. Birkaç adım geri çekilir ve çekimi ayarlar. Isabelle
Lovey deri bilekliği keşfederken saçıyla uğraşıyor.

"Hayır, hayır," diye mırıldanıyor Lovey'nin pençelerini çekerek. "Hockey
East'i kazanmak istiyorsa bir sonraki maç için şans tılsımına ihtiyacı var."

"Tüm övgüyü almak mı?"

Beyaz keten gömleğimin yakasını düzeltirken bir kaşını kaldırıyor.

"Yani bunun bir şans tılsımı olduğunu kabul ediyorsun."

Isabelle'in saçlarını öpmek için eğilirken koalayı başının arkasındaki
elimle sabitliyorum. Ralph'ın kamerası klik sesi çıkarıyor. "*Sen* benim iyi
şans tılsımısın. Umarım bunu şimdiye kadar anlamışsındır."

Gülümsemesi güneşi bile gölgede bırakabilirdi. "Çok çapkın
olabiliyorsun." "Sadece senin için."

Sadece ve daima.

Donup kalıyorum, zihnim *sonsuz* dek yankılanıyor. Maren
gülümsemekle ilgili bir şeyler söylüyor ve biz de yüzümüzü öne dönüp bu
lanet koalayı çocuğumuzmuş gibi kucaklıyoruz. Belki Isabelle'in
kahkahasından ya da ışığın berrak gözlerine vuruşundan ya da sırf ona
hayatında olup biten her şeyden kısa bir süreliğine uzaklaşmak istediğim
için dünyanın öbür ucunda onunla birlikte olduğum gerçeğinden, ama tüm
an yavaşlıyor, genişliyor ve bir sanat eseri gibi kristalleşiyor.

Onu seviyorum.

Farkına varmak beni o kadar etkiliyor ki nefesim kesiliyor.

Daha önce hiç kimseyi böyle sevmemiştim ama içgüdüsel olarak bunun
doğruluğunu kabul ediyorum. Isabelle'i sadece önemsemiyorum. Sadece
onun için en iyisini istemiyorum. *Onu seviyorum.*

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, kendime gelmeye çalışıyorum. Kelimeler neredeyse
ağzımdan dökülecek ama kendimi durduruyorum. Bunu ona ilk kez
söylediğimde yalnız kalmak istiyorum. Bunu kimseyle paylaşmak
istemiyorum, şu anda hayatımın aşkına gülümseyecek çok şey veren
yürümeye başlayan çocuk boyutundaki koala ile bile.

Ama hissediyorum. Parmaklarımda, ayak parmaklarımda hissediyorum.

Göğsümde, vahşi bir şarkı gibi atıyor. Hayatın soğukla tam hız kaymaktan daha iyi olamayacağını düşünmüştüm.

Yüzümde rüzgar vardı ama yanılmışım. Isabelle ruhumu bir kapı açtı ve Artık orada olduğuna göre, asla gitmeyeceğini biliyorum. Gelecekte ne olursa olsun, o orada olacak. Bir damla güneş ışığı, sadece benim için.

Emin olmadığım o kadar çok şey var ki ama o bunlardan biri değil.

"Sanırım seninle böyle şeyler yapmaya devam etmek istiyorum."

Yanağıma şakacı bir fiske vurdu. "Öğle yemeğini kastetmiştim, bebeğim."

"Yani, sonsuza dek." Okalipütüs ağacının gölgesinde kızımı kucaklayabilmek için koalamı Lex'e veriyorum. "Seninle dünyayı dolaşmak istiyorum."

Dudakları hafifçe aralanıyor. Yanakları öğleden sonranın sıcaklığından zaten kızarmış olsa da, yemin ederim daha da pembeleşiyorlar.

"Kolya," diye fısıldıyor.

Bu isim onun dudaklarından döküldüğünde yüzümde, sesimde bir şeyler belirliyor olmalı. Acıtmıyor. Sadece daha hafif hissetmemi sağlıyor. Uzun bir süre boyunca bu ismi bir daha duymak istemediğimi düşündüm, ama onun ağzından çıkınca dünyalar benim oluyor.

Onu öpüyorum. Yumuşak, ateşli bir dokunuş kalbimi hızlandırıyor. Yakınlaştığımda nefes alışını, ağzının yukarı kalkışını hissediyorum. Narenciye parfümünün kokusunu alıyorum, her zamanki gibi parlak ve davetkâr.

Bir süre sonra, bir avucum hâlâ yanağında, yavaşça uzaklaşıyorum. O kadar güzel ki, dayanamıyorum. Ona sadakat yemini etmek için dizlerimin üzerine çökmeme üç saniye kaldı. Ne isterse. Onun için ne yapabilirsem.

Gördüklerine inanmıyormuş gibi başını hafifçe sallıyor ama gülümsüyor.

"Benimle yeni bir maceraya atıl," diyor parmaklarımızı birbirine dolayarak. "Brisbane Nehri'nde öğle yemeği ile başlıyoruz."

Bölüm 60

Izzy

"Bir şey fark ettim."

Brisbane şehir merkezine bakan son derece lüks bir süitin parçası olan yatağın üzerinde uzanan Nik başını kaldırıyor. "O da ne?"

"Yeni bir hayat hayaline ihtiyacım var." Yatakta ona katılıyorum, akşam yemeğinde paylaştığımız pasta diliminden dilimde kalan çikolatanın tadını çıkarıyorum. Küpelerimi çıkarıyorum. "Bir koala tuttum. Bana ne kaldığını bilmiyorum. En büyük dileğimi bu kadar erken yaşamayı beklemiyordum."

Küpeler için elini uzatıyor ve onları komodinin üzerine yerleştiriyor. "Üstesinden gelmek zor, biliyorum."

Yüzündeki gülümseme o kadar kendini beğenmiş ki, kalçasını çimdiklemekten başka çarem kalmıyor. Spontane gezi, barınakta geçirilen muhteşem gün, bağış

-Yakın ailem dışında birinin mutluluğumu bu kadar önemseyeceğini hiç düşünmemiştim. Haklı, molaya ihtiyacım vardı. Sömestr başladığından beri tam hız koşuyordum ve bu beni yıpratmaya başlamıştı.

Daha önce bağış detaylarını sormak için Maren'i kenara çektim ve rakam ağzımı açık bıraktı. Bir de yıllık olduğu gerçeği var. Bu çok çirkin ama yine de tam bir sürpriz değil. Kendisine çok yükleniyor, oysa gerçekte tanıdığım en iyi insanlardan biri.

Bir öpücük için eğildim, dudaklarındaki şekeri tatmak istiyordum. İsteddiği zaman tatlıların tadını çıkarmasına izin vermeye başladığı için gurur duyuyorum. O bunu hak ediyor.

Arada bir çikolatalı kek. Kolyemi açıyor, saçıma takılmamasına dikkat ediyor.

"Teşekkür ederim. Her şey için. Bu inanılmazdı."

Bakışlarımı tutuyor, altın sarısı gözleri lamba ışığında parlıyor. Parmağı kasıtlı bir yavaşlıkla bileğimden dirseğime doğru ilerliyor. Bacaklarımı birbirine bastırarak yanağımın içini ısıırıyorum.

"Dışarı çıkmak ister misin? Belki bir bara ya da gece kulübüne?" "Bu yüzden mi o sarı elbiseyi paketledin?"

"Bu seni ilk gördüğüm elbise. Geçen sonbaharda yani. Victoria ile partide."

"Beni fosforlu kalem gibi gösteriyor."

"Lanet seksi bir fosforlu kalem."

Bir kahkaha patlattım. "Çok saçmalıyorsun."

O da gülüyor ve beni belimden yakalayıp kucağına çekiyor. Üzerimdeki elbisenin eteğı -neyse ki fosforlu sarı değil, daha ziyade kısa etekli ve tatlı yakalı güzel bir allık pembesi-

Kalçalarım onunkilerin iki yanına yerleşirken toparlanıyor. Kömür rengi pantolonunun içinde yarı ereksiyon halinde; daha önce kışına mükemmel bir şekilde oturuşuna bakmaktan kendimi alamamıştım. Beyaz gömleğinin en üstteki iki düğmesi açık, bana yontulmuş göğsüne kışkırtıcı bir bakış veriyor.

Elbisemin arkasındaki fermuarı buluyor ve çekiştirerek indiriyor. Sütyen giymediğim için elleri çıplak sırtımın enine uzanıyor, tırnaklarının küt uçları içeri giriyor. Sarı elbisenin içine kıvrılıp kıvrılmamakta kararsızım. Gözlerindeki bakışı görene kadar giyinip onunla dans etmek ya da partiyi özel olarak sürdürmek. Bu özlem değil, hatta açlık bile değil - neredeyse açlık, sanki bu pozisyonda bile, ikimiz de tamamen giyinikken, onu kenara yakın.

Eğiliyorum, nefesimin dudaklarında gezinmesine izin veriyorum. Yutkunuyor, adem elması hareket ediyor.

"İstediğın bu mu?" Alnından sarkan saç tutamını çekiştiriyorum.

"Benimle bir gece kulübünde dans etmek mi?"

"Bu yolculuk seninle ilgili, tatlım."

Elbisenin omuzlarımdan düşmesine izin verdim. Bakışları göğüslerime düşüyor, utanmadan onlara hayranlık duyuyor.

"O zaman size düzgünce teşekkür edeyim."

Ben onu öpmeden bileğimi kavırıyor ve başını hafifçe sallıyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Seks olmak zorunda değil ..."

"Bunu biliyorum." Ben de biliyorum; hiçbir şey beklemediğini biliyorum. "Ama benim istediğim bu. Seni her zaman istiyorum, Nik."

Neredeyse ona Kolya diyecektim ama şansımı zorlamış olur muyum emin değilim. Daha önce kendime engel olamadım; rotamı değiştiremeden ağzımdan kaçtı. Bunu duyduğunda yüz ifadesinde bir şeylerin değiştiğine yemin edebilirim. Kötü bir şey değildi ama yine de fark ediliyordu.

Saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum, aniden o kadar sevgi doluyum ki denesem de gülümsememi engelleyemiyorum. Yara izini öpüyorum, sonra yalıyorum ve boğazından hırlamaya yakın bir ses çıkarıyor, kıkırdamalı mıyım yoksa inlemeli miyim bilemiyorum. Bizi ters çeviriyor, böylece ben sırtüstü yatıyorum ve o çok sevdiğim kıvrak vücuduyla beni içine hapsediyor ve beni düzgünce öpmeden önce dudağımı ısıırıyor.

"Bana böyle ver." Elbiseden sıyrılıp bir kenara fırlattım. "Böyle bebeğim, lütfen."

Gömleğini çıkarmak için aceleyle birkaç düğmesini açıyor. Kemerini ve pantolonunu da beceriksizce çıkarırken onu açlıkla izliyorum. Gözlerinde vahşi bir ifade var ve bahse girerim ben de kendi yüz ifademde aynı şeyi görürdüm. Başparmağını pembe file külotuma sokuyor ve kesilmiş saçlarımın bir kısmını ortaya çıkaracak kadar bir inç aşağı çekiyor. Önce bir bacağımı, sonra diğerini serbest bırakarak yavaşça çıkarırken nefesim hızlanıyor. Hemen içine dalmasını bekliyorum ama onun yerine bacaklarımı açıp *bakıyor*.

"Nik, ne-"

"Çok güzelsin." Sanki inanmıyormuş gibi başını hafifçe sallıyor. "Ne kadar şanslı olduğuma inanamıyorum, hepsi bu."

Allık yanaklarımdan süzülüyor. Onun için pek çok kez ve pek çok pozisyonda çıplak kaldım, ama bu farklı hissettiriyor. Bir şekilde yüklendim. O

Bir süre daha öylece duruyor, sadece bakıyor ve sonunda elini dövmemin üzerine koyup bacaklarımı birbirinden ayırıyor. Ağzını tam klitorisimin üzerine kapatarak beni nefessiz bırakıyor. Daha fazla sürtünme umuduyla sırtımı kamburlaştırıyorum.

Uсталıkla ya da alay ederek zaman kaybetmiyor; yalıyor ve emiyor Ulaşabildiği her yere. Dili içime kaydığında refleks olarak bacaklarımı yukarı kaldırıyorum ama onları tutuyor. Bir parmağını da sokuyor ve ben inleyerek saçlarına uzanıyorum. Parmaklarımı yumuşak tellerin arasından geçirip çekiyorum. Onun merhametine kalan ben olmama rağmen, sanki doyamıyormuş gibi tenime karşı inliyor.

Bakışlarımla buluşuyor. "Çok tatlı bir amın var."

Karnım geriliyor. Kaygıyı, biliyorum, ama onun ıslak ağzını görünce nefes nefese kalıyorum. Daha fazlası için geri dönmeyen önce elini ağzının üzerinde siliyor, başparmağı dilinin sert itişleriyle aynı anda klitorisimi okşuyor.

"Tadın Isabelle, kendimi içine gömmek, seni sikimin üzerinde ağlatmak istememe neden oluyor." diye ekleyecek kadar uzun süre çekiliyor.

Kalçalarını yukarı kaldırıyorum. Tenime karşı gürlüyor. İki parmağını içime sokup kıvrarak G noktaya sürtünmelerini sağlıyor.

"Lütfen," diye sızlanıyorum, parmaklarına bastırıyorum. "Buna ihtiyacım var, buna ihtiyacım var-" "İşte benim kızım. Tüm o güzel sesleri duymama izin ver."

Konuşurken bir yandan da klitorisimle oynuyor, parmakları içime girip çıkıyor. Tam sınırda sallanıyorum, nefesim kısa ve hızlı geliyor, sonunda dilimde onun adıyla fişkırana kadar, alışkanlıktan bir elimi ağzıma kapatıyorum. Tenime karşı gürlüyor, parmakları hala iç duvarlarımı okşuyor. Dönüyorum, aşırı hassasım, ama o beni yerimde tutuyor.

"Sırılsıklam olmuşsun," diyor, sesi şehvetle sertleşiyor. Islak parmaklarını içimden çıkarıp sikinin etrafına sarıyor ve tatmin olmuş bir iniltiyle sarsılıyor. "Tıpkı bu şekilde içine kayabilirim ve sen de beni mükemmel bir şekilde alırsın, değil mi? Benim pis kızım."

Dirseklerimin üzerinde durup sikini yumruklayışını izliyorum. İçime ne kadar rahat sığdığını düşünerek inliyorum. Kalın boyu o kadar derine iniyor ki, bana ait olduğunu bile bilmediğim yerlerime baskı yapıyor. Böyle günahkâr görünüyor, dişlerini dudağının üzerinde sürüklüyor, ön kolu her vuruşunda esniyor

Elini. Sonuna kadar doğruluyorum, *benden* izler taşıyan dağınık ağzını öpüyorum ve kendini sarsmasına yardım ederek onu son sertliğe kadar ikna ediyorum. Ağzıma boşalıyor, ben kendi kayganlığımı tadarken dillerimiz çarpışıyor.

"Öyleyse yap," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Doldur beni, Kolya.

Tıpkı böyle." Titriyor, kendine olan hakimiyeti sarsılıyor. "Prezervatif getireyim."

Başımı sallayarak onu durduruyorum.

"Hayır." "Hayır mı?"

"Seni hissetmek istiyorum. Gerçekten hissetmek. Her santimini."

Kelimeler dudaklarımdan çıkarken kalbim çarpıyor. Bunu daha önce kimseyle yapmadım, Chance'le bile. Ama biz olabildiğince özeli, ve ben Bunu onunla birlikte yaşamak istiyorum. Onun derisinin içine girmek ve orada bir yuva kurmak istiyorum. Bu özel dansı bitirdikten çok sonra bile hala içimde olduğunu bilmek.

Kaşları birbirine çatıldı. "Emin misin?"

"Doğum kontrolünü araştırdığımı söylediğim zamanı hatırlıyor musun?"

"Lisedeyken aldığın hapın kötü yan etkileri olduğunu söylemiştin," diyor kaşlarını çatarak.

"Evet. Ama bu sefer RİA taktırabildim. Hormon içermiyor."

"Ve iyi mi?"

"Hiç sorun değil. Söz veriyorum." Yüzündeki endişeli ifadeye gülümsüyorum. "Bunu seninle yapmak istiyorum."

Sonunda kafasına dank etmiş olmalı, çünkü inliyor ve elini saçlarında gezdiriyor. "Siktir. Tamam, tatlım."

Yatağın başucundaki lambayı kapatıyor ve masmavi gecenin üzerimize çökmesine izin veriyor. Gözleri pencereden sızan ışıktaki parlıyor. Orada İfadesindeki hassasiyet, beni yatağa doğru itmesi. Açlık hala orada, artık onu asla terk etmediğini bildiğim o tutku, ama o söylemeden anlıyorum ki bu an benim için olduğu kadar onun için de çok şey ifade ediyor.

Yüzümü okşuyor, yanağımı avuçluyor ve başparmağını dudaklarıma sürterek hafif bir öpücük için eğiliyor. Diğer eli kaburgalarımın üzerinden aşağıya doğru kayıyor ve bacaklarımı tekrar ayırıyor.

Hâlâ damlatıyorum ama yine de kontrol ediyor, deliğimi ovalarken dudaklarını hafif bir gülümsemeyle büküyor. Gözlerinin içine bakarken nefesim kesiliyor.

O bir sanat eseri, o kadar muhteşem ki ona her baktığımda kalbim küt küt atıyor. Artık ona çok aşınayım, ama bu beni daha da sevindiriyor. Hiç kimse için böyle hissetmemiştim ve başka hiç kimse için de hissetmek istemiyorum. Sadece ona. *Sadece* ona.

Çünkü o güvenli. Rahatlık. Neşe.

Çünkü onu seviyorum.

Belki de hayatımı değiştiren bir farkındalık gibi hissetmeliyim, ama öyle değil. Bu sadece gerçek, bir parçamın zaten bildiği bir şey. *Onu seviyorum.*

Onu sev, onu sev, onu sev.

Yavaşça içime giriyor. Acele etmiyor, ikimizi de bu ana bağlıyor. Kollarımı boynuna doluyorum ve o santim santim içime girerken onu öpüyorum. Kelimeler dilimin ucuna kadar geliyor ama ben daha söyleyemediğim o sonuna kadar itiyor ve ben başka hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Ağzımın içinde inliyor. Etrafında kenetleniyorum, hafif ağrının tadını çıkarıyorum. İki kaygan parmağıyla klitorisimi ovarak daha da derin bir zevk seviyesini ateşliyor.

"İyi mi?" diye mırıldanıyor.

Nefes nefese başımı sallıyorum, topuklarımı sırtına gömüyorum, ona daha da yakın olmak istiyorum. Elini saçlarımda gezdiriyor, parmakları saç tellerimin uçlarına takılıyor. Yavaşça kalçalarını döndürüyor. Onları önce geriye, sonra öne atıyor ve bir kez daha içime yerleşirken boğazımdan bir inilti koparıyor.

"Beni çok iyi anlıyorsun, Solnishko."

"Nik." Sesim kelimeye takılıyor.

Bir öpücük daha, yumuşak ve kalıcı. "Benim günışığı kızım."

Benim gün ışığı kızım. Bunu ilk kez geçen yaz söylemişti, çok uzun zaman önce. Eğer ona güneş ışığı oluyorsam, o zaman ayaklarımın altındaki toprak, ayak parmaklarımın arasındaki çimen, beni başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde topraklıyor. Bu duygu aylardır, yüzlerce küçük anın üzerine inşa ediliyor. Ben ona aitim, o da bana ait.

Onun hamlelerine kendi hamlelerimle karşılık veriyorum, kalçalarımı yukarı kaldırıyorum. Bir hırıltı, daha derin bir itiş. Tırnaklarımı boynuna geçiriyorum, özellikle iyi bir açı bulduğunda haykırıyorum. Kalçalarımı kolaylıkla kaldırıyor, o noktaya tekrar tekrar vuruyor. Titriyorum, yine sınıra o kadar yakınım ki ağzımdan dökülen inlemeleri durduramıyorum.

Boynumun kıvrımına doğru Rusça bir şeyler söylüyor. Konuşmasam da ses tonundaki ciddiyeti hissediyorum. Üç kelime. Bir dua gibi tekrarlanan üç kelime.

Gözlerim açıldı. "Kolya."

Hamleleri duraksıyor; doruğa ulaştığında içime gömülüyor. Klitorisimi çimdikliyor, böylece onunla birlikte kenara geleceğim ve bir an sonra, benim

Zevk çiçekleri açıyor, duyularımı ele geçiriyor. Sadece o var, içeride ve dışarıda. Vücudu beni yatağa yapıştırıyor. Kokusu. İnlemeleri. Zihnimde müzik gibi yankılanan sözleri.

Bir an sessiz kaldık, yatak odasının serin karanlığında nefesimizi tuttuk. Ayak parmaklarımı kıvrıp onun altında kayıyorum. Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Tohumu içimde. Yüksek sesle söylediklerine uygun bir iddia.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

"Daha önce fark ettim," diyor kısık sesle. Başını kaldırıyor. "Sanırım bir parçam uzun zamandır biliyordu."

Ona bir öpücük verirken saçlarını alnından uzaklaştırıyorum. "Tekrar söyle."

"Я люблю тебя." Yer değiştiriyor ama içimden çıkmıyor. Bütün gece böyle kalmaktan mutlu olurdum. "Seni seviyorum."

Tekrar etmeye çalışıyorum ama bilmediğim telaffuzda takılıyorum. Gülümsüyor. Elimi tutuyor ve parmaklarımızı birbirine geçirerek bir kez daha, bu sefer daha yavaş söylüyor. "Ya lyublyu tebya."

Dinlerim, sonra tekrar denerim.

"Güzel." Yavaşça içimden çıkıyor ve bizi yan yatırıyor. "Alışmaya başlıyorsun, Solnishko."

Başımı omzuna yaslıyorum, eli karnımın üzerinde gezinirken titriyorum. "ok güzel."

"Burası evim." Kulağımın arkasındaki yumuşak noktayı öpüyor. "En azından bir kısmını." "Belki bir gün oraya birlikte gideriz."

"Olabilir. Ülkenin ciddi sorunları var, şu anda seni oraya götürebilir miyim bilmiyorum. Ama bir gün, eğer yapabilirsek, sana büyüdüğüm yeri göstermek isterim.

yukarı." Ses tonu ölçülü ve düşünceli. "İlkbaharda Moskova'yı seversin."

Bölüm 61

Nikolai

Isabelle'in arabadan inmesine yardım **ediyorum**, elbisesinin uzun eteğini karıştırmamaya dikkat ediyorum. Bu gece yeşil giymiş, Mart ayının hâlâ soğuk olan havasına ters düşen sıcak, davetkâr bir ton. Brisbane'in sıcaklığını şimdiden özledim. Bugün erken saatlerde New York'a indik ve birkaç saat uyuduktan sonra büyükbabamın akşam yemeği partisi için kendimizi toparladık.

Binaya bakarken küpelerinden biriyle oynuyor. Ben sadece ona bakıyorum. Elbette her zaman muhteşemdir, ama bu kıyafetle ilgili bir şey düşünmemi özellikle zorlaştırıyor. Saçlarının özenle düzenlenmesi, elmas takıları, dirsek hizasındaki beyaz eldivenleri ve kürk etolüyle bir prensese benziyor. İyi bir çift olduğumuzu biliyorum; bu gece için zırhıma en az onun kadar özen gösterdim ama kendimi onun prensi gibi hissetmiyorum. Bu dünyaya uymuyorum. İkimiz arasında uyan biri varsa, o da odur.

"Hazır mısın?" Ona kolumu uzatarak soruyorum. "Büyüleyici görünüyorsun."

Elbisesinin tonunu yansıtan açık yeşil kravatımı düzelttikten sonra onu kapıya kadar götürmeme izin veriyor. "Cehennem gibi bir süre uçakta kaldığımı bilmiyor muydun?"

"Hiç de değil."

"Gözlerimin altındaki torbalar berbat görünüyor."

"Torbalar mı? Ne torbası?"

Biz kapıcıya teşekkür ederken o gözlerini deviriyor. Asansörden hemen önce biri "Nikolai!" diye seslendi.

Sadece biri değil. Cricket. Pantolon ve düzgün beyaz bir düğme giymiş, kısa saçları geriye taranmış. Büyük kırmızı gözlükleri yüzüne baykuş görünümü veriyor.

Beni kucağına çekerken ona sevgiyle gülümsüyorum. "ok uzun zaman oldu." "Seninle tanışmak için can atıyordum!" Cricket ona sarılırken Isabelle de öyle diyor.

"Siz Isabelle olmalısınız," diyor. Gözlüklerini düzeltiyor, ikimize de gülümsüyor. "Ben Cricket, Nik'in en sevdiği kuzeniyim."

"Tek kuzenim," diyorum kuru bir sesle.

"Peki ya Smolensk'teki ikinci kuzen? Hayır mı? Tanrı'ya şükür buradasın. şimdi gerçekten bir parti olacak."

"Bir şeyler olacak."

"Noel'de bizi ektikten sonra buna gelmek zorundaydın."

Isabelle yüzünü buruşturur. "Hoppala."

"Oh, lütfen. Seninle olmasına sevindim." Kolunu Isabelle'in kolunun arasından geçirerek asansöre doğru yürür. "Kardeşin için yapacağın düğün hakkında her şeyi duymak istiyorum. Eğer ben planlamaya çalışsaydım, tam bir karmaşa olurdu, Bu yüzden bunu yapabildiğin için seni destekliyorum. Gerçi *Say Yes to the Dress*'in hemen hemen her bölümünü izledim."

"Aman Tanrım, o zaman Bex'in elbisesiyle ilgili bu hikayeyi duymalısın."

atı katına vardığımızda Isabelle ve Cricket eski arkadaşlar gibi konuşuyorlardı. İyi anlaşacaklarını hep biliyordum ama sonunda bunu iş başında görmek, midemdeki düğümlere rağmen beni gülümsetiyor. Partiye girerken ben de arkalarından gidiyorum. Elinde şampanya tepsisiyle bir garson beliriyor.

Büyükbabamın akşam yemeği partileri yılda birkaç kez olur ve o kadar özeldir ki, insanlar davetli listesine girmek için yalvarırlar. Büyükbabam Arkadaşlar, iş ortakları ve sohbete ilginç bir katkısı olacak gibi görünen herkes için durur. Yıllar boyunca politikacılarla, bilim adamlarıyla, yazarlarla tanıştım. Bu kalabalıkta ünlü birini tanımıyorum ama annemin büyükbabamla ve Abney Industries'den birkaç kişiyle sohbet ettiğini görüyorum. Onlar bize el sallayamadan yan odaya yönlendiriyorum.

Bu yazdan itibaren bunlardan kaçına katılmam beklenecek merak ediyorum. Muhtemelen hepsine. Büyükbabam çoğu zaman işlerin yönetim kurulu odasının dışında gerçekleştiğine dikkat çeker. Cricket ağ kurma oyununu benden daha iyi oynuyor; partide yürürken,

Neredeyse herkesi tanıyor ve merhaba diyor. Isabelle de doğuştan yetenekli, bakışları üzerine çekiyor.

Şampanyamı yudumlama dürtüsüne direniyorum. Neredeyse yakındaki bir garsondan yeni bir flüt kapacaktım ama kendimi tutmayı başardım. Babam da böyle yapardı. Aslında, daha parti başlamadan birkaç kadeh içmiş olurdu. Biraz rahatlamak istesem de, onun gibi davranma düşüncesinden daha çok nefret ediyorum.

"Ah, işte buradasın. Çok uzun zaman oldu, evlat."

Büyükbabamın sesini duyunca döndüm. Noel'den beri onu şahsen görmemiştim - Isabelle ve ailesi için onu terk ettiğimden beri - ama her zamanki gibi görünüyordu. Siyah takım elbise, gümüş rengi saçları düzgünce taranmış.

Tapınaklar, özenle seçilmiş bir saat. Omzuma vuruyor, sonra annemin bana sarılabilmesi için geri çekiliyor. Saçımı karıştırıyor, mırıldanıyor ama çoktan beni geçip Isabelle'e bakıyor.

"Katherine!" Isabelle ona sıkıca sarıldığını söylüyor.

"Çok güzel görünüyorsun," diyor annem. "İçeri girdiğinde şal giydiğini fark ettim."

Isabelle bana küçük bir gülümseme veriyor. "Ödünç almama izin verdiğin için teşekkür ederim." "Senin üzerinde benim üzerimde olduğundan daha iyi duruyor." Kolunu sıkıyor.

"Düğünle ilgili her şeyi yakında konuşacağız, tamam mı? Hafta boyunca her ayrıntıyı sana anlatacağım. Harika gidiyorsun."

Büyükbaba Isabelle'in tokalaşması için elini uzatır. "Sonunda seninle tanışmak güzel. Ailenle birkaç kez tanışmıştım. Vakıflarıyla harika işler yapıyorlar."

"Teşekkür ederim efendim," diyor. "Sizden övgüyle bahsediyorlar."

"Isabelle'in düğün tasarımı konusunda harika bir gözü var," diye ekliyor annem. "Kardeşinin düğünü için yaptığı çalışmaları görmelisiniz - *People*'da özel haber olarak yer almasına çok sevindim."

"*İnsanlar mı?*" Büyükbaba kaşlarını kaldırarak söylüyor. "Neden böyle bir dedikodu gazetesi?"

"Büyükbaba," diye başlıyorum.

Ama Isabelle hiç çekinmeden şöyle diyor: "Kardeşim NFL'in en tanınmış simalarından biri haline geldi. Eğer sporla ilgileniyorsanız Onun gibi oyuncuların, sahadaki oyunlarının ötesinde hayatları hakkında bilgi almak isteyen hayran kitlelerine sahip ünlüler olduğunu biliyorum."

Büyükbaba kendisine hafifçe vurulduğunu fark ettiyse de belli etmez. Bununla birlikte, ona onaylamaya benzer bir şeyle bakıyor. "Sen bir

Nicholas için uygun bir eş."

Gözlerini kırptırıyor.

"Nicholas mı?"

"Neden anneme Avustralya'dan bahsetmiyorsun?" Çabucak söylüyorum. "Oh, evet lütfen," diyor annem. "Nasıldı?"

Isabelle bana bir bakış fırlattı ama sadece "Çok eğlenceli. Fotoğraflarım var, sana göstereyim."

Telefonunda gezinirken, annem ve Cricket fotoğraflara bakıp haykırırken, büyükbabam bakışlarıyla beni sabitliyor. "Jette sorun yok, ben Sanırım?"

Başımı salladım. "Ödünç almamıza izin verdiğiniz için tekrar teşekkür ederim."

"Yakında senin için sıradan bir şey haline gelecek," diyor eliyle işaret ederek Odanın diğer ucundaki başka bir misafir grubuna. "Şu anda Dubai'de devam etmekte olan bir geliştirme projem var, şirketle çalışmaya başladığınızda bunun mükemmel bir tanıtım olacağını düşünüyorum."

"Dubai mi?"

"Orada en fazla birkaç ay kalırsın."

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırıyorum. Göz ucuyla Isabelle'in kaşlarını çatıldığını görüyorum. Onu suçlamıyorum. Kaliforniya başka bir şey olabilirdi; Dubai ise tamamen başka bir şey.

"Burada, New York'ta sizinle birlikte olacağımı sanıyordum."

"Bu proje büyüleyici. Gelin, sizi birkaç kişiyle tanıştırayım."

Beni bir dizi tanışma ve zar zor takip edebildiğim sohbet için odanın diğer ucuna götürüyor, zaten pek de ilgimi çekmiyor. Daha fazla şampanyaya direniyorum ama garsondan bana bir maden suyu getirmesini istiyorum ve Isabelle'in annem ve Cricket ile odanın kendi tarafını yönetmesini izlerken onu yudumluyorum.

Nihayet akşam yemeği için oturduğumuzda, yanımda bitiyor. Dudaklarını büzüp beni incelerken rahatlayarak iç geçiriyorum.

"İyi misin?" diye mırıldanıyor. "Perişan görünüyordun."

"Sadece sıkıldım." Parfümünün kokusunu almak için ona doğru eğildim. Elim bacağına yerleşiyor, hafifçe sıkıyorum. "Dubai'ye gitmiyorum."

"Sana Nicholas dedi."

"Biliyorum."

"Bu da ne-" Servis görevlisi şarabı doldururken gülümseyerek kendini durduruyor. "*Ve People*'a dedikodu paçavrası dedi."

"Bir dakikanızı rica etsem," diyor masanın başında elinde kadehiyle duran Büyükbaba. "Benim için çok heyecan verici

Torunum bu gece bizimle birlikte ve bu yılın sonunda mezun olduğunda benim izimden gideceğini söylemekten büyük mutluluk duyuyorum."

Kadehini bana kaldırıyor ve herkes de onu takip ediyor. Kadeh kaldırmaya cevap veremedi -ne diyeceğimi bilemiyorum- cebimdeki telefonum çalıyor. Yardım edemiyorum ama gizlice bir göz atıyorum.

San Jose alan kodunu aldığında nabzım hızlanıyor.

Bölüm 62

Izzy

Vücudum harekete geçmeden önce yarım saniye Nikolai'nin geri çekilen sırtına bakıyorum. Onu sadece babasından böyle telefonlar alırken görmüştüm ve şu anda ihtiyacı olan son şey bu. Koridorda, çatı katının henüz görmediğim bir bölümüne doğru ilerliyor.

Ben takip edemedim Joseph Abney adımı söyleyerek koridora çıktı.

Durdum, omzumun üzerinden baktım. "Ne?"

"Duyurum konusunda pek de hevesli görünmediğinizi fark ettim." Birkaç adım öne çıkar. Rolex'i parıldıyor

Bilek. Zayıf, çizgili yüzünde yeterince nötr bir ifade var ama hoşnutsuzluğunu hissediyorum. "İyi bir aileden geliyorsunuz Bayan Callahan. Bu dünyadan biraz anlıyorsunuz."

Omurgamı dikleştirirken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Daha önce, özellikle de Katherine söz konusu olduğunda dilimi zor tutuyordum ama Joseph'in sahte şakalarla ilgilenmediği açık. İyi o zaman. Bununla başa çıkabilirim.

Tırnaklarımı inceliyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani Nikolai'ye sunduğum geleceği anlıyorsun." "Yani onun adını biliyorsun."

Dudakları seğiriyor. Neredeyse bir gülümseme ama tam değil. "Sanırım şimdiye kadar size babası hakkında bazı şeyler anlatmıştır."

Çenemi onaylarcasına eğiyorum.

"Ne olduğunu öğrenmenin benim için nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musunuz?

oluyor? Yıllarca onu ve Nikolai'ı ne kadar hayal kırıklığına uğrattığımı fark etmek mi? Olanlara yardım edemem ama ona gerçek bir gelecek verebilirim."

"Mirasını inkar ederek mi?" "Bu spor onun mirası değil."

"Onun adı." Sesim duygusallıktan titriyor. Yanağımın içini sertçe ısıyorum. "Sana hayır diyemiyormuş gibi hissettiğini biliyorsun ve sen onu kullanıyorsun. Onu sahip olması gereken gelecekte vazgeçmeye zorluyorsun çünkü sen geçmişi bırakamıyorsun."

"Savurganlıktan hoşlanan bir kıza benziyorsun," diyor pahalı elbisemi, elmas mücevherlerimi değerlendirirken. "Eğer torunumla kalırsan, nasıl bir hayatı tercih edersin? Kolunda partiler, süslü elbiseler ve hayır etkinlikleri, gerçek bir güce sahip olduğunu bilerek mi, yoksa piç bir babanın ona borçlu olduğunu hissettiği acımasız bir spor için çalışmasını izlemek mi? Her halükarda sizinle ilgilenmeye çalışacaktır, bundan emin olabilirsiniz ama biz onun için en iyisinin ne olduğunu biliyoruz. İkiniz için de."

Kelimeler bana bir tokat gibi çarptı. "Onun için en iyisi, onu mutlu eden şeydir."

"Mutluluk bir yanılsamadır, Isabelle."

"Eğer buna gerçekten inanıyorsan, senin için üzülüyorum." Kaşlarımı çatmak istesem de gülümseyerek saçlarımı omzuma atıyorum. "Bilgin olsun, konu para olmasa da NHL oyuncularına iyi para ödeniyor. Maddi olarak ona güvenmeyi planladığımdan değil, ama endişen için teşekkürler."

Neredeyse dönüp gidecektim ama sonra ekledi: "Torunumu çok önemsiyorum. Ve hobisine uzun süre tahammül ettim. Ama artık onun için Büyü artık. Sen akıllı bir kızsın. Bunu görmesini sağlamak için yardım edersen sevinirim."

İnanamayarak gülüyorum. "Nasıl bir aileden geldiğimi biliyorsun, değil mi? Babama büyümesini söyler miydin? Kardeşlerime?"

"Durumlar hiç de aynı değil-"

"O sadece hokey oynamıyor." Birkaç adım ileri atıyorum, topuk seslerim mermer zeminde yankılanıyor. Kalabalıktan uzakta olduğumuza seviniyorum, böylece sözlerime dikkat etmek zorunda kalmıyorum. "Bu işte inanılmaz, pozisyonunun en iyilerinden biri, ama sanırım maçlarına hiç gelmediğin için bunu bilemezsin. Bahse girerim hiç gelmemişsindir, değil mi? Ona baktın ve babasını gördün ve ona yardım etmek için hiçbir şey yapmadan yıllarca bunun iltihaplanmasına izin verdin."

Joseph ağzını açıyor ama ben konuşmaya devam ediyorum, kelimeler bir anda ağzımdan dökülüyor. "Daha sıkı çalışan birini görmedim ve bunu bir *hobiye* indirgemen bana senin hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Nikolai NHL'de en iyi defans oyuncularından biri olacak ve onu zorladığın aptal anlaşıma bunu değiştirmeyecek. Aslında, bundan emin olacağım."

"Isabelle-"

"Affedersiniz," diye araya giriyorum, gereksiz yere kolyemi düzeltiyorum. Görünüşe göre benim sık bir aptal olduğumu düşünmesine neden olan *gösterişli* kolyem. "Gidip erkek arkadaşımı bulmam ve iyi olduğundan emin olmam gerekiyor."

"Konuşmamız bitmedi."

"Oh, kesinlikle öyleyiz." Dönüyorum ve koridorun sonundaki kapıya doğru ilerliyorum. Geçmeden hemen önce omzumun üzerinden ona bakıyorum. Ağzının sert yapısı beni cesaretlendirmekten başka bir şey yapmıyor. "Ve bir şey daha. Ona bir daha asla Nicholas deme."

Etrafı kurcalamak birkaç dakikamı alıyor ama sonunda Nikolai'yi kütüphaneye benzeyen bir yerde buluyorum. Lambaların hiçbirini yakmamış ama Central Park'a bakan pencerenin önünde dururken akşamın son ışığı onu aydınlatıyor.

Topuklarım yere vuruyor. Sesle birlikte dönüyor, benim olduğumu görünce omuzları gevşiyor. İleriye doğru kararsız bir adım atıyorum ama yüzündeki ifadeyle donup kalıyorum.

"O muydu?"

"Hayır. Sharks'tı."

Dilini dudaklarının üzerinde gezdirerek saçlarının uçlarını çekiştirirken sersemlemiş görünüyor. Ellerimi birbirine kenetleyip ağzıma bastırıyorum.

"Ne dediler?"

Sessiz bir inançsızlıkla gülüyor. "Beni aramak istiyorlar."

Bölüm 63

Nikolai

Bugün kazanırsak Hockey East'i garantileriz.

McKee'ye geldiğimde bu anı hayal etmiştim. Garantili bir yer Frozen Four, hokeye son bir veda. En azından ligi kazanma ihtimali beni heyecanlandırmalı, ancak dün geceki çağrı hala zihnimde yankılanırken, gülümsemekten başka bir şey yapamadım.

Dolabıma bakarken deri bilekliğimi düzeltiyorum. Eskisi çok yıprandığı için yeni bir kask. Mor ve beyazı pırıl pırıl parlayan yeni bir ev kazağı. Elimi kolunda gezdiriyorum, zor yutkunuyorum.

Sharks'ın genel menajerinden her şeyi düzene sokmak için hafta sonunu istedim. Teklife açıkça hayır diyemedim; denediğimde kelimeler ağzımdan çıkmadı. Bugün cumartesi. Pazartesi, onlara gitmeyeceğimi söylemek zorundayım.

Asla daha azını yapmak istemedim.

Cooper tekmeliklerini takarken bana bakıyor. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum-" "Yapma," diye araya giriyorum. "Lütfen."

"Tamam." Kaşlarını çatarak patenlerini çekiyor. "Ama Izzy haklı."

"Ne yani, sezonun geri kalanında beni yanında istemiyor musun?"

Sesimi alçak tutuyorum; kimsenin dikkatini çekmek istemiyorum.

Isabelle'le geçirdiğim gergin gece sayesinde, bırakın geleceğimle ilgili istenmeyen fikirleri, maç için bile zar zor dinleniyorum. NHL'deki şansımı geri çevirdiğimi söylersem zavallı Micah'nın kalbini kırarım. "Playofflar için bana ihtiyacın var."

"Beyler," diyor Koç Ryder, ellerini çırparak odaya girerken. "Bir dakikanızı alabilir miyim, bir konuğumuz var."

Kapı aralığına bakıyorum ve odanın geri kalanı hemen kayboluyor.

Babam bana gülümsüyor. "Merhaba, Kolya."

Adımı söylediğinde avuçlarım kayganlaşıyor. Ryder konuşmaya devam ediyor ama kulaklarımdaki çınlamadan onu duyamıyorum. Sıraya yaslanırken nefesimi bırakıyorum.

O burada. Gerçekten burada, soyunma odamda. Biraz daha zayıf, biraz daha gri görünüyor, ama gözleri aynı. Benim gözlerim. Saçlarım. Çene hatlarım. Yaşlandıkça benzerliğim daha da artıyor. Koç Ryder'ın elini sıkıyor, aksanlı bir İngilizceyle bir şeyler söylüyor ve odanın diğer ucundan bana doğru yürüyor. Cooper kaşlarını çatma zahmetine girmiyor ama ben otomatik pilota geçip gülümsemeye çalışıyorum.

Görünüşü korumak için, içimdeki panik ateşini bastırmak için her şeyi yapardım.

Nefes almam lazım.

Tabii ki sezon sonunda geldi. Ve tabii ki bu maçı seçti, takımımın ligi kazanması için bu fırsatı. Biliyordum.

profesyonel hokey oyuncusu olma statüsünü benimle birlikte halkın karşısına çıkma karşılığında takas etme fırsatını değerlendireceğini düşündüm. Nasıl çalıştığını biliyorum, nasıl çalıştığını gördüm ve yine de bu anı mükemmel bir şekilde düzenlemesine izin verdim. İyi evlat rolünü oynayabilirim ya da takımımın önünde nankör bir pislik gibi görünebilirim. Bana bir seçenek sunuyor ama aslında bu bir seçenek değil.

Ve tüm bunlara rağmen, endişe katmanlarının altında, kalbim onu gördüğümde tekliyor.

Annemin yüzündeki morlukları hatırlayarak kendimi çelikleştiriyorum. Yılbaşı gecesi.

"Aramam gerektiğini biliyorum," diyor, takım arkadaşlarımla ve koçlarımla yararlanması için hâlâ İngilizce olarak, "ama bu sürprizi takdir edeceğinizi düşündüm.

Seni özledim oğlum."

Kollarını uzattı. Ona mekanik olarak sarılıyorum. Ona söylesem bile Rusça bırakırsam olay çıkar. Dişimi sıkıp bunu atlatmalıyım. Sonra maç. Ondan sonra . . . Bilmiyorum.

"Sağ ol baba. Ben de seni özledim."

"Sana şans dilerdim ama buna ihtiyacın olmadığını biliyorum. Seni iyi eğittim." Sarılmayı bırakıp dolabıma bakıyor. Kazağımın arkasındaki isme bakarken bir an duraksıyor ama sadece ekliyor: "Tüm takım tüm sezon boyunca etkileyiciydi."

Cooper açıkça, "Biz yakın bir grubuz," diyor.

Babam dikkatini tekrar kazağıma vermeden önce ona bakıyor. Gerçekten incindi mi yoksa sadece kızdı mı anlayamıyorum. Her iki durumda da midem bulanıyor. Üzerindeki *A* harfi hakkında bir şey söylemiyor doğal olarak.

"Ve mükemmel bir koçumuz var," diye ekliyorum, sadece bir şeyler söylemek için.

Neredeyse on üç yaşından beri koçum olmadığını da ekleyeceğim ama dilimi tutuyorum. Herkes bakıyor. Micah heyecandan yerinden fırlayacakmış gibi görünüyor. Mickey, annesi ve üvey babası maçlarımıza geldiğinde yaptığı gibi gülümsüyor. Evan yüzünde rahatlamış bir ifadeyle bana gülümsüyor; kimsenin beni izlemeye gelmediğini fark etmiş.

"Nikolai çok yetenekli," diyor Ryder. "Bu sezon takıma hoş bir katkı sağladı."

"Elbette," diyor babam gözlerini kısarak. Beni ölçüp biçiyor, son görüşmemizden hatırladığı on sekiz yaşındaki halimle kıyasladığına şüphe yok. Üniversite hokeyi bana iyi geldi ve bunun belli olduğunu biliyorum. "Ondan iyi bir oyun bekliyorum."

Güvenli bir cevap düşünmeye çalışıyorum. Hiçbir şey vaat etmeyen ama ruh halini de değiştirmeyen bir cevap. Şu anda keyfi yerinde; ilgi odağı olmayı seviyor. Bunun ne kadar kolay değişebileceğini çok iyi hatırlıyorum.

"Yıllar oldu," diyorum sonunda, Rusça. Sırıttıyorum. "Şimdiye kadar senden daha iyi olduğumu düşünüyorum."

Buna gülüyor. Hafifçe gevşiyorum, panik gelgit gibi azalıyor. Gitmedi ama kontrol altına alındı, en azından şimdilik. Omzuma vurduğunda irkilme dürtüsüne direniyorum.

"Kanıtla da sana bir içki ısmarlayayım."

Bölüm 64

Nikolai

Lanet olası bir gösteri yaptım.

Her vardiya, buzun üzerindeki her kesik, her pas, blok ve kontrol, koreografi gibi bir araya geliyor. Hokey her acımasız saniyeye odaklanmamı gerektiriyor ve ben gözümü bile kırpmıyorum. Vardiyalarım nefes almak kadar doğal, bulanık bir şekilde geçiyor ve yedek kulübesindeyken sadece su içip patenlerime bakıyorum. Isabelle burada ama ona bakmıyorum. Özellikle de babama bakmıyorum. Onun farkındayım; ön sırada, buzun ortasında oturuyor, gözlerini kısmış, bana bakıyor.

her oyunu izliyor ama ona ortak bir bakışla bile memnuniyet vermiyorum.

Üçüncü periyot. Çocuklar konuşkan olmadığımı erkenden fark ettiler ve ne zaman oyuna girsem beni kenarda bırakıyorlar. Bir gol öndeyiz ama Vermont bastırmaya devam ediyor. Savunmada dikkatli olmazsak bu maçtan galibiyetle çıkamayız.

Evan ve benim buzdan çıkmamız için bir boşluk var. Yedek kulübesine doğru ilerliyoruz. Yer değiştirirken Cooper'ın eldivenli eli omzumu sıkıyor. Sopamı yenisiyle değiştiriyorum, bantla oynuyorum. Maçın başlarında yediğim bir kontrol yüzünden yeni ağrıyan omzum zonkluyor ama bunu hoş karşılıyorum.

Sanırım başından beri içten içe böyle bir anın gelmesini umuyordum. Yeterince Açıkça istememekten gurur duyuyorum ama babamın dönüştüğüm oyuncuyu görmesini istedim. Bu gecedan önce beni en son on sekiz yaşında gördüğünde yeteneklerim bu kadar keskin değildi. Artık profesyonel olarak oynamaya hazır olduğuma hiç şüphe yok. Bu oyun bir takım çalışması, elbette öyle ama ben

bu gece. Vermont'un hücumunu bir cerrah hassasiyetiyle oydu ve daha önce de tek golün asistini yaptım. Temiz ve etkili bir oyun oldu. Babamın eleştirecek bir şeyleri olacaktır, çünkü her zaman eleştirir, ama içten içe şu anda yeteneklerimin zirvesinde olduğumu biliyorum.

Bir sonraki vardiyam geliyor. Bu gece çok sağlamdık, buzun bizim tarafını bir kalenin etrafındaki ordu gibi koruyorduk. Mickey ve diğerleri Vermont kalesinin etrafını sararken Cooper geri çekiliyor, ben de ileriye doğru bastırıyorum. Cooper Şutu çekiyor ama top dışarı gidiyor; topu kalenin arkasına doğru kovalayan savunma oyuncularından birine çarpıyor. Vermont'lu bir kanat oyuncusu buzun diğer ucuna doğru kayarken hızını artırarak topla buluşuyor.

Pakı almak için mücadele ederken onu kontrol ettim. İstemedenden de olsa, yüzümü cama dayadığımda babamı görüyorum.

Tezahürat yapıyor. Bağırıyor, hatta elini cama vuruyor. Söylediklerinin çoğu kalabalığın gürültüsü arasında kayboluyor ama benim adım -Kolya- her şeyin üzerinde yükseliyor.

Neredeyse konsantrasyonumu kaybediyordum, gördüklerimi algılayamıyordum ama Vermontlu oyuncunun dirseği karnıma saplandı. Acıya rağmen homurdanarak pakı ele geçirmeyi başardım. Cooper'a atıyorum, o da topu bizim bölgemizden çıkarıyor.

Birkaç dakika sonra oyunu bitiren korna çaldığı anda tüm salon çılgınca tezahürlara boğuluyor. Cooper omuzlarımı sıkıyor, heyecanla bağırıyor; beni buzun ortasında oluşan kutlamanın ortasına çekiyor. Takım arkadaşlarıma odaklanmaya çalışıyorum -Hockey East şampiyonu takım arkadaşlarıma, kalbim küt küt atarken fark ediyorum- ama koltuklara bir kez daha bakmaktan kendimi alamıyorum.

Çoktan gitti. Tezahürat ve bağırışlardan *gitti*. Evan beni kucaklıyor ve Jean sırtıma vururken *McFucking McKee* tezahüratına başlıyor, ancak ben tamamen donmuş durumdayım, boş koltuğa bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Başardık lan!" Cooper bana sıkıca sarıldı. "Kahretsin Nik, başardık!"

Ondan uzaklaşıp yedek kulübesine doğru kayıyorum. Başardık. Çok mutlu olmalıydım. Üç saniye önce babamın bana tezahürat yapmasını izlerken çok mutluydum ama şimdi soyunma odasında yaşadığım o gergin ve paniklemiş duygu geri geliyor. Daire çizerek Isabelle'i arıyorum ama tezahürat yapan taraftar kalabalığı arasında onu bulamıyorum. Göğsümü ovuyorum. Bu kıyafetten kurtulmalıyım.

Boş bir koltuk. Kim olduğunu biliyorum, umursamamam gerektiğini de biliyorum ama bir yanımda belki de ... diye düşündü.

"Oğlum?" Ryder yanından geçerken bana sordu. "İyi misin?"

"Harikayım," demeyi başarıyorum. Hatta gülümsedim bile. "Başardık."

Omzuma vuruyor, gözleri heyecandan parlıyor. "Ne yapıyorsun? Oraya geri dön, çocuklarla kutla."

Kaskımı çıkarıp kolumun altına sıkıştırıyorum. Yüzümün kenarından ter damlıyor. Titreyen bir elimle sildim. "Babamı bulmak zorundayım."

"Elbette." Gözleri yumuşuyor. "Seninle çok gurur duyacak." Buna ne diyeceğimi bilemiyorum, o yüzden sadece başımı sallıyorum.

"Ben de seninle gurur duyuyorum. Tüm sezon boyunca olduğu gibi harika bir oyun çıkardın." Boğazını temizliyor ve sürekli büyüyen buz üzerinde kutlama. "Sharks'ın temasa geçtiğini biliyorum. Eğer bu bizimle oynadığın son maçsa, sana koçluk yapmaktan onur duyduğumu bilmeni isterim. Sen özel bir yeteneksin evlat."

Bir kez sertçe göz kırpıyorum. "Teşekkür ederim."

Geçmeme izin vermeden önce omzumu bir kez daha sıvazlıyor. Tüneli yırtıp geçiyorum.

İşte orada. Bekliyorum.

Bir yanım arkamı dönüp buza geri dönmek istiyor. Ama bunun için fazla meraklıyım ve zaten benimle şimdi konuşmazsa, daha sonra bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bulacaktır.

On üç yaşımdan beri benim için böyle tezahürat yapmamıştı. O zamandan beri bana zarar da vermedi.

Aklımı başımda tutmalıyım. Belki değişmiştir ama bundan şüpheliyim. İyi bir baba olmadan bana bu yeteneği, bu sevgiyi vermiş olması adil değil. İstedğim kadar her şeyin farklı olmasını dileyebilirim. Ama bu her şeyi değiştirmez.

"Kolya!" diyor ve beni tek koluyla kucaklıyor. Terli saçlarıma bir öpücük konduruyor. "Sana kesinlikle o içkiyi borçluyum."

Beni yarı sürükleyerek koridora çıkardı, köşeyi döndü ve kalabalıktan uzaklaştı. Ona izin verdim, sesinin tonundan, uzun zamandır ondan görmediğim sevgi gösterisinden sersemlemiştim, neredeyse nasıl bir his olduğunu unutmuştum. Kalabalığın sesi arka planda kaybolurken, sonunda kendimi ondan uzaklaştırıp birkaç adım geri çekildim.

Nefesinde alkol izi var. Tabii ki. Onun bu yanının değiştiğini ummak çok fazlaydı.

"Eleştiri yok mu?" Elimi saçlarımdan arasından geçiriyorum. Avuçlarımda zaten terliydi ama şimdi parmak uçlarımda uyuşmaya başladı. "Daha fazlasını beklerdim"

geri bildirim."

"Baştan sona mükemmel bir oyun oynadın."

"Gerçekten böyle düşündüğünden şüpheliyim."

"Keskin ve odaklanmıştın. Çok zeki olmuşsun Nikolasha. Hücumu okuma konusunda olağanüstüsün." İnanamayarak gülüyor ve başını sallıyor. "Bunu gördüğüm için çok gurur duydum-"

"Dur." "Neyi
durdurayım?"

"

"Şunu yapmayı kes. Beni övmeyi."

"Bunu hak ettin."

"Biliyorum," diyorum kısaca. Kendimi duvara yaslayıp koridorun aramızda bir uçurum görevi görmesine izin veriyorum. Ruhumun onu tekrar kucaklamak isteyen küçük parçasını aşağı itiyorum ve bana izin verdiği sürece orada kalıyorum. Rusça, geçen gece Isabelle'le yaptığım gibi dilimden yuvarlanıyor. "Yetenekli olduğumu biliyorum. Bunu bana söylemene ihtiyacım yok."

"Bir baba oğluna onunla ne kadar gurur duyduğunu söyleyemez mi?"

"Hatalarımı göstermeyi ne kadar sevdiğini hatırladığımda değil." "Seni daha iyi yapmak için." Bir adım daha yaklaştı, bakışları yumuşak ve yalvararak. "Seni bu noktaya getirmek için. Bunu biliyorsun." "Bu muydu yani? Cesaretlendirme mi?"

"Tabii ki."

"Peki ya geri kalanı?" "Neyin geri kalanı?"

Buzdan hiç ayrılmamalıydım. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Yemi yutmuyor. "Seni en başından beri zorladım çünkü harika olabileceğini biliyordum. Ve haklıydım da. Uzun süre sabrettim Kolya ama artık eve dönme vakti geldi."

Boşver onu. İşin bu noktaya gelmesine hiç izin vermemeliydim. "Ev mi? Ben burada doğdum, burada yaşadım-"

"Çocukluk anılarınız Rusya'da. Ait olduğun yer orası. Buraya değil."

"Böyle düşündüğüme gerçekten inanıyor olamazsın." Sesim sertleşiyor. "Peki ya diğer her şey? Yoksa şimdiye kadar unuttuğumu mu sanıyorsun?"

"Eve dönmenin ne kadar iyi hissettireceğini düşün. Çok uzun zamandır uzaklardaydın."

"Bunun Rus olmakla hiçbir ilgisi yok," diye patladım sonunda, sesim yükseliyordu. Koridorda yankılandı. "Her şeyin seninle ilgisi var. *Sen*

hiçbir şey yapmak istemiyorum baba. Benim mirasım değil."

Bir an için yüzünde çirkin bir ifade beliriyor. Sonra onu silerek başka bir gülümsemeye zorluyor. "Elbette pişmanlıklarım var. Eğer bu konuyu konuşabilseydik-"

"Pişmanlık mı? İstismar için komik bir kelime." Duvardan uzaklaşıp yüzüne bakıyorum. Yıllar ve yıllar sonra, öfke sonunda dışarı dökülüyor. Kulaklarımdaki kan hücumundan zorlukla düşünebiliyorum. "Belki değişmişsindir diye düşünüyordum ama görüyorum ki hâlâ ayrıldığımız zamanki pisliksin. Bu gece kaç kadeh içtin baba? Kendini kaybetmene ne kadar var?"

Çenesindeki bir kas seğiriyor. Hesaplanmış bir sıcaklık ipucu gözlerini terk ediyor.

Şimdi aynı boydayız, bir sarsıntıyla fark ediyorum. Annemle tanıştığında, NHL'de şansını deneyip başarısız olduğunda benim yaşımdaydı.

Bana bir yumruk atmasına izin ver. On üç yaşındayken doğru düzgün karşılık veremezdim ama şimdi verebilirim. Biri bizi kavga ederken görse bile fark etmez, çünkü California'ya gitmeyeceğim.

"Oğlum-"

"Bana öyle deme. Ben senin oğlun değilim."

Beni duvara doğru itiyor, elleri formamda yumruk olmuş. Öfkemin içinden vahşi bir panik dalgası geçiyor. Yüzümdeki yara izi hayali bir acıyla sızlıyor. Dilimi dudağımın üzerinde gezdiriyorum, göğsüm kabarıyor.

Bir yumruk atmak yerine, çenemi tutuyor. Yara izimi takip ediyor. Kaçmaya çalışıyorum ama ağırlığını bana vererek beni duvara yapııştırıyor.

"Üniformanın üzerinde farklı bir isim taşıyor olabilirsin ama sen hâlâ benim oğlumsun. Nikolai Andreyevich Volkov." Tam adımı yavaşça, sevgiyle söylüyor. "Sana verdiğim isim. Annenin güzel dediği isim. Kanını değiştiremezsin, Kolya."

Dirseğimi göğsüne soktum. "Siktir git."

Acıyla homurdanıyor ama o sadece gülümsüyor, kendinden memnun. "Sen benim oğlumsun.

Sen her zaman benim oğlum olacaksın."

"O zaman bil bakalım ne oldu baba? Az önce *oğlunun* son maçlarından birini oynadığını gördün. Tebrikler."

Tutuşu gevşiyor. "Ne?"

Bıçağı çevirmeden önce, bu benim için olduğu kadar onun için de bir yara olsa bile, biri adımı söylüyor.

Gözümün ucuyla onu gördüm. Kazağım vücudunda. Yanaklarında

parıltılar. Mavi gözleri şokla irileşmiş.

Isabelle.

Bölüm 65

Izzy

Bir an için Nikolai ve babasına bakıyorum. Gözlerimi kırıştırıyorum. Görüntünün şifresini çözün, ama aynı kalır. Nik, Andrei tarafından duvara yapıştırılmış. Çok uzun zaman önceki o gece gibi.

Hasta olabilirim. Elimi ağzıma bastırarak yaklaşıyorum. Belki de çılgılık atmalıyım. Burada güvenlik var; Andrei'yi dışarı atabilirler. Joseph Abney ve onun aptal ültimatomu bir yana, bu tamamen başka bir şey.

Andrei oğlunu incitti. Sevdiğim adamı. Buraya öylece girip hiç olmamış gibi. Nik'i hayatından çıkarmak için onu daha fazla zorlamalıydım. Böyle önemli bir maça geleceğini tahmin etmeliydim ve Nik'in buzdan çıktığını görür görmez kaçtım. Yaralı görünmüyordu ama Andrei'nin bunu deneyeceğini tahmin etmezdim. Ne de olsa karısına ve genç oğluna vurmaktan çekinmiyordu.

"Tatlım," dedi Nik, sesi son derece sakindi, "seni seviyorum ama burada olmana gerek yok. Git beni soyunma odasında bekle."

"Sanki bilmiyorum," diye çıkıştım. "Ondan uzak dur. Hemen şimdi." "Ah," diyor Andrei. "Sen Isabelle olmalısın."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Nik'e o kadar benziyor ki, bu sinir bozucu. Yirmi yıl kadar sonraki erkek arkadaşımın hayali.

"Senin hakkında fazla bir şey söylemek istemedi," diye devam ediyor. "Ne kadar güzel olduğundan kesinlikle bahsetmedi."

Ses tonu sıcak, sanki oğlunun kız arkadaşıyla tanıştığı için mutlu olan normal bir babaymış gibi. Nik, oğluyla tanıştığında çekici olmakta zorlanmadığını söyledi.

istiyor. Yutkunuyorum, ellerimi ödünç aldığım formamın kollarına sokuyorum.

Nik babasını sertçe iterek onları ayırır. "Ona bakma," diyor sesi kısık bir şekilde.

Onlara doğru birkaç adım daha attım. Daha önce Rusça konuşuyorlardı ve tek kelime anlamıyordum, ama Andrei Nik'in tam adını söylediğinde yakaladım. "Ona ne yaptığını biliyorum. Yüzünü burada gösterdiğine inanmıyorum."

Nik'i görmezden geliyor, ceketini düzeltirken dudakları kıvrılıyor. "Sen buradaysan neden eve gelmek istemediğini tahmin edebiliyorum. Ama hokeyden vazgeçmek
."

"Bunun onunla hiçbir ilgisi yok," diye araya giriyor Nik. Gözleri alev alev yanarken babasının önüne geçerek beni görmesini engelledi. "Senin için oynamıyorum ve NHL'de de oynamayacağım. Bu spordaki boktan mirasın seninle birlikte ölmek zorunda kalacak."

Kalbim karnıma düştü. Her nasılsa, Sharks'tan telefon aldığımda, fikrini değiştireceğine dair hâlâ umudum vardı. Dün gece onunla bu konuda konuşmaya çalıştım ama bir yere varamadım. Sesinin sert tonuna bakılırsa kararını vermiş.

"Ciddi olamazsın," diyor Andrei.

Onunla herhangi bir konuda hemfikir olmaktan nefret ediyorum ama ben de aynı şekilde hissediyorum.

"Senin gibi bir şey olmak istemiyorum," diyor Nik, dikkatini tekrar babasına vermeden önce bana bakarak. "Bu hokeyi bırakmak anlamına gelse bile.

Haklısın; kanımı değiştiremem. Ama hayatımda ne yaptığımı değiştirebilirim."

Bu yanlış, tamamen yanlış, ama araya girmiyorum. Andrei sözlerimi kolayca çarpıtabilecekken, burada olmaz. Gözleri parlıyor ama Nik'e doğru bir hamle yapmıyor. Belki de varlığım onu uzak tutuyordur.

"Bu kararından pişman olduğunda seni bekliyor olacağım," diyor sonunda. "Kaderinden sonsuza dek kaçamazsın."

"O zaman sefil hayatının geri kalanını beklerken iyi eğlenceler. Çünkü benim işim bitti."

"Hadi Nik," diyorum ve formasının koluna uzanıp çekiştiriyorum. "Hadi gidelim."

Hareket etmiyor. Kazağı tekrar çekiştiriyorum, bu sefer daha sert.

Babasının ayaklarının önünde yere tükürüyor. "Çık dışarı, yoksa güvenliği çağırırım."

Nefesimi tutuyorum.

Andrei gözlerini kırıştırdı. Önce yere, sonra Nik'in yüzüne bakar ve Rusça bir şeyler söyler. Yenilmiş görünüyor, sanki Nik sonunda öldürücü darbeyi indirmiş gibi.

Nik İngilizce olarak "Hayır," diyor. Sesi titriyor ama içinde bir güç var. "Ama bir daha buraya gelme. Beni de arama."

Yüzümü Nik'in omzuna yaslayıp Andrei'nin ayak seslerinin uzaklarda yankılanışını dinliyorum. Yalnız kaldığımız an, arkamı dönüyorum. Nik'in gözleri ıslaktı. Yüzünü kabaca sildi.

"Ne dedi?" Fısıldadım.

Yavaşça nefes alıyor, gözlerini kapatıyor. "Ondan nefret edip etmediğimi sordu." Teçhizatının büyüklüğü göz önüne alındığında, onu başarabildiğim en sıkı şekilde sarıyorum.

Başını sallayıp kendini toparlamadan önce bir kez omzuma doğru hıçkırıyor. Maçın yorgunluğundan hâlâ yüzü kızarmış.

Şu anda kutlama yapıyor olması gerekirdi. Diğer çocuklarla Lark'a gitme planları yapıyor. Şu anda bunun için havasında olacağından şüpheliyim, ama onu yalnız bırakmamın bir yolu yok. Bütün gece sessizce oturmak isterse, otururuz. Ağlamak isterse, ağlayabilir. Her şeyden sonra bile babasından nefret etmeyebilir ama ben o anı olduğu gibi kabul ediyorum.

Bir veda.

"Soyunma odasına git." Ben de burnumu çekerek geri çekildim. "En azından kıyafetlerini çıkar. Ben senin odana gideceğim, tamam mı? Orada bekliyor olacağım."

İtiraz edecekmiş gibi görünüyor ama bir süre sonra başını sallıyor.

"Seni seviyorum." Saçlarını hafifçe okşuyorum, irkilmesinden nefret ediyorum. "Ve seninle gurur duyuyorum."

Soyunma odasına doğru yürürken onu izliyorum. İnsanlar onu tebrik etmeye devam ediyor ve o her seferinde dururken, sonunda rahat bir nefes alıyorum

kapının arkasında kaybolur.

Babasına hiç benzemiyor. Hiç benzemiyor. Andrei'nin yeteneğini miras aldığı ve onun sayesinde bu sporu sevmeyi öğrendiği kesin ama bu çok eski bir tarih. Andrei'yle bir kez konuşması bunu kesin olarak anlaması için yeter de artar bile.

Eğer gerçekten hokeyi bırakırsa, hayatını mahvedecek.

Ben ona ulaşamıyor olabilirim ama ulaşabilecek başka biri var.

Telefonumu çıkardım. Bu gece burada olmalıydı. Akşam yemeğinde ona katılıp katılmayacağını sordum, başını salladı ve Nik'in onu orada istemeyeceğini söyledi. Saçmalık.

"Katherine? Benim, Izzy." Soyunma odasına doğru baktım. Kalbim

hızlandı. "Nikolai hakkında konuşmamız gerek."

Bölüm 66

Nikolai

Isabelle, tıpkı söylediği gibi, yurda vardığımda beni bekliyor.

Çok yoruldum, tamamen ve tamamen. Soyunma odasına girer girmez çocuklar üzerime atladı ve kendimi iyi hissetmediğimi söylediğimde itiraz ettiler.

ama Cooper'ın bir bakışı onları susturdu. Ayrılmadan önce beni köşeye sıkıştırdı, Isabelle'le birlikte olacağımdan emin oldu.

Onun arkadaşlığını hak etmiyorum ve Isabelle'in sevgisini de kesinlikle hak etmiyorum. Bu gece sonunda bunu görmezden gelmek imkânsız hale geldi. Babama hayatımdan çıkmasını söylemiş olabilirim -bu sefer gerçekten- ama yine de bir şekilde o kazandı.

Kan kandır. Babamın gözlerine baktığım ve bir yumruk atmayı ne kadar derinden istediğimi fark ettiğim an, her şey yerine oturdu. Ben de ondan farklı değilim. Hokeyi bırakabilirim, duygularımı bastırmaya çalışabilirim ama bu özümde kim olduğumla ilgili hiçbir şeyi değiştirmez.

Isabelle yataktan kalktı. Tek kelime etmeden beni kucaklıyor. Kollarımı kaldıramıyorum; tuğla gibi hissediyorum. Geri çekilirken burnunu çekiyor, kırmızı çerçeveli gözlerini kırıştırıyor.

"İyi misin?"

"İyiyim."

"Bu çok fazlaydı."

Ceketimi çıkarıp masanın üzerindeki sandalyeye fırlatıyorum. Kazağımın kollarını yukarı itiyorum. Isabelle saçımla uğraşıyor. Ellerini nazikçe çekip

Yatağa oturmak için etrafından dolanıyorum. Ellerimin topuklarını gözlerime bastırarak inliyorum.

Soyunma odasında ve arabada paniği uzak tuttum. Burnumdan nefes aldım. Ona kadar saydım. Tüm bu saçmalıklar. Ama şimdi, Isabelle'le yalnızken, o çok sıkı, panik hissi yüzeye çıkıyor. Sanki biri gövdemin etrafına demir kaynak yapmış gibi. O yanımda kıvrılırken göğüs kafesimi ovuyorum.

Normalde, onun varlığı beni sakinleştirir. Şu anda, ikimizden birinin yanlış bir hareketi beni ateşe verebilirmiş gibi hissediyorum.

Eli dizimi sıkarken "Nefes al," diye mırıldanıyor.

Bunu güven vermek için söylediğinden eminim ama ondan uzaklaşıyorum. Babamın nereye kaybolduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama sözleri zihnimde yankılanmaya devam ediyor.

Kanı değiştiremezsin, Kolya.

Ayağa kalktım, küçük odada volta atıyorum. Isabelle adımı söylüyor. Parmaklarım karıncalanıyor.

Kıvrıp açıyorum ama uyuşmanın eşiğine geliyorlar.

Sen her zaman benim oğlum olacaksın.

Midem bulanıyor.

Panik ve öfke, şiddetli bir kucaklaşmayla iç içe geçmişti. Ben ittim ve o da gerçek yüzünü gösterdi. Artık farklı olduğuna, gerçekten değiştiğine dair ne kadar umudum varsa, nefesindeki votka kokusunu aldığım anda yok oldu. Veda etmek hayatımda yaptığım en zor şeydi. Yıllarca sessiz kaldıktan sonra nihayet annemi korumaktan bile daha zordu. Peki neden söyleyemedim? Neden ona ondan nefret ettiğimi söyleyemedim, elini yumruk yaptığı anda başlayan aramızdaki kopuşu tamamlamak için?

"Her şey yoluna girecek," diyor Isabelle. Yataktan kalkmıyor ama kafese kapatılmış bir hayvan gibi adım atmamı izliyor. "Ama Nik, hokeyi bırakmak zorunda olmadığını bilmelisin. Kimse senin onun gibi biri olduğuna inanmıyor."

"Anlamıyorsun."

"Sanırım biliyorum." Yatağın yanından geçerken beni yakalıyor. Yüzünü yıkamış olmalı, çünkü taç yaprağı yumuşaklığındaki yanaklarında hiç parıltı yok. "Bak, eğer beni dinlemeyeceksen, en azından anneni dinle."

Kısaca gülüyorum. "Ne?"

"Onu aradım. Ona Sharks'a katılma teklifinden bahsettim. Ve panik ataklarından."

Kendimi uzaklaştırdım. "Ne yaptın?"

"Onunla baban hakkında hiç konuşmadın. Bence konuşsaydın, sana yardımcı olurdu. Gerçekten yardımcı olurdu."

"Annemle konuşmak için arkamdan iş çevirdin."

"Öyle söyleme." Ellerini kazağının içine soktu. Hokey formam, ona verdiğim hediye. Birden bileğimdeki deri bileziğin farkına vardım. Her zamankinden daha sıkı. Kısıtlayıcı. "Ben sadece hayatını mahvetmemen için sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Hayatımı mahvetmeyeceğim."

"Öylesin." Gözleri, paniğimi dizginleyemediğim ve çöküşümü başından sonuna kadar gördüğü Yeni Yıl'daki kadar sert bakıyor. "Ve bunu söylediğim için bana kızgın olman umurumda değil, çünkü gerçek bu. Baban gibi olmadığımı kimseye kanıtlamak zorunda değilsin. Biz zaten biliyoruz. Hepimiz, annen de dahil."

"Annemin ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrin yok. Annemin ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrin yok."

- Bunu yapacağına inanamıyorum..." Başımı sallayarak devam ediyorum. Tekrar göğsümü ovuyorum; nefes almak gittikçe zorlaşıyor. Dikkatli olmazsam kusacağım.

Isabelle koluma uzanıyor, ama onu itiyorum. Yapamam. Bunu yapamam. "Nik," diye yalvarıyor. "Yardım etmeye çalışıyorum. Beni cesaretlendiriyorsun, hatırlatıyorsun"

benim tutkularım önemli - neden bunu kendin için yapmıyorsun?"

Duygu selini bastırmak için mücadele ediyorum ama giderek artıyor. Gittikçe artıyor ve durduramıyorum. Kendimden geçiyorum ve Isabelle'in teminat olmasına izin vermeyeceğim. Babama elveda, hokeye elveda.

-Bunu yapmak zorunda olduğumu anlamıyor, yapmak *zorundayım*.

"Gitmen gerekiyor." Küçük odada olabildiğince uzaklaşıyorum, titreyen yumruklarımı sıkıp karnıma bastırıyorum. Omzum ağrıyor, göğsüm ağrıyor, lanet olası ruhum ağrıyor. Isabelle gözlerini kırptırıyor, ifadesi değişiyor.

Onu bu işe hiç bulaştırmamalıydım.

Kendini toparlıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Git." Kelimeyi söylerken sesim kesiliyor. İngilizce konuşmak şöyle dursun, ağzımdan bir şey çıkarmak bile zor. "Yapamam-"

Bana doğru birkaç adım attı. "Şu anda seni yalnız bırakmak istemiyorum."

"Ve seni incitmek istemiyorum!"

Dondu kaldı. "Ne? Bunu asla yapmazsın."

Hayal ettikçe kalbim sıkışıyor. Kendimi yok etmeye kararlı bir canavar gibi hissediyorum. Çatlamaya bu kadar yakinken. Başımı kısa bir süre sallayıp ondan uzaklaşıyorum.

Elini sırtıma, kürek kemiklerimin arasına dayıyor. "Nik -"

"Ciddiyim." Etrafımda dönerken sesim hırıltı gibi çıkıyor. Şu anda hiçbir şeyi kontrol edemiyorum. Ne sesimi, ne nefes alışımı, ne de bedenimi. İçten dışa yanıyorum ve Isabelle cehenneme yakalanırsa . . .

"Sadece git. Şimdi."

"Beni asla incitmezsin," diyor inatla.

"Güvenmiyorum-"

"Sana güveniyorum," diye araya giriyor, sesi giderek yükseliyor. "Peki ya yatakta? Canımı yakıyorsun ama bana zarar vermiyorsun."

"Bununla aynı şey değil." Asla aynı değil, çünkü yataktayken panikle miyorum. Bu ondan en uzak şey. Sıyrılamadığım öfkenin kıyısında dolaşıyor. Kendime ne söylersem söyleyeyim, babamdan bana kalan mirastan asla uzaklaşamayacağım.

"Neden olmasın? O zaman da kendine güveniyordun, şimdi de güven. Sen şiddet yanlısı biri değilsin. Sen baban değilsin. Söz veriyorum."

"Isabelle."

"Aşık olduğum adamı tanıyorum," diye fısıldar. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülür.

"Lütfen, Solnishko. Eğer geri alamayacağım bir şey yaparsam, kendimi asla affetmem. Asla."

Sert ses tonum karşısında irkildi. Neredeyse kusacaktım. Tekrar duvara dönüyorum. Ne kadar korkak. Lanet olası bencil bir korkak.

Ama giderse, onu koruyacağım.

"İyi," diyor, nefesi kelimeye takılıyor. "Ama lanet olası annenle konuş." Sonunda, sonunda, gittiğini duydum.

En yakın nesneyi -ortasında hokey diski olan bir kağıt ağırlığı- kaptığım gibi odanın öbür ucuna fırlatıyorum.

Bölüm 67

Nikolai

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim.

Kendimi bu kadar uzun süre bu kadar sıkı tuttuktan sonra, kıracak başka şeyler bulmak zor değil. Ay ışığında camlar yerde parıldıyor, adımlarken botlarımın altında çıtırdıyor. Ağzımın tadı ekşi; paramparça kağıt ağırlığını gördüğümde çöp sepetimin içine attım. Uzun zaman önce kıyafetlerimi terlettim ve yanağımın içini çiğneyerek Kanamasını sağla.

Yine de adım atıyorum. Adım atıyorum ve nefes almaya çalışıyorum.

En azından yalnızım. En azından zihnimde dolaşan kâbuslar gerçek değil.

Ona zarar vermeyeceksem sonsuza kadar yalnız kalırım.

Biri kapıyı çalıyor. Isabelle'i hayal ederek geriliyorum ama duyduğum annemin sesi.

"Nika?" diyor usulca. "Orada mısın?"

Bir başka eski, sevilen lakap. Omzumdaki zonklamayı görmezden gelerek kapıya bakıyorum.

Isabelle'in benden istediği buydu. Onu uzaklaştırmadan önceki son şey. Her şeyi berbat etmiş olabilirim ama bunu onun için yapabilirim.

Kapıyı açıyorum.

Annemin bakışları üzerimde geziniyor. Nasıl bir bahane bulacağımı bilemeden ağzımı açıyorum ama ben daha konuşmadan beni kucaklıyor.

"Bir şeyin yok." Saçlarımı alnımdan uzaklaştırıp beni inceliyor.
"Tanrı'ya şükür iyisin."

Donup kaldım. Sanki sonsuza kadar bana böyle sarılmamıştı. Hangisinin daha şaşırtıcı olduğundan emin değilim: kucaklaşma mı, yoksa burada olması mı?

Etrafıma bakıyor, camları ve darmadağın olmuş odayı inceliyor. "Izzy nerede?"

Boğazımı temizliyorum; sesim paslanmış. "Burada olmaz."

"Hâlâ panikliyor musun?" Beni yatağa götürüyor ve kenarına oturtuyor, gömleğimin yakasıyla gereksiz yere uğraşıyor. "Bu ilk kez mi oldu, yoksa daha önce de oldu mu?"

Yanımda otururken öylece bakıyorum. Genelde çok şık giyinir ama şu anda makyaj yapmamış, üzerinde tayt ve kazak var.

Yatağımın başucundaki lambayı yakıyor ve odaya sarı bir parlaklık veriyor. "Birlikte bir nefes egzersizi yapalım mı?"

"Ben iyiyim," diyorum otomatik olarak. "Buraya kadar gelmene gerek yoktu."

"Izzy aradığı anda ayrıldım."

Ona gitmesini söylediğimde yüzünde beliren ifadeyi hatırladıkça boğazım daralıyor. Sesim yükseldiğinde nasıl sıçradığımı. Zihnim o anıyı kapatmayı reddediyor.

En azından ona zarar vermedim. Tamamen kontrolden çıkmış bir şekilde titrediğimi hissedebiliyordum. Hiç bu kadar korkmamıştım - kendim için değil, onun için. Eğer gitmeyi reddetseydi, ne olurdu bilmiyorum.

"Neden?"

Yüzünden bir şey geçiyor, anlamlandıramayacağım kadar hızlı. "Bu yeni mi, Nika? Ne kadar zamandır devam ediyor?"

"Bana uzun zamandır böyle seslenmemiştin."

"Çok uzun zamandır yapmadığım pek çok şeyden biri bu."

"Uzun bir süre," diyorum sonunda. Kendimi filtreleyemeyecek kadar yorgunum. "Bazen oldukça kötü. O buradaydı anne."

"Biliyorum." Elime uzandı, sıkıca sıktı. "Biliyorum tatlım, Izzy bana her şeyi anlattı. Seni böyle görmekten nefret ediyorum. Onları tetikliyor mu?"

Kısa bir baş sallama hareketi yapıyorum. Tekrar normal nefes alabilsem bile göğsümdeki sıkışma tam olarak geçmedi. Artık biraz uzaklaştığım için kendimi aptal gibi hissediyorum. Babamın değişmiş olabileceğini düşündüğüm için -umduğum için- bir aptal. A

Kendimi ona kaptırdığım, hatta onu uzaklaştırdığım için aptalım. Lanet bir aptal ve kötü bir evlat ve *onun* oğlu, paramparça olmanın eşiğinde.

Uzun bir süre gözlerini kapatıyor. Gözlerini açtığında cam gibiydiler. "Eskiden bana da aynı şey olurdu."

Başka bir şey söylemeden beni duş almaya ve temiz kıyafetler giymeye gönderiyor. Döndüğümde süpürgeyle camları süpürüyordu. Odamın manzarasını seyrederek yığının etrafından dikkatlice dolaşıyorum. Çöp sepetini değiştirmiş, yatağımı toplamış ve kağıt ağırlığındaki hokey diskini masama geri koymuştu.

"Süpürgeyi nereden buldun?"

"Koridordaki dolapta buldum." Bir kenara koyup saçlarını yüzünden üflüyor. "Duşun faydası oldu mu? Bana hep yardımcı olurlar."

Yatağa oturdum. "Bana panik atak geçirdiğini hiç söylememiştin."

"Biraz su iç, o da iyi gelir." Masamdaki sandalyeye otururken su şişemi uzatıyor.

Ben bakınca konuşmaya devam etti. "Seni endişelendirmek istemedim. Ama onlarla uzun süre mücadele ettim." Yutkunuyor, kucağına bakıyor. "Bir keresinde bir tane geçirdiğimi hatırlıyorum. Tanrım, New York'a döndükten birkaç hafta sonra olmalı. Senin buradaki ilk hokey maçlarından birindeydi. Neyin tetiklediğini hatırlamıyorum. Belki pist ya da-"

"Ben."

Başını kaldırdı. "Ne?"

Yüreğim ağzıma geldi. Hokey oynarken beni görünce babamı hatırladığı için o maçı terk ettiğini düşünmüştüm hep. Eğer gerçekten bir panik atağa neden olduysam, bu daha da kötü. "Hokey oynamamdan hoşlanmadığını biliyorum."

İnce bileğindeki altın bileklikle oynarken sessiz. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Bu babamın işi."

"Seni uzun süre oynarken izledim, biliyorsun." Başını sallıyor, alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Muhtemelen yarısını bile hatırlamıyorsundur."

"Babamla eğitim konusunda tartıştığınızı hatırlıyorum."

"Senin normal bir çocukluk geçirmeni istedim. Ve bunun arkasındayım. Andryusha çok ısrarcıydı. Sadece hokey oynamanı istemiyordu. En iyisi olmanı istiyordu."

Babamın lakabını duyunca irkildim.

"Hep böyle miydim? Küçükken yani?" "Tabii ki."

"Ama bundan hoşlanmıyorsun. Bu . . . sana babamı hatırlatıyor. Bana baktığın zamanki gibi."

Kabul ettiğim için ensem yanıyor. Bunu ona daha önce hiç söylememiştim ama bana baktığında babamı gördüğünü söylemek zor değil. Özellikle de tanıştıklarında babamla aynı yaşta olduğum için. Ben onun oğluyum, sonuna kadar. Bunu ondan daha iyi kimse bilemez.

"Ne?"

"Sen hep ..." Siktir et. Daha önce açılmış olsaydım, belki Isabelle'le bu karmaşanın içinde olmazdım. Anneme panik ataklarımdan bahsetmiş; saklayacak başka bir şey yok. "Bana baktığında, sen . . . ürküyorsun. Sanki babama bakıyormuşsun da sonra ben olduğumu hatırlıyormuşsun gibi. Gerçekten ona o kadar benziyor muyum? O anıları canlandırıyor muyum? Seni panikletiyor muyum?"

"Hayır." Yanağından bir damla gözyaşı süzülür. Sabırsızca siler. "Bazı şeyleri hatırlıyorum, evet. Ama bana onu hatırlattığın için değil. Nika, sana bakıyorum ve seni nasıl yüzüstü bıraktığımı hatırlıyorum."

Başımı salladım. "Seni korumalıydım. Seni korkuttu. Eğer bir şey söyleseydim, belki-"

"Hayır, tatlım. Bu senin sorumluluğun değildi." Sesi yumuşak ama sertti. "Ben de en az onun kadar senin ebeveynindim."

"Ama-"

"Babanla tanıştığım için pişman değilim," diye araya giriyor. "Pişman değilim, Çünkü bana seni verdi. Ama daha önce ayrılmadığım için pişmanım. Bizi bu kadar uzun süre kontrol etmesine izin verdiğim için pişmanım. Bunu kapalı kapılar ardında tutmaya çalıştım, özellikle de seni fiziksel olarak yalnız bıraktığından beri, ama eninde sonunda yapacağını bilmeliydim. Çok özür dilerim." Islak bir şekilde nefes alıyor, gözyaşlarını daha fazla kırıştırıyor. "Mücadele ettiğini bilmediğim için de özür dilerim. Ne kadar acı verdiğini biliyorum."

Kemiklerime kadar işleyen bir yorgunluk çöktü üzerime. Biz ayrıldığımızda o kendi içine çekildi ve büyükbabam beni kanatları altına aldı. Bunca zaman bana bakmaya dayanamadığını düşündüm çünkü ben onun yaşadıklarının kalıcı bir kanıtıydım, oysa aslında o da panikliyordu. Kendi anılarında boğuluyordu.

Ama paniklediğinde, bahse girerim kimseye zarar vermekten endişe etmiyordur.

"Bir şey düşündüğün belli oluyor." Boğazını temizliyor. "Sadece söyle bana. Her ne ise."

"Bende bir sorun var." Parmaklarımı birbirine geçiriyorum, eklemelerimdeki acıdan irkiliyorum. Gece o kadar bulanıktı ki, onları nasıl morarttığımı hatırlayamıyorum. Oyundan mı yoksa sinir krizimden mi?

"Senin hiçbir sorunun yok." Omzumu sıkıyor. İrkilmemi bastırıyorum. "Hiçbir şey, Nika."

"Hayır, anne. Ciddiyim. Bu kabusları görüyorum." Yavaşça uzaklaşıyorum. "Kabuslarda ben oyum ve İnsanlara zarar veriyorum. Seni incitiyorum. Isabelle'e." Göğsüm sanki biri olta atmış gibi keskin bir şekilde sızlıyor. "Onunlayken kendimi kontrolden çıkmış hissettim. Kötü bir şey yapabileceğimi düşündüm."

Kabul havada asılı duruyor, tıpkı sahilde geceleyin söylediğim gibi Isabelle'e geçmişimden bahsediyorum. Sanki bunu yüksek sesle söylemek bedenimden, ruhumdan bir şeyleri temizliyor.

Annem öne doğru atılarak beni sıkıca kucaklıyor. Omzuna doğru nefes alıyorum, kucaklamasının yoğunluğu içime işlerken gözlerimi kırıştırıyorum. Bıraktığında gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyor. Onları sabırsızca bir kenara fırçalıyor, sonra gömleğimin yakasıyla uğraşıyor.

"Olayları kendi başına halletmen için sana alan tanımaya çalıştım," diye fısıldıyor kalın bir sesle. "Hepimiz bunun en iyisi olacağını düşündük. Daha fazla desteğe ihtiyacın olduğunu bilmeliydim."

"Onun gibi olmak istemiyorum."

"Onun gibi değilsin."

"Öyleyim." Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, sakinleşmeye çalışıyorum. "Ben de aynı derecede kızgınım ve hokeyi-"

"Kendini bırakma," diyor kararlı bir şekilde. "Her seferinde bir adım atalım."

"Her şeye rağmen onu özlüyorum anne. Bana ondan nefret edip etmediğimi sordu ve ben söyleyemedim. Söylemem gerektiği halde söyleyemedim. Ben de yıllar önce hokeyi bırakmalıydım. Bu onun, her zaman onun oldu."

"Derin nefes al." Gözlerimin içine bakıyor, bakışları sabit. Sakin. "Ben de ondan nefret etmiyorum."

"Bilmiyor musun?"

"Ondan nefret etmiyorum. Konu ona gelince pek bir şey hissetmiyorum. Ama dürüst olmak gerekirse Nika, senin de hissetmemene sevindim. Hiçbir evlat babası hakkında böyle hissetmemeli. Kızgın olmaya hakkın var. Karmaşık duygulara sahip olabilirsin. Onu özlemeye bile hakkın var." Kendini küçümseyerek gülüyor. "Tanrı biliyor ya, benim duygularım yeterince karmaşıktı. Hissetmek

Bu tür şeyler, kontrolsüz hissetmek, onun gibi olduğunuz anlamına gelmez. Bu

kalıbı kırmak imkansız gibi gelse bile, düşündüğünüz şeyi yapacağınız anlamına gelmez."

"Onun gibi olmamak için kendime güvenmiyorum."

"Gerçekten bu yüzden mi sözleşmeyi kabul etmek istemiyorsun?" Kısa bir süre başımı salladım.

"Hokey ona ait değil." "Bu onun hayali."

"Yani lisede, üniversitede hokey için harcadığın tüm emek onun hayali için miydi?" Hemen cevap vermeyince, biraz daha üsteledi. "Sen baban değilsin. Hiç olmadın ve olmayacaksın."

Kelimelerin üzerimden akıp gitmesine izin verdim.

"Sen sensin ve başka hiç kimse değilsin," diye ekliyor. Elini uzatıyor, sonra parmak uçları yüzümden bir santim ötede duraksıyor. Bir kez başımı sallıyorum, sıkıca. Yanağımı okşuyor, yara izime dokunuyor. "Ve seni seviyorum. Dünyadaki her şeyden daha çok."

Gözlerim yaşarırken boğazımı temizliyorum. "Yani hayal kırıklığına uğramayacaksın..."

"Hayal kırıklığına uğramamın tek yolu o sözleşmeyi imzalamaman."

Her nasılsa, tüm bunlardan sonra, hala bunu yapmamı gerçekten isteyeceğini beklemiyordum.

"Boşandıktan sonra hayatımı, tüm benliğimi yeniden inşa etmek için o kadar çok zaman harcadım ki, gerektiği kadar sorgulamadım. Senin iyi olduğundan emin olamadım. Bu benim hatam. Kendi suçluluk duygum işleri daha da zorlaştırdı. daha kötü."

"Anne, seni suçlamıyorum. Mutlu olmayı hak ettin."

"Sen de öyle. Ne istiyorsun Nikolai? Sen, Andrei ya da başkası değil. Hayatında ne yapmak istiyorsun?"

"Hokey oynamak istiyorum." Soru yok, tartışma yok. Özümde, istediğim şey bu. Her zaman istediğim şey.

Başını sallıyor. "Güzel. O zaman hokey oynayacaksın."

"Büyükbabam bundan nefret edecek."

"Seni bırakmaya ikna etmesine asla izin vermemeliydim." Sesindeki ateş beni şaşırttı. "Neden kabul ettiğini bilseydim Onu seviyorum ama bazen tam bir pislik olabiliyor."

Kendime rağmen gülüyorum. "Daha önce küfür ettiğini duyduğumu sanmıyorum." "Arayı kapatmamız gereken çok şey var," diyor o da gülerek. Gözleri

neredeyse kendi kendine başını sallarken yumuşar. "Büyükbabanı bana bırak. On

Pazartesi günü California uçağına biniyorsun."

Sonunda başımı salladım. "Tamam."

"Ve Nika, terapiye gitmeni istiyorum."

"Isabelle de bunu söylüyordu."

"O akıllı bir kadın." Yanımda oturuyor ve beni yanına yatırıyor. Başımı omzuna yaslıyorum, yorgunluk ve terapiden bahsedildiğinde alevlenen endişe arasında gidip geliyorum. "İlk başta korkutucu. Ve zor bir iş. Ama yardımcı oluyor."

Isabelle ile geçmişim hakkında konuşuyorum. Cooper'la. Şimdi de annem. Her seferinde benden bir şeyler götürdü ama sonrasında daha hafif hissettiğimi inkar edemem.

"Bilmiyorum."

"Onu içeride kilitli tutmak durumu daha da kötüleştiriyor." Sırtımı ovuyor. "Hissettiklerinle yüzleşmelisin."

"Gerçekten daha iyi olacak mı?"

Bunu sorduğum için kendimi aptal gibi hissediyorum ama o düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Öyle. Her zaman doğrusal değil, ama zaman içinde ... öyle."

Kalbimde bir şeyler değişiyor. Direncin son parçası da düşüyor. Başlamaktan korkuyorum, ama sonsuza kadar bu şekilde kalmaktan daha çok korkuyorum, sürekli gerginim, sürekli her şeyi onarılamaz bir şekilde mahvedeceğimden endişeleniyorum. Hockey'i istediğim gibi sevemeyeceğim, *Isabelle*'i istediğim gibi sevemeyeceğim.

Artık böyle yaşayamam ama değişmeye çalışabilirim. Onun için. Kendim için. Bizim için ve Brisbane'de hayal ettiğim gelecek için.

Bölüm 68

Izzy

"Dikkat et, Iz!" Shona bağılıyor.

Bana doğru fırlayan voleybol topunu tokatlayarak uzaklaştırmak için tam zamanında telefonumdan başımı kaldırıyorum. Shona koşarak yanıma geliyor, yüzünde mahcup bir ifade var. "Özür dilerim, özür dilerim. Sen iyi misin?"

Sadece başımı sallıyorum. Teknik olarak iyiyim. Günü sınıfta geçirdim, şimdi Moorbridge Lisesi'nin voleybol kulübündeyim ve bu akşamın ilerleyen saatlerinde düğün için catering düzenlemelerini tamamlamam gerekiyor. Cumartesi gecesinden beri erkek arkadaşım ile konuşmadığım gerçeğini saymazsak, tamamen normal bir Pazartesi. Babası hayatımıza girdiğinden beri. Onu yalnız bıraktığımdan beri, sadece her şeyin onarılamayacak kadar dağılmasını engellemek için.

Kapısını kapattığım an midem bulandı. Bana zarar vermeyeceğini biliyordum; böyle bir düşünce aklımın ucundan bile geçmedi. Ama onun panik içindeki gözlerini ve sesindeki gerginliği hayal etmeye devam ettim ve binadan çıkana kadar ağlamamak için tüm irademi kullandım.

Sadece bir gün oldu ama bir yıl gibi geliyor. Katherine'i aradığımda, elimdeki son kozu oynadım. Onu görmeye gitmiş; dün beni arayıp bunu söyledi ama Nik henüz ulaşmadı.

Umarım San Jose için toparlanıyordur. Eğer gitmezse, tüm bu olanlardan sonra ne yaparım bilmiyorum.

Shona saç örgülerini omzunun üzerinden atarak voleybol topunu sürüyor. "Hadi, birkaç dakikalığına bırak."

"Mesaj atabilir."

"Sesi aç."

"Peki." Onun peşinden sahaya koşarken at kuyruğumu düzeltiyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Ben temas talimine oy veriyorum," diyor Victoria, filenin diğer tarafındaki yerine zıplayarak.

"Hep bunu yapmak istiyorsun."

"Çünkü eğlenceli." Etrafta dolanan liselilere dönüyor; her seansta daha kalabalık oluyoruz. "Bize karşı oynamak ister misiniz? Bakalım kim ralliyi en uzun süre devam ettirebilecek?"

Joana bana diş telleriyle dolu bir gülümsemeyle el sallıyor. Ben de ona karşılık vermeye çalışarak el sallıyorum. Telefonumun çantamın üstünde durduğu banka bakıyorum. Nik'i rahat bırakmaya çalışmam umurumda değil. Annesini aradığım için kızmış olması da umurumda değil. Eğer gün sonuna kadar iletişime geçmezse, odasına yürüyeceğim ve açana kadar kapıyı yumruklayacağım.

Victoria oyunu kurarken Ellie bir çalma listesi açtı. Ben, o ve Shona bir tarafta, Joana ve iki arkadaşı diğer tarafta. Ben servis atıyorum - Joana'ya tepki vermesi için bolca zaman veren mükemmel bir floater - ve ralli başlıyor

Devam ediyor. Önce on dokunuşa ulaşıyoruz. Sonra on beş. Yirmiye geldiğimizde, Ellie ve diğer kulüp üyelerinin bize tezahürat yapma şekli hepimizi gülmekten kırıp geçiriyor. Kızlar değişiyor ve yeniden başlıyoruz. Konsantrasyonumun çoğunu alıyor ve sonunda oyuna dalıyorum.

Sonra telefonum çalmaya başladı.

Sahada koşarken voleybol topu neredeyse yine kafama çarpıyordu.

Nik'in adını gördüğümde rahatlamaktan neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim. Spor salonundan çıkarken Victoria gözüme çarpıyor ve bana güven verici bir şekilde başını sallıyor. O

Cumartesi gecesini Lark'ta neler kaçırdığımızı anlattı - Jean bir masanın üzerinde dans etmeye başladığında hepsinin neredeyse dışarı atılması da dahil olmak üzere - ve ben de hikayeyi ona anlatmadan edemedim. Ne de olsa Nik de orada olmalı, takım arkadaşlarıyla kutlama yapmalıydı.

"Isabelle?"

Bir kupa kutusuna yaslanırken gözlerimi kapatıyorum. Sadece bir gün oldu ama onun sesini özledim.

"Selam. Nasılsın?"

"Daha iyi." Sesi bitkin geliyor. "Konuşmamız gerek."

Kalbim hızlanıyor. "Ben de gelebilir miyim? Ya da seninle evde buluşabilirim." "Aslında havaalanına gidiyorum."

Bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedim. Denesem bile ağzımdan bir şey çıkacağını sanmıyorum. Sonunda titrek bir nefes alıyorum, konuşurken gözlerim yaşıyor. "Umarım San Jose'ye giden bir uçağa biniyorsundur."

"Haklıydın, günışığım. Hepsi hakkında."

"Katherine'i aradığım için özür dilerim ama çok endişelendim ve-"

"Seni suçlamıyorum." Boğazını temizliyor. "İşler sonsuza kadar böyle devam edemez."

"Evet," dedim rahatlayarak. Katherine'i arayıp onun nasıl mücadele ettiğini anlattığım için pişman değildim ama bu bir riskti. Tanrı'ya şükür sonu iyi oldu. Tıpkı kardeşlerimle konuştuğu zamanki gibi. Elimi atletimin altına gizlediğim dövme bastırıyorum. "Bunun üzerinde çalışabiliriz. Bugün San Jose'ye gelemem ama belki bu hafta sonu? Nerede kalacağını biliyor musun? Maç programı nedir?"

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." "Ne demek istiyorsun?"

"Eşyalarımı toplamam lazım."

"Biliyorum. Sonraki adımları bu hafta sonu kararlaştırabiliriz. Katherine ne dedi?"

Bir an sessiz kalır. "Hayır, tatlım. Yani buna ihtiyacım var. Şu anda kendime güvenmiyorum. Sürekli pişman olacağım bir şey yapacağımdan endişe edersem seninle birlikte olamam."

"Nik. Hayır." Gözlerimi kırpıştırıp birkaç damla gözyaşını serbest bırakıyorum. Keşke burada olsaydı da onu biraz sarsabilseydim. Eminim bu yüzden yüz yüze veda etmek yerine beni arabadan aramıştır.

Güle güle.

"Korktuğun için benden ayrılmaya kalkarsan, seni bitiririm." Nedense bu onu güldürüyor. "İşte benim kızım."

"Ben ciddiylim."

"Ayrılmıyoruz," diyor, sesinde biraz hırıltı var. "Kesinlikle ayrılmıyoruz. Ama yardıma ihtiyacım yokmuş gibi davranamam. Artık bu şekilde yaşayamam, her şeyi içime atıp patlamasını bekleyemem."

"O zaman sana yardım edeyim."

"Bu sorumluluğu sana yükleyemem. Kendimi toparlamam gerekiyor ve bunu benim için yapmanı bekleyemem. Bunu yapmak istemiyorum."

"Neden? Ben yeterli değil miyim?"

Bu itirafla sesim çatlıyor, odasından çıktığım andan beri zihnimde yankılanan düşünceyi seslendirmiş oluyorum. Yeterli değil. Asla yetmeyecek. Ona her şeyimi verdim ve o yine de parmaklarımın arasından kayıp gidiyor.

"Demek istediğim bu değil."

"O zaman ne demek istiyorsun?" Elimin topuğunu burnuma bastırarak burnumu çekiyorum. Bunu kendimle ilgili hale getirmemeliyim, biliyorum ama karmakarışık duyguların yüzeye çıkmasına engel olamıyorum.

Kaliforniya bir yana. Benden ayrılmak

-Sonsuza kadar sürmeyeceğini söylese bile. "Sana güvendiğimi biliyorsun, değil mi? Söylediklerimde ciddiye. Beni asla böyle incitmezsin."

"Yardıma ihtiyacım var, Isabelle. Profesyonel türden." Sanki kendini hazırlıyormuş gibi bir nefes alıyor. "Senin için iyi bir eş olacaksam - hayatını birlikte geçirebileceğin bir adam- panik bozukluğumu nasıl yöneteceğimi öğrenmem gerek. Geçmişimle. Ve eğer düşünecek mesafem, boşluğum olmazsa, gerçekten değişebilir miyim bilmiyorum."

"Yani benimle olmaktansa yalnız olmayı tercih ediyorsun." "Sonsuza kadar değil."

Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Elbette."

"Bunu yapıyorum çünkü seni seviyorum," diyor, sesi duygu yüklü. Sessiz, yoğun. Tıpkı onun gibi. "Bunu bizim için yapıyorum."

Onu tanıyorum. Ne zaman bir karar verdiğini ve bir şeyi kafasına koyduğunda ne kadar kararlı olabileceğini biliyorum. Şu anda mutlu olmalıyım. Onun için istediğim şey buydu. Ama o çok uzakta hissediyor ve henüz New York'tan bile ayrılmadı.

"Eğer bunu yaparsan, geri döneceğine söz vermelisin." Sesim kesildi. "Söz vermek zorundasın."

"Geri döneceğim. Bu bir veda değil."

Duyuyorum ama nefret ediyorum. O kadar nefret ediyorum ki çılgılık atmak istiyorum.

"Bunu yaptığında, gerçek olmalı." Gözyaşlarımı kabaca siliyorum. Uzaktan, spor salonundan gelen sesleri fark ediyorum. Dünya etrafımızda dönüyor, sanki bu an narin, kırılabilir ve parçalanmanın eşiğinde değilmiş gibi. "Eve, yanıma gelmelisin Kolya. Şimdilik değil, kısa bir süre için değil. Sonsuza kadar olmalı."

Telefonda bile sesi kadife gibi yumuşak. Önce Rusça, sonra İngilizce. "Söz veriyorum, Solnishko."

Aşkımız bahar gibi hissettirdi. Gölgeleeri kovalayan sıcaklık, açıklığa dökülen ışık. Güneşli günler hayal ediyordum, ama don

toprağı terk etmedi. Çiçekler açmadı. Onun kucaklamasını hiç bu kadar istememiştim. O kadar sıkı sarılırdım ki, beni koparamazdı.

Ama bunun yerine, o kendine güvenene kadar ikimiz için de güvenmek zorundayım.

Bölüm 69

Nikolai

Başka bir yeni takım. Başka bir tesis turu. Sadece bir üniversite pisti yerine, bu SAP Center. Ve bir üniversite takımı yerine, San Jose Sharks.

NHL. Ulusal Hokey Ligi.

Her şeye rağmen - kalbimin yarısını üç bin kilometrelerce uzakta. Bu anın büyüklüğünü inkâr edemem. Küçükken Zdeno Chára, Ryan McDonagh, Pavel Datsyuk gibi olduğumu hayal ederdim. Yedek kulübesinde gözlerimi kapatır ve bir playoff maçının son periyodunda oynadığımı hayal ederdim. Şimdi bir çaylak olarak ortalıkta dolaşıyorum, sezon sonu için bir mücadelenin içine atılmak üzereyim.

Yeni koçum Hal'in peşinden gidiyorum. Bu akşamki maçtan önce beni hızlandırmak için durmadan konuşuyordu. Asistanı da bana ama o ısrar etti. Açıkça söylemedi ama bir süredir beni takıma almak için uğraşıyormuş gibi görünüyor.

"Sana sahneyi göstereyim," diyor soyunma odasından çıkarken sırtımı sıvazlayarak. "Her koltuğun dolu olduğu zamanları seviyorum ama sessiz olduğu zamanlarda da bir şeyler var."

"Taze buz yüzünden."

Parmaklarını şıklatır. "Sanırım iyi anlaşıcağız, evlat."

Tünelden aşağı yürüyoruz. Haklı, buzu bu açıdan gördüğüm an dizlerimin bağı çözülüyor. Dünkü basın toplantısında Sharks formasını giymek güzeldi ama bu daha iyi. Çok daha iyi.

Keşke Isabelle yanımda olsaydı.

Annem toplanmama yardım ettikten ve büyükbabama sözleşmeyi imzaladığımı kesin bir dille söyledikten sonra neredeyse Isabelle'in evine gidiyordum. Onun yerine doğruca havaalanına gitmek için tüm kendimi kontrol etmem gerekti. Aradaki mesafeyi kaburgalarımın arkasında fiziksel bir ağrı gibi hissediyorum. Üzgün olduğumu biliyorum ama eğer başarma şansımız varsa, aklımı başıma toplamalıyım. Onu bu konuda bencil olamayacak kadar çok seviyorum.

Kafamdaki ve kalbimdeki düğümleri çözmeye başladığımda, o zaman eve, onun yanına döneceğim.

Sonsuza kadar, söz verdiğim gibi.

"Çocuk mu?" Hal sırtıma bir yumruk daha vurarak "Çocuk" dedi.

"Dinliyor musun?" Göz kırkıyorum. "Pardon, ne dedin?"

"Bunu halledebileceğini düşünüyor musun? Hızlı olacak. Temas daha zor olacak."

Sadece başımı sallıyorum. Endişelendiğim şey işim değil. Aylardır buna hazırım. Alışmak biraz zaman alabilir, ama eğer bir şey varsa nasıl yapılacağını biliyorsun, hokey oynamak.

Babam izlemenin bir yolunu bulacak mı merak ediyorum. Eğer şimdiye kadar St. Petersburg'a dönmüşse.

Merak etmediğimi, umursamadığımı söylersem yalan söylemiş olurum ama bu gece onun için oynamayacağım. UMass'taki eski takım arkadaşlarım ve koçlarım için oynayacağım. McKee'deki takım arkadaşlarım. Koç Ryder. Cooper.

En çok da Isabelle.

Kaldırımında beni takip ederken Cricket'a "Kalmak zorunda değilsin, biliyorsun," diyorum. Midemdeki sancıya aldırmadan binanın kapısını açıyorum. "Winchester Mystery'yi kontrol etmek istediğini sanıyordum. House."

"Bir, oraya birlikte gidiyoruz." Bana yetişmeden önce yürüteçli yaşlı biri için kapıyı açık tutuyor. Gözlükleri bugün neşeli bir pembe, bu da bana Isabelle'i takip eden pembe kasırgayı hatırlatıyor. "İki, terapi yorucudur, bu yüzden terapiye katılmanın asla zararı olmaz.

Seni eve bırakacak başka biri. Ve üç, altı ay boyunca Dubai'de olduğumda takılmak biraz zor olacak."

Terapistin ofisinin eşiğinde durdum. "Dubai mi?" "Ne zaman yaşlı adamı boğmak istesem, ona lanet okuyacağım.

Rus." Resepsiyon görevlisi başını kaldırıncı gülümsüyor. "Belki onu erken emekliliğe zorlayabilirim."

Resepsiyonistle imza atıyorum. "Onu görmezden gelin. Toplum içinde nasıl davranacağını bilmiyor."

"Ooh, Nik, *Coastal Living* var. Nancy Meyers estetiğini sevdiğimi biliyorsun."

Onun yanındaki koltuğa oturuyorum. İtiraf etmeliyim ki onun yanımda olması çok güzel.

burada benimle. Randevuyu aldığımda, iptal etmek için neredeyse hemen ofisi geri arayacaktım. Ne kadar gerekli olursa olsun, hiçbir şey bir yabancıya geçmişimi anlatmaktan daha rahatsız edici.

"Belki bir köpek almak yeterli olur. Bu beni iyileştirebilir."

"Hayır. Sus." Cricket ellerimi yüzümden çekti. "Nik, bu iyi bir şey. Gerçekten iyi bir şey."

"Nikolai?" Resepsiyon görevlisi masanın etrafında dolanıyor. "Seni şimdi Dr. Reyes'e götürebilirim."

Ayağa kalktığımda kuzenim bana alışılmadık derecede ciddi bir bakış atıyor. "Burada bekliyor olacağım. Sen halledersin."

Ekibin performans koçundan terapist önerileri istediğimde, aradığım terapistleri netleştirmek için tüm cesaretimi toplamam gerekti Çocukluk travması konusunda uzman biri. Aile içi istismar. Bunu ilk kez bu şekilde yüksek sesle söyledim - o çirkin ifadeyi - ama sadece bir kez başını salladı ve bana Dr. Reyes'in adını verdi.

Resepsiyon görevlisi bana doğru kapıyı gösterirken avuç içlerimi kotuma siliyorum.

Sadece bir seans. Denemek için bir seans, umarım hayatıma devam etmemi mümkün kılacak bir yola girmemi sağlar. Geçtiğimiz bir buçuk hafta boyunca gerçek NHL maçlarında oynamak zordu ama bu on kat daha zor.

Bu benim için ve Isabelle için ve bunu yapabilirim. Kapıyı çalıyorum.

Annem yaşında bir kadın açıyor. "Merhaba, Nikolai. İçeri gel ve rahatına bak, tamam mı?"

Kalbim hızla çarpmaya başladı, ama onun sıcak gülümsemesindeki bir şey odaya doğru son birkaç adımı atmama yardımcı oluyor. Sevgi dolu bir koltuğa oturmam için eliyle işaret ediyor. Sertçe yerleşip odayı inceliyorum. Mavi ve gri tonlarında dekore edilmiş. Masasının üzerinde Sharks maçına gitmiş, ev sahibi kazağı giymiş ve tezahürat yaparken çekilmiş çerçeveli bir fotoğrafı var.

Deri bilekliğimle oynuyorum. Kendimi rahatlatmaya çalışıyorum.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Ellerini birbirine kenetleyerek karşıma oturdu. "Biraz terapi hakkında konuşalım."

Bölüm 70

Izzy

Arabamı garaj yoluna park **ettim**, Taylor Swift'i şarkının ortasında susturdum.

Geçtiğimiz iki hafta boyunca kendimi işe ve okula vermekten başka bir şey yapmadım. Düğün planlarını tamamlamak, voleybola gitmek, ödev yazmak - Nikolai'yi çok fazla düşünmemek için her şeyi yaptım. Biraz zaman istedi ve ben de bu zaman konusunda ona güveniyorum, ama bu

Onu hatırlatan şeylerin hayatıma hayalet gibi girmesini engelledim. Ajandama çizdiği bir karalama. "On repeat" çalma listemin başındaki Rift. Odamda bıraktığı kıyafetler, yatağımdaki koala peluşları. Geçen gün sınıfta, bana ödünç verdiği kalemi çıkardım ve o kadar şiddetli bir kalp ağrısı hissettim ki, profesörümün söylediği hiçbir şeyi dinleyemedim.

Mesafe başka bir şey. Mesafeyi mutlulukla kaldırabilirim, eğer sadece konuşuyorduk. Ama konuşmayalı iki hafta oldu. İki haftadır mesajlaşmıyoruz. Eğer Katherine beni güncellemeseydi, ne yapardım bilmiyorum.

Sonunda kendimi eve sürüklemeyen önce uzun bir süre arabamda oturuyorum. Yetişmem gereken ev ödevlerim var. Düğünle ilgili söndürmem gereken birkaç küçük yangın. Mia'ya bir telefon borcum var.

Televizyonda ne olduğunu gördüğüm anda tüm bunlar aklımdan uçup gidiyor.

Nik'in her maçta oynadığını ve Cooper'a göre iyi gittiğini biliyorum ama hiçbirini izlemeye cesaret edemedim.

Yayına bakarken gözlerimden yaşlar süzülüyor. Çantamı bırakıp kanepeye doğru ilerliyorum. Cooper burada tabii, Penny de, ama Evan ve Xander da,

ve Mickey. Gözyaşlarım dökülmesin diye dudağımı ısırıyorum.

Kamera Sharks yedek kulübesine dönüyor. Yumruğumu ağzıma bastırıyorum. Deniz mavisinin içinde iyi görünüyorum. Gerçekten iyi.

"Kahretsin," diyor Cooper. "Özür dilerim, Iz. Bir oyunun olduğunu sanıyordum."

"Sadece bir alıştırma." Hızlıca gözlerimi siliyorum. "Nasıl gidiyor?" "İlk golünü attı," diyor Penny, Cooper'dan kendini kurtararak

ve aceleyle kanepenin etrafından bana doğru geliyordu. "Mavi çizgiden."

Mickey hevesle "Harikaydı," diyor. Yüzümdeki ifadeyi görüyor ve boğazını temizliyor. "Ah, özür dilerim."

Saçımı okşarken başımı Penny'nin omzuna yaslıyorum. Nik'le verdiğimiz bu ara hakkında pek konuşmadım ama bu bir sır değil. O gitti ve ben bir hafta sonu için bile olsa onu ziyaret etmedim.

"Bugün Trader Joe'dan sevdiğin çikolatalı kurabiyelerden aldım."

"Teşekkürler." Omuzlarımı dikleştirdim. "Ben iyiyim. Sadece onu yeni üniformasıyla görmemiştim."

"Ona çok yakışıyor." Bana yarım bir gülümseme veriyor. "Bizimle biraz izlemek ister misin? Kazanıyorlar."

Koltuğa yerleşirken bacaklarımı göğsüme çekiyorum ve ağzıma bir kurabiye atıyorum. Belki onu oynarken izlersem kendimi ona daha yakın hissederim. Belki de

Hissetmemeyi dilediğim acının bir kısmı kaybolacak.

"Sence içeri giriyorlar mı?" Evan Cooper'a soruyor.

Cooper'ın cevabı, her ne ise, kamera oyundan uzaklaşıp tekrar yedek kulübesini gösterirken arka planda kayboluyor. Tanımadığım bir grup adam ve en sonda Nik, saçları gözlerinin üzerine düşmüş. O Koçlardan biri ona tablette bir şey gösterirken çenesiyle ağız koruyucusunu çalıştırıyor.

Ekrandaki bir şeyi işaret etmek için eldivenini çıkarıyor ve kalbim duruyor.

Ona verdiğim bileziği takıyor.

Nefes alamıyorum. Bir şekilde ayağa kalkıyorum ve göğsümde acı verici bir ritimle atan duygulara yenik düşmeden üst kata koşmayı başarıyorum. Elimi ağzıma götürüp hıçkırmadan nefesimi tutmaya çalışıyorum.

Bileziğim eldiveninin altındaydı, tıpkı her şeyin yerle bir olduğu geceki gibi. Nedense bileziği onda görmeyi beklemiyordum. Bu kadar sıradan, üç bin mil öteden bana ait bir işaret.

Cooper'ın birkaç adım ötede durduğunu fark etmem bir anımı alıyor. Kollarımı kendime sarıp boğazımı temizliyorum. "Ne?"

"Kendinle gerçekten gurur duymalısın." Bir adım daha yaklaşıyor. Gözleri yumuşak, çok yumuşak, şefkat dolu. Şu anda bunu görmek istemiyorum. "Ona hayallerini yaşama şansı verdin, Izzy. Bu çok büyük bir şey."

Ayaklarıma bakıyorum. "Onunla gurur duyuyorum." "Duymalısın."

"Bunu o kadar çok hak ediyor ki." Kaçan düşüncelerimi durduramamaktan nefret ederek kardeşime bakma riskini göze alıyorum. "Ama ya ..."

"Ne?"

Başımı sallayarak dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Henüz kendine güvenmiyor olabilir, ne duygularına ne de bana, ama ben ona güveniyorum. İmkânsızlıklar hakkında endişelenip kendimi oyalamanın bir faydası olmaz.

"Bana anlatabilirsin."

"Ya geri dönmezse? Ya yeni hayatını bensiz daha çok sevdiğini fark ederse?"

Kelimeler ben onları bastıramadan beni terk ediyor. Havaalanına giderken beni aradıktan sonra onu tekrar göreceğime o kadar emindim ki, ama bileğindeki o bileziği görmek bile kalbimdeki fırtınayı dindirmeye yetmiyor. İlk seferinde olduğu gibi hayatımdan çıkıp gidebilir, sadece şimdi, çok daha kötü olurdu.

Eskiden kendime onun bir yabancı olmasıyla başa çıkabileceğimi söylerdim. Şimdi daha iyi biliyorum. Anılar o kadar derin ki, iyileşemem.

"Ah, Izzy," diyor Penny merdivenlerin tepesine ulaştığında.

Cooper kararlı bir şekilde, "Böyle bir şey olmayacak," diyor.

"Bunu bilemezsin."

"Aslında, yapabilirim." Beni kucakladı. "Bunu senin için yapıyor. Bana öyle söyledi."

"Onunla konuştun mu?"

"İlk maçından sonra onu aradım."

Kardeşimin gözlerine bakarak uzaklaşıyorum. "Nasıl görünüyordu?"

"Sanki kışına tekmeyi yemiş gibi." Sesinde bir eğlence ve biraz da kıskançlık var. "Ama iyi de oldu. Bir terapistle randevusu vardı."

"Katherine bana iyi bir tane bulduğunu söyledi."

Penny, "Bu da kendi üzerinde çalıştığı anlamına geliyor," diyor.

"Biliyorum." Gözlerimi tekrar siliyorum. İki hafta boyunca bu düşünceleri kendimden uzak tuttum, kendimi dikkat dağıtıcı şeylere verdim. Şimdi duygularımı uzak tutamıyorum. Ona tapıyorum ve yaptığı şeyi neden yaptığını anlıyorum, ama geri dönmezse, yeni geleceğine uymadığımı fark ederse ...

Yine de buna değecek. Onu bu yüzden kaybedersem ama hokey kariyerine devam ederse, o zaman sineye çekip minnettar olacağım. Onu oynarken her gördüğümde glmseyeceğim, çünkü sevdiği Şeyi yaptığını ve bu süreçte iyileŐtięini bileceğim.

"O artık benim en iyi arkadaşlarımdan biri, biliyorsun." Cooper yüzünü buruşturdu. "Bunun nasıl olduğundan hâlâ emin değilim."

"Babamı suçla," diyor Penny alaycı bir Şekilde.

"Nik'e gveniyorsun, değil mi?" Devam etmeden önce başımı sallamamı bekliyor. "Ben de ona güveniyorum. Ve seninle birlikte olduğu için mutluyum."

"Seni çok önemsiyor," diye ekliyor Penny. "Seni hastanede ziyarete geldiği anda bunu anlayabildim."

Yatak odamın kapısını açıyorum, yeni yorgun düŐmüŐüm. Masamın zerindeki taze iek vazosunu fark ediyorum -Penny bana hızlıca sarılıyor ve Cooper'la beni yalnız bırakmadan önce çiçeklerin tadını çıkarmamı söylüyor- ama dikkatim Nik'in masa sandalyemin arkasına attığı deri ceketine takılıyor. Geride bırakmıştı ve onu dolabıma koymaya cesaret edemedim.

Kapıyı kapattım ve ceketini giydim. Burnumu ceketin yakasına dayayıp nefes alıyorum. Hâlâ onun gibi kokuyor, temiz, erkeksi ve hafif baharatlı.

Yatağımın ucuna çökerken ellerimi ceplerime sokuyorum. Parmaklarım bir kağıt parçasına değiyor.

Bir fotoğraf, küçücük, iki kez katlanmış. Düzeltiyorum.

Ona bakarken gözlerim yanıyor. High Line'da kulağımın arkasına mor bir koni çiçeği sıkıŐtırmıŐ halim. Gün batımı arkamdaki gökyüzünü doldururken, kollarımı açmış, ışıldıyorum. High Line. Nik ve ben oraya yıllar önce gitmiŐiz gibi geliyor. Fotoğrafı onun çektiğini hatırlıyorum. Sileceğini söylemişti ama sanırım bastırarak kadar beęenmiŐti.

Fotoğrafı ters çeviriyorum. Arkasındaki dağınık karalama Rusça. Rusça dersleri almaya başlamış olsam da Kiril harfleri bana hâlâ yabancı geliyor. Google Translate, bir eviri yapmayı başardım.

мой любимый

Benim favorim.

Bölüm 71

Nikolai

"Pembe hakkında ne düşünüyorsun?" Kuyruğunu zorlukla kontrol altına alınmış bir enerjiyle sallayan Tempest'a soruyorum. Onu daha önce koşuya çıkarmıştım ama şimdiden tekrar dışarı çıkmak için can atıyor. Fırçamı bir kenara bırakıp saatimi kontrol ediyorum. "Başka bir koşu için zaman yok, küçük hanım. Özür dilerim."

Tempest başını yana eğiyor, koyu renkli, zarif bir kulağı ters dönüyor. Anlayışlı olsa da hayal kırıklığına uğramış bir mızızlanma çıkardığına yemin edebilirim. Onu sahiplendiğimde, barınaktaki kadın bana yapışkan olacağını söylemişti. Sanırım ikimiz arasında, yapışkan olan benim. Ne zaman evde olsam -ya da en azından San Jose'deki ilk haftamda satın aldığım ve kendimi evim gibi hissettiğime ikna etmeye çalıştığım şehir merkezindeki dairede- çenemi kapatamıyorum. Belki de ama tek yaptığım, cevap veremese bile Tempest'la konuşmak. Rusça ve İngilizce komutları öğrenmeye başladı ve koşum takımını çıktığında onu Guadalupe Nehri'ne paralel uzanan patikaya götüreceğimi hemen anladı. O bir Alman kısa tüylü pointer; koşmayı benden bile çok seviyor.

Ve dinliyor.

Ya onunla konuşurum ya da Isabelle'i arama dürtüsüyle savaşıyorum.

"Biliyorum," diyorum sempatik bir şekilde. "Ve yarın bir yolculuğum var. Özür dilerim."

Burnuyla elimi dürtüyor ve yanlışlıkla elime pembe boya bulaştırıyor. İç çekip sildim.

Banyoyu al pembeye boyamak, mutfacı sarı vurgularla dekore etmek ya da sehpanın üzerinde taze kesilmiş çiçeklerden oluşan bir vazo bulundurmak için yola çıkmadım, ama komodininin üzerine Isabelle'in bir fotoğrafını koyduğumda, sanki

Taşkın kapıları açıldı ve şimdi duramıyorum. Onun için hala kutularında duran ayakkabılarım var ve elbiseler kullanmadığım gömme dolabın yarısını kaplıyor ve mermer kaplı adanın üzerindeki pembe şekerliği onaylayacağını biliyorum. Şifonyerimin üzerinde doldurulmuş bir koala bile var.

Bu onun yerini tutmaz. Hiçbir şey değil. Ne kadar narenciye mumu yakarsam yakayım, oturma odasına ne kadar rahat battaniye koyarsam koyayım ya da

Topladığım mücevherler, onun yanında olmasıyla aynı şey değil. Burası bir ev değil.

Yine de hatırlatmalar yardımcı oluyor. Bir gün o dolabı paylaşacak. Banyodaki duvarları takdir edecek. Tempest'ı yürüyüşe çıkaracağız, mutfakta dans edeceğiz ve birlikte yüzebileceğimiz havuzu olan bir spor salonuna katılacağız. Yatağın üzerine pelüş hayvanlar koyacak ve güzelliğini

ürünleri banyo tezgâhının üzerine koyacağım ve dışarı çıkmadan önce elbiselerinin fermuarını çekmemi isteyecek. Bu dairedeki her yüzeyde sevişeceğiz ve içinde kavga da edeceğiz ve sorun olmayacak çünkü kendimi idare etmeyi öğrenmiş olacağım.

O geleceği düşünmek beni sakinleştiriyor. Beni topraklıyor. Haftada iki kez terapiye gidiyorum, anksiyete ilaçlarıma alışmaya çalışıyorum ve buzdaki her vardiyamda kışımı yırtarak oynuyorum. Derslerimi sanal olarak bitiriyorum ve Isabelle'den uzak durmama rağmen, hep onu düşünüyorum.

zaman. Yaptığım her şey birlikte olmayı hak ettiğimiz gelecek için.

Keşke bu arada bu kadar acımasaydı.

Şimdilik resmi tamamlıyorum, deri bileziğimi bileğime geri takıyorum ve antrenman tesisine gitmeye hazırlanıyorum. Son birkaç maçın ardından normal sezonun sona ermesi ve sezon sonrasının yaklaşmasıyla birlikte alabileceğim tüm antrenmanlara ihtiyacım var.

Arabamın kapısını kapatır kapatmaz telefonum çalmaya başlıyor. Bakıyorum dokunmatik ekrandaki numarayı aradım, annem olmasını bekliyordum.

Aramızdaki ilişki hâlâ sert ama yavaş yavaş gevşiyor. Geçen gün büyükbabamla birlikte maçıma geldi -hâlâ seçimimi onaylamıyor ama neden yaptığımı anlıyor- ve beni Isabelle ve düğün konusunda bilgilendirdi.

Onun yerine, tanımadığım bir numara. Midem sıkışıyor, panik bir anda beni ele geçiriyor. Sharks'taki ilk maçımdan sonra babam

onunkini engellediğinden beri farklı bir numaradan arıyor ve hala tedirginim.

Birkaç denemeden sonra derin bir nefes almayı başarıyorum. Eğer arayan babamsa, sakince telefonu kapatır ve numarayı engellerim. Dr. Reyes bana her seansta bu sınırı güçlendirebileceğimi ve güçlendirmeye devam etmem gerektiğini hatırlatıyor. Muhtemelen o değildir ama her ihtimale karşı bir planım var.

Direksiyon simidindeki tutuşumu gevşetiyorum ve kendime arabanın park halinde olduğunu hatırlatıyorum. Kalıcı yeni araba kokusunu, güneşin ön cama vuruşunu ve deri koltuğun verdiği hissi fark etmeme izin veriyorum. Arabanın

Mide bulantısı azalıyor. Kafam daha net hissediyor. Henüz mükemmel bir sistem değil ve hala istediğimden daha fazla panikliyorum, ama en azından şimdi bununla nasıl başa çıkacağımı gerçekten öğreniyorum.

Çağrıya cevap veriyorum.

"Nikolai? Ben James. Izzy'nin kardeşi."

Beni görmemesine rağmen şaşkınlıkla göz kırpyorum. Kimi beklediğimden emin değilim ama Isabelle'in en büyük erkek kardeşi listenin başında değildi.

"Hatırlıyorum," diyorum kuru bir sesle. "Beni bir kar yığınının içine atmıştın."

"Sonunda her şey yoluna girdi, değil mi?" diyor, ses tonunda eğlence var.

"İşe yaradı derken kardeşinle anlamadığım kadar çok film göndermesi içeren bir arkadaşlığı kastediyorsan, evet." Panik yatışmış olabilir ama bu hâlâ gergin olmadığım anlamına gelmiyor. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Aniden aradığım için üzgünüm. İyi bir zaman mı?"

"Bir antrenmana gidiyorum ama evet, konuşabilirim."

"Güzel. Yeni takımla işler nasıl gidiyor?"

Cevabımı düşünerek park yerinden çıkıyorum. Onu çok iyi tanımıyorum ama gerçeği öğrenmek istemese sormayacağını hissediyorum. "Harika ama yorucu."

"Evet, çaylak sezonum çok üzücüydü." Bir bebek çığlığı duyduğumda gülümsüyorum. "Charlie son zamanlarda çok huysuz. Baban geldi, seni tuttum."

"Şimdi çok daha büyük olmalı."

"Oh, onu görene kadar bekle. Artık yuvarlanabiliyor, bu da onu küçük bir tehdide dönüştürdü." Charlie yine çığlık atıyor. "Üzgünüm, nohut, gerçek bu. Her neyse, çaylak sezonum zor geçti ve play-off'lardan bir ay önce bu işe girmedim."

"Belki de ilk turda eleneceğiz ve ben de Frozen Four galibiyeti için McKee'de olmayı dileyeceğim."

"Oldukça muhteşem, ha?"

McKee'nin zaferi Mickey'nin son saniye golü ve Cooper'ın asisti sayesinde geldi ve evet, inanılmazdı. Televizyondan izledim ve sonrasında herkesi FaceTime'dan aradım ama aynı şey değildi.

"Çocuklarla gurur duyuyorum," diyorum kırmızı ışıktaki arabayı yavaşlatırken. "Ama sanırım konuşmak için aradığınız konu bu değil."

"Hayır." Bir an duraksıyor. "Düğün yakında." "Doğru."

"Seni orada göreceğiz miyiz?"

New York'a dönme düşüncesi kalbimi hızla çarptırıyor. Elbette orada olmak istiyorum ama Isabelle bana sadece bir kez, doğru şekilde geri dönmemi söyledi. Bunu onurlandırmak niyetindeyim.

"Yaptığınız şeyi takdir ediyorum," diye ekliyor. "Tüm detayları bilmiyorum ve sormuyorum da, ama işin özünü biliyorum. Kız kardeşim her zaman senin gibi birini hak etti. Dürüst birini."

Boğazımı temizliyorum. "Bunun anlamı çok büyük."

Isabelle'in bana göre olup olmadığına karar vermek için mesafeye ihtiyacım yoktu, ama şimdi bunu daha da derinden hissediyorum. Sabahları düşündüğüm ilk şey ve geceleri düşündüğüm son şey o. Kabuslarımdan iki kat daha sık onu rüyamda görüyorum. Eminim kendi hayatıyla, düğünle, okulla ve voleybolla meşguldür - sınırlar ve annemin devam eden desteği ile

-Ama umarım ben de onun aklından aynı sıklıkta geçerim.

"Ve şunu bilmenizi isterim ki Bex ve ben, şimdiki ve gelecekteki tüm ailemizi düğünümüzde görmek istiyoruz."

Aylar önce Isabelle'e onun artı biri olacağıma söz vermiştim. Başka O zamandan beri daha ağır vaatler var ama unutmadım. Gözüm olası playoff programında.

Hangi nedime elbisesinde karar kıldığını merak ediyorum. Beyazlar içinde nasıl görüneceğini merak ediyorum.

"Siz müstakbel ailesiniz, değil mi?" James öyle diyor.

Isabelle'den önce, evlenmek gibi bir planım olmadığını söyledim. Ailemin evliliğinin çöküşünü ve yanışını izlemek yeter de artardı bile. Evlenmeme gerek yoktu.

Özellikle de aynı tuzaklara düşmeyeceğime dair kendime güvenmediğim zamanlarda.

Yine de bir gün Isabelle'in yüzüğümü takmasını istiyorum. Bir gün, koridorun sonunda durup onun bana doğru yürüyüşünü izleyen kişi olmak istiyorum. Dr. Reyes

hayal bile olsa bu kadar ileriye düşünmem için beni cesaretlendirdi. Bunu ne kadar sık düşünürsem, o kadar mümkün olduğunu hissediyorum.

"Evet." Şerit değiştirmekle meşgulüm. "Yani, eğer beni kabul ederse."

"Seni özlüyor. İyi olduğunu söylüyor ama bunun onu yiyip bitirdiğini biliyorum."

Beni göremese de yüzümü buruşturuyorum. "Ben de."

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. Charlie mızızlanıyor, yine huysuzlanıyor. Ona bir şeyler fısıldıyor, benim yakalayamayacağım kadar sessiz.

Belki bir gün Isabelle'le çocuk konusunu bile konuşuruz.

"Ne yapman gerekiyorsa yapmaya devam et. Ama Nik, düğün partisinde senin için bir yer ayıracağız."

Bölüm 72

Izzy

"Daha sonra bizimle bir şeyler içmek ister misin?" Brooklyn bana soruyor. Sahanın etrafına saçılmış voleybol toplarını bir file torbaya doldurdu. "Dönemin sonunu kutlamak için mi?"

İki voleybol topunu kollarıma alırken bir voleybol topunu da ona atıyorum. Son bahar ligi toplantımız için sadece müzik dinledik ve birkaç sıradan set oynadık, tüm zaman boyunca güldük ve sohbet ettik. Brooklyn ve diğer son sınıf öğrencileri bizi ne kadar özleyeceklerine dair büyük konuşmalar yapmadılar ama nasıl hissettiklerini merak ediyorum. Üniversite voleybol kariyerlerinin gidişatından memnunlar mı?

Olan biten her şeye rağmen, hiçbir şey bir akşam için gevşemekten daha iyi gelmiyor. Nik ara verdiğimi duysa gurur duyardı.

"Evet, kulağa harika geliyor."

"Düğün gelecek hafta, değil mi? Çok heyecanlı olmalısın."

"Peyzajcılar kızcılık ağaçlarını dikmeyi bitirse daha çok heyecanlanırdım."

"Izzy?" Koç Alexis spor salonunun girişinden sesleniyor. "Konuşabilir miyiz?"

Brooklyn bir kaşını kaldırır. "Ben burada bitiririm. Bu gece mor giyin."

Alexis'i spor salonundan çıkarken takip ederken avuç içlerimi şortuma siliyorum. Birkaç kısa konuşma dışında onunla arama mesafe koydum. Geçen dönemin sonunda söylemesi gereken her şeyi söyledi ve bahar ligi size bonus puan kazandırmıyor.

Ofisinin kapısını açık tutarak, "Blokajınız geliyor," diyor. "Bunu fark ettim."

"Oh, teşekkürler." Masasının önündeki sandalyenin ucuna tünedim.

Arkasına yaslanıp bir bacağına diğerinin üzerine atıyor. "Moorbridge Lisesi'nde de gönüllü olarak çalıştığımı fark ettim. Üniversiteden gerçek voleybolcuların gelmesini beklediklerini sanmıyorum."

"Eğlenceliydi." Onun bakış açısından emin değilim, bu yüzden sadece ekliyorum, "Ödüllendirici de. İlk başta sadece birkaç çocuk geldi ama şimdi gerçek maçlar yapacak kadar oyuncumuz var."

"Sonbaharda yapmayı umdukları şey de bu," diyor. "Seçmeler falan yapmayı, bir takım oluşturmaya planlıyorlar."

Gülümsüyorum. Joana çok heyecanlanacak. "Bu harika."

"Ve tabii ki bizim de bu işin içinde olmaya devam edeceğimizi umuyorlar." Bir kaşını kaldırdı. "Koçlukta bir geleceğin olabilir."

Bu -tamamen zevksiz olmasa da- sinir bozucu bir düşünce. "Kesinlikle gönüllü olmaya devam etmek istiyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim." Tırnaklarını masaüstüne geçirdi. "İtiraf etmeliyim ki seni hafife almışım Izzy. Bahar ligi, gönüllülük- uzak durmak daha kolay olurdu. Özellikle de geçen sezon sana çok sert davrandığım için. Olmam gerekenden daha sert."

Şaşkınlıkla göz kırptım. Kendim için lisede gönüllü çalıştım ve takım arkadaşlarım için bahar ligine gittim, ama onun bunların hiçbirini fark etmesini beklemiyordum.

"Voleybolu hâlâ seviyorum." Omuzlarımı geriye atıp bakışlarını karşılıyorum. "Ve gelecek yıl benimle nerede oynamak istersen, heyecanla mücadele edeceğim."

"Yapacağını biliyorum." Bana uzun uzun bakıyor. "Peki ya Setter?"

Kapı arkamdan kapanır kapanmaz elimi ağzıma götürüp yerimde zıplıyorum. Söylediklerimde ciddiydim ama sete başlama pozisyonunu geri çevirmem mümkün değil. Ailemi aramalıyım. Nik çok heyecanlanacak.

Nik.

Sönüyorum. Normalde arka arkaya on mesajı hiç düşünmeden bırakırdım ama hâlâ konuşmadık. Koridorda duraksıyorum, mesaj dizimizi milyarınca kez açıyormuşum gibi geliyor. O son maçta, yani onu televizyonda değil de şahsen hokey oynarken izlediğim son maçta, neredeyse pistte olduğumu haber vermek için mesaj atmıştım. Küçük aptal bir kalp emoji bile ekledim.

Ona bakıyorum. Çok normal, çok sıkıcı ve küstahça.

Ona mesaj atsam cevap verir miydi? Arasam, telefonu açar mıydı?

İlk kez veda etmeden gittiğinde, bunun son olduğunu düşünmüştüm. O zamandan beri çok şey değişti. O zaman onu sevmiyordum. Henüz kalbimi ona emanet etmemiştim. Ama o zamana kadar, o fotoğrafımı çekmişti. Bana zaten favorim demişti.

Bir mesaj yazıyorum ama gönder tuşuna basamıyorum. Daha sonra maçı var. Muhtemelen oyun öncesi moduna girmiştir.

Sonra üç küçük nokta gördüm.

Koridorun ortasında donup kalıyor, noktaların kaybolup yeniden belirmesini izliyorum. Sonunda metin geldiğinde, bir nefesi bastırıyorum.

NIK

Sağdıçların düğünde ne giyeceğini hatırlatır mısın?

Bölüm 73

Izzy

Düğünden önceki gece, bir sinir yumağı gibiydim.

Bütün gün son dakika detaylarını halletmek için koşturdum. Yarın daha fazlası olacak ama şimdilik en azından nefes alabiliyorum. Kendime bir kadeh şarap doldurup kalçamla buzdolabını iterek kapatıyorum.

"Gergin misin?" Katherine soruyor.

O mutfağa girerken gülümsüyorum. Bir çift okuma gözlüğünü çıkarıp gömleğinin ön cebine sokuyor.

"Birazcık." Şarabımı yudumluyorum. "Tamam, çok."

Gülümsememe karşılık veriyor. "Planladığım ilk düğün bir arkadaşım içindi. Bu yeterince sinir bozucu olabilirdi ama tabii ki Onun için ekstra mükemmel. Böyle hissetmene şaşmamalı."

"Evet," diyorum kahvaltı köşesindeki masada ona katılırken. "Umarım James ve Bex bundan memnun olurlar."

Etkinlikte yanımda olacağı için memnunum. Birkaç yüz kişilik bir davetli listesini yönetmek -üstelik sabah yağmur da bekleniyor- hiç de kolay olmayacak.

"Buna bayılacaklar." Elini bileğimin üzerinde kenetliyor. "Zor olduğunu biliyorum ama harika bir iş çıkardın."

"Her zaman açıklama yapmadan önce son misafir gidene kadar beklememizi söylersiniz."

"Kendime güveniyorum." Gözleri parlıyor. "Ve seninle gurur duyuyorum. Pek çok nedenden ötürü, Izzy. Bana bunu söylediğin için sana doğru dürüst teşekkür etme fırsatım olmadı."

Nika'ya neler olduğu hakkında."

Nika çok şirin bir takma isim. Her ne kadar Kolya'yı tercih etsem de, onun bunu söylediğini duyduğumda gülümsüyorum. Nik ve annesi arasında her şeyin mükemmel olmadığını biliyorum, ancak paylaştıklarına bakılırsa doğru yönde ilerliyorlar.

"Ben ... teşekkür ederim." Başımı hafifçe sallıyorum. "Bu kadar şey yaşadığın için üzgünüm."

"Uzun süre onun iyi olduğuna inanmama izin verdiğim için özür dilerim." Sandalyesinde arkasına yaslanırken dudaklarını birbirine bastırıyor. "En azından daha iyiye gidiyor."

Masaya bakıyorum. "Sence gerçekten gelecek mi?" "Seni seviyor, o-"

"İşte benim en sevdiğim baldızım," diyor Bex. Beni sıkarak odanın diğer ucuna doğru koşuyor. James başını sevgiyle sallayarak onun arkasından yürüyor. "Tüm bu karmaşadan önce size teşekkür etmek istedik."

"Her şey harika görünüyor, Iz," diyor ve sarılmak için eğiliyor. "İsteyebileceğimiz en iyi düğün planlayıcısı olduğun için teşekkür ederiz."

"En iyisi, değil mi?" Bex, Katherine'e sorar.

"Ben de ona yarının mükemmel olacağını söylüyordum."

"Parmaklar çapraz," diyorum.

"Öyle olacak." Bex bana bir kez daha sarılıyor, sanki o kadar enerji dolu ki kendini tutamıyor. "Koridorda kocam ve kızım ile birlikte yürüyeceğim, daha ne isteyebilirim ki?"

"Ah," diyor annem köşeden bakarak. Babam ile birlikte mutfığa giriyor. "Sesler duyduğumuzu sandık."

"Izzy ile gurur duymalısınız," diyor Katherine onlara. "Son derece yetenekli."

Yüzüm kızarıyor ama kimse ona karşı çıkmıyor. Annem sadece başımın üstünü öpüyor ve babam bana gülümsüyor. Onaylanma göğsümü ısıtıyor. Başardım. Sonunda her şey tam da umduğum gibi bir araya geldi.

"Onun bu tutkusunun büyümesini izlemek çok hoşumuza gitti," diyor. "Teşekkür ederim," diyor annem. "Gerçekten, teşekkür ederim."

"Hepsini kendi başına kazandı," diyor Katherine. "Daha çalışkan biriyle hiç karşılaşmadım."

"Dur," diyorum gözlerimi silerek. "Beni ağlatacaksın."

Herkes benimle birlikte gülüyor. James, Bex ve Charlie gerçekten Bermuda'ya gidene kadar anlayacağımı sanmıyorum ama gerçekten her şeyi bir araya getirdim.

Erimeler, yanlış adımlar ve koala kucaklaşmaları bir yana, başardım. Tüm ailem

James ve Bex'i ve birlikte inşa ettikleri hayatı kutlamak için aylarca süren dikkatli planlamanın yarın bir araya geldiğini göreceğ... ve umarım Nik de göreceğ.

Bölüm 74

Nikolai

Callahan ailesinin evine son gittiğimde kar yağıyordu.

Şimdi etrafımda bahar çiçekleri açıyor. Isabelle'in istediği açık mor tonundaki kravatımı düzeltiyorum ve ortancalarla kaplı patikadan aşağı inmeye başlıyorum. Düşün öğleden sonraya kadar değil ama ev hareketlilikle dolup taşıyor. Beyaz gömlekli yemekçiler. Merdivenleri ve elektrik kablolarını taşıyan tulumlu adamlar. Son derece stresli görünen bir kadın kocaman bir kutu çiçek.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Kutuyu sabitlemesine yardım ederek soruyorum. "Onları taşıyabilirim."

"Oh, bu harika olurdu. Çamura dikkat et. Dün gece yağmur yağdı."

İrkildim. Umarım Isabelle çok paniklememiştir.

Kadın benim için arka kapıyı açtı, sonra beni arabayı koymam için yönlendirdi. Çimenlerin üzerindeki devasa beyaz çadırın girişindeki masada çiçekler. Etrafa hızlıca bir göz attığımda, bir seraya rakip olacak kadar çok çiçek olduğu anlaşılıyor - havuzda bile yüzen buketler var - ama yine de güzel görünüyor. İki beyaz kızılıcak ağacı çadırın arkasında nöbetçi gibi duruyor. sunak olacağı varsayılır ve çadırdaki dans pistinin üzerinde bir avize asılıdır.

Eksik bile olsa, bu düğünün Boston'da mahvettiğimiz düğünün canına okuyacağını söyleyebilirim. Ve annem alınmasın ama geçen yaz Hamptons'daki Heyman düğününü de sudan çıkarır.

Kalbim gururla kabardı. Isabelle harika bir iş çıkardı. Yoluna çıkmak istemiyorum ama onu görmek için can atıyorum. Onu görebilmek umuduyla çadırın etrafında dönüp duruyorum.

Her şey henüz mükemmel değil ve asla da olmayacak ama artık daha istikrarlı hissettiğimi inkâr edemem. Daha güçlü. İlaçlardan mı, terapiden mi, yoksa sadece ortam değişikliğinden mi -muhtemelen üçünden de-bilmiyorum ama geçmiş yerinde duruyor ve ben geleceğe bakıyorum.

Geleceğin şimdi başlamasını istiyorum, yanımda onunla.

"Nikolai." Richard'ın sesini duyunca döndüm. "Bugün seni beklememiz gerektiğinden emin değildim, evlat."

Ona dönüp elini sıktım. O da gri bir takım elbise giymişti. İpek bir cep mendili ikimizin de kravatlarının açık moruna uyuyor. Gülümseyerek omzuma vuruyor ve ben de kendimi gülümserken buluyorum.

"Isabelle'e onun artı-biri olacağıma dair söz verdim, efendim."

"İyi görünüyorsun," diyor bana şöyle bir bakarak. "Bugün maç yok mu?" "Yarın geri dönmem gerekecek. İkinci maçlar arasında yuvarlak."

Başını sallayarak beni sandalye taşıyan birkaç kişinin önünden çadıra doğru yönlendiriyor. Annem, elbisesinin düzgün eteğiyle tezat oluşturan çamurlu botlarıyla koşarak yanımdan geçiyor ama beni görünce olduğu yerde duruyor.

"Oh, Nika." Beni kucakladı. "Burada olduğun için çok mutluyum." Geri çekilirken kolumu sıkıyor, gözleri parlıyor. "Hazır olduğunda, o içeride."

"Öyle misin?" Richard soruyor. Sesi herhangi bir yargı içermiyor ama sorunun arkasında bir ağırlık olduğunu biliyorum.

"Evet." Eve bakıyorum, içeri koşma dürtüsüne direniyorum. Eğer annem etrafta koşuşturuyorsa, o da koşuşturuyordur. Yoluna çıkmak istemiyorum. "Gittiğimden beri bunu hayal ediyorum."

"Oyun için ayrıldığım andan eve dönene kadar Isabelle'in annesi hakkında böyle hissettim. Birlikte olmadığımız zamanlarda bunu hâlâ hissediyorum." Sanki buna hayret ediyormuş gibi başını sallıyor. "Oğlum, kızım konusunda sana güvendiğimi bilmeni istiyorum. Onu mutlu ediyorsun ve en çok bunu hak ediyor. İkinizi de."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak bastırıyorum. "Teşekkür ederim."

O yoğun gözler benimkilere yerleşiyor. "Ve eğer tavsiyeye ihtiyacın olursa ya da babana sormak istediğin bir şey olursa beni nerede bulacağını biliyorsun."

"Efendim, ben- Teşekkür ederim." Duraksıyorum, içimden geçen duyguları nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum ama düşüncelerimi toparlayamadan avlu kapısı açılıyor.

Bu o. Daha onu görmeden anladım.

Annemin aksine, narin topuklu ayakkabılar giyiyor, ama bu onu çimlerin üzerinden koşarak bana gelmekten alıkoymuyor.

"Ayakkabıların, sevgilim," diye sesleniyor Richard.

"Ayakkabılarımı sikeyim!" Bir başka çiçek sergisinin etrafından dolanıyor, eteği rüzgârda uçuşuyor. Saçları gevşek ama kıvrılmış; bir yele gibi arkasından akıyor. Kollarımı uzatıyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki kaçacak gibi oluyorum. Ama benden birkaç adım ötede kayarak durdu. Saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor ve bana bakıyor.

"Isabelle," diye başladım. Bütün bir konuşmam vardı, uçakta çalışmışım ama şimdi tek bir kelimesini bile hatırlayamıyorum. Bana bakarken değil, daha çok

Her zamankinden daha güzeldi, gözlerindeki yaşlar boynundaki elmaslar gibi parlıyordu.

"Sakalın iğrenç." Eliyle ağzını kapatıp çaresizce gülüyor. "Lütfen bana bunun sadece playofflara özel bir şey olduğunu söyle."

"Buraya gel."

Elini bırakıyor, ayaklarını sürüyerek biraz daha yaklaşıyor. "Buradasın. Gerçekten buradasın." Gözleri yüzümü arıyor; makyajını düşünmeden gözyaşlarını siliyor. "Yemin ederim Kolya, eğer bu-"

"Öyle." Ona doğru bir adım atıyorum. Artık aramızda fazla mesafe yok. "Eve gelmek istedim."

"Sonsuza kadar mı?"

Başımı sallıyorum. Konuşup konuşamayacağımı bilmiyorum.

Sonunda kucağıma atılıp kollarını boynuma doluyor.

Ona sıkıca sarılıyorum, parfümünün kokusunu alır almaz içimdeki gerginlik bir anda yok oluyor. Eve geldim.

"Seni özledim," diye fısıldıyor kalın kalın. "Belki fikrini değiştirirsin diye korkuyordum."

"Asla." Sesim duygu yüklü, içine düşmekten kendimi alamadığım bitmek bilmeyen bir kuyu. Umurumda değil. Düşmeyi durdurmak istemiyorum, konu o olduğunda değil. O sakın, güzel gözlerine bakabileceğim kadar uzaklaşıyorum. "Sen benim her şeyimsin, Isabelle. Sen inatçı sıcaklık ve vahşi yaz mevsimisin. Gün ışığıydın." Elini kalbimin üzerine koyuyorum ki kalbimin hızlı atışını hissedebilsin. "Işığını burada hissediyorum, her zaman."

"Seni seviyorum." Çenemi kavırıyor, sakalımı okşuyor ve Rusça cümleyi tekrarlıyor, sesi güçlü ve sabit. "Sen benim favorimsin, Kolya."

Onu terk edilmişlikle, sıcaklıkla, ruhumdaki her şeyle öpüyorum.

"Buldun mu?"

"O zaman da biliyor muydun?"

"Evet," diye fısıldıyorum dudaklarına. "O zaman bile."

Çok güzel bir düğün.

Tören sırasında damadın yanında Cooper, Sebastian ve James'in arkadaşı Bo ile köpekleri Kiwi-'nin yanında duruyorum. Isabelle, Charlie'yi kucağında tutarak aksiyonun bir parçası olurken, Penny, Mia ve Bex'in arkadaşı Laura'nın yanında bir çift yedek topuklu ayakkabıyla duruyor. Richard sürpriz bir şekilde Bex'i koridorda yürütüyor ve Bex o kadar heyecanlı ki nikâh memuru izin vermeden önce James'i öpüyor.

Isabelle'i kollarıma almaktan başka bir şey istemesem de Resepsiyon başladığı anda, onun çalışmasına izin veriyorum. Zarif dekor, canlı müzik grubu, futbol ve fotoğrafçılığa ince göndermeler - hepsi onun eseri ve hepsi zengin dokunmuş bir duvar halısı gibi bir araya geliyor.

İlk danslar bitip pist diğerlerine açıldığında ise kendime engel olamıyorum. Dirseğinden tutup onu göğsüme çektim.

"Hadi dans edelim."

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Akşam yemeği için her şeyin hazır olduğundan emin olmalıyım." "Annem yapabilir." Başparmağımı bileğinin iç kısmına sürüyorum. "I

sana söyleyecek çok

şeyim var." "Ne gibi?"

Onu usulca öperim. "Benimle dans et ve öğren."

"Bekle. Burada olmaz." Beni çadırın girişine götürdü. "Bak ne kadar güzel."

Artık günün ilerleyen saatlerinde gün batımının dalları gökyüzüne uzanıyor. Peri ışıklarıyla aydınlatılmış kızılıcak ağaçlarına doğru ilerliyor. Müzik arka planda kayboluyor. Güneş ışığı uzaklaşıyor olsa da, hava hoş bir şekilde sıcak. İlkbahar yaza yaklaşıyor.

"Belki de gün batımında bir düğün yapmalıyız."

Ağzı açık kaldı. "Şşşt! Başkasının düğününde kendi düğünün hakkında konuşamazsın."

"Yani kabul ediyorsun, öyle mi?" Onu kızılıcak ağaçlarından birinin gövdesine yaslayıp öpüyorum. "Düğün mü yapacağız?"

"Bir teklif hatırlamıyorum."

"Doğru zaman geldiğinde, Solnishko."

Gülümserken dudağını ısıyor. "Bana ne söylemek istiyordun?"

"Önce sen başla."

"Paylaşacak bir şeyim olduğunu söylemedim." "Eminim kaçırdığım bir şey vardır."

Kravatımla oynarken düşünüyormuş gibi yapıyor. "Sonbaharda oyun kurucu olacağım."

Cooper voleybolla ilgili haberleri olduğunu ima etmişti ama bunu ummanın çok fazla olacağını düşündüm. "İmkânı yok."

"Ve ailemle McKee için vakıf aracılığıyla bir voleybol bursu oluşturmayı konuşuyorum."

"Vay anasını." Kalbim gururla çarpıyor. Onu sıkıyor, heyecanımla yerden kaldırıyorum. "Bu inanılmaz."

"Ayrıca, annen işini Batı Yakası'na genişletmekle çok ilgileniyor." Beni kravatımdan tutup öptü. "Mezun olduktan sonra bu fikri değerlendirmekten mutluluk duyacağımı söyledim."

"Yarın benimle geri gel." Bir tutam saçını kulağının arkasına taradım. Bu erken akşam ışığı onu haksız yere cazip gösteriyor. "En azından oyun için. Tempest'la tanış. Daireyi gör."

"Tempest kim?"

"Köpeğimiz."

"Köpeğimiz," diye tekrarlıyor. "Benim kim olduğumu bile bilmiyor."

"Tatlım, tek yaptığım onunla senin hakkında konuşmak. Adını biliyor. daha iyi tanıyor."

Grup yeni bir şarkıya başlar, yavaş dans için mükemmeldir. Başını tekrar sallıyor, gözleri parlıyor.

"Bu senin için yeterli bir sonsuzluk mu?"

"Benimle dans et," diye fısıldıyor.

Geçmişimi değiştiremem ama geleceğimi şekillendirebilirim. O sadece Yanımda olmasını istediğim biri. Ortağım. Gelecekteki eşim. Evim. Onu kollarımın arasına alıyorum, gülümsediğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Her zaman, Isabelle."

Sonsöz

Izzy

Beş Yıl Sonra

Hokey kazağımı kot pantolonumdan çıkarıp tekrar giyiyorum ve bu sırada dudağımı çiğniyorum. Buzun üzerinde Nikolai, Cooper ve takım arkadaşlarının geri kalanı ısınıyor ama bu açıdan küçücük görünüyorlar. Takım, açılış gecesi için bize bir loca teklif etmek için neredeyse kendini paraladı.

Nik ve Cooper'ın kayınbirader olarak ilk NHL maçı için tüm aile bir araya geldi.

Loca hâlâ doluyor ama etrafa baktığımda Katherine ve nişanlısının anne ve babasıyla sohbet ettiğini görüyorum. Cricket ve karısı kol kola yürüyor. Bex, Charlie'nin yüzünü peçeteyle silerken Penny'nin az önce söylediği bir şeye gülüyor. Penny, oğlu Lukas'ı kucağında tutuyor. Zencefil gibi saçlarını öne çıkaran o sevimli bebek kulaklıklarını takıyor.

Joseph içeri girdiğinde ona başımla selam verdim. Nik'e yapmaya çalıştığı şey için onu asla affetmedim ama bir anlaşmaya vardık. İkimiz de onu seviyoruz. İkimiz de başarılı olmasını istiyoruz. Ve Nik'in son iki sezonda ligdeki tüm defans oyuncularına sayı olarak liderlik ettiği gerçeğini göz önünde bulundurursak, başarılı olduğunu söyleyebilirim. doğru kariyer seçimi.

James, küçük kızı Harper'ı kalçasında tutarak oraya doğru yürür. Beni gördüğünde -en sevdiği teyzesi tabii ki- kollarını uzatıyor. Üzerindeki küçük Rangers forması ona hiç de sevimli gelmiyor.

James onu kucağıma oturturken "Oof," diyorum. "Çok büyümüşsün!"
"Nik Amca nasıl çalacak, Harps?" James soruyor. "İyi, değil mi?"
"Kötü!" diye ilan ediyor, Bex'inkine çok benzeyen çilek sarısı saçlarını tarayarak, yüzünün dışında.

Bir kahkaha patlattım. James çaresizce ona baktı.
"Üzgünüm," diyor. "Her şeyin kötü olduğu bir evrede. Bu onun en sevdiği kelime."

Yine de ona bir öpücük gönderiyorum. "Bu kadar tatlı olduğun için şanslısın." James yanıma oturdu. "İyi misin?"
"Sadece gerginim." Sharks'ın Nik'i takas etmeyi planladığını öğrendiğimizde, Rangers'ın kazanması herkes gibi bizim için de sürpriz oldu. Cooper'ın kısa süre önce sözleşmesini uzattığı düşünülürse, bunun uzun vadeli bir şey olmasını istiyor. Öyle olmasa bile, onları tekrar buzun aynı tarafında görmenin ne kadar heyecan verici olacağını inkar edemem.
"Geçen sezonun sonunda ne kadar kötü durumda olduğunu hatırlıyorsunuz."

"Artık sağlıklı," diyor güven verici bir şekilde. "İşleri yoluna koyacaktır."
"Mia Teyze!" Harper kapıyı göstererek, "Mia teyze!" diyor. Boynumu çevirip Mia'nın Penny'ye sarılışını izliyorum.

"Geç mi kaldık?" diye soruyor ve yeğenini başından öpüyor. "İşte o zaman Boston'a kadar geldiğime pişman oluyorum."

Sebastian, Bex'i kucaklarken "Trafik zordu," diye ekliyor.

"Hayır, sen mükemmelsin," diyor Bex.

"Restoranda işler nasıl gidiyor?" Penny, Mia'nın saçlarını Lukas'ın sıkkan yumruğundan kurtararak, "Restoranda işler nasıl gidiyor?" diye soruyor.

"Sebby Amca!" Charlie kollarını havaya kaldırarak haykırıyor.

"Charlie kız!" Sebastian onu kucağına alıp etrafında döndürüyor. "Bu harika. İçecek menüsünü tamamladık."

Mia kuru bir sesle, "İsimlerin içine bu kadar çok uzay kelimesi yerleştirmiş olmanız beni hâlâ etkiliyor," diyor.

Harper kucağımdan kalkıyor, sevimli yüzünde kararlı bir ifade var. Gruba katılmak istediği için onu suçlamıyorum. Ona asla doyamayacağım. Böyle anlar.

"Her şeyi yeniden yaptığına inanamıyorum," diyorum James'e, Harper'ı kutunun karşısında takip ederken. Mia onu kucağına alıp kolyesiyle oynamasına izin veriyor. "Henüz bilmiyor musun?"

"Başka bir kız," diyor.

Kısa kesiyorum. "Ciddi misin?"

Sadece başını sallıyor, yüzünde sessiz, memnun bir gülümseme var.

"Sanırım bu beni resmen bir kız babası yapıyor?"

Kollarımı ona doladım.

"Izzy, bir kadeh şampanya ister misin?" Penny söyledi.

"Bunu benim için yap," diyor Bex, elini yumruğuna bastırarak. James kollarını ona doluyor ve başının yan tarafını öpüyor.

Cevap olarak içkimi kaldırıyorum. Sadece maden sodası ama Bunu henüz bilmiyorum. Daha yeni anladım; hayat son zamanlarda çok yoğun. Geçtiğimiz yaz Hamptons'da gerçekleşen kendi düğünüm, Nik'in yeni ekibe alışması ve bir köpekle ülkenin diğer ucuna taşınırken Batı Yakası'ndaki son müşterilerimin düğünlerini tamamlamak derken, geçen gün özel olarak baktığım pozitif hamilelik testini düşünmek bir yana, nefes almaya bile zamanım olmadı. Daha yeni denemeye başladık, bu yüzden bu kadar erken beklemem gerektiğini bilmiyordum.

Bildiğim bir şey var. Bebeğimizin bir sürü kuzeni olacak.

Bu düşünce beni gülümsetiyor. Sebastian ve Mia'nın çocukları olmayacak ama Cooper ve Penny bir noktada Lukas'a bir kardeş verirse hiç şaşırmam. Alyansımla oynuyorum - Katherine'den yadigâr. Nik'e evlenme teklif etmekten bahsettiği anda verdiği cevap.

Benim ailem. Doğduğum aile ve Nik'in seçtiği aile.

Kelimenin tam anlamıyla seçti, çünkü evlendiğimizde ailemin soyadını aldı. San Jose'ye veda etmek üzücüydü ama bu eve dönüşün iyi hissettirdiğini de inkâr edemem. Sebastian ve Mia Boston'da, Bex, James ve kızlar Philadelphia'da, geri kalanımız da New York'ta... Çok yakın. Mükemmel.

Penny bana, "Maçtan önce aşağı inip bir merhaba diyelim," dedi. "Luke Cooper'ı buzda görmeyi seviyor."

Panolara ulaştığımızda cama vurup kocama el sallıyorum. Nikolai Callahan, kocam. Bunu düşünmekten asla bıkmayacağım.

Kayarak geliyor, sırtarak kaskını çıkarıyor. Saçları alına dökülüyor, gözleri sıcaklıkla dans ediyor.

Resmen bayılıyorum. Birlikte altı yıl geçirdik, yediye yaklaşıyoruz ve hâlâ içimde kelekler uçuşuyor. Eğer aramızda cam olmasaydı, yeterince yaklaştığı anda kollarına atlardım. Deniz mavisi içinde harika görünüyordu, ama koyu Mavi de hiç fena değil.

"Hey," diyorum, yine de olabildiğince yaklaşarak. "Hazır mısın?"

"Ben her zaman hazırım. Kutuda her şey yolunda mı?" "Evet. Luke babasını görmek istedi."

Oraya bakıyoruz. Cooper, çılgınca kıkırdayan ve camın arkasından onu yakalamaya çalışan Lukas'la ce-e oynamanın tam ortasında.

"Babam savaşa mı giriyor?" Penny onu kalçasında zıplatarak söylüyor. "Kötü Bruins'i yenecek mi?"

"Bunu dört gözle bekliyorum," diyor Nik.

"Oh," diyorum usulca. Neredeyse bir elimi karnıma bastıracaktım ama kendimi tutmayı başardım. Ona burada söylememeliyim. Maç için dikkati dağılacak ve açılış gecesinde ihtiyacı olan son şey bu.

"Ne zaman hazır olursan," diye ekliyor, gülümsemesi alaycı bir hal alıyor. Tereddüt ediyorum, alyansımı parmağıma doluyorum.

"Her şey yolunda mı?"

"Sanırım hazır olmamız gerekiyor," diyorum Rusça. Tam olarak akıcı konuşamıyorum, ama bu dilde bütün konuşmaları yapabilecek kadar uzun ve sıkı çalıştım.

Eminim çocuğumuza da bu dili nasıl konuşacağını öğretmek isteyecektir. Bunu düşünmek bile içimi sevinçle dolduruyor. Henüz Rusya'ya gitmedik, ama belki bir gün.

Daha barışçıl bir gelecek için her zaman umut vardır.

Anlaması bir saniye sürüyor. "Sen ciddi misin?" "Emin olmak için beş farklı test yaptım."

"Hamilesin." Sesi düşüyor, sert bir hal alıyor. Boğazını temizliyor.

"Isabelle, gerçekten hamile misin?"

Başımı salladığımda öyle geniş gülümsüyor ki nefesim kesiliyor.

"Evet," diye fısıldıyorum, daha da yaklaşıyor. Avucumu cama bastırıyorum, o da eldivenli eliyle aynısını yapıyor.

"İyi misin? İyi hissediyor musun?"

Gözyaşlarıyla başımı sallıyorum. Mutlu olacağını biliyordum; bu konuda ikimizin de istediği bir şey olduğundan emin olacak kadar konuşmuştuk ama yine de bu beklenmedik bir şeydi. "İyi hissediyor musun?"

"Korkuyorum," diye itiraf ediyor. "Korkuyorum ama heyecanlıyım."

"Harika bir baba olacaksın." Kalbim gerçeklerle dolup taşıyor.

Bu kelimeler. Emin olduğum bir şey varsa o da budur. Kendisi için, bizim için çok fazla zaman harcadı ve benim yanımdan hiç ayrılmadı.

James ve Bex'in düğünündeki o sabahdan beri. "Bunu hak ediyorsun

Kolya." "Bunu birlikte yapmak isteyeceğim tek kişi sensin," diye mırıldanıyor. "Yapamam.

bekleyin."

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum. "Ya lyublyu tebya."

Bu cümleyi bana çok uzun zaman önce, ortak geleceğimizi hayal etmeye başladığımız zamanlarda öğretmişti.

Maç birazdan başlayacak olmasına rağmen, beni kucaklayarak buzdan ayrılıyor. Nazikçe. Dikkatlice. Öpücüğü uzun sürüyor; eli karnımı okşuyor. Sonunda ayrıldığımızda, sakın ve güven veren gözlerinde yaşlar parlıyor.

İfadesinde o kadar çok sevgi ve neşe var ki, altın gibi parlıyor. Görüşüm bulanıklaşırken kendi gözyaşlarımı kırıştırıyorum.

Ne de olsa, sonsuzluğumuzun tek bir anını bile kaçırmak istemiyorum.

Teşekkür

Öncelikle okuyucularım, Izzy ve Nik'in hikâyesine şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Bu ister Callahan ailesiyle ilk tanışmanız olsun, ister uzun zamandır beklediğiniz sonuç olsun, size minnettarım! Umarım bu, yazarken bana hissettirdiği duyguları size de hissettirmiştir.

Bir kitap yazmak her zaman zordur ve bu kitap özellikle zorlayıcıydı. Her şeyi doğru yapmak istedim - Isabelle, Nikolai ve tüm Callahan ailesi bunu hak ediyordu - ve bunu gerçekleştirmek için çabalarken pek çok insanın desteğini aldığım için şanslıyım. Yayın ekibim, okuyucularım, arkadaşlarım ve ailem; hayallerimi gerçekleştirmeme yardımcı olduğunuz için sonsuz teşekkürler. Belki klişe olacak ama zor günlerde bile bunun benim kariyerim olduğu için minnettar uyanıyorum.

Baştan başlayalım o zaman.

Bana spor sevgisi verdiğin için teşekkürler baba. En sevdiğim şeylerden biri Dünyadaki en önemli şey takımlarımız hakkında sizinle iletişim kurmaktır. Teşekkürler anne, ilk amigo kızım olduğun ve yaptığım her şeyden ailemi haberdar ettiğin için. Teşekkürler Moira, isteyebileceğim en iyi kız kardeş olduğun ve okuma ve romantizm sevgimi paylaştığın için. Tüm aileme, en büyük hayranlarım olduğunuz için teşekkür ederim.

Stephanie, Lily ve Olivia, bu kitabı yazarken bana destek olduğunuz için çok teşekkür ederim. Sesli notlar, memler, akli başında olmayan GIF'ler, beyin fırtınası seansları... Discord bizi birbirimize bağladığı için çok minnettarım. Sen

Her konuşmamızda ve telaşlı sesli notlarımızda beni daha iyi bir yazar yapıyorsun. Seni tanıdığım için çok şanslıyım!

Brittany, Maren, Veronica, Peyton, Ally ve Sarah, sizlerle arkadaşlık kurmak bu yolculuğun şimdiye kadarki en güzel yanlarından biri oldu. Tüm desteğiniz için teşekkür ederim.

Anna, rastgele bir Tumblr mesajının bizimki kadar derin bir dostluğa dönüştüğü için sonsuza dek minnettarım. Benimle birlikte hayal kurmaya her zaman istekli olduğun için teşekkür ederim.

Catherine, böylesine sadık bir dost olduğun için teşekkür ederim. O ilk Twitter grubundan şu anki halimize bakın! Hayallerimizi yaşıyoruz! Ve LlamaSquad'daki herkese, romantizme adım atarken beni desteklediğiniz için teşekkür ederim.

Elizabeth, her seferinde bir konuşma yaparak beni sabit tuttuğun için teşekkür ederim. Bu kitap, harika geri bildirimleri ve amigoluklarıyla kitabı bir sonraki aşamaya taşıyan beta okuyucularımın yardımı olmadan bu kadar muhteşem olamazdı.

Seviye. Jos, Ronnie, Catherine, Lauren Brooke, Kristen, Caroline, Shelby, Joanna, Lauren ve Candin'e Izzy ve Nik'in hikâyesini doğru bir şekilde anlatabilmem için bana gereken desteği verdikleri için teşekkür ederim.

Bağımsız yayıncılıktan geleneksel yayıncılığa geçiş bir maceraydı ve her adımda Avon ve Headline Eternal'daki yayıncılık ekiplerimin tam desteğine sahip olduğum için çok şanslıyım.

Sylvan Creekmore ve Priyal Agrawal'a, *Wicked Serve*'in kalbine inip onu parlatmamı sağlayacak araçları bana verdikleri için teşekkür ederim.

Priyanka Krishnan ve Sophie Keefe, bu kitabı büyük bir hevesle bitiş çizgisine getirdikleri için. DJ DeSmyter, Samantha Larrabee ve Kalie Barnes- Young, bu kitabı ve tüm Beyond the Play serisini pazarlama ve tanıtım yoluyla bu kadar sıkı desteklediğiniz için teşekkür ederiz.

Bir arkadaşın böylesine muhteşem bir kapak resmi yaratması çok özel. Gabriela Romero Lacruz, Nik ve Izzy'nin özünü bu çarpıcı illüstrasyonda yakaladığın için ve Elsie Lyons, bunu mükemmel bir kapak haline getirdiğin için teşekkür ederim. Diahann Sturge-Campbell, güzel iç biçimlendirme için teşekkürler ve Brittani DiMare, redaksiyon ve düzeltme ile her şeyi yönettiğiniz için teşekkürler. Madelyn Blaney, kitap son düzeltmelerden geçerken koordinasyonu sağladığınız için teşekkür ederim.

Valentine Grinstead ve Valentine PR'daki tüm ekip, Callahan ailesi hakkındaki haberleri duyurmak için bu kadar çok çalıştığınız için teşekkür ederiz!

The Bent Agency ve Azantian Literary Agency'deki herkese, özellikle de Emma Lagarde, Victoria Cappello ve Brent Taylor'a, bu seriyi dünyanın dört bir yanındaki okurlara ulaştırmak için çok çalıştıkları için teşekkür ederim.

Tüm okuyucularıma, bu seriye olan sevginiz için sonsuz teşekkürler.
En başından beri, birçoğunuz

Bu kitapları yorumlarınız, gönderileriniz ve tavsiyeleriniz aracılığıyla okudum ve her birinize minnettarım. Bu serinin bitiş çizgisine ulaşmasına yardımcı oldunuz. O sonsöz -sonunda gelecekte geçen bir sonsöz!- sizin içindi.

Ve her zaman olduğu gibi, 2022 baharında bana "Bir spor romanı yazsan nasıl olur?" diye soran olağanüstü menajer Claire Draper'a teşekkür ederim.

Ya gerçekten yaptıysam.

Yazar Hakkında

GRACE REILLY kalpli, baharatlı çağdaş romanlar yazıyor -Ve genellikle sağlıklı bir dozda spor. Hikayeler hayal etmediği zamanlarda, mutfakta yeni bir tarif denerken, köpek sürüsüne sarılırken ya da spor izlerken bulunabilir. Aslen New Yorklu olan yazar, timsah korkusu nedeniyle şu anda Florida'da yaşıyor. Callahan kardeşler hakkında yazdığı üniversite sporları Beyond the Play serisinin ilk üç kitabı olan *First Down*, *Breakaway* ve *Stealing Home*'un yazarıdır.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Grace Reilly tarafından

Oyunun Ötesinde serisi

İlk Aşağı Kaçış

Ev Çalmak

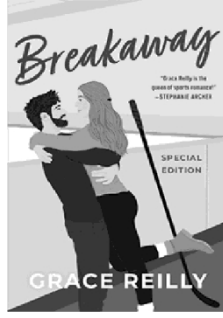
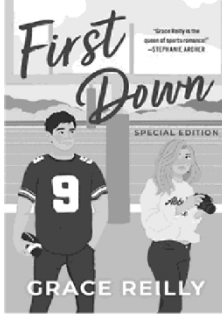
Kötü Hizmet

Bookperk

[Bookperk](#)'e [kaydolun](#) ve doğrudan
gelen kutunuza gönderilen e-kitap
pazarlıkları, ön gösterimler, özel teklifler
ve daha fazlasını alın.

ŞİMDİ KAYDOLUN

TFE'Yİ KEŞFEDİN #SAİ#dFBESTSELLİE5 AJTHOR TARAFINDAN TFE PLAY SERİSİNİN ÖTESİNDE GRACE REILLY

İlk D0wn

Birkaç sahte randevu karşılığında yıldız oyun kurucuya ders vermek daha fazlasını getirmeyecektir... değil mi? BookTok sansasyonu Beyond the Play serisinin ilki olan bu baharatlı, yeni yetişkin spor romantizminde McKee Üniversitesi'ne hoş geldiniz - karton kapaklı baskıda özel içerikle

baskı.

Kaçış

Hokey koçunun kızıyla yapılan gizli bir dostluk anlaşmasının daha fazlasına yol açması işten bile değil... Oyunun Ötesinde serisinin bu ateşli ikinci bölümünde, özel içerikler ciltsiz baskıda.

Ev Çalmak

Beyzbola odaklanmalıydı, muhteşem, huysuz oda arkadaşına aşık olmaya değil... özellikle de onu bir kez terk ettiği için, bu kaçırılmaması gereken, zoraki yakınlık, yeni yetişkin spor romantizmi, Beyond the Play serisinin üçüncüsü - Ciltsiz baskıda özel içerikle.

Wicked Serve

Oyunun Ötesinde serisinin uzun zamandır beklenen son kitabı, bu tatlı ve baharatlı kardeşlerin rakibi hokey romantizmi en yeni takıntınız olacak.

HC.COM'DA HARİKA YAZARLAR, EZCLİJSİ#E TEKLİFLER VE DAHA FAZLASI

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

WICKED SERVE. Telif Hakkı © 2024 Grace Reilly tarafından. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-kitap'ın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

Kapak resmi © Gabriela Romero Lacruz

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data için başvurulmuştur.

Dijital Baskı AĞUSTOS 2024 ISBN: 978-0-06-338715-7

Basılı Baskı ISBN: 978-0-06-338714-0

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd
Bay Adelaide Centre, East Tower
22 Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, M5H 4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 Londra Köprüsü Caddesi

Londra SE1 9GF, Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.